

ДЖУЛИ ГАРУД

A close-up photograph of a woman's face, partially obscured by the large white text. She has dark hair and is wearing bright red lipstick. Her hands, with red-painted nails, are resting on her chest, holding a red floppy disk. The background is a dark, textured blue.

ОТ МИЛОСТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖУЛИ ГАРУУД ОТ МИЛОСТ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

В Ню Орлиънс четирима приятели са се обособили в странен клуб. Те са образовани и интелигентни. Заемат важни постове и никой не подозира тайната им дейност — парични злоупотреби... Тео Бюканън работи като адвокат в Бостън. На симпозиум в Ню Орлиънс внезапно му прилошава и е откаран спешно в болница, където красивата лекарка и брилянтен хирург д-р Мишел Ренард го спасява. Но чаровната Мишел се оказва пречка за четиримата приятели от клуба, които трябва да я премахнат от пътя си. Единственият човек, който има нужната информация, за да ги унищожи, е Тео. Ще успее ли адвокатът да помогне на жената, която спаси живота му и заплени сърцето му?

ПРОЛОГ

Момичето боравеше невероятно умело с ножа. Беше се родила с този талант, дарба от всемогъщия Бог, или поне така ѝ каза татко ѝ Джейк Ренърд, когато на крехката възраст от пет години и половина тя изкорми първата си дъгова пъстърва с точността и уменията на професионалист. Баща ѝ се почувства толкова горд от това, че я вдигна на раменете си — малките ѝ кокалести колене щръкнаха от двете страни на шията му — и я занесе в любимото си заведение, „Лебедът“. Настани я на бара и събра приятелите си, за да я гледат, докато тя чистеше вътрешностите на една друга риба, която той предвидливо бе пхнал в задния джоб на гащеризона си. Майло Мълън се впечатли толкова силно, че предложи веднага и на място да купи детето срещу петдесет долара в брой и заяви, че може да изкарва три пъти повече на седмица, ако дава момичето под наем на рибарските цехове в околността.

Като знаеше, че Майло само се опитва да направи комплимент на дъщеря му, татко Джейк не се засегна от предложението. Освен това Майло го почерпи едно питие и вдигна много мил тост за талантливата му дъщеря.

Джейк имаше три деца. Реми, най-големият и Джон-Пол, една година по-малък, още не бяха тийнейджъри, но отсега се виждаше, че ще израснат по-едри от него. Момчетата бяха неудържими, правеха по някоя поразия всеки божи ден, но и двамата имаха остър ум като бръснач. Джейк се гордееше със синовете си, но бе всеизвестно, че малката Мишел е любимката му. Нито веднъж не ѝ бе казал лоша дума за това, че едва не уби майка си при раждането. Неговата мила Ели бе получила нещо, което докторите наричаха масиран мозъчен удар, точно по време на последния напън от раждането и малко след като дъщеря им бе изкъпана и повита в чисти пелени, Ели бе откарана от семейното им легло в местната болница на другия край на Сейнт Клеър. Седмица по-късно, когато стана ясно, че няма шансове да се събуди, я преместиха с линейка в един социален дом. Лекарят, който

отговаряше за Ели, наричаше това, мрачно място дом за болнични грижи, но още в мига, в който съзря грозната сива каменна сграда, заобиколена от двуметрова желязна ограда, Джейк разбра, че лекарят го е излъгал. Това изобщо не бе дом. Беше чисто и просто чистилице, затвор на земята, където бедните изгубени души търсеха покаяние, преди Бог да ги приеме на небето.

Джейк се разплака първия път, когато отиде да види жена си, но след това очите му оставаха сухи. Сълзите нямаше да помогнат да се подобри състоянието на Ели, нито можеха да направят ужасното място, където се намиреше тя, по-малко злоещо. Дългият коридор в средата на сградата водеше към безброй стаи с морско зелени стени и покрит със сив линолеум под, а очуканите стари легла скърцаха при всяко вдигане и сваляне на страничните прегради. Ели бе настанена в голяма квадратна стая с единайсет други пациентки, някои в съзнание, но повечето — не. Там нямаше място дори за един стол, да може Джейк да поседи до леглото на жена си.

Той щеше да се чувства още по-зле, ако Ели осъзнаваше къде е настанена, но мозъкът ѝ я поддържаше в състояние на непрекъснат сън. Той реши, че тя не може да се разстрои от нещо, което не знае и осъзнаването на този факт му донесе относително душевно спокойствие.

Всеки неделен следобед, след като се надигнеше от леглото и се отърсеше от болезките и схванатостта си, той водеше Мишел да види майка си. Хванати за ръка, двамата заставаха до леглото на Ели и я гледаха в продължение на десет петнайсет минути, после си тръгваха.

Понякога Мишел носеше букет диви цветя, привързани към клон от храст или дърво. Оставяше ги на възглавницата на майка си, за да може тя да усети сладкото им ухание. Друг път правеше венец от маргаритки и го поставяше на главата ѝ. Татко ѝ казваше, че така мама изглежда много красива, като истинска принцеса.

Късметът споходи Джейк две години след нещастиято с жена му, когато спечели шейсет хиляди долара от едно частно залагане. Тъй като залагането бе нелегално и властите не знаеха за него, Джейк нямаше нужда да плаща данъци върху спечеленото богатство. Той обмисли възможността да изхарчи парите, за да премести жена си на по-приятно място, но някъде дълбоко в себе си чу гласа на Ели, която го упрекуваше, че не е практично да се харчат парите за нещо, от което

никой няма да има полза. Така че вместо това Джейк реши да използва малка част от парите и да купи „Лебедът“. Искаше да осигури бъдеще на синовете си — да могат да започнат работа в бара, когато пораснат, престанат да гонят момичета и се установят с жени и деца, за които да се грижат. Останалите пари Джейк скъта за времето, когато щеше да се пенсионира.

Когато Мишел не бе на училище — Джейк не смяташе, че тя има нужда от образование, но държавата бе на друго мнение — той я водеше навсякъде със себе си. В дните, когато ходеха заедно за риба, дъщеря му седеше до него и бърбеше безспирно или му четеше истории от книгите, които го караше да ѝ взима от библиотеката. Докато той дремеше следобед, тя нареждаше масата, а братята ѝ приготвяха вечерята. Бе истинска малка къщовница. Поддържаше дома им безупречно чист, което си бе истински подвиг, тъй като баща ѝ и братята ѝ бяха крайно немарливи. През лятото винаги поставяше свежи цветя в буркани из къщата.

Вечер Мишел придружаваше татко Джейк до „Лебедът“ за късната смяна. Някои нощи момиченцето заспиваше свито като коте в ъгъла зад бара и баща ѝ я пренасяше в склада, където ѝ бе стъкмил легло. Той се радваше на всяка минута, която прекарваше с дъщеря си, защото знаеше, че както повечето момичета от околността и тя щеше да забременее и да се омъжи веднага щом навърши осемнайсет.

Не че той не таеше по-големи очаквания за Мишел, но бе реалист, а всички красиви момичета в Боуън, Луизиана, се омъжваха млади. Така ставаше обичайно и Джейк не се и надяваше дъщеря му да бъде изключение. Момчетата и момичетата от града нямаха кой знае какво друго да правят, освен да се закачат едни с други и бе неизбежно, в крайна сметка, да се запътят към венчилото.

Джейк притежаваше около декар земя. Когато се ожени за Ели, построи къщичка с една спалня, а докато семейството му се увеличаваше, той пристрояваше допълнителни стаи. Когато момчетата станаха достатъчно големи, за да помагат, той повдигна покрива и добави една мансарда, за да осигури самостоятелно пространство на Мишел. Семейството живееше дълбоко в мочурището, в края на един дълъг криволичещ черен път, наречен Мърси Роуд. Навсякъде имаше дървета, някои по на сто години. В задния двор на къщата растяха две плачещи върби, чиито клони, покрити с мъх, висяха като изпокъсани

шалове чак до земята. Когато се спускаше мъгла и вятърът се усилваше и започваше да свири, воалите от мъх се раздвижваха и заприличваха на призраци, танцуващи на лунна светлина. В тези нощи Мишел слизаше от горния етаж и се промъкваше в леглото на Реми или Джон-Пол.

От къщата им до съседния град Сейнт Клеър разстоянието бе двайсет минути бърз ход. Там имаше улици с дървета по тротоарите, но градът не бе толкова красив, нито пък толкова беден като Боуън. Съседите на Джейк бяха свикнали с бедността. Правеха каквото могат — да изкарват някак прехраната си от мочурливата земя и реката — и успяваха да скътат по някой долар, който да залагат всяка сряда вечер с надеждата, че ще спечелят като Джейк Ренърд.

Животът отново изненада семейство Ренърд, когато Мишел премина в трети клас на основното училище „Хорейшо Хъбърт“. В класа им дойде нова учителка, госпожица Дженифър Перин. През четвъртата седмица от учебната година госпожица Перин проведе стандартните учебни тестове, получи резултатите и изпрати по Мишел бележка, че трябва спешно да се види с родителите ѝ.

Джейк никога не бе ходил на родителска среща. Той предположи, че дъщеря му се е забъркала в някакви неприятности, може би се бе сбила с някого. Тя ставаше доста избухлива, когато се почувстваше притисната до стената. Братята ѝ я бяха научили да се защитава. Мишел бе дребна за възрастта си и те бяха предположили, че ще представлява лесна жертва за грубияните в училище, така че се погрижиха да я научат да се бие, при това с непозволенни удари.

Джейк се примири, че ще се наложи да успокоява учителката. Облече си официалните неделни дрехи, наплиска се с одеколона, който си слагаше само за специални случаи и извървя двата километра и половина до града.

Госпожица Перин се оказа голяма досадница, както Джейк бе предположил, но освен това бе и красива, което изобщо не бе очаквал. Това веднага събуди подозренията му. Защо една привлекателна, неомъжена млада жена ще иска да преподава на дребосъците в градче като Боуън? С нейната приятна външност тя би могла да си намери работа навсякъде. А и как не се бе омъжила още? Изглеждаше на повече от двайсет, а по тези места това означаваше, че е стара мома.

Учителката го увери, че не го е извикала, за да му съобщи някакви лоши новини. Точно обратното. Искала да му каже какво изключително дете е Мишел. Джейк се напрегна. Той реши, че учителката му намеква, че Мишел не е съвсем наред с главата. Всички в града наричаха Бъди Дюпон изключително дете, дори и след като от полицията го заловиха и го пратиха в лудницата, задето бе подпалил дома на родителите си. Бъди не желаше злото никому и не искаше да убива. Той просто обожаваше огъня. Беше запалил повече от двайсет пожара — и всичките в тресавището, където пораженията бяха без значение. Казвал на майка си, че много обича пламъците. Харесвали му как миришат, как искрят в оранжево, жълто и червено в тъмнината, а най-вече харесвал острите, пукащи звуци, които те издават. Също като овесената каша, когато се вари. Докторът, който прегледа Бъди, сигурно също го бе възприел като изключителен. Нарече го с едно модерно име. Пироман.

В крайна сметка се оказа, че госпожица Перин не иска да обиди дъщеричката на Джейк и когато той осъзна това, се отпусна. Учителката му каза, че след като получила първите резултати от тестовете, подложила Мишел на повторен тест, проведен от експерти. Джейк си нямаше понятие от коефициентите за интелигентност и се чудеше как някакви експерти могат да измерят интелигентността на едно осемгодишно момиче, но не се изненада, че неговата Мишел се оказала — както заяви с гордост на госпожица Перин — невероятно умна.

Според нея било наложително той да направи най-доброто за детето. Учителката обясни на Джейк, че Мишел вече чете литература за възрастни и че ще прескочи цели два класа в училище. Той знаел ли, че Мишел има талант за математика и наука? Джейк предположи, че всички тези сложни изрази означаваха, че дъщеря му е роден гений.

Госпожица Перин му каза, че мисли себе си за добра учителка, но въпреки това знае, че няма да успее да отговори на образователните потребности на Мишел. Искането малкото момиче да бъде преместено в частно училище, където талантите ѝ ще бъдат стимулирани и където от нея самата ще зависи образователният ѝ прогрес — каквото и да означава това, по дяволите.

Джейк стърчеше доста над учителката, когато се ръкува с нея и ѝ благодари за хубавите неща, които бе казала за Мишел. Обаче, добави,

той не желае да изпраща дъщеря си някъде далече от дома. Та тя е още съвсем малка и за нея е твърде рано да напуска семейството.

Госпожица Перин го помоли да я изслуша. Предложи му чаша лимонада и настоя да не си тръгва. Тъй като си бе направила труда да приготви почерпка — на масата имаше и чиния бисквити — той реши, че трябва да прояви любезност и да я изслуша.

В този момент учителката заговори бързо и му разказа за всички предимства, на които щеше да се радва дъщеря му, ако постъпеше в добро училище, и изрази предположението, че Джейк не иска да лиши дъщеря си от чудесните възможности, които ѝ се предоставяха. Госпожица Перин извади една розова папка от чекмеджето на бюрото си и му подаде лъскава брошура със снимки, за да види той как изглежда училището. Увери го, че Мишел ще се чувства много добре там. Разбира се, ще има много за учене, но ще ѝ остава време и за забавления.

Джейк искаше най-доброто за дъщеря си, така че изслуша всичко, което госпожица Перин имаше да му каже. Двамата се чувстваха много добре, пийваха лимонада и хапваха маслени бисквити с фъстъци, докато си говореха приятно за момичето му, но после учителката го обиди, като му предложи да кандидатстват за държавна помощ за училищната такса и каза, че може дори да им отпуснат безвъзмездна стипендия. Джейк си напомни, че жената е отскоро в Боуън и не знае нищо за него. Разбира се, тя не искаше да го засегне. Просто се опитваше да му помогне. Но точно защото бе отскоро в града, тя не подозираше колко важно нещо е мъжката гордост по тези места. Да лишиш един мъж от гордостта му, бе все едно да му забиеш нож в гърдите.

Джейк процеди през зъби, доколкото можеше учтиво, че няма да разчита на подаяния и че няма да позволи някой друг да плаща за образованието на дъщеря му.

Някои хора го смятаха за доста заможен заради спечеленото от залаганията, но, разбира се, учителката не можеше да знае за това. Местните не говореха с външни хора за незаконните си залагания. Поради това реши да не се засяга, че тя си бе направила прибързани заключения за семейството им, съдейки по дрехите и начина им на живот. Ако Джейк решише да изпрати момиченцето си в скъпо училище, той щеше да плати таксата с парите, които бе отделил за

пенсията си, а когато тези пари свършеха, синовете му можеха да поработват допълнително, за да помогнат на семейството да покрива разходите си.

Но преди да вземе каквото и да било решение, той чувстваше, че е длъжен да обсъди въпроса с жена си. Той говореше с Ели постоянно, макар и само наум. Харесваше му да си мисли, че тя се радва, задето не е изключена от живота на семейството и че по своя си вълшебен начин му помага за важните решения.

Знаеше, че трябва да обсъди въпроса и с Мишел. Тя заслужаваше право на глас за собственото си бъдеще.

На следващата неделя той я взе със себе си за риба. Седяха един до друг на кея, а въдиците им се поклащаха леко над мътната вода. Големият му нож бе прибран в кожения кобур като предохранителна мярка срещу хищниците.

— Нещо не кълве, а? — подметна той, докато се чудеше как да подходи към темата за смяната на училищата.

— Така е, татко. Не знам защо дойдохме за риба по това време на деня. Винаги си ми казвал, че най-доброто време за риболов е рано сутрин. Защо реши да дойдем за риба толкова късно? Вече приближава четири.

— Знам колко е часът, хитрушо. Исках да се отървем от братята ти, за да можем да поговорим на спокойствие за нещо... важно.

— Тогава защо не изплюеш камъчето?

— Не ми се подигравай.

— Не ти се подигравам. Честно. — Тя се прекръсти. Толкова е сладка, помисли си той, докато я гледаше как кокори престорено големите си сини очи. Трябваше пак да ѝ подстрижат бретона. Беше станал много дълъг и ѝ влизаше в очите. Джейк реши да извади ножицата веднага след вечеря.

— Тази госпожица Перин изглежда много приятна. А освен това е и красавица.

Мишел извърна глава настрани и заби поглед във водата.

— Не знам. Мирише хубаво, но не се усмихва много.

— Преподаването е сериозна работа — обясни той. — Сигурно затова не се усмихва много. Ти разбираш ли се с нея?

— Мисля, че да.

— Добре си поговорихме за теб онази вечер.

— Затова искаше да говорим, нали? Знаех си.

— Замълчи и ме изслушай. Госпожица Перин мисли, че си изключително дете.

Очите ѝ се ококориха и тя поклати глава.

— Аз не искам да правя пожари, татко. Честна дума.

— Знам, че не искаш. Тя не казва, че си изключителна като Бъди Дюпон. Просто мисли, че си много умна.

— Не я харесвам.

Мишел пак извърна глава. Баща ѝ я побутна леко, за да я накара да го погледне.

— Защо не я харесваш? Да не би да ти дава прекалено много домашни? Или има прекалени изисквания?

— Не разбирам какво ме питаш, татко.

— Това, което те кара да правиш в училище, прекалено трудно ли е за теб?

Тя се изкикоти, сякаш баща ѝ се бе пошегувал.

— Ами! Ужасно лесно е и понякога ми става скучно, защото свършвам с всичко много бързо и трябва да седя и да чакам, докато госпожица Перин измисли какво друго да ми даде да правя. Някои от децата чак сега се учат да четат, а аз мога да чета още от малка. Нали помниш?

Той се усмихна.

— Помня, когато започна да ми четеш вестника на глас, докато аз се бръсneh. Ти, общо взето, сама се научи да четеш.

— Не, не е така. Ти ме научи на буквите.

— Но ти сама се научи да ги свързваш. Аз само ти четях. А ти бързо възприемаше. Запомняше всичко на минутата. Така беше, скъпа. А сега ми кажи защо не харесваш госпожица Перин. Защото трябва да я чакаш да ти обърне внимание ли?

— Не за това.

— А какво тогава?

— Тя иска да ме прати в друго училище — изхлипа Мишел. Очите ѝ се напълниха със сълзи, а гласът ѝ затрепери. — Нали така, татко? Тя ми каза, че иска да те накара да ме изпратиш в друго училище, където няма да познавам никого.

— Първо, знаеш, че никой не може да принуди баща ти да направи нещо насила. Но тази госпожица Перин... ами тя ме накара да

се замисля за някои неща.

— Само си пъха носа, където не ѝ е работа. Не ѝ обръщай внимание.

Джейк поклати глава. Малкото му момиченце току-що бе използвало един от любимите му изрази. Когато братята ѝ я дразнеха, той все ѝ казваше да не им обръща внимание.

— Учителката ти казва, че имаш много висок коефициент на интелигентност.

— Не съм го направила нарочно.

— Няма нищо лошо в това да си умна. Но госпожица Перин смята, че трябва да намерим начин да ти осигурим възможно най-доброто образование. Тя мисли, че ти можеш да постигнеш нещо голямо. Не бях се замислял по-рано, но никъде не е казано, че трябва да се ожениш и да почнеш да раждаш бебета веднага щом завършиш училище. Може би в нашето семейство сме имали твърде малки амбиции.

— Може би, татко.

От тона ѝ разбра, че тя се опитва да го умилостиви.

— Но не искам нищо да се променя — добави тя.

— Знам, че не искаш. Но нали се сещаш, че мама би искала да постъпим, както е редно.

— Мама умна ли е?

— О, боже, да. Много е умна.

— Но се е омъжила и е започнала да ражда бебета веднага след училище.

Голяма умница беше, няма спор. Но защо трябваше да се появи нова учителка, за да осъзнае този факт собственият ѝ баща?

— Стана така, защото се появих аз и тя се влюби лудо в мен.

— Защото си неустоим, така ли?

— Точно така.

— Може би трябва да поговориш с мама, преди да решиш да ме изпратиш в новото училище. Може би тя знае как трябва да постъпиш.

Той бе толкова шокиран от думите ѝ, че рязко се обърна към нея.

— Ти знаеш, че обичам да обсъждам нещата с мама?

— Аха.

— Откъде знаеш?

Тя му се усмихна с блеснал поглед.

— Защото понякога ѝ говориш на глас. Няма нищо, татко. И аз обичам да си говоря с мама за разни работи.

— Добре тогава. Утре ще навестим мама и двамата ще обсъдим въпроса с нея.

Мишел зашляпа с крака във водата.

— Мисля, че тя ще ми каже, че трябва да остана у дома с Реми и Джон-Пол.

— Чакай, първо да...

— Татко, разкажи ми как се запознахте двамата с мама. Знам, че си ми разказвал историята поне сто пъти, но никога няма да ми омръзне да я слушам.

Бяха се отклонили от темата и Джейк знаеше, че дъщеря му го направи нарочно.

— Сега няма да си говорим за майка ти и мен. Сега говорим за теб. Искам да те питам нещо важно. Остави въдицата си и внимавай.

Тя го послуша и прибра ръце в скута си. Беше истинска малка дама. Но как, за бога, бе станала, като живееше с трима недодялани глупаци?

— Ако можеш да станеш каквато си пожелаеш, какво би избрала? — Тя беше преплела пръстите и ги гледаше съсредоточено. Той я подръпна за опашката, за да привлече вниманието ѝ. — Няма нужда да се срамуваш от татко си. На мен можеш да кажеш.

— Не се срамувам.

— Косата ти става по-червена, а също и луничките.

Тя се изкикоти.

— Косата ми вече си е червена, а луничките ми не си менят цвета.

— Ще ми кажеш ли или не?

— Ако обещаеш да не се смееш.

— Няма да се смея.

— Реми и Джон-Пол сигурно щяха да се разсмеят.

— Братята ти са глупаци. Те се смеят на каквото трябва и не трябва. Но знаеш, че те обичат и че биха направили всичко, за да ти помогнат да постигнеш мечтата си.

— Знам.

— Е, ще ми кажеш ли или не? Струва ми се, че вече си намислила каква искаш да станеш.

— Така е — призна тя. Погледна го право в очите, за да е сигурна, че той няма да се разсмее и прошепна: — Ще стана лекар.

Той прикри изненадата си и не каза нищо цяла една минута, докато се опитваше да преглътне тази новина.

— Я кажи, защо искаш да станеш лекар? — попита той, когато започна да възприема идеята.

— Защото тогава ще мога да излекувам... едно нещо. Мисля си за това отдавна, още когато бях съвсем малка.

— Ти още си малка. А докторите лекуват хора, не неща.

— Знам, татко — каза тя толкова важно, че предизвика усмивката му.

— Имаш ли някого предвид, когото искаш да излекуваш?

Татко Джейк обви ръка около раменете на дъщеря си и я придърпа към себе си. Вече знаеше отговора, но искаше да го чуе от нея самата.

Тя отмести бретона от очите си и кимна бавно.

— Мислех си, че може би ще успея да излекувам главата на мама. Така тя ще може да се прибере у дома.

ПЪРВА ГЛАВА

Наши дни, Ню Орлиънс

Първият път бе убийство по милост.

Тя умираше бавно, много бавно. Всеки ден се появяваше ново унижение, сантиметър по сантиметър тялото ѝ отстъпваше пред коварната болест. Горката, горката Катрин. Преди седем години тя бе красива младоженка, със стройна, добре оформена фигура, която предизвикваше фантазиите на мъжете и завистта на жените. Сега тялото ѝ бе дебело и разплуто, а свършената някога кожа с цвят на алабастр бе станала жълтеникава и на петна.

Имаше моменти, когато съпругът ѝ, Джон, не успяваше да я познае. Спомняше си как изглеждаше тя преди и после виждаше със стряскаща яснота в какво се бе превърнала. Онези прекрасни, искрящи зелени очи, които така го плениха, когато ги видя за пръв път, бяха станали мътни и безизразни като блато от несметните количества болкоуспокояващи лекарства.

Чудовищната болест не бързаше да я довърши и за съпруга ѝ нямаше нито миг покой.

Мразеше да се връща къщи вечер. Винаги спираше първо на Ройъл Стрийт и купуваше един килограм от шоколадовите бонбони „Годайва“. Бе започнал този ритуал преди месеци, за да ѝ докаже, че още я обича, независимо от променената външност. Разбира се, би могъл да уреди да доставят бонбоните ежедневно в дома им, но отбиването в магазина отлагаше момента, когато трябваше да се изправи пред нея. На следващата сутрин празната кутия бе в порцелановата кофа за боклук до голямото легло с балдахин. Той се преструваше, че не забелязва как се тъпче с бонбони, тя също.

Джон вече не я упрекваше за лакомията. Шоколадовите бонбони ѝ носеха удоволствие, така предполагаше той, а в мрачното ѝ трагично съществуване напоследък имаше твърде малко удоволствия.

Някои вечери, след като купеше бонбоните, той се връщаше в офиса и работеше, докато умората го надвиеше и го принудеше да се

прибере вкъщи. Докато маневрираше своето БМВ кабрио по „Сейнт Чарлз“ към Гардън Дистрикт в Ню Орлиънс, той неизменно започваше да трепери, сякаш страдаше от хипотермия, но започваше да се чувства истински зле чак когато влезеше в черно-бялото фоайе на дома си. Стиснал кутията бонбони в ръка, той оставяше куфарчето си марка „Гучи“ на масичката в антрето и стоеше неподвижно минута-две пред огледалото в позлатена рамка, като си поемаше дълбоко дъх, за да се овладее. Звукът от дрезгавото му дишане се смесваше с тиктакането на старинния часовник на стената до огледалото. Тиктакането му приличаше на таймер на бомба. Бомба, която бе в главата му и се канеше да избухне.

Упрекваше се, че е страхливец и се качваше на горния етаж. Раменете му се напрягаха, а стомахът му се стягаше на възел, докато се изкачваше бавно по витата стълба, сякаш имаше павета на краката си. Когато стигаше в края на дългия коридор, по челото му се стичаше пот, а той трепереше от студ.

Изтриваше челото си с носна кърпа, залепяше фалшива усмивка на лицето си и отваряше вратата, събирайки сили да понесе зловонието, пропило въздуха вътре. В стаята миришеше на желязо, а тежкият ароматизатор с мирис на ванилия, с който домашните помощници постоянно атакуваха застоялия въздух, само правеше вонята още по-непоносима. Някои вечери миризмата бе толкова задушлива, че той бързаше да излезе от стаята под предлог, че ще донесе нещо, само за да не го чуе тя как се дави. Бе готов на всичко, за да не разбере тя колко отвратен се чувстваше.

В други вечери стомахът му издържаше. Той затваряше очи, докато се навеждаше да я целуне по челото, после се отдръпваше леко и я заговаряше. Заставаше до пътечката за бягане, която ѝ бе купил една година след сватбата им. Не помнеше изобщо да я е виждал на пътечката. Сега на ръкохватките висяха статоскоп и два еднакви огромни копринени халата на цветя, а черната ѝ гумена повърхност бе покрита с прах. Прислужниците сякаш винаги забравяха да я почистят. Понякога, когато не можеше да понесе да гледа Катрин, той се обръщаше и отправяше поглед през високите арковидни прозорци към дискретно осветената английска градина зад къщата, скрита като всички други миниатюрни дворчета зад ограда от черно ковано желязо.

Телевизорът проблясваше зад гърба му. Той работеше по двайсет и четири часа в денонощието, включен на един и същи канал с тъпи токшоута или с реклами за продукти, които се поръчват по телефона. Тя никога не се сещаше да намали звука на телевизора, докато той ѝ говореше и той вече бе свикнал да не му обръща внимание. Въпреки че се бе научил да се абстрахира от безкрайното бърборене, често се улавяше, че се удивлява от разрухата на мозъка ѝ. Как можеше тя да гледа тези глупости часове наред? По-рано, преди болестта да обсеби живота и личността ѝ, тя бе интелигентна жена, способна да срази всеки противник с една от невероятно остроумните си и резки като удар с камшик забележки. Помнеше колко много обичаше тя да говори за политика — само да сложеха някой заклет консерватор до нея на масата за вечеря и фойерверките бяха гарантирани — но сега единственото, за което тя искаше да говори и да се тревожи, беше функционирането на пикочния ѝ мехур. Това — и храната, разбира се. Винаги бе готова да говори за следващото си хранене.

Той често се връщаше в мислите си седем години назад, до деня на сватбата им и си спомняше колко отчаяно я желаше тогава. Напоследък не понасяше да е в, една и съща стая с нея — вече спеше в една от спалните за, гости — и мъчителното усещане изгаряше като киселина стомаха му, разяждаше го жив.

Преди необходимостта да я прикове към леглото, тя бе декорирала просторната спалня в бледозелени тонове. Мебелите бяха в стила на италианския ренесанс и имаше статуи на двама любими римски поети — Овидий и Вергилий. Каменните им бюстове бяха поставени върху високи пиедестали от двете страни на издаващия се навън овален прозорец. Той толкова хареса стаята, когато находчивата млада дизайнерка я завърши, че я нае да преобзаведе и офиса му. Но сега мразеше спалнята, защото тя бе въплъщение на всичко, което липсваше в живота му.

Колкото и да се стараеше, той не можеше да избяга от всичко онова, което го правеше заложник на страданието. Преди две седмици имаше среща за обяд с един от партньорите си в някакво модно бистро в Биенвил, но веднага щом влезе и видя бледозелените стени, стомахът му се сви и той едва си пое дъх. В продължение на няколко ужасяващи минути бе убеден, че го е връхлетял сърдечен удар. Трябваше да се обади на „Бърза помощ“, но не го направи. Вместо това избяга навън,

на слънце, за да си поеме дъх. Слънчевите лъчи обляха лицето му и му помогнаха да осъзнае, че току-що е преживял силен пристъп на паника.

На моменти бе сигурен, че започва да полудява.

Слава богу, че имаше подкрепата на тримата си най-близки приятели. Ходеше да пийне с тях всеки петъчен следобед, за да се разтовари, и живееше единствено за петъците, когато можеше да сваля товара от плещите си. Те го изслушваха и му предлагаха утеха и съчувствие.

Каква ирония на съдбата — да излиза да пие с приятели, докато Катрин чезнеше в самота. Ако съдбата трябваше да накаже някого от тях двамата за минали грехове, защо бе избрала нея, а не него? Катрин бе проявявала разбиране към всички, тя го превъзхождаше в морално отношение. Никога не бе нарушила закон през живота си, не я бяха глобявали дори за неправилно паркиране и би била поразена, ако научеше какво вършеха Джон и приятелите му.

Те наричаха компанията си Клуба. Камерън, на трийсет и четири, бе най-старият в групата. Далас и Джон бяха на трийсет и три, а Престън, на когото викаха Хубавеца заради красивата му външност, бе най-млад от всички — на трийсет и две. Четиримата бяха учили в едно и също частно училище и въпреки че бяха в различни класове, се сприятелиха, защото откриха много общи неща помежду си. Имаха едни и същи желания, цели, амбиции. Имаха едни и същи скъпи вкусове и нямаха нищо против да нарушат закона, ако така ще се сдобият с нещо, което желаят. Тръгнаха по този престъпен път още в гимназията, когато разбраха колко лесно могат да им се разминат дребните кражби. Разбраха също така, че това не е кой знае колко блазнешко. Първото си престъпление от по-голям мащаб извършиха, когато бяха в колежа — обир на бижутериен магазин в един от съседните градове. Отмъкнаха скъпоценните камъни като професионалисти. После Джон, най-аналитично мислещият от групата, реши, че рисковете са прекалено големи за това, което получаваха — дори и най-добре обмисленият план можеше да се провали от непредвидена случайност или изненада — така че се насочиха към по-изтънчени и интелектуални престъпления, като използваха образованието си, за да си създават връзки.

Първата им голяма печалба дойде от Интернет. С помощта на супермодерните си лаптопи купиха под фалшиви имена акции без никаква стойност, после наводнича чатрумовете с измислени данни и слухове и когато цената на акциите се изстреля в небесата, те ги продадоха, преди някой от службата, контролираща операциите с ценни книжа, да открие какво става. Възвращаемостта на капитала в това дребно начинание бе над пет хиляди процента.

Всеки долар, който измъкнаха или крадяха, се влагаше в сметката на Клуба на Каймановите острови. По времето, когато и четиримата бяха завършили колежа и започваха работа, вече бяха натрупали над четири милиона долара.

И това само събуди апетита им.

По време на едно от събиранията Камерън каза на останалите, че ако някой психиатър някога ги прегледа, ще установи, че и четиримата са социопати. Джон възрази, че социопатът не се интересува от нуждите и желанията на останалите. Докато те, от своя страна, бяха предани на своя Клуб и на обета, който си бяха дали, че ще направят всичко, което се налага, за да получат това, което искат. Целта им бе да натрупат осемдесет милиона долара, преди най-възрастният от тях да навърши четирийсет. Когато Камерън отпразнува трийсетия си рожден ден, вече бяха изпълнили желаното наполовина.

Нищо не можеше да ги спре. През годините връзката помежду им ставаше все по-силна и всеки би направил всичко, абсолютно всичко, за да защити останалите.

Макар че всеки един от тях допринасяше със своите собствени специални таланти за благо на Клуба, Камерън, Престън и Далас знаеха, че Джон е мозъкът на групичката им и че без него никога не биха стигнали толкова далече. Не можеха да си позволят да го загубят и се тревожеха все повече заради влошаващото се състояние на духа му.

Джон беше в беда, но те не знаеха как да му помогнат. Така че просто го изслушваха, докато той изливаше сърцето си пред тях. Джон неизбежно подхващаше темата за обичната си жена и ги осведомяваше за последните ужасяващи развития. Никой от тях не бе виждал Катрин от години заради болестта ѝ. Това бе по нейно настояване, не тяхно, тъй като тя предпочиташе хората да я помнят такава каквато бе преди, а не такава каквато бе сега. Изпращаха ѝ подаръци и картички, разбира

се. Джон им беше като брат и макар че искрено съчувстваха на жена му за тежкото ѝ състояние, те се тревожеха много повече за него самия. По общото им мнение тя бе, в края на краищата, обречена. Той — не. Разбираха, че той не може да се справи сам, че е на път да рухне. Знаеха, че все по-трудно се концентрира — опасна тенденция предвид естеството на работата му — и че пие прекалено много.

Тази вечер Джон бе много пиян. Престън бе поканил него и останалите в новия си мезонет, за да отпразнуват успеха на последното си начинание. Седяха около масата в трапезарията, на тапицираните с плюш столове, а пред очите им се разгръщаше красива панорамна гледка на Мисисипи. Беше късно, почти полунощ, четиримата съзерцаваха примигващите светлинки в мастиления мрак навън. През няколко минути звукът на сирена огласяше тъжно далечината.

Този звук потопа Джон в меланхолия.

— От колко време сме приятели? — попита той завадено. — Някой помни ли?

— От около милион години — отвърна Камерън, докато се пресягаше за бутилката „Чивъс“.

Далас се разсмя.

— Доста изглежда, а?

— От гимназията — обади се Престън — когато основахме Клуба. — Обърна се към Джон. — Ти ужасно ме плашеше. Винаги бе толкова спокоен и невъзмутим. Беше по-самоуверен от учителите.

— А за мен какво си мислеше? — любопитства Камерън.

— Ти беше нервак — отвърна Престън. — Винаги бе готов да избухнеш. Нали разбираш? Още си такъв — добави той.

— А ти винаги си бил предпазливият в групата — обади се Далас.

— Този, който все се тревожи за нещо — добави Престън.

— Докато ние с Далас винаги сме били по...

— Дръзки — предложи Далас. — Никога не бихме се сприятелили, момчета, ако Джон не ни беше събрал.

— Аз видях нещо, което вие не забелязвахте — обади се Джон. — Талант и алчност.

— Хайде, хайде — каза Камерън и вдигна чашата си в иронична наздравица към останалите.

— Мисля, че бях на шестнайсет, когато основахме Клуба — каза Далас.

— И още бранеше девствеността си, нали? — попита Камерън.

— По дяволите, не. Загубих девствеността си още когато бях на девет.

Преувеличението разсмя всички.

— Добре де, може би на малко повече.

— Ей, какви наперени копелета бяхме тогава, помните ли? Мислехме се за големи умници заради тайния клуб — възкликна Престън.

— Ние наистина бяхме умни — изтъкна Камерън. — И имахме късмет. Осъзнавате ли какви глупави рискове сме поемали?

— Винаги, когато искахме да се напием, свиквахме събрание на Клуба — спомни си Далас. — Имаме късмет, че не станяхме алкохолици.

— Кой казва, че не сме? — попита Камерън и всички отново се разсмяха.

Джон вдигна чашата си.

— Тост за Клуба и за хубавата сума, която спечелихме току-що, благодарение на Престън, нашия толкова сладък източник на вътрешна информация.

— Така, така — каза Камерън, докато се чукаше с останалите. — Обаче още не мога да си представя как се сдоби с тази информация.

— Как мислиш, че съм се сдобил? — попита Престън. — Напих я, чуках я до изтощение и когато загуби съзнание, прерових компютърните ѝ файлове. Всичко това за една нощ.

— Значи я прекара? — ухили се Камерън.

— Прекара? Кой използва тази дума в наши дни? — попита Престън.

— Искам да разбера как успя да го вдигнеш. Знам как изглежда тази жена. Истинска свиня — каза Далас.

— Ей, просто направих това, което трябваше. През цялото време си мислех за осемстотинте хиляди, които щяхме да изкараме и...

— Какво? — попита Камерън.

— Затворих очи и толкова. Все пак не мисля, че бих могъл да се справя отново. Някой от вас ще трябва да поеме щафетата, момчета. Беше си доста... гадничко — призна той и се ухили.

Камерън изпразни чашата си и посегна към бутилката.

— Е, много лошо. Ти отговаряш за тази работа, докато жените припадат по твоите яки мускули и лице на филмова звезда.

— След още пет години всички ще сме уредени за цял живот. Можем да си тръгнем, да изчезнем, ако се наложи, да правим каквото си поискаме. Не забравяйте целта — каза Далас.

Джон поклати глава.

— Не мисля, че ще издържа още пет години. Няма да мога.

— Ей, трябва да се държим един за друг — настоя Камерън. — Ще загубим твърде много, ако ни изоставиш сега. Чуваш ли ме? Ти си мозъкът на това предприятие. Ние сме само... — Не можа да намери подходящата дума.

— Съзаклятници? — предложи Престън.

— Нещо такова — кимна Далас. — Но всеки от нас върши своята работа. Джон не е единственият, който има мозък. Аз доведох Мънк, забравихте ли?

— О, за бога, не е време да величаем егото си — измърмори Престън. — Няма нужда да ни казваш колко много правиш, Далас. Всички знаем колко много се трудиш. В интерес на истината не правиш нищо друго. В живота ти няма нищо освен работата и Клуба. Кога за последно си взе почивен ден, за да отидеш по магазините? Предполагам, че никога. Ходиш с един и същ черен или тъмносин костюм. Още си носиш сандвич за обяд от къщи. Обзалагам се, че дори си прибираш торбичката от сандвича, за да я използваш отново и на другия ден. Като става дума, изобщо харчиш ли пари за нещо?

— Лошо е, че не съм с широки пръсти ли? — навъси се Далас.

Преди Престън да му отговори, Камерън ги прекъсна.

— Я се спрете, вие двамата. Няма значение кой от нас е най-умен или работи най-много. Всички сме в кюпа. Знаете ли колко години ще ни дадат, ако открият какво сме направили? — попита Камерън.

— Нищо не могат да открият. — Вече и Джон се разсърди. — Няма да знаят къде да търсят. Погрижил съм се за това. Няма нищо документирано, освен на компютъра ми вкъщи, но никой никога няма да получи достъп до информацията в него. Няма нищо друго, никакви телефонни разговори, нищо на хартия. Дори и от полицията или от Комисията по ценни книжа да заподозрат нещо, няма да открият никакво доказателство срещу нас. Чисти сме.

— Мънк може да доведе полицията до нас. — Камерън никога не се доверяваше на куриера, или „наемния помощник“, както го наричаше Джон, но знаеше, че се нуждаят от надежден човек, някой, който да върши черната работа и Мънк пасваше идеално в тази схема. Той бе също толкова корумпиран и алчен като тях и щеше да загуби всичко, ако не правеше това, което му казваха.

— Той работи за Клуба достатъчно дълго, за да започнеш да му вярваш, Камерън — каза Престън. — Освен това, ако отиде в полицията, той ще загуби много повече от нас.

— Точно така — измърмори Джон. — Вижте, знам, че си обещахме да продължим, докато Камерън навърши четирийсет, но ви казвам, че няма да издържа толкова дълго. Някои дни си мисля, че главата ми... по дяволите, не знам.

Той стана от стола си и отиде до прозореца, сплете пръсти зад гърба си и се загледа в светлините.

— Разказвал ли съм ви някога как се запознах с Катрин? Бях в Центъра за съвременно изкуство. И двамата искахме да купим една и съща картина и някак си, по време на разгорещения спор, се влюбих. Боже, какви искри прелитаха помежду ни... беше забележително. Толкова години минаха оттогава и искрите още ги има. Сега тя умира, а аз не мога да направя нищо.

Камерън погледна Далас и Престън, които му кимнаха, и каза:

— Знаем колко много обичаш Катрин.

— Не я превръщай в светица, Джон. Никой не е съвършен — каза Далас.

— Хей, не можеш ли да проявиш малко такт — измърмори Престън.

— Няма нищо. Знам, че Катрин не е съвършена. Тя си има своите слабости както всички нас. Кой не е вманиачен на някаква тема? — каза Джон. — Тя просто се тревожи, че може да се лиши от нещо и затова иска да има по две от всичко. Има два телевизора, съвсем еднакви, сложени един до друг на масичката до леглото ѝ. Единият работи денонощно, но тя се страхува, че може да се повреди, затова си е осигурила резервен. Прави същото, когато поръчва нещо от някой магазин или по каталог. Винаги купува от всичко по две, но какво лошо има в това? — попита той. — Не вреди никому, а и са ѝ останали

толкова малко радости напоследък. Примирява се с мен, защото ме обича. — Наведе глава и прошепна: — Тя е целият ми живот.

— Да, знаем — съгласи се Камерън. — Но се тревожим за теб.

Джон се обърна и ги погледна. Лицето му бе изкривено от гняв.

— Как ли не, тревожите се за себе си. Мислите, че ще направя нещо и ще прецакам всичко, нали?

— Минавала ни е тази мисъл — призна Камерън.

— Джон, не можем да допуснем да превъртиш, докато си един от нас — каза Престън.

— Няма.

— Да, добре — обади се Далас. — Ето какво ще направим. Джон ще ни каже, ако се нуждае от помощ. Става ли?

Джон кимна:

— Да, разбира се.

Приятелите му изоставиха темата и прекараха остатъка от вечерта, планирайки следващия си удар.

Продължиха да се срещат в петък следобед, но не коментираха задълбочаващата се депресия на Джон. А и не знаеха с какво могат да му помогнат.

Минаха три месеца, без никой да спомене Катрин. После Джон рухна. Вече не можеше да понася дори мисълта за страданията на Катрин и освен това постоянно се тревожеше за пари, което бе абсурдно предвид факта, че имаха милиони в сметката на Клуба. Милиони, които не можеха да пипат още пет години. Джон им обясни, че застраховката покрива част от лечението на Катрин, но не достатъчно и че ако жена му остане още дълго в това състояние, нейните пари в крайна сметка ще свършат и той ще бъде финансово съсипан. Освен, разбира се, ако останалите не му позволиха да изтегли от сметката на Клуба.

Камерън възрази:

— Всички знаете на мен колко много ми трябват пари заради издръжката, която трябва да плащам след развода и всичко останало, но ако изтеглим нещо сега, преди да сме закрили цялата сметка, ще оставим документални следи и данъчните...

Джон го прекъсна.

— Знам. Прекалено рисковано е. Вижте, не трябваше изобщо да повдигам този въпрос. Ще измисля нещо.

Следващия петък следобед се срещнаха в любимия си бар „Дулис“. Навън валеше и трещеше, а вътре от колоните се лееше гласът на Джими Бъфит. Джон се наведе над масата и прошепна тайното си желание на глас.

Искаше да се самоубие и да сложи край на мъчението.

Приятелите му реагираха бурно и възмутено. Укориха го, че изобщо му е хрумнала подобна налудничава идея, но много скоро разбраха, че думите им не помагат. Точно обратното, те осъзнаха, че така засилват нещастията и депресията на приятеля си. Нападателят им тон бързо се превърна в успокоителен. Какво можеха да направят, за да му помогнат?

Несъмнено имаше нещо, което можеха да направят.

Продължиха да си говорят, скупчени около масата в ъгъла на бара, опитвайки заедно да измислят някакво решение за безизходното положение на Джон. По-късно, към полунощ, след като бяха говорили часове наред, един от тях събра смелост да изрече онова, което всички си мислеха. Бедната жена вече имаше смъртна присъда. Ако някой трябваше да умре, това бе неговата нещастна, многострадална жена.

Само тя.

По-късно никой от тях не можеше да си спомни кой бе направил предложението да я убият.

Следващите три петъчни следобеда все още обсъждаха тази възможност, но когато дискусиата приключи и гласуваха, нямаше връщане назад. Решението, когато накрая го взеха, бе единодушно. Нямаше колебания, нямаше угризения у нито един от членовете на клуба.

Беше необратимо като петна от засъхнала кръв по бял килим.

Не се смятаха за чудовища и не признаваха, че правят това от алчност. Не, те просто бяха свръхамбициозни играчи, които се трудеха много и играеха безпощадно. Бяха готови да поемат рискове и плашеха хората край себе си с безспорното излъчване на власт, каквато притежаваха. Бяха известни като „жестоки“ играчи — определение, което ги ласкаеше. Но независимо от свойствената им арогантност и безочие, никой от тях нямаше куража да нарече плана им с истинското му име — убийство — така че всички го споменаваха като „събитието“.

Наистина имаха железни нерви, особено като се вземе предвид, че „Дулис“ се намираше само на една пресечка от полицейския участък на Осми район. Докато планираха това престъпление, бяха заобиколени от полицаи и детективи. В бара се отбиваха и агенти от ФБР, както и известни адвокати, които се надяваха да завържат полезни връзки. Полицаяте и съдебните адвокати смятаха „Дулис“ за свой бар, но същото се отнасяше и за лекарите и стажантите от близката болница. Двете групи рядко се смесваха.

Четиримата от Клуба не вземаха ничия страна. Сядаха в ъгъла. Всички ги познаваха и поне докато не започнеха да пият сериозно, постоянно ги прекъсваха с поздрави — било колеги, било подмазвачи.

Наистина имаха здрави нерви, защото съвсем спокойно обсъждаха плана за убийството насред Ню Орлиънс.

Обсъждането никога не би стигнало толкова далече, ако не разполагаха с необходимите връзки. Мънк беше убивал за пари и със сигурност не би се поколебал да убие отново. Първи Далас съзря неговия потенциал и реши да се възползва от него, затова спаси Мънк от ръцете на правосъдието. Мънк си даваше сметка за дълга, който ще трябва да изплати. Той обеща на Далас, че ще направи всичко, абсолютно всичко, стига рисковете да са в границите на допустимото и цената да си струва. Като се оставе настрана чувствата, техният убиец беше преди всичко бизнесмен.

Събраха се да обсъдят условията в един от любимите барове на Мънк — „Франкис“, който представляваше обикновена съборетина край междуцатската магистрала, от другата страна на Метеър. В бара миришеше на тютюн, на печени фъстъци, чиито обелки клиентите пускаха на очукания дървен под, както и на развалена риба. Мънк се кълнеше, че във „Франкис“ правят най-добрите пържени скариди в целия Юг.

Той закъсня и не се извини за закъснението си. Зае мястото си, скръсти ръце върху масата и изброи своите условия, преди да приеме парите им. Мънк беше образован човек, което бе една от основните причини Далас да го спаси от смъртоносната инжекция. Трябваше им умен човек, а той отговаряше на това условие. Освен това изглеждаше доста впечатляващо, прекалено изтънчен и шокиращо любезен, като се има предвид, че бе професионален престъпник. Преди да го арестуват за убийство, досието на Мънк бе чисто. След като двамата с Далас

склучиха споразумението, той успя да се изфука с доста богата автобиография, включваща подпалвачество, изнудване, рекет и убийства. Полицаяте не знаеха за миналото му, разбира се, но имаха достатъчно доказателства да го осъдят за убийство — стига тези доказателства да не бяха съвременно загубени.

Първия път, когато Далас доведе Мънк в апартамента си, за да го запознае с останалите, той им направи незаличимо впечатление. Бяха очаквали да видят някой бабаит, а вместо това се срещаша с човек, когото почти биха могли да си представят като един от тях, професионалист с високи стандарти — докато не се вгледаха по-внимателно в очите му. Те бяха студени и безжизнени като на змиорка. Ако бе вярно, че очите са огледало на душата, то Мънк отдавна бе продал своята на дявола.

— Сигурно се шегуващ, това е живо изнудване — каза Престън.

— Не, това е убийство — възрази Мънк. — По-голям риск — повече пари.

— Това не е убийство — настоя Камерън. — Случаят е специален.

— Какво му е специалното? — попита Мънк. — Искате да убия жената на Джон, нали така? Или съм разбрал погрешно?

— Не, но...

— Но какво, Камерън? Притеснява те това, че наричам нещата с истинските им имена? Мога да използвам и друга дума вместо убийство, но това няма да промени същността на работата, за която сте ме наели. — Той сви рамене и добави: — Искам повече пари.

— Вече забогатя достатъчно благодарение на нас — изтъкна Джон.

— Така е.

— Слушай, копеле, уговорихме се за цената — избухна Престън, после погледна през рамо — да види дали някой не го е чул.

— Правилно — кимна Мънк. Изглеждаше абсолютно невъзмутим въпреки този изблик на гняв насреща си. — Но не ми обяснихте какво искате да направя, нали? Представете си колко бях изненадан, когато поговорих с Далас и научих подробностите.

— Какво ти каза Далас? — настоя Камерън.

— Че има един проблем, който всички вие желаете да бъде елиминиран. След като вече знам какъв е проблемът, удвоявам цената.

Мисля, че е съвсем основателно. Рискът е много по-голям.

Мълчание последва това изявление. После Камерън каза:

— Аз съм разорен. Откъде ще намерим останалите пари?

— Това е мой проблем, не ваш — каза Джон. Той се обърна към Мънк. — Дори ще добавя още десет хиляди, ако изчакаш за останалото, докато бъде прочетено завещанието.

Мънк кимна с глава:

— Допълнителни десет хиляди. Разбира се, че ще изчакам. Знам къде да ви намеря. Сега да уточним подробностите. Наясно съм кого искате да убия, така че остава да ми кажете кога, къде и колко да страда, преди да умре.

Джон бе потресен. Той се прокашля, изгълта на един дъх половин чаша бира и прошепна:

— О, боже, не така! Не желая да страда. Тя страда достатъчно.

— Тя е нелечимо болна — обясни Камерън.

Джон с мъка продължи:

— За нея няма никаква надежда. Не мога повече да гледам как я измъчва болестта. Постоянно... няма миг покой. Аз...

Бе прекалено разтърсен емоционално, за да продължи. Камерън бързо се включи.

— Когато Джон заговори за самоубийство, разбрахме, че трябва да направим нещо, за да му помогнем.

Мънк му направи знак да замълчи, защото една сервитьорка се бе приближила до масата им. Тя донесе нови чаши бира и каза, че всеки момент ще им поднесе вечерята.

Веднага щом сервитьорката се отдалечи, Мънк каза:

— Виж, Джон. Не знаех, че жена ти е болна. Сигурно ти е прозвучало доста грубо. Съжалявам.

— Достатъчно ли съжаляваш, че да намалиш цената? — Попита Престън.

— Не, не чак толкова.

— Все пак ще го направиш ли? — попита Джон нетърпеливо.

— Задачата е любопитна — заяви Мънк. — Всъщност ще извърша едно добро дело, нали така?

Той разпита подробно за състоянието на жената и за ситуацията в къщата. Докато Джон отговаряше на въпросите му, Мънк се наведе напред и разпери ръце пред себе си. Ноктите на ръцете му бяха с

идеален маникюр, пръстите му бяха гладки, без никакви мазоли. Той се взираше право пред себе си някак отнесено, като че мислено сглобяваше детайлите от задачата.

— Значи прислужницата си отива вкъщи всяка вечер? А икономката?

— Роза... Казва се Роза Винчети — обясни Джон. — Тя остава всяка вечер до десет, освен в понеделник, когато обикновено аз съм си вкъщи и тя може да си тръгне още в шест.

— Някакви приятели или роднини, които трябва да имам предвид?

Джон поклати глава.

— Катрин се изолира от приятелите си още преди години. Не желае да има никакви посетители. Притеснява се от... състоянието си.

— Ами роднини?

— Има само един чичо и няколко братовчеди, но отдавна е прекъснала всякакви връзки с тях. Казва, че са боклуци. Чичото се обажда по телефона веднъж месечно. Тя се опитва да бъде любезна с него, но не остава на телефона твърде дълго. Това я изморява.

— Този чичо отбива ли се неканен?

— Не. Катрин не го е виждала от години. Няма нужда да се тревожиш за него.

— Добре, няма — кимна Мънк.

— Не искам тя да страда... искам да кажа, когато ти... Това възможно ли е?

— Разбира се — каза Мънк. — Аз съм състрадателен човек. Не съм чудовище. Колкото и да не ви се вярва, държа на ценностите и на морала — похвали се той и никой от четиримата не посмя да се изсмее на противоречието в думите му. Дори да им беше казал, че може да ходи по вода, пак щяха да се престорят, че му вярват.

Когато Мънк се върна на конкретната поставена му задача, каза, че не одобрява жестокостта и неоправданата болка и въпреки уверенията си, че „събитието“ ще протече безболезнено, предложи на Джон да увеличи дозата на болкоуспокояващите, които жена му взема преди лягане. Не трябваше да има никакви други промени. Джон трябваше да включи алармената система, както правеше всяка вечер, после да отиде в стаята си и да не мърда оттам. Мънк гарантираше със

самоувереност, която прозвуча на всички неприлично успокояващо, че Катрин ще бъде мъртва до сутринта.

Той бе човек, който държеше на думата си. Уби я през нощта. Джон така и не проумя как Мънк бе успял да се вмъкне в къщата и как бе излязъл, без да задейства алармата. В къщата имаше детектори за движение и звук, а отвън — видеокамери за наблюдение, но безпътният Мънк бе успял да влезе, без да бъде видян или чул и бързо, и умело бе изпратил изстрадалата жена във вечен сън.

За да докаже, че е влизал в къщата, той бе оставил една роза на възглавницата до главата ѝ, точно както бе обещал на Джон, че ще направи, за да изтрие всяко съмнение кой трябва да получи благодарностите и заплащането за убийството. Джон премести розата, преди да се обади на лекаря.

Джон се съгласи на аутопсия, за да елиминира всякакви въпроси по-късно. Патологът установи, че тя се е задавила и задушила с шоколад. Една бучка карамелизиран шоколад с големината на лешник бе заседнала дълбоко в гърлото ѝ. По врата ѝ имаше синини, но се предполагаше, че са причинени от самата нея, докато се е опитвала да освободи гърлото си от задушавашата преграда. Смъртта бе определена като резултат от нещастен случай, разследването бе официално приключено и тялото бе освободено за погребение.

Поради извънредната ѝ тежест щеше да се наложи поне осем носачи да носят ковчега, който, както деликатно обясни погребалният агент, трябвало да бъде специално изработен. С доста смутено и определено страдалческо изражение той се мъчеше да обясни на вдовеца с много думи, че е просто невъзможно да напъхат покойницата в някой от готовите им ковчези от полиран махагон, подплатени със сатен. Осмели се да предложи, че е по-благоразумно тялото да се кремира и съпругът се съгласи с готовност.

Службата бе частна и бе посетена само от неколцина роднини на Джон и няколко близки приятели. Камерън дойде, но Далас и Престън се измъкнаха. Присъстваше икономката на Катрин — Роза, и Джон още чуваше виенето ѝ, докато излизаше от църквата. Видя я в преддверието на църквата — стиснала броеницата си, тя го пронизваше с поглед, който казваше: „Дано гориш в ада за греховете си“. Джон подмина истеричната жена, без дори да обърне поглед назад.

Дойдоха и двама опечалени роднини на Катрин, но те изостанаха зад другите, докато скромното шествие се движеше към гробницата. Джон постоянно хвърляше погледи през рамо към мъжа и жената. Имаше отчетливото усещане, че те се взират в него, но когато осъзна колко се е изнервил от присъствието им, им обърна гръб и сведе глава.

Небето също оплакваше Катрин. Докато свещеникът говореше, една светкавица проблесна и отекна гръм.

Проливният дъжд не намаля, докато урната с праха не бе положена в гробницата.

Катрин най-после бе намерила покой и мъчението на съпруга ѝ бе приключило. Приятелите му очакваха от него да скърби, но в същото време да изпита облекчение, че жена му вече не страда. Той бе обичал съпругата си с цялото си сърце, нали така?

Въпреки че другите настояваха да си вземе няколко дни почивка, вдовецът се върна на работа още в деня след погребението. Повтаряше, че трябва да бъде зает с нещо, което да отвлича мислите му от мъката.

Беше ясен, слънчев, безоблачен ден и той караше по „Сейнт Чарлз“ към офиса си. Слънцето стопляше раменете му. Уханието на цветята изпълваше влажния въздух. От уредбата в колата гърмеше любимия му диск.

Спря на обичайното си място в подземния паркинг и взе асансьора до офиса си. Когато отвори вратата, на която имаше табелка с името му, секретарката се отправи бързо към него, за да му изкаже искрените си съболезнования. Той ѝ отвърна, като каза, че съжалява, заедно жена му не може да се наслади на този прекрасен летен ден и по-късно секретарката му сподели с останалите в офиса, че в очите му е имало сълзи, когато е произнесъл името на Катрин.

Известно време той сякаш продължаваше да се бори с депресията си. Докато бе на работа, често изглеждаше вгълбен и отнесен, и вършеше ежедневната си работа като в унес. На моменти пък изглеждаше шокиращо весел. Странното му поведение бе повод за загриженост сред колегите му, но те го оправдаваха като разбираемо предвид скръбта му. Най-доброто, което можеха да направят, бе да го оставят на мира. Джон не бе човек, който би обсъждал чувствата си и всички знаеха колко затворен човек е.

Това, което не знаеха, бе, че Джон беше и доста зает.

За две три седмици след „събитието“ той успя да изхвърли всяка вещ, която болезнено му напомняше за жена му, включително старинните италиански мебели, които тя обожаваше. Освободи преданите ѝ слуги и нае икономка, която не бе познавала Катрин. Боядиса всички стаи в двуетажната къща в ярки свежи цветове и промени вида на градината. Добави един фонтан, какъвто отдавна искаше — с херувимче, от устата на което пръска вода. От месеци искаше такъв фонтан, но когато показа на Катрин снимката в каталога, тя го отхвърли като прекалено претенциозен.

Всичко бе извършено според изискванията му. Той предпочете модерни мебели заради изчистените им линии. Когато ги доставиха от склада, разполагането на мебелите бе лично контролирано от консултантката по вътрешен дизайн.

После, когато и последният камион за доставки потегли от алеята, той и толкова умната, красива и млада дизайнерка изпробваха новото легло. Чукаха се цялата нощ в черното лакирано легло — точно както си бе обещал още преди повече от година.

ВТОРА ГЛАВА

Тео Бюканън още не можеше да се отърве от вируса. Усещаше, че не е добре, защото всеки мускул от тялото му го болеше и от време на време го втрисаше. Обаче отказваше да признае, че е болен — просто имаше леко неразположение, нищо повече. Можеше да се справи с него. Освен това бе сигурен, че е преминал най-тежката фаза. Ужасната режеща болка отстрани бе заглъхнала до тъпо пулсиране и Тео бе убеден, че вече се оправя. Ако бе същият вирус, който бе заразил повечето от колегите му в офиса в Бостън, щеше да мине за двайсет и четири часа и той щеше да се чувства като нов още на следващата сутрин. Само дето пулсиращата болка отстрани продължаваше вече няколко дни.

Брат му Дилън бе виновен за това. Здравата го бе халосал, докато играеха футбол на семейното събиране предишния уикенд. Да, разтегнатият мускул бе по вина на Дилън, но Тео реши, че ако спре да му обръща внимание, болката постепенно ще отмине.

Не мислеше, че е заразен, а и имаше твърде много работа, за да легне в леглото и да се поти, докато треската отмине. Беше долетял от Бостън в Ню Орлиънс, за да произнесе реч пред един юридически симпозиум, посветен на организираната престъпност и да получи признание, което според него не заслужаваше, защото просто си вършеше работата.

Пъхна пистолета си в кобура. Това бе досадно задължение, но засега трябваше да носи оръжието, поне докато не заглъхнеха заплахите за убийство, които бе получил покрай съдебния процес срещу членове на мафията. Облече смокинга си, влезе в банята на хотелската стая и се наведе към огледалото, за да нагласи папионката. Зърна отражението си за миг. Изглеждаше полужив. Лицето му бе плувнало в пот.

Тази вечер бе първото от трите официални събирания. Вечерята щеше да бъде приготвена от петимата най-добри майстор готвачи в града, но кулинарните изкушения не го блазнаха ни най-малко.

Мисълта да преглътне каквото и да било, дори вода, караше стомаха му да се бунтува. Не бе ял нищо от вчера следобед.

Определено не бе в настроение за безцелни любезности тази вечер. Пъхна ключа за стаята в джоба си и тъкмо натисна дръжката на вратата, когато телефонът иззвъня.

Брат му Ник се обаждаше да го чуе как е.

— Какво става?

— Хвана ме на вратата — отвърна Тео. — Откъде се обаждаш? От Бостън или от Холи Оукс?

— От Бостън. Помогнах на Лорън да зазими къщата край езерото и после се прибрахме заедно.

— Тя при теб ли ще остане до сватбата?

— Майтапиш ли се? Томи ще ме убие.

Тео се засмя.

— Сигурно да си имаш свещеник за кандидат-девер внася известни неудобства в сексуалния ти живот.

— Още два месеца и ще бъда женен мъж. Не е за вярване, а?

— Не е за вярване, че някоя жена е решила да се омъжи за теб.

— Лорън е късогледа. Казах ѝ, че съм хубавец и тя ми повярва. Ще живее при мама и татко, докато се отправим към Айова за сватбата. Ти какво ще правиш тази вечер?

— На една благотворителна вечеря съм — отговори Тео. — За нещо конкретно ли се обади?

— Просто ти звъннах да те чуя.

— Не ти вярвам. Искаш нещо. Какво е то? Хайде, Ник, ще закъснея заради теб.

— Тео, научи се да я караш по-полека. Не може цял живот да се юркаш така. Знам какво правиш. Смяташ, че като се заровиш в работата, няма да мислиш за Ребека. Минаха четири години от смъртта ѝ, а ти...

Тео го прекъсна.

— Харесвам живота си и не съм в настроение да говоря за Ребека.

— Ти си работохолик.

— Обади се да ми изнасяш лекции ли?

— Не, обадих се да те чуя как си.

— Аха.

— Намираш се в красив град с хубави жени, невероятна храна...

— Е, какво искаш?

Ник се предаде.

— Двамата с Томи искаме да използваме лодката ти утре.

— Отец Том там ли е?

— Да, ние с Лорън го докарахме — обясни той.

— Я повтори пак. Ти и Томи искате да вземете платноходката ми, при положение, че никой от двама ви не знае как се управлява.

— Какво намекваш?

— Защо не вземете рибарската ми лодка? По-добре вземете „Мери-Бет“, тя е по-стабилна.

— Не искаме да ходим за риба. Искामе да поплаваме.

Тео въздъхна.

— Постарай се да не я потопиш, става ли? И не позволявай на Лорън да идва с вас двамата. Всички в семейството я харесват. Не искаме тя да се удави. Вече трябва да свършваме.

— Чакай, има още нещо.

— Какво?

— Лорън ме накара да ти се обадя.

— Тя там ли е? Дай да я чуя.

Седна на леглото и осъзна, че се чувства по-добре. Годеницата на Ник действаше така на всичките братя Бюканън. Караше ги да се чувстват добре.

— Не е тук. Излезе с Джордан, а нали познаваш сестра ни. Бог знае кога ще се приберат. Както и да е, обещах на Лорън, че ще те открия, за да те питам...

— Какво?

— Тя искаше да те питам, макар че според мен няма нужда — каза той. — То се разбира от само себе си.

Тео опита да прояви търпение.

— Какво се разбира?

— Нали си съгласен да ми бъдеш кум на сватбата?

— Ами Ноа?

— И той ще бъде на сватбата, разбира се, но искам ти да си ми кум. Мислех, че си се досетил вече, но Лорън смяташе, че все пак трябва да те покания.

— Аха.

— Аха какво?

— Да, разбира се.

Брат му не си падаше по дългите словоизлияния.

— Добре, разбрахме се. Вече изнесе ли речта си?

— Не, тя е чак утре вечер.

— А кога ще получиш наградата?

— Тя е просто един плакет и ще го получа точно преди да изнеса речта си.

— Значи, ако се издъниш и приспиш с речта си всички присъстващи, няма да могат да си го вземат обратно, така ли?

— Затварям

— Ей, Тео? Веднъж поне спри да мислиш за работа. Обиколи забележителностите. Свали някоя мадама. Нали се сецаш, прекарай си добре. Знаеш ли какво, защо не се обадиш на Ноа? Той е в Билокси за няколко месеца. Може да дойде с кола до Ню Орлиънс и двамата да се повеселите.

Ако някой умееше да се весели, това бе Ноа Клейборн. Агентът от ФБР бе станал близък приятел на семейството, след като работи по няколко случая с Ник, а после помогна на Тео в разследванията му като федерален прокурор към Министерството на правосъдието. Ноа бе добър човек, но имаше изкривена представа за забавление и Тео не бе сигурен дали точно сега можеше да издържи една нощ из града с Ноа.

— Добре, може би — каза той.

Тео остави телефона, изправи се и веднага се преви надве от болката вдясно. Беше се появила в корема му, но после се бе изместила надолу и сега го пронизваше. Този разтегнат мускул сякаш го изгаряше.

Нямаше да се остави на някаква глупава футболна травма да го победи. Тео изруга тихо, откачи мобилния си телефон от зарядното, прибра го във вътрешния джоб на сакото при очилата и почти се почувства човек. Това, разбира се, само потвърди собственото му златно правило. Не обръщай внимание на болката и тя ще си отиде. А и нямаше нищо, което един Бюканън да не може да надвие.

ТРЕТА ГЛАВА

Беше паметна нощ.

Мишел никога не бе посещавала толкова пищен коктейл и докато стоеше на стъпалата и гледаше отвисоко балната зала, се почувства като Алиса в Страната на чудесата.

Навсякъде виждаше цветя, красиви пролетни цветя в огромни каменни саксии върху мраморния под и в кристални вази върху покритите с искрящо бели покривки маси. В центъра на балната зала под разкошния кристален полилей имаше множество огромни парникови магнолии с разцъфнали цветове. Божественият им аромат изпълваше въздуха.

Сервитърите се движеха сред тълпата и разнасяха сребърни подноси с шампанско, а други бързаха от маса на маса и палеха дългите бели свещи.

Мери-Ан Уинтърс, приятелка на Мишел от детинство, стоеше сега до нея и оглеждаше залата с блеснал поглед.

— Тук не съм в свои води — прошепна Мишел. — Чувствам се като недодялана тийнейджърка.

— Не приличаш на такава — каза Мери-Ан. — Аз сигурно съм станала невидима. Мога да се закълна, че всички мъже в залата те гледат.

— По-скоро гледат неприлично тясната ми рокля. Как може нещо да изглежда толкова просто и обикновено на закачалката и толкова...

— ... толкова невероятно секси върху теб? Направо е като излята по тялото ти. Приеми фактите, имаш страхотна фигура.

— Изобщо не трябваше да харча толкова пари за една рокля.

— За бога, Мишел, това е „Армани“. Купи я направо без пари, мен ако питаш.

Мишел смутено приглади с длан мекия плат. Замисли се колко бе платила за роклята и реши, че ще трябва да я облече поне двайсет пъти, за да оправдае цената ѝ. Зачуди се дали и другите жени

постъпват така — да представят като рационална някоя разточителна покупка, за да се отърват от чувството за вина. Имаше толкова много по-важни неща, за които би могла да изхарчи парите, а и кога, за бога, щеше да има друг повод да облече отново тази красива рокля? Не и в Боуън, със сигурност. Не и през следващите милион години.

— Къде ми беше умът? Не трябваше да ти позволявам да ме убедиш да купя тази рокля.

Мери-Ан нетърпеливо отметна през рамо един кичур от силно изрусената си коса.

— Да не си посмяла отново да се вайкаш за цената на роклята. Никога не харчиш пари за себе си. Обзалагам се, че това е първата наистина хубава рокля, която притежаваш, не е ли така? Тази вечер си просто неотразима. Обещай ми, че ще престанеш да се тормозиш и ще се забавляваш.

Мишел кимна.

— Права си. Ще престана да се тормозя.

— Браво. А сега да отидем да се смесим с хората. Има ордъоври и шампанско и трябва да изядем храна поне за хиляда долара. Чух, че толкова стрували билетите. Ще се открием там някъде.

Приятелката ѝ тъкмо слезе по стълбите, когато д-р Купър забеляза Мишел и ѝ направи знак да отиде при него. Той бе шеф на хирургията в болницата „Бредрин“, където тя заместваше през изминалия месец. Купър обичайно бе много резервиран, но шампанското го бе освободило от задръжките му и той се държеше доста любвеобилно. И приповдигнато. Постоянно ѝ повтаряше колко е щастлив, че тя е склонила да използва билетите, които ѝ е дал, и колко красива изглежда в официалната си рокля. Мишел реши, че ако щастието на д-р Купър се увеличи още малко, той ще припадне.

Когато д-р Купър се отплесна в обяснения за достойнствата на омарите, разпръсквайки слюнка при всяко споменаване на думата „омар“, Мишел отстъпи леко назад, за да излезе извън обсега на обстрела. След няколко минути съпругата на Купър се присъедини към тях, придружавана от една възрастна двойка. Мишел се възползва от тази възможност, за да се измъкне.

Не искаше да се окаже принудена да седи до семейство Купър по време на вечерята. Единственото по-неприятно нещо от щастливия пиян бе пияният, който флиртува, а Купър определено се бе отправил в

такава посока. Тъй като Купър и жена му стояха точно до вратата към вътрешния двор и щяха да я видят, ако тя тръгнеше натам, Мишел мина по един страничен коридор, който водеше към асансьорите, с надеждата, че така ще излезе от противоположната страна на вътрешния двор.

И точно тогава го забеляза. Стоеше облегал на една колона, прегърбен, присвит инстинктивно на една страна. Мъжът бе висок, широкоплещест, добре сложен като спортист, оцени го с поглед тя. Но тенът му бе болезнено сивкав и докато тя вървеше към него, видя как лицето му се изкривява в гримаса и той притиска корема си.

Очевидно имаше проблем. Мишел докосна ръката му, за да привлече вниманието му и точно в този момент вратите на асансьора се отвориха. Мъжът се изпъна с усилие и я погледна отвисоко. Сивите му очи блестяха от болка.

— Имате ли нужда от помощ?

Вместо отговор той повърна върху нея.

Тя не успя да се отмести, защото мъжът се бе вкопчил в ръката ѝ. Коленете му се подкосиха и Мишел разбра, че ще припадне. Тя обви ръце около кръста му и опита да му помогне да седне на пода, но в този момент той се наклони напред и я събори заедно със себе си.

Главата на Тео се въртеше. Строполи се върху жената. Чу я, че изстена и отчаяно се опита да събере сили, за да се надигне. Реши, че навярно умира и си помисли, че това няма да е толкова лошо, ако смъртта можеше да го отърве от болката. Тя бе станала непоносима. Стомахът му се преобръщаше и го заля нова вълна от раздираща болка. Тео се запита дали това е усещането, ако отново и отново забиват нож в теб. В следващия миг загуби съзнание и когато отново отвори очи, вече лежеше по гръб, а жената стоеше надвесена над него.

Опита се да фокусира погледа си върху лицето ѝ. Тя имаше красиви сини очи, по-скоро виолетови отколкото сини, помисли си той и лунички по носа. После, също толкова внезапно колкото бе стихнал, огънят изригна отново, този път още по-непоносим.

Спазмите в стомаха му се появиха отново и той се присви.

— Мамка му!

Жената му говореше, но той не разбираше нищо. И какво, по дяволите, му правеше? Опитваше се да го ограби ли? Ръцете ѝ обхождаха тялото му, дърпаха сакото му, връзката, ризата. Опитваше се

да изправи краката му. Тя му причиняваше болка, по дяволите и всеки път, когато той опитваше да избути ръцете ѝ, те се връщаха, и продължаваха да натискат, и опипват още повече.

Тео ту губеше съзнание, ту отново се свестяваше. Усети някакво поклащане и чу сирена някъде над главата си. Синееката още бе там и продължаваше да го тормози.

Пак му задаваше въпроси. Нещо за алергии. Да не би да ѝ се искаше да е алергичен към нещо?

— Да, сигурно.

Усети, че тя разтвори самото му и се сети, че така ще види оръжието в кобура над хълбока му. Болката бе непоносима и му пречеше да мисли нормално. Знаеше само, че не трябва да ѝ позволи да му вземе оръжието.

Тя бе твърде приказлива за крадла. Това поне ѝ признаваше. И приличаше на манекенка. Сладурана, помисли си той. Не, не беше сладурана. Постоянно му причиняваше болка.

— Виж какво, можеш да вземеш портфейла ми, но няма да пипаш пистолета. Ясно? — Думите едва се процедиха през стиснатите му зъби.

Ръката ѝ натисна корема му отстрани. Той реагира инстинктивно и я блъсна назад. Реши, че може да е докоснал гърдите ѝ, защото я чу да вика, преди отново да загуби съзнание.

Тео не знаеше колко време бе прекарал в несвяст, но когато отново отвори очи, го заслепиха ярки светлини. Къде, по дяволите, беше? Не можеше да събере достатъчно сили, за да помръдне. Помисли, че май е на някаква маса. Беше твърда и студена.

— Къде съм? — Устата му бе пресъхнала и въпросът прозвуча заваляно.

— В болница „Бредрин“, господин Бюканън — чу се мъжки глас някъде зад него, но Тео не видя кой говореше.

— Заловиха ли я?

— Кого?

— Красивата джебчийка?

— Замаян е.

Коментарът дойде от непознат женски глас.

Изведнъж Тео осъзна, че вече не изпитва болка. Всъщност се чувстваше много добре. Съвсем добре. Сякаш можеше да полети.

Странното бе, че не можеше да помръдне ръцете си. На устата и носа му имаше някаква маска. Той завъртя глава, за да се измъкне от нея.

— Усещате ли да ви се доспива, господин Бюканън?

Отново завъртя глава и я видя. Синеоката. Приличаше на ангел, обграждаше я златисто сияние. Я чакай. Какво, по дяволите, правеше тя тук? Чакай...

— Майк, ще можеш ли да виждаш какво правиш? Окото ти изглежда доста зле.

— Няма му нищо.

— Как стана? — попита гласът зад главата на Тео.

— Стовари се отгоре ми.

— Пациентът те е съборил?

— Да.

Тя се взираше в очите на Тео, докато отговаряше. Имаше зелена маска на лицето си, но Тео бе сигурен, че се усмихва.

Вече бе в такъв блажен унес и толкова му се спеше, че едва удържаше очите си отворени. Разговорът край него продължаваше, но той вече не разбираше нито дума.

Женски глас:

— Къде го намерихте, доктор Ренърд?

— На един прием.

Друга жена се надвеси над него. *Бъра-бъра.*

— Любов от пръв поглед ли беше?

— Ти предени. Повърна отгоре ми и съсипа новата ми рокля.

Някой се засмя.

— На мен ми прилича на любов. Обзалагам се, че е женен. Всички хубави мъже са женени. Този е добре сложен. Огледа ли го целия, Ани?

— Надявам се, че пациентът вече спи.

— Не още — каза един мъжки глас. — Но няма да запомни нищо.

— Къде е асистентът?

— Мие се.

Сякаш имаше някакво парти. Тео си помисли, че в стаята край него има поне двайсет или трийсет човека. Защо бе толкова студено, по дяволите? И кой издаваше тези тракащи звуци? Беше жаден. Имаше

чувството, че устата му е пълна с памук. Май трябваше да си потърси нещо за пиене. Да, точно това щеше да направи.

— Къде е доктор Купър?

— Сигурно вече е припаднал върху десерта.

Синеоката отговори на този въпрос. Тео хареса много гласа ѝ. Беше толкова секси.

— Значи видя Купър на партито?

— Аха — отвърна синеоката. — Тази вечер не е на повикване. Зарадвах се, че си прекарва много добре. Сигурно и Мери-Ан си прекарва добре.

— Хей — Тео изрече с мъка думата.

Все пак бе привлякъл вниманието ѝ, защото, когато отвори очи, видя, че тя се е надвесила над него и закрива ярката светлина от тавана.

— Време е да заспите, господин Бюканън.

— Той се противи.

— Какво... — започна Тео.

— Да?

— Какво искате от мен?

Мъжът зад него му отговори.

— Май иска апендикса ви, господин Бюканън.

Това му се стори приемливо. Винаги бе готов да изпълни желанията на една красива жена.

— Добре — прошепна той. — В портфейла ми е.

— Готови сме.

— Време е — каза мъжът.

— Какво искате да слушате тази вечер, доктор Ренърд?

— Има ли нужда от питане, Ани?

В стаята отекна стенание. После щракване. Тео чу как столът зад него изскърцва, после някакъв непознат глас му каза да диша дълбоко. Тео най-после разбра кой е мъжът зад него. Дяволите да го вземат, ако не беше Уили Нелсън, който му пееше нещо за сини очи, които плачат в дъжда.

Страхотно парти беше, няма що.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тео проспа престоя си в реанимацията. Когато се събуди на следващата сутрин, беше в болнично легло. Страничните прегради бяха вдигнати и на ръката му имаше система. Затвори очи и се опита да проясни главата си. Какво, по дяволите, се бе случило с него? Не помнеше нищо.

Минаваше десет часа, когато отново отвори очи. Тя беше там, стоеше до леглото и придърпваше завивката нагоре към гърдите му. Синеоката. Значи не си я бе въобразил.

Днес изглеждаше по-различно. Пак бе в лекарска униформа, но косата ѝ не бе скрита под шапка. Спускаше се свободно до раменете и цветът ѝ бе наситено кестеняв.

Беше много по-красива, отколкото я помнеше.

Тя забеляза, че се е събудил.

— Добро утро. Как се чувствате? Малко замаян?

Той се опита да седне. Тя натисна някакво копче и горната част на леглото започна бавно да се надига. Тео усети някакво теглене вдясно и леко парене.

— Кажете кога да спра.

— Така е добре. Благодаря.

Тя взе картоната му и започна да пише нещо, докато той безцеремонно я оглеждаше. Почувства се уязвим и не на място в леглото, в болнична пижама. Не можа да измисли нищо остроумно, което да ѝ каже. За пръв път в живота си искаше да е чаровен, но нямаше никаква идея как да го направи. Той бе заклет работохолик и в живота му просто нямаше място за светски любезности. През последните четири години — след смъртта на жена му — бе станал пряк, рязък и делови, защото това му пестеше време, а Тео, поне напоследък, постоянно бързаше да свърши нещо. Този внезапен обрат го изненада. Той наистина искаше да изглежда чаровен. Да я впечатли, както би се изразил най-малкият му брат, Зак. Все пак Тео смяташе, че ще успее. Да. Определено можеше да бъде чаровен.

— Помните ли какво стана снощи? — попита тя, като вдигна поглед от бележките си.

— Правиха ми операция.

— Да. Отстранихме ви апендикса. Още петнайсет минути и щеше да се стигне до руптура^[1].

— Помня откъслечни неща. Какво ви има на окото?

Тя се усмихна и отново започна да пише нещо в картоната.

— Не се отместих достатъчно бързо.

— Коя сте вие?

— Доктор Ренърд.

— Майк?

— Моля?

— Някой ви наричаше Майк.

Мишел затвори папката, постави капачката на химикала и го пхна в джоба си. Насочи цялото си внимание към него. Сестрите в хирургията бяха прави. Тео Бюканън беше много привлекателен... и невероятно секси. Но това изобщо нямаше значение. Тя бе негов лекар, нищо повече. Но все пак не можеше да се удържи да не реагира като всяка друга жена при вида на такъв впечатляващ мъж. Косата му стърчеше, брадата му бе набола, но въпреки това бе секси. Нямаше нищо нередно в това, че тя забелязваше този факт... освен, разбира се, ако той не се досетеше, че го е забелязала.

— Току-що ми зададохте въпрос, нали?

Опита се да изглежда невъзмутима.

Той усети, че е смутил спокойствието ѝ, но не можеше да разбере защо.

— Чух някой да ви нарича Майк.

Тя кимна.

— Да. Колегите ме наричат Майк. Съкратено от Мишел.

— Мишел е хубаво име.

— Благодаря.

Тео започваше да си спомня всичко. Той беше на парти и там беше и тази красива жена в елегантна вечерна рокля. Беше ослепителна. Това си го спомняше. Имаше убийствени сини очи и Уили Нелсън беше с нея. Той пееше. Не, това бе невъзможно. Очевидно главата му още не се бе прояснила.

— Вие ми говорехте нещо... след операцията — каза той.

— В реанимацията. Да — кимна тя. — Но вие говорехте повече от мен.

Тя отново се усмихваше.

— Така ли? И какво казах?

— Повечето неща бяха несвързани.

— Взели сте пистолета ми. Къде е?

— Заключен в сейфа на болницата заедно с останалите ви лични вещи. Доктор Купър ще се погрижи да си ги получите, когато ви изпишат. Той ще поеме грижите за вас. Ще се запознаете малко покъсно, когато мине на визитация.

— Защо?

— Защо какво, господин Бюканън?

— Тео — поправи я той. — Казвам се Тео.

— Да, знам. Брат ви вече ми каза.

— Кой брат?

— Колко братя имате?

— Пет. И две сестри. Вие с кого говорихте?

— Ник. Дадохте ми номера му и ме помолихте да му се обадя. Той се разтревожи много и ме накара да обеща да му се обадя след операцията. Веднага щом ви откараха в реанимацията, му звъннах отново и го успокоих, че ще се оправите. Искаше да дойде — добави тя, — но ми се стори облекчен, когато му казах, че не е необходимо.

Тео кимна.

— Ник мрази да лети със самолет — обясни той. — Кога съм ви дал номера му. Не помня.

— Докато ви подготвяха за операцията. Тогава бяхте много приказлив, разбъбрихте се веднага щом ви дадохме нещо, което да ви отърве от болката. Между впрочем отговорът е не, няма да се омъжа за вас.

Той се усмихна, сигурен, че тя се шегува.

— Това не го помня. Но помня болката. Болеше ме адски...

— Сигурна съм.

— Вие ме оперирахте, нали? Не съм си въобразил?

— Да, аз ви оперирах.

Тя бе тръгнала да излиза от стаята. Тео не искаше тя да си ходи точно сега. Искаше да научи още нещо за нея. По дяволите, защо не го биваше повече в любезното бърбрене.

— Чакайте.

Тя спря.

— Да?

— Вода... може ли да пийна чаша вода?

Тя отиде до шкафчето до леглото му, наля съвсем малко вода в една чаша и му я подаде.

— Само глътка — каза тя. — Ако ви се догади и повърнете, може да развалите шевовете ми.

— Добре. — Той отпи една глътка и ѝ подаде чашата. — Не изглеждате достатъчно възрастна за хирург. — Пълна глупост, но не измисли нищо по-добро.

— Постоянно ми го казват.

— Приличате на студентка. — Това бе още по-глупаво, реши той. Не устоя.

— Всъщност съм гимназистка. Пускат ме да оперирам, за да изкарам по-висок успех.

— Доктор Ренърд? Извинете, че ви прекъсвам. — Един санитар застана на прага с голям кашон в ръце.

— Да, Боби?

— Доктор Купър е напълнил този кашон с медицински консумативи от неговия кабинет за вашата клиника — каза младият мъж. — Какво да правя с него? Доктор Купър го остави в стаята на сестрите, но те ме помолиха да го преместя. Пречеше им.

— Може ли да го занесеш до шкафчето ми?

— Много е голям, доктор Ренърд. Няма да се побере вътре. Но не е тежък. Мога да го отнеса до колата ви.

— Баща ми ще дойде с колата — обясни тя. Огледа се наоколо, после погледна Тео. — Ще възразите ли, ако Боби остави този кашон тук? Баща ми ще го прибере веднага щом се появи.

— Нямам нищо против — каза Тео.

— Няма да се виждаме повече. Днес си заминавам у дома, но вие не се тревожете. В добри ръце сте. Доктор Купър е шеф на хирургията и ще се грижи добре за вас.

— Къде е у дома?

— В мочурищата.

— Шегувате ли се?

— Не — каза тя. Отново се усмихна и той забеляза малката трапчинка на лявата ѝ буза. — „У дома“ е едно малко градче, заобиколено почти отвсякъде с мочурища, в което нямам търпение да се завърна.

— Носталгия?

— Определено — призна тя. — Сърцето ми е там. Далеч не е бляскав живот, но точно това ми харесва.

— Харесва ви да живеете в мочурищата! — Беше твърдение, не въпрос, но тя все пак отговори.

— Изглеждате шокиран.

— Не, просто изненадан.

— Вие сте от голям, огромен град, сигурно изобщо не би ви харесало.

— Защо мислите така?

Тя сви рамене.

— Изглеждате толкова... изтънчен.

Тео не разбра дали това е комплимент или ирония.

— Понякога човек не може да се върне у дома. Мисля, че бях прочел това в една книга. Освен това ви прилича да сте от Ню Орлиънс.

— Много обичам Ню Орлиънс. Чудесно място, където човек може да отиде на вечеря.

— Но никога няма да стане „у дома“.

— Никога.

— И сега какво — ще станете градската лекарка ли?

— Една от няколкото — обясни тя. — Ще открия клиника там. Няма да е нещо голямо, но затова пък ще е доста полезна. Много от хората в градчето не могат да си позволят редовни медицински грижи.

— Значи имат късмет, че ви има.

Тя поклати глава.

— Не, не. Аз съм късметлиятка. — Тя се засмя. — Не се правя на светица. Наистина съм късметлийка. Хората там са чудесни — поне си мисля, че са — и ми дават много повече, отколкото аз мога да им дам. — Когато говореше, цялото ѝ лице греиваше. — Знаете ли кое ще ми хареса най-много?

— Кое?

— Че няма да има игрички. Те са честни, обикновени хора, които едва свързват двата края. Не си губят времето с глупости.

— Значи там всички се обичат? — Никак не му се вярваше.

— Не, разбира се, че не — отвърна тя. — Но ще знам кои са ми врагове. Няма да се прикриват зад любезности и да се опитват да ми подложат крак. — Тя отново се усмихна. — Ще действат открито, а това ми харесва. Както казах, няма да има игри. След специализацията, която завърших току-що, това ще бъде огромно облекчение за мен.

— Значи няма да ви липсва големият красив кабинет и всички останали изкушения?

— Никак. Има и други награди освен парите. Разбира се, би било страхотно да имаме всички материали и оборудването, от които се нуждаем, но ще се справим някак. Много години се подготвих за този миг... а и съм дала едно обещание.

Той продължаваше да ѝ задава въпроси, за да я накара да говори. Не толкова се интересуваше от разказите за родния ѝ град, колкото се наслаждаваше на израза на лицето ѝ. Имаше толкова страст и радост в гласа ѝ, очите ѝ блестяха, докато говореше за приятелите и семейството си и за доброто, което се надяваше да направи.

Тя му напомняше за него самия по времето, когато едва бе започнал да практикува право. Още не бе станал такъв циник, какъвто бе сега. Някога той също искаше да промени света, да го направи по-добро място. Ребека бе поставила край на всичко това. Като обръщаше поглед назад, той си даваше сметка, че се е провалил напълно.

— Изморих ви с всичките тези приказки за родния ми град. Ще ви оставя да си почивате — каза тя.

— Кога ще мога да се измъкна оттук?

— Доктор Купър ще реши това, но ако зависеше от мен, бих ви задържала още една нощ. Имахте доста сериозна инфекция. Налага се да избягвате натоварванията през следващите две три седмици и да не забравяте да си пиете антибиотика. Всичко хубаво, Тео.

И тя си замина, а той загуби възможността да научи още нещо за нея. Дори не знаеше къде се намира този неин град. Заспа, докато се опитваше да измисли как отново да се види с нея.

[1] Спукване, пробив. — Б.ред. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Стаята бе пълна с цветя, когато Тео се събуди след сутрешната си дрямка. Чу някакъв шепот в коридора, отвори очи и видя, че една от сестрите говори с някакъв възрастен мъж. Той сочеше кашона, оставен от санитаря в стаята на Тео.

Тео реши, че мъжът прилича на пенсиониран бейзболист. Или боксьор може би. Ако това бе бащата на д-р Ренърд, тя бе наследила красотата си по майчина линия.

— Не искам да ви безпокоя — каза мъжът с доста силен южняшки акцент. — Просто искам да взема кашона, който доктор Купър е приготвил за дъщеря ми, и си тръгвам.

— Влезте — каза Тео. — Вие сте бащата на доктор Ренърд, нали?

— Точно така. Казвам се Джейк Ренърд. — Той се доближи до леглото и се ръкува с Тео. Нямаше нужда Тео да се представя. Джейк знаеше за него. — Моето момиче ми разказа за теб.

— Така ли? — не успя да скрие изненадата си той.

Джейк кимна.

— Явно си бил много бърз, синко, защото моята Майк знае как да се грижи за себе си.

Тео не разбираше какво му казва възрастният човек.

— Бил съм бърз?

— Когато си се стоварил върху нея — обясни мъжът. — Откъде, мислиш, ѝ е тази синина на окото.

— Аз ли съм я направил? — Не можеше да повярва. Нямаше никакъв спомен за това, а тя изобщо не беше я споменала. — Сигурен ли сте?

— Напълно. Разбрах, че не си искал да я удариш. Тя ми обясни, че в този момент си имал много силни болки. Извадил си късмет, че те е забелязала. — Мъжът се облегна на таблата на леглото и скръсти ръце на гърдите си. — Дъщеря ми обикновено не ми разказва за пациентите си, но знаех, че ще ходи на някакъв важен прием с чисто

новата рокля, за която не искаше да харчи пари и когато я попитах дали си е прекарала добре, тя ми разказа за теб. Тъкмо била пристигнала на приема, когато се наложило да поеме обратно към болницата. Не хапнала нито хапка.

— Трябва да ѝ се извиня.

— Скъсал си роклята ѝ. Сигурно трябва да ѝ се извиниш и за това.

— Скъсал съм роклята ѝ?

— Малко след като си повърнал отгоре ѝ. — Джейк се засмя. — Съсипал си чисто нова рокля за четиристотин долара.

Тео изстена. Изобщо не помнеше това.

— Струва ми се, че имаш нужда от почивка. Ако видиш дъщеря ми, ще ѝ кажеш ли, че я чакам долу във фойето? Радвам се, че се запознахме.

— Защо не я изчакате тук? — предложи Тео. — Спах цяла сутрин — добави той. — Когато дъщеря ви дойде да ви търси, ще мога да ѝ благодаря.

— Ами, може и да поседна за малко. Но не искам да те изморявам.

Джейк си придърпа един стол до леглото и седна.

— Ти откъде си, синко? Ако съдя по акцента ти, си някъде от Източното крайбрежие.

— Бостън.

— Никога не съм ходил там — призна си Джейк. — Женен ли си?

— Бях.

— Разведе ли се?

— Не, жена ми почина.

Тонът му подсказа на Джейк да не продължава тази тема.

— Ами родителите ти? Живи ли са още?

— Да — отвърна Тео. — Ние сме голямо семейство. Осем деца — шест момчета и две момичета. Баща ми е съдия. Все опитва да се пенсионира, но още не е измислил как да го направи.

— Май не познавам нито един съдия — каза Джейк. — Жена ми, Ели, искаше да имаме много деца и ако бяхме извадили късмет, сигурно щях да измисля как да ги изхранвам. Бях готов да изпълня

своята част от задълженията, но се наложи да спрем на три деца. Две момчета и едно момиче.

— Къде по-точно е домът ви, сър? Дъщеря ви ми разказа за клиниката си, но така и не спомена името на града.

— Викай ми Джейк. Ние сме от Боуън, Луизиана. Сигурно не си го чувал. Градът е толкова малък, че даже го няма на картата. Вярно, че не е голям, но е най-красивото кътче земя в цяла Луизиана. Някои дни, когато слънцето залязва и бризът се усили, зеленината се раздвижва и светлината се отразява като от огледало, а жабите и алигаторите си забърборят... вобщо, синко, мисля си, че живея в рая. Толкова е красиво. Най-близкият град е Сейнт Клеър, там ходим да пазаруваме в събота, не сме съвсем изолирани. В северния край има болница. Но е стара и недостатъчна — добави той.

— Синовете ти в Боуън ли живеят?

— Реми, най-големият, е в Колорадо. Стана пожарникар, още не е женен. Навестява ме от време на време. Джон-Пол, средният, напусна флота и се премести в Боуън преди две три години. Но и той не е женен. Прекалено е зает, тъй казва. Живее в хубава малка къща, която си построил навътре в мочурищата и когато не работи в бара при мен, майстори разни неща, дърводелец е. Миналата година открихме съвсем ново училище и Джон-Пол помогна при строежа. Кръстиха училището на една местна знаменитост — Даниъл Бун.

— Да не би да говориш за Даниъл Бун, който е участвал в създаването на Кентъки... пионера... той ли?

— Точно той.

— И казваш, че Бун е живял в Боуън?

Джейк поклати глава.

— Не, синко, не можем да се похвалим с това, но според легендите, Бун обикалял района надлъж и нашир, идвал тук на лов, и за риба. Разбира се, това е било преди два века, когато Боуън даже не е бил град. Все пак ни харесва да си мислим, че Даниъл Бун е ловил риба по нашите места.

Тео удържа да не се разсмее. Явно на хората в Боуън им липсваха местни герои.

— Има ли доказателства, че Бун е бил в Боуън?

— Нищо черно на бяло — призна Джейк и очите му проблеснаха хитро. — Но ние вярваме, че е така. Та ти разправях, че децата от

Боуън ходеха с автобус в голямото училище в Сейнт Клеър, но учениците там станаха прекалено много. Крайно време беше да си направим свое училище. Вече си имаме дори и футболен отбор. Всички много се гордеехме с този факт миналата година... преди да ги видим как играят. Направо са трагични. Но аз не съм пропускал мач, а така ще бъде и тази година, защото сега и дъщеря ми ще идва с мен. Майк прие да бъде лекар на отбора, което значи, че трябва да стои край страничната линия и да помага, ако някой се контузи. Отсега си знаем, че пак ще са на последно място, но трябва да насърчаваме усилията им, като ходим на мачовете и ги поддържаме. Не спечелиха нито един мач миналата година. Имаме няколко доста едри момчета, но не знаят какво да правят, когато получат топката. Не знаят и как да нападат. Ти обичаш ли футбол, Тео?

— Разбира се.

— Играл ли си?

— Да — кимна Тео. — В гимназията и в колежа, чак докато получих травмата в коляното.

— На какъв пост играеше? Ти си висок и здрав в раменете. Сигурно си бил полузащитник.

Тео кимна.

— Позна. Но ми се струва, че е минало цяла вечност оттогава.

В очите на Джейк проблесна хитро пламъче.

— Мислил ли си някога да станеш треньор?

Тео се засмя.

— Не съм.

— Майк може да успее да ти оправи коляното.

— Сигурно много се гордееш с дъщеря си, че се връща у дома и открива клиника.

— Разбира се, че се гордея. Но няма да я оставя да работи до припадък. В Сейнт Клеър има и други лекари, ще се заместват един друг, за да могат всички да почиват от време на време.

— А защо е работила в хирургията тук, в „Бредрин“?

— Да изкара малко допълнителни пари. Заместваше, но вече приключи и няма да се връща тук. Ходиш ли за риба?

— Ходех навремето, през последните години не ми остава никакво време за риболов — призна Тео. — Но помня, че няма нищо по-хубаво от спокойствието, което обзема човек, когато...

— ... държи въдица в едната ръка и студена бира в другата.

— Да, точно така. С нищо не може да се сравнява.

Заговориха се кой каква стръв предпочита, после се пофукаха кой какви риби бил уловил. Джейк беше впечатлен. Не вярваше някой да разбира и обича риболова като него, но трябваше да признае, че съдейки по думите на Тео, той му беше лика-прилика.

— Казвам ти, трябва да дойдеш в Боуън. Там са най-добрите места за риболов в целия щат и съм готов да ти го докажа. Добре ще си прекараме на моя кей.

— Може и да се възползвам от предложението ти някой ден.

— Какво работиш? — попита Джейк.

— Адвокат съм.

— А защо шефът на полицията ти праща цветя? — Джейк добави смутено: — Бяха отвън на рецепцията, преди да ги внесат тук и прочетох картичката.

— Дойдох в Ню Орлиънс да изнеса една реч — каза Тео и пропусна факта, че е трябвало да получи награда от местните власти. — Работя за Министерство на правосъдието.

— Какво по-точно?

— В една специална оперативна група съм. — Усети, че отговаря уклончиво и добави: — В областта на организираната престъпност. Току-що приключих с една задача.

— Пипна ли лошите?

Тео се усмихна.

— Пипнах ги, да.

— И сега си без работа ли?

— Не. От министерството искат да остана на работа там. Не съм сигурен какво ще реша да правя.

Джейк продължи с въпросите си. Тео си помисли, че от него би излязъл страхотен прокурор. Имаше остър ум и бърза мисъл.

— Мислил ли си да започнеш частна практика? — попита Джейк.

— Хрумвало ми е.

— В Боуън няма много добри адвокати. В Сейнт Клеър има двама, но те направо ти одират кожата. Хората не ги обичат.

Докато Джейк говореше за града си, Тео се чудеше как да върне разговора на темата за Мишел, без това да се набива на очи.

— Дъщеря ти омъжена ли е? — Много деликатно, няма що.

— Чудех се кога ще се наканиш да ме попиташ за Майк. Отговорът е не, не е омъжена. Досега не е имала време. Разбира се, всички мъже в Боуън и Сейнт Клеър се опитват да привлекат вниманието ѝ, но тя е прекалено заета с клиниката, за да ги забележи. Още е млада — добави той. — А също и умна. Бог ми е свидетел каква умница е дъщеря ми. Завърши колежа, преди да стане на двайсет и веднага започна да следва медицина. Изкара стажа си в друг щат, но си идваше у дома при всяка възможност. Много се грижи за семейството — добави доволно той. — И е красавица, нали?

— Наистина.

— Предположих, че си забелязал.

Джейк се изправи и върна стола до стената.

— Приятно ми беше да си побъбрим, но трябва да тръгвам. Ти поспи, а аз ще занеса кашона в колата. Доктор Купър подари на дъщеря ми някои стари хирургически инструменти и когато тя ме помоли да дойда да ги взема, се усмихваше, сякаш е получила коледен подарък. А ти, ако минаваш през Боуън някой ден, непременно се отбий в „Лебедът“. Това е моят бар — обясни той. — Аз ще черпя.

Вече бе на вратата, когато Тео го спря.

— Ако не видя дъщеря ти, преди да потегли, моля те, предай ѝ моите благодарности и извиненията ми за роклята.

— Непременно.

— Може някой ден пътищата ни пак да се пресекат. Джейк кимна.

— Може.

ШЕСТА ГЛАВА

Приятелите на Джон изобщо не подозираха.

Две седмици след погребението на Катрин, Камерън случайно се натъкна на скърбящия вдовец в един луксозен четири звезден ресторант. Камерън очакваше адвоката си, с когото трябваше да обсъди една безкрайна и влудяваща го тема — споразумението за развода. Жена му бе твърдо решена да го съсипе финансово и да го унижи публично на процеса и съдейки по развоя на събитията, бе на път да успее.

Джон вечеряше в съседната зала с една млада жена. Блондинката се стори смътно позната на Камерън. Тя бе свела глава и усърдно записваше нещо в бележника си.

Камерън не можа да си спомни къде бе виждал тази жена преди, но се зарадва, че приятелят му е излязъл с някого, дори и да е по работа. Настроенията на Джон бяха твърде непостоянни след смъртта на жена му. В един момент бе превъзбуден, почти в еуфория, а в следващия потъваше в самосъжаление и депресия.

Блондинката вдигна глава и Камерън огледа добре лицето ѝ. Беше много красива. Още не можеше да се сети коя е. Реши да прекъсне двойката и да ги поздрави. Поръча си двоен скок за подсилване, от каквото се нуждаеше, за да премине през изпитанието, което го очакваше при разговора с адвоката, после си проби път покрай масите и влезе в съседната зала.

Ако не бе изпуснал химикала си, никога нямаше да узнае истината. Наведе се да го вдигне и точно тогава видя как Джон постави ръката си върху бедрото на блондинката под покривката. Краката ѝ бяха разтворени и тя помръдна леко, за да се намести под ръката му, която се бе плъзнала нагоре под роклята ѝ.

Камерън бе толкова шокиран от тази интимност, че едва не загуби равновесие. Бързо се овладя и се изправи. Нито Джон, нито блондинката го бяха забелязали. Тя бе извърнала глава и гледаше в празното пространство, с полупритворени от удоволствие очи.

Камерън не вярваше на очите си, но изненадата му скоро прерасна в объркване.

Внезапно си спомни коя е блондинката, макар че не се сещаше за името ѝ. Бе онова елементарно същество, което наричаше себе си специалист по вътрешен дизайн. Камерън я бе виждал в офиса на Джон. Да, сега всичко му се изясняваше. Тя нямаше абсолютно никакъв вкус или талант. Беше превърнала кабинета на приятеля му в бордей с решението си да боядиса красивите орехови ламперии на стените в наситен цвят на горчица.

Но очевидно имаше талант в друга област. Начинът, по който Джон се облизваше, докато жадно се взираше в нацупените ѝ устни, подсказваше, че тя е доста талантлива в леглото. Камерън продължаваше да стои близо до входа на залата и се взираше в гърба на приятеля си, докато истината не му просветна.

Кучият син ги бе изиграл всички.

Невярващ и в същото време изпълнен с гняв, Камерън се обърна и се върна на масата си. Опита се да се убеди, че прави погрешни заключения. Познаваше Джон от години и му имаше пълно доверие.

Досега. По дяволите, какво бе направил Джон с всички тях. Документните престъпления бяха едно нещо, убийството — съвсем друго. Никога преди не бяха стигали толкова далеч, а още по-смразяващото бе, че те бяха убедени, че всъщност правят добро. Разправяй го на съдебните заседатели и ги гледай как се смеят. Господи, дали Катрин наистина е била нелечимо болна? Наистина ли е умирали от бавна и мъчителна смърт? Или Джон просто ги беше излъгал, за да му свършат мръсната работа?

Не, това не беше възможно. Джон не би излъгал за жена си. Той я обичаше, по дяволите.

Камерън усети, че му се повдига. Не знаеше какво да мисли, но съзнаваше, че не е редно да осъжда приятеля си, преди да разполага с всички факти. После му хрумна, че бе възможно тази връзка, ако изобщо имаше такава, да е започнала след смъртта на Катрин. Вкопчи се в тази идея. Да, разбира се. Джон е познавал дизайнерката отпреди смъртта на жена си. Самата Катрин бе наела блондинката да преобзаведе спалнята ѝ. Но какво следваше от това, че я е познавал предварително? След смъртта на жена си Джон се е чувствал самотен, а тази млада жена очевидно е била свободна. По дяволите, сигурно му

е налетяла и се е възползвала от неговата уязвимост скоро след погребението.

Остана една смуцаваща мисъл. Ако това бе нещо невинно, защо Джон не бе разказал на приятелите си за нея? Защо я криеше?

Може би защото пепелта на жена му още не бе изстинала. Да, това беше. Джон е знаел, че няма да изглежда приемливо да се обвърже с друга жена толкова скоро след смъртта на Катрин. Хората определено биха сметнали това за странно и щяха да започнат да говорят и спекулират, а никой от Клуба не би желал това. Джон бе достатъчно умен, за да знае, че не трябва да се набива на очи.

Камерън почти се бе убедил, че видяното от него е съвсем безобидно, но се чувстваше длъжен да провери. Увери се, че Джон не го е видял. Плати си сметката и се измъкна от ресторанта. Поиска от момчето на паркинга да докара стария Форд, който бе принуден да кара напоследък — кандидат-бившата му съпруга вече бе конфискувала любимия му ягуар, алчната кучка. Измина с колата една пресечка, сниши се на седалката и се завъртя така, че да види двойката, когато излезе от ресторанта. Докато чакаше, се обади на адвокатата си да отмени срещата за вечеря.

Двамата се появиха дващест минути по-късно. Застанаха на тротоара, на около метър един от друг, като се държаха строго и официално, сякаш бяха просто познати. Джон бе пъхнал ръце в джобовете си, а блондинката стискаше чантата и тефтера си. Когато колата пристигна, тя пъкна чантата си под мишница и се ръкува с Джон. Момчето от паркинга отвори вратата на червената Хонда, блондинката се настани вътре и подкара, без да погледне повече към Джон.

За всеки случаен наблюдател тази сцена би изглеждала съвсем делова.

След минута пристигна сивото БМВ кабрио на Джон. Без да бърза, той свали сакото си, сгъна го и внимателно го постави на седалката до шофьорското място. Елегантният му костюм бе „Валентино“, единственият дизайнер, когото Джон признаваше. Вълна от огорчение заля Камерън. Преди шест месеца и той имаше гардероб, пълен с костюми на „Калвин Клайн“ и „Валентино“, но после жена му, в пристъп на пиянска ярост, ги нарязва на парченца с един касапски

нож. Този ѝ малък изблик унищожи дрехи за над петдесет хиляди долара.

Боже, как копнееше да ѝ отмъсти! Някои нощи лежеше буден в леглото и си фантазираше различни начини да я убие. Най-важният елемент във всички фантазии бе болката. Искаше кучката да страда, докато умира. Любимият му сценарий бе как се връзва лицето ѝ в някой прозорец и той гледа как кръвта на курвата се стича по парчета стъкло. Във фантазиите му ръбесто парче стъкло стърчеше от вената ѝ.

О, да, искаше да страда така, както тя го бе карала да страда, да ѝ отмъсти за това, че бе откраднала живота му от самия него. Беше замразила всичките му активи, докато подпишат споразумението за развода, но Камерън вече знаеше какъв ще бъде изходът. Тя щеше да прибере всичко.

Тя не знаеше за Клуба и парите от тайната сметка. Никой не знаеше за това. Адвокатът ѝ също не би могъл да открие тези пари, даже и да ги търсеше. Милионите бяха в офшорна сметка, която не можеше да бъде проследена до Камерън.

Но засега нямаше значение, че той има скрити пари. Не можеше да ги ползва, докато не навърши четирийсет. Това бе сделката, която четиримата приятели бяха сключили, и Камерън знаеше, че останалите няма да му позволят да тегли от общия им фонд. Беше прекалено рисковано, така че през следващите пет години той щеше да живее като просяк.

Джон бе късметлията. След смъртта на Катрин той разполагаше с това, което бе останало от парите ѝ, и нямаше нужда да ги дели с никого.

Камерън се изпълни със завист, докато гледаше как приятелят му си слага шапката с козирка. Знаеше, че Джон носи шапката само за да крие плешивото петно на главата си. Щеше да стане напълно плешив още преди да навърши петдесет, също като другите мъже в семейството му, независимо от предпазните мерки, които вземаше. Но какво от това? Жените пак щяха да го харесват. Жените се примиряват с всеки недостатък, щом надушват пари.

Камерън прогони прилива на самосъжаление и разтърси глава. Нямаше да промени нищо, като окайва късмета си. Пък и можеше да издържи още няколко години. Съсредоточи се върху бъдещето, каза си той. Скоро щеше да се пенсионира като мултимилionер и да се

премести да живее в Южна Франция, а бившата му съпруга нямаше да може да направи нищо.

Джон се настани удобно на меката кожена седалка. Разхлаби вратовръзката си, намести огледалото за обратно виждане и подкара.

Дали да го последва? Камерън смутено прокара пръсти през косата си. Знаеше, че не би било честно спрямо Джон и че не беше редно той да се съмнява в приятеля си заради нещо, което сигурно бе съвсем безобидно. Джон обичаше жена си и ако бе съществувала някаква възможност тя да се излекува, той би похарчил всеки долар, който има, за да я спаси. Камерън не се съмняваше в това.

Въпреки всичко дразнещото подозрение не го напускате, така че той реши да последва приятеля си. Каза си, че ако седне и поговори с него, ще изяснят това недоразумение. Джон щеше да го успокои, щеше да му каже, че подозренията му са просто реакция на чувството за вина, което изпитваше заради това, което бяха направили единствено от милосърдие.

Камерън почти бе готов да обърне колата и да поеме към дома си, но не го направи. Трябваше да се увери. Трябваше да узнае. Мина по един по-кратък път и пристигна пред дома на Джон преди него. Красивата викторианска къща бе разположена на ъгъл. Два огромни стари дъба и една магнолия хвърляха сянка в предния двор. Камерън спря в съседната уличка. Изгаси фаровете, после и мотора и остана така, скрит под короната на близкото дърво, което пречеше на уличната лампа да го освети.

В къщата бе тъмно. Когато Джон пристигна, Камерън понечи да отвори вратата си, после замръзна.

— По дяволите! — прошепна той.

Тя стоеше там и чакаше. Докато желязната врата се отваряше, Камерън забеляза блондинката на тротоара пред къщата. Вратата на гаража започна да се вдига и Камерън видя червената Хонда вътре.

Веднага щом Джон паркира колата си и излезе от гаража, тя се втурна към него и големите ѝ гърди се разлюляха като силиконови топки под тясната рокля. Опечаленият вдовец не изчака да влязат в къщата. Дватамата се вкопчиха един в друг като разгонени улични песове. Джон смъкна ципа на черната рокля и я дръпна около кръста ѝ за секунди, ръката му се залепи за гърдите ѝ още докато вървяха към вратата. Страстното му ръмжене се смеси с пискливия ѝ смях.

— Кучи син — измърмори Камерън. — Тъп кучи син.

Беше видял достатъчно. Прибра се вкъщи, в едностайния апартамент под наем в един от западните промишлени квартали на града и крачи напред-назад часове наред, вбесен, яростен, разтревожен. Една бутилка скоч подхранваше яда му.

Към два през нощта някакви пияници се сбиха на улицата под прозореца му. Камерън изгледа зрелището с отвращение и любопитство. Един от тях имаше нож и на Камерън му се прииска да наръга другия, за да го накара да млъкне. Явно някой беше извикал полиция. След минути полицейската кола пристигна с надути сирени.

От патрулната кола излязоха двама полицаи. Те бърза обезоръжиха пияния с ножа и изправиха, и двамата мъже до каменната стена. На главата на единия имаше рана и от нея изтичаше кръв, която блестеше на светлината на уличната лампа. След малко мъжът се строполи в несвяст на тротоара.

Полицаят, който излишно бе употребил сила, извика грубо някаква ругатня, докато преобръщаше припадналия по корем, после коленичи и закопча ръцете му с белезници на гърба. Завлече го в колата. Другият пияница плахо чакаше своя ред и след минута-две и двамата бяха заключени на задната седалка на патрулната кола и се отправиха към градския затвор.

Камерън отпи дълга глътка скоч и изтри потното си чело с опакото на ръката си. Сцената под прозореца го изнерви, особено видът на белезниците. Не би понесъл ръцете му да са оковани. Не би понесъл да отиде в затвора. Никога! По-скоро би се самоубил... ако събереше кураж. Винаги бе страдал от клаустрофобия, но това състояние се бе влошило през годините. Напоследък не можеше да стои в стая без прозорци, без да усети стягане в гърдите. Беше престанал да се вози с асансьори, предпочиташе да се изкачва пеш, вместо да прекара трийсет или четирийсет секунди в металната кутия на асансьора, натъпкан като мъртва сардина заедно с другите служители.

Господи, защо не се бе сетил за клаустрофобията си, преди да се съгласи с онази налудничава идея.

Знаеше отговора и бе достатъчно пиян, за да си го признае. Алчност. Шибана алчност. Джон бе човекът, който ги мотивираше, който планираше всичко, човекът с поглед в бъдещето... той бе

връзката им с парите. С патоса си на южняшки проповедник той им бе обещаващ да ги направи богати. По дяволите, вече ги бе направил богати. Но и ги бе изиграл като алчни глупаци, каквито знаеше, че са. Когато бе започнал да говори, че ще се самоубие, е бил сигурен, че те ще се паникьосат. Не можеха да изгубят Джон, биха направили всичко, за да бъде той щастлив.

И точно на това бе разчитал негодникът.

Със замъглен от пиенето поглед Камерън довърши бутилката скоч и си легна. На следващата сутрин, неделя, до обяд се бори с махмурлука. После, когато главата му се проясни, измисли план. Нуждаеше се от абсолютно сигурно доказателство, което да покаже на Престън и Далас. Щом те осъзнаеха как ги е манипулирал Джон, Камерън щеше да поиска четиримата да си поделят парите на клуба и всеки да си тръгне по пътя. Нямаше да чака още пет години, за да си получи парите. След това, което бе направил Джон, Камерън смяташе, че е най-добре веднага да изчезнат, преди да са ги заловили.

Самият Камерън също имаше някои връзки и трябваше да проведе един-два телефонни разговора. Разполагаше с пет работни дни преди сблъсъка, който планираше за петък. Пет дни, за да събере доказателства срещу кучия син.

Не каза на никого какво прави. Петъкът дойде и Камерън пристигна в „Дулис“ късно, към шест и половина вечерта. Проправи си път до масата им и седна точно срещу Джон. Сервитьорът го бе забелязал и му донесе обичайното питие, преди Камерън да успее да свали сакото и да разхлаби вратовръзката си.

— Изглеждаш ужасно — заяви с обичайната си прямота Престън. От четиримата той бе маниакът на тема здравословен живот и използваше всеки възможен случай да покаже, че не одобрява живота на Камерън. Престън имаше телосложение на олимпийски шампион по вдигане на щанги и тренираше пет вечери в седмицата в един скъп фитнес център. Според него всеки мъж, който няма стоманени бицепси и опънат като струна стомах, бе слабак, а мъжете с бирени коремчета бяха направо за съжаление.

— Просто работих извънредно тази седмица. Изморен съм, нищо повече.

— Трябва да започнеш да се грижиш за себе си, преди да е станало прекалено късно — настоя Престън. — Ела с мен в клуба и

започни да вдигаш тежести и да бягаш на пътечката. И намали пиенето, за бога. Ще си съсипеш черния дроб.

— Откога си ми майка?

Далас, заклетият миротворец, не можеше да понася дразгите, дори и дребните.

— Престън просто е загрижен за теб. Всички знаем, че си подложен на голям стрес напоследък заради развода и всичко останало. Просто не искаме да се поболееш. Двамата с Престън разчитаме на теб и Джон.

— Престън е прав — каза Джон. Завъртя бъркалката в кехлибарената течност в чашата си и добави: — Не изглеждаш добре.

— Нищо ми няма — измърмори Камерън. — Стига сме приказвали за мен.

— Добре, млъквам — каза Престън, засегнат от резкия тон на Камерън.

Камерън изгълта питието си и направи знак на сервитьора да му донесе още едно.

— Нещо интересно тази седмица? — попита той.

— При мен нищо — сви рамене Престън. — Но в нашия бизнес това е добре. Нали, Далас?

— Точно така. И при мен бе пълна скука.

— Ами ти, Джон? Нещо ново при теб? — попита Камерън небрежно.

Джон сви рамене.

— Кретам някак, ден за ден.

Изглеждаше съкрушен. Камерън си помисли, че Джон преиграва, но Престън и Далас се хванаха и проявиха съчувствие.

— Ще стане по-леко — обеща му Престън. Тъй като никога не бе губил любим човек, той нямаше как да знае дали на Джон ще му стане по-леко или не, но смяташе, че трябва да окуражи по някакъв начин приятеля си. — С времето всичко ще се оправи.

— Точно така. Просто ти трябва време — добави Далас.

— Колко мина от смъртта на Катрин? — попита Камерън.

Джон повдигна вежди.

— Знаеш колко мина. — Стана, свали си сакото и след като го сгъна внимателно, го преметна на облегалката на стола. — Ще отида да взема малко фъстъци.

— Да, донеси и соленки — кимна Престън. Изчака Джон да се отдалечи и се обърна към Камерън. — Трябваше ли да споменаваш името на Катрин?

Джон каза на сервитьорката какво иска и тъкмо се връщаше към масата, когато чу Далас да казва:

— Джон тъкмо започва да се успокоява. Бъди по-тактичен с него.

— Не се нуждая от специално отношение — каза Джон, докато седнаше на стола си. — Не съм броил часовете и минутите, откакто жена ми си отиде. Някои вечери ми се струва, че е било едва вчера.

— Мина почти месец. — Камерън се вгледа в приятеля си, докато правеше този коментар. Вдигна чашата си в тост към Джон. — Мисля, че трябва да започнеш да излизаш по срещи. Наистина.

— Да не си се побъркал? — прошепна Далас. — Твърде рано е.

Престън кимна настойчиво.

— Хората ще се разприказват, ако той започне да излиза с жени толкова скоро, а приказките водят до спекулации. Не желаем това да се случи. Нали така, Далас?

— Точно така, мамка му. Не мога да повярвам, че изобщо го предложи, Кам.

Джон се облегна на стола си. Раменете му леко провиснаха и на лицето му се изписа болка.

— Не бих могъл да го направя. Още не. Може би никога. Не мога да си представя да бъда с друга жена. Обичах Катрин и от мисълта да я заменя с друга, направо ми се повдига. Знаете колко обожавах жена си.

Камерън стисна ръце в скута си, за да се овладее. Искаше му се да се пресегне през масата и да стисне лъжливото копеле за гърлото.

— Да, сигурно си прав. Проявих нетактичност.

Той отвори куфарчето си и извади една дебела папка. Бутна чашата си настрана и внимателно постави папката по средата на масата.

— Какво е това? — попита Далас.

— Още някоя възможност за инвестиции ли? — предположи Престън.

Камерън гледаше право в Джон, докато пускаше бомбата си.

— Малко бележки и цифри — каза той. — И...

— ... и какво? — попита Джон.

— И медицинският картон на Катрин.

Джон бе протегнал ръка към папката. Когато Камерън съобщи какво има вътре, Джон реагира сякаш бе посегнал към гърмяща змия. Дръпна се рязко назад и се надигна от стола. Шокът му бързо се замени с гняв.

— Какво, по дяволите, прави медицинският картон на жена ми у теб?

Лицето на Джон бе толкова червено, сякаш всеки момент ще получи удар. Камерън пожела това наистина да се случи, при това ударът да е масиран и да причини необратими последици. Копелето заслужаваше да страда дълго и мъчително.

— Ти, кучи сине — изръмжа Камерън. — Видях те в събота вечер с блондинката. Не можах да измисля защо не си ни казал за нея, така че реших да направя едно малко проучване.

— Усъмнил си се в мен? — Джон бе искрено възмутен.

— Точно така.

Камерън се обърна към Престън и Далас и им каза:

— Познайте какво? Добрата стара Катрин изобщо не е била на смъртно легло. Джон просто е искал да се отърве от нея. Не е ли така, Джон? Направи ни на глупаци и, дяволите ни взели, ние се хванахме на въдицата. Повярвахме на всяка твоя дума. Знаел си, че Мънк няма да се съгласи да я убие, освен ако всички ние не го искаме. Такава бе уговорката, когато го наехме. Той трябваше да свърши тази работа за Клуба, защото на теб не ти е стискало да я убиеш сам. Искал си да намесиш и нас, нали така?

Далас прошепна:

— Не мога да повярвам.

Престън бе поразен и не можеше да промълви и дума. Погледна папката и попита:

— Истината ли казва Камерън? Катрин беше нелечимо болна, нали така? Ти ни каза, че имала нещо на сърцето, някакъв вроден дефект... — Млъкна и се обърна безпомощно към Камерън. После прошепна: — Мили боже!

Джон бе стиснал устни. Очите му пламтяха гневно и пронизваха Камерън.

— С какво право си ме шпионирал?

Камерън се изсмя.

— Арогантно копеле. Имаш наглостта да се възмущаваш, че съм шпионирал теб и малката ти кукличка? — Погледна Далас, чието лице бързо позеленяваше и попита: — Искате ли да чуете нещо наистина смешно? Тази новина направо ще ви впечатли. Мен ме впечатли със сигурност.

Далас взе папката и попита:

— Какво?

Джон се опита да измъкне папката от ръцете му, но Далас я дръпна бързо.

— Катрин е запознала тази жена, Линдзи, с Джон. Наела е кучката да преобзаведе спалнята ѝ. Нали така, Джон? Връзката ви е започнала почти веднага, след като сте се запознали. Но ти вече си бил решил да убиеш жена си.

— Не мисля, че е добра идея да обсъждаме това тук — каза Престън и огледа загрижено бара, за да се увери, че никой не слуша разговора им.

— Разбира се, че трябва да говорим за това тук — каза Камерън. — Нали точно тук планирахме убийството.

— Кам, разбрал си всичко погрешно — каза Джон. Сега изглеждаше сериозен и искрен. — Излизах само веднъж с Линдзи и дори не беше среща. Беше по-скоро делова вечеря.

Престън отчаяно желаше да повярва, че Джон казва истината и веднага закима.

— Щом той казва, че е било делова среща, сигурно е било точно така.

— Глупости. Лъже ни. Проследих го до дома му. Видях колата на Линдзи, паркирана в гаража му, видях я да го чака пред къщата. Веднага се наградиха, още преди да влязат. Тя живее с теб, нали така, Джон? И ти криеш този факт от всички, най-вече от нас тримата. — Камерън започна да разтрива слепоочията си. През изминалата седмица, откакто бе открил отвратителната тайна на Джон, имаше пристъпи на силно пулсиращо главоболие. — Не си прави труда да ми отговаряш. Всички факти са тук, вътре — каза той и посочи папката, която Далас държеше. — Знаеш ли, че Линдзи си мисли, че ще се ожениш за нея? Получих тази информация от майка ѝ. Тя вече планира сватбата.

— Говорил си с майката на Линдзи? От толкова пиене си започнал да превърташ, Камерън. Станал си параноик... имаш халюцинации.

— Надут негодник — изсумтя Камерън.

— Говори по-тихо — настоя Престън. Челото му се бе покрило с пот и той го изтри с една салфетка от бара. От страх му бе пресъхнало гърлото.

— Защо не обсъдим и финансовото състояние на Катрин? Парите, за които Джон толкова се тревожеше, че ще свършат?

— Какво за парите? — попита Престън. — Останало ли е нещо от тях?

— О, да — натърти Камерън. — Около четири милиона долара.

— Три милиона, деветстотин седемдесет и осем хиляди, ако трябва да бъдем точни — прочете от папката Далас.

— Господи... това не е възможно — каза Престън. — Той ни каза... Той ни каза, че я водил в най-добрата клиника и дори там не можели да направят нищо, за да ѝ помогнат. Помниш ли, Камерън? Каза ни...

— Излъгал ни е. Лъгал ни е за всичко, а ние бяхме толкова лековерни, че му се вързахме. Помисли си, Престън. Кога за последен път някой от нас е виждал Катрин? Преди близо две години? Точно преди тя да отиде в онази клиника. Всички видяхме колко зле изглеждаше тогава. После, когато тя се върна, Джон ни каза, че тя не искала да вижда никого. И ние уважихме желанието ѝ. В продължение на две години единствено Джон ни информираше за състоянието ѝ — как то се влошава и колко много страда Катрин. През цялото време е лъгал.

Всички погледнаха Джон, очаквайки обяснението му.

Джон вдигна ръце, сякаш се предава, и се усмихна.

— Явно играта свърши — каза той.

Всички мълчаха втрещени.

— Признаваш си? — попита Престън.

— Да, явно нямам избор — каза той. — Истинско облекчение е, че вече няма да се налага да се крия от вас. Камерън е прав. Планирам това от дълго време. Малко повече от четири години — похвали се той. — Дали някога съм обичал Катрин? Може би в началото, преди да се превърне в побъркана, егоистична свиня. Странно как любовта така

бързо се превръща в омраза. Или пък изобщо никога не съм я обичал. Може да съм обичал парите ѝ. Тях наистина ги обичах.

Далас изгърва чашата си и тя тупна на мокета.

— Какво направи с нас? — прошепна задавено.

— Направих каквото трябваше — защити се Джон. — И не съжалявам за нищо. Е, това не е съвсем вярно. Съжалявам, че поканих Линдзи да се премести при мен. Вярно, наслаждавам се на всяка минута с нея. Тя е готова да направи всичко в леглото, всичко, което поискам, винаги се старае да ми угоди. Но започва да се вкопчва в мен, а аз категорично нямам намерение отново да се обвързвам.

— Кучи син — процеди Камерън.

— Такъв съм, вярно е — съгласи се Джон спокойно. — Искате ли да знаете кое е най-хубавото, освен че ще пипна парите на онази егоистична кучка? Това, че стана толкова шибано лесно.

— Ти я уби. — Далас затвори папката.

Джон се размърда на стола си.

— Не е точно така. Не аз я убих. Ние я убихме.

— Мисля, че ще повърна — промълви Далас и се изстреля към тоалетната.

Джон видимо се развесели от тази реакция. Направи знак на сервитьора да им донесе по още едно питие.

Седяха сковано, като непознати, всеки потънал в собствените си мисли. След като сервитьорът донесе питиетата и се отдалечи, Джон каза:

— Обзалагам се, че ти се иска да ме убиеш с голи ръце, нали Камерън?

— На мен със сигурност ми се иска — каза Престън.

Джон поклати глава:

— Ти си кибритлия, Престън. Винаги си бил такъв. А и с твоите мускули можеш да строшиш всяка кост в тялото ми. Но — добави той, — ако не бях аз, вече щеше да си в затвора. Ти не обмисляш нещата. Нямах нужните умения. Предполагам, че просто нямаш рационално мислене. Трябваше да те побутваме за всяко финансово начинание. Както и сега — трябваше да ти окажем натиск, за да се съ согласиш да платим на Мънк да убие Катрин. — Той замълча за момент. — Камерън е нещо различно, той умее да преценява.

Камерън се стегна.

— Знаех, че нямаш съвест, но никога не съм предполагал, че ще ни прецакаш. Не можеш да разчитааш на никой друг, освен на нас, Джон. Без нас си... нищо.

— Ние бяхме приятели и аз ти се доверявах — обади се Престън.

— Все още сме приятели — настоя Джон. — Нищо не се е променило.

— Как ли пък не — изстреля Камерън.

Джон изглеждаше абсолютно спокоен.

— Ще го преживеете — обеща той. — Особено когато си спомните колко много пари съм изкарал за вас.

Камерън подпря лакти на масата и се взря в очите на Джон.

— Искам си моя дял сега.

— И дума не може да става.

— Предлагам да разтурим Клуба. Всеки взема своя дял и си тръгва по пътя.

— В никакъв случай — настоя Джон. — Знаете правилата. Никой няма да получи и цент още пет години.

Далас се върна на масата и седна.

— Какво пропуснах?

Престън, който изглеждаше така, сякаш ще повърне всеки момент, отговори:

— Камерън иска да разтурим Клуба и да си поделим парите още сега.

— В никакъв случай — заяви Далас категорично. — Ако теглим от сметката сега, данъчните ще могат да я проследят. И дума не може да става.

— Никой не може да пипа парите, освен ако не отидем всички заедно в банката, забравихте ли? Нужни са подписите на всички. Така се разбрахме в началото — напомни им Джон.

— Ти си истинско копеле, Джон.

— Да, вече го каза. Приеми фактите, Камерън. Не си ядосан, защото съм ви излъгал. Бесен си, защото животът ти е толкова окаян в момента. Знаем какво си мислиш.

— Така ли? Осветли ме по въпроса.

— Мислиш, че заслужавам нещо по-лошо. Нали?

— Да — призна Камерън. — Точно това си мисля.

Гласът на Джон бе съвсем спокоен, когато каза:

— Но не ти стиска да направиш нещо повече, вместо да хленчиш. На мен ми стискаше. Всичко е съвсем просто. — Обърна се към Далас. — Нали никога нямаше да накараш Мънк да убие Катрин, ако не ви бях излъгал.

— Но, Джон, ако си искал да се освободиш, защо просто не се разведе? — попита Далас.

— Заради парите — отвърна той. — Искях всеки неин долар да стане мой. Бог ми е свидетел, че съм го заслужил заради това, че я търпях толкова дълго. Властната кучка — добави той и за пръв път в гласа му прозвуча горчивина и омраза. — За разлика от Камерън аз не удавих нещастieto си в алкохол. Направих си план. Няма те представа колко отвратителна беше. Дебелееше неконтролируемо. Беше станала хипохондричка. Мислеше и говореше само за здравето си. Имаше някакъв шум на сърцето, но нищо особено. Тя бе на седмото небе, когато научи за болестта си. Това ѝ даде основание да стане толкова немарлива. Не ставаше от леглото, всичко ѝ се носеше на крака от прислужниците или от мен. Все се надявах, че сърцето ѝ ще се пръсне и Бог ми е свидетел, опитвах се да я убия с тоновете шоколадови бонбони, които ѝ носех всяка вечер, но това щеше да отнеме твърде дълго време. Бих могъл да си водя жени всяка вечер и да се чукам с тях, без тя да разбере. Беше прекалено мързелива дори да се надигне от леглото, камо ли да излезе от спалнята. Не можех да понасям да се прибирам вкъщи. Само като я гледах, започваше да ми се гади.

— Очакваш да те съжаляваме ли? — попита Камерън.

— Не — отвърна Джон. — Но всички ние отдавна преминахме границата на това, което е позволено от закона.

— Никого не сме убивали.

— И какво? Пак биха ни дали двацет, даже трийсет години за другите престъпления.

— Но те бяха документни престъпления — настоя Престън.

— Това ли ще бъде защитата ти пред данъчните? — попита Джон. — Мислиш, че само ще те напляскат по ръцете заради тях?

— Никога не сме убивали.

— Е, сега вече сме — сопна се Джон, раздразнен от хленченето на Престън. После се обърна към Камерън и заяви: — Ще ви кажа следното. Беше лесно... достатъчно лесно, за да го направим отново.

Разбираш ли, Камерън? Можем да изчакаме малко — да кажем, шест месеца и после да обсъдим с Мънк твоето положение.

Далас зяпна от изненада.

— Ти да не си се побъркал?

Камерън наклони глава. Вече бе мислил по въпроса.

— Не бих имал нищо против Мънк да посети жена ми. Би си струвало, даже и да му дам всичките си пари.

— Възможно е — кимна Джон самодоволно.

— Ако не престанете с тези приказки, ще си тръгна — заплаши Престън.

— Твърде късно е да си тръгваш — възрази Джон.

— Няма такова нещо като съвършено убийство — настоя Далас.

— В случая с Катрин бе почти съвършено — каза Джон. —

Сигурен съм, че си мислил за това, нали, Кам?

— Така е — призна Камерън.

На Престън му се прииска да изтрие самодоволното изражение от лицето на Джон.

— Ти си станал истинско чудовище — каза той. — Ако някой научи за Катрин...

— Спокойно — прекъсна го Джон. — Ние сме чисти. Стига сте се тревожили. Никой няма да научи нищо.

СЕДМА ГЛАВА

Оказа се, че Катрин си бе запазила правото да се смее последна. Властната кучка бе наредила на адвоката си, Филип Бенчли, да изчака шест седмици след смъртта ѝ, преди да отвори и прочете завещанието ѝ. Джон беше бесен заради това забавяне, но знаеше, че не може да направи нищо. Дори и в смъртта си тази жена продължаваше да го манипулира.

Катрин бе наела Филип Бенчли, преди да се омъжи за Джон. Той бе партньор в престижната фирма „Бенчли, Тарънс и Полсън“. Бенчли знаеше добре у кого са парите. Дъртият мухльо изпълняваше всяка прищявка на Катрин. По време на брака им тя бе променяла завещанието си поне три пъти, доколкото бе известно на Джон, но последният път, когато той прерови документите ѝ, за да се увери, че все още е неин основен наследник, бе преди шест месеца. След това правеше всичко възможно да следи телефонните ѝ обаждания и посетителите ѝ, за да е сигурен, че не е имала възможност отново да говори с онзи гъзолизец, адвокатата ѝ.

След смъртта ѝ Джон трупаше неплатени сметки, повечето от които вече бяха просрочени, а и Мънк му висеше на врата, нетърпелив да получи парите си. За да го успокои, се наложи да увеличи премията му на двайсет хиляди.

Джон кипеше от ярост, докато стоеше в скъпо обзаведения офис на Бенчли. Беше възмутително, че адвокатът го караше да чака.

Джон отново погледна часовника си. Три и четирийсет и пет. Имаше уговорка да се срещне с приятелите си в „Дулис“, за да отпразнуват получаването на наследството. Знаеше, че те вече тръгват от офисите си.

Вратата зад него се отвори. Джон не си направи труда да се обърне. Нито имаше намерение да проговори пръв, независимо колко детински вироглаво щеше да изглежда поведението му.

— Добър ден. — Гласът на Бенчли бе студен, направо леден.

— Накарахте ме да чакам четирийсет минути — сопна се Джон.
— Да свършваме по-бързо.

Бенчли не се извини. Седна зад бюрото си и постави една дебела папка пред себе си. Беше дребен човек с щръкнала сива четина. Бавно разгърна папката.

Вратата се отвори отново и двама млади мъже, за които Джон предположи, че са младши съдружници, влязоха и застанаха зад Бенчли. Преди Джон да попита какво правят те там, Бенчли му обясни с една кратка дума.

— Свидетели.

В секундата, в която Бенчли счупи печата и започна да чете, Джон се отпусна. Петнайсет минути по-късно той трепереше от ярост.

— Кога е било променено завещанието? — Трябваше да се насили да не извика.

— Преди четири месеца — обясни Бенчли.

— Защо не съм бил уведомен?

— Аз съм адвокат на Катрин, сър, ако случайно сте забравили. Не е имало причина да ви информирам, че съпругата ви е променила желанията си. Вие сте подписали предбрачно споразумение да нямате претенции към нейния финансов фонд. Направил съм копие на завещанието, което можете да вземете със себе си. Такива бяха нарежданията на Катрин — добави той спокойно.

— Ще го оспоря. Не си мислете, че няма да го направя. Въобразила си е, че може да ми остави сто долара и да дари останалото на някакъв проклет птичи резерват и аз няма да го оспоря?

— Това не е съвсем точно — каза Бенчли. — Тя дарява четиристотин хиляди долара на семейство Ренърд, които трябва да се разделят по равно между чичо й Джейк Ренърд и тримата й братовчеди — Реми, Джон-Пол и Мишел.

— Не мога да повярвам — извика Джон. — Катрин наричаше тези хора бели боклуци.

— Явно е променила мнението си — каза Бенчли. Той почука по листовите с пръста си и добави: — Всичко е тук, в завещанието й. Всеки един от роднините й ще получи по сто хиляди долара. Има и едно специално желание. Катрин много обичаше икономката си, както, не се съмнявам, знаете.

— Разбира се, че я обичаше. Тази жена изпълняваше всяка нейна прищявка и открито ме мразеше. Катрин намираше това за много забавно.

— Да, така че — продължи Бенчли — тя е оставила на Роза Винчети сто и петдесет хиляди долара.

Тази новина изкара Джон от кожата му. Вече съжаляваше защо не бе накарал Мънк да убие и икономката. Мразеше тази вещица, която се преструваше на светица, с нейните ястребови очи. С такова удоволствие я беше уволнил. А ето че и тя щеше да получи част от парите.

— Всеки цент от тези пари е мой — извика той. — Ще се боря за тях и ще ги получа, надуто копеле.

Бенчли не се смути ни най-малко от този изблик.

— Постъпете както решите. Обаче... Катрин предполагаше, че може да поискате да оспорите завещанието ѝ, така че ми остави този запечатан плик, за да ви го предам. Нямам представа какво има вътре. Но Катрин ме увери, че след като го прочетете, ще се откажете от съдебните битки.

Джон се подписа, че е получил плика и го грабна от Бенчли. Отрова капеше от устата му, когато каза:

— Не разбирам защо жена ми би ми причинила това.

— Може би писмото ще обясни.

— Дайте ми копие от проклетото завещание — процеди той. — И ви уверявам, че нищо, което Катрин е написала в писмото си, няма да ме накара да променя решението си. Ще се срещнем в съда.

Той затръшна вратата на офиса. Главата му бушуваше от гняв. После си спомни за всички неплатени сметки и за Мънк. Как, по дяволите, щеше да се оправя сега?

— Проклета кучка! — изкрещя той, когато се качи в колата си.

В гаража бе тъмно. Джон включи лампата в купето и разкъса плика. Бяха общо шест страници, но писмото на Катрин беше на първата. Джон ги разлисти, за да види какви други изненади му беше приготвила.

Не можа да повярва на очите си, бързо се върна на първата страница и трескаво зачете писмото.

— Боже мой, боже мой! — шептеше той отново и отново.

ОСМА ГЛАВА

Джон трепереше неудържимо. Наруши всички възможни закони и ограничения, докато караше с бясна скорост и си пробиваше път в натовареното движение със сто и двацет километра в час.

Продължаваше да стиска мръсното писмо на Катрин в ръката си. Блъскаше отново и отново с юмрук по коженото табло и си представяше, че размазва лицето ѝ. Тази кучка! Тази подла кучка!

Не можеше да повярва какво му бе причинила, не искаше да повярва. Всичко беше блъф. Да, точно така. Дори и след смъртта си, тя искаше да го контролира и манипулира. Не бе възможно тя да е проникнала през всички защити, които бе поставил в компютъра си. Не бе толкова умна, по дяволите.

Когато пристигна пред дома си, вече бе почти убеден, че всичко е само измислица. Не прецени добре разстоянието и се блъсна във вратата на гаража, когато натисна спирачката. Изпсува и изскочи от колата, после хукна към страничния вход на къщата, но се сети, че не е изгасил мотора.

Отново изпсува. Спокойно, каза си той. Просто запази спокойствие. Кучката просто се опитваше да го вбеси, да го изкара от релси. Но той трябваше да се увери сам. Побягна през празната къща, като в бързината събори един от столовете в трапезарията. Когато стигна до библиотеката, ритна вратата да се затвори зад него и се хвърли към бюрото, за да включи компютъра си, после седна на тапицирания стол.

— Хайде, хайде, хайде — мърмореше той, като барабанеше с пръсти по бюрото, докато чакаше компютърът да се стартира. Веднага щом иконката се появи, той пхна дискетата и въведе паролата.

Извика списъка с документите и отброи редовете, както му бе написала Катрин в писмото, и там, на шестнайсетия ред, точно по средата на цифрите от една финансова операция, която бе осъществил преди много време, видя петте вмъкнати думи. *Ти няма да ми изневеряваш.* Джон изрева като ранено животно.

— Тлъста кучка — извика той.

Напълно втрещен, се облегна назад на стола си.

Мобилният му телефон зазвъня, но той не му обърна внимание. Камерън или Престън, или Далас се обаждаха да разберат защо той се бави. Или Мънк се обаждаше, за да разбере кога и къде ще се срещнат, за да си получи парите.

Какво, за бога, щеше да каже на Мънк? Джон разтри слепоочията си, докато обмисляше проблема. Далас бе решението на проблема, реши той. Щеше да остави Далас да се оправя с Мънк. В края на краищата Мънк не правеше нищо без позволението на Далас и без съмнение щеше да се съгласи да изчака за плащането, ако Далас се разпоредеше за това.

Но какво щеше да каже Джон на останалите? Нямахше да се спаси от този кошмар с лъжи и колкото повече чакаше, толкова по-зле щеше да свърши това. Трябваше да им каже и то скоро, преди да е станало твърде късно.

Отчаяно се нуждаеше от едно питие. Прекоси стаята и отиде до барчето, забеляза празната сребърна купа за лед и я запокити на пода. Докато Катрин бе жива, тя се грижеше купата винаги да е пълна с лед, независимо по кое време на деня или нощта. Глупава дреболия, но изведнъж му се стори много важна. Тя въртеше цялата къща от леглото си, точно както се опитваше да командва и него с хленченето и изискванията си.

Наля си пълна чаша уиски и се върна при компютъра. Облегна се на бюрото и изпи чашата на един дъх с надеждата, че това ще успокои нервите му за изпитанието, което му предстоеше.

Телефонът иззвъня отново и този път той го вдигна.

Беше Престън.

— Къде си? Чакаме те да отпразнуваме забогатяването ти. Довлечи си задника дотук.

В далечината се чуваше музика и тракане на чаши.

Джон си пое дъх. Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне.

— Не съм забогатял.

— Какво?

— Имаме проблем.

— Джон, почти не те чувам. Какво ми каза, че още не си получил парите ли?

— Другите с теб ли са?
— Да — отвърна Престън. Гласът му вече не звучеше толкова весело. — Дори ти поръчахме питие и...
— Чуй ме. Имаме сериозен проблем.
— Какъв проблем имаме?
— Не е нещо, което искам да обсъждам по телефона.
— Къде си?
— Вкъщи.
— Искаш ли да дойдем там? Необходимо ли е веднага да обсъдим този проблем?

— Да.

— Какво по...

— Много е лошо — извика Джон. — Елате тук.

И затвори, преди Престън да му е задал други въпроси. Напълни отново чашата си с уиски и пак се върна при бюрото. Седеше, вперил поглед в монитора, докато наоколо ставаше все по-тъмно.

Камерън и Престън пристигнаха заедно след около петнайсет минути. Далас ги последва почти незабавно.

Джон ги въведе в библиотеката и им посочи писмото, което бе произгладил и разпънал на бюрото.

— Прочетете го и плачете — измърмори той. Скоро щеше да бъде пиан.

Камерън вдигна листа и го прочете мълчаливо. Когато свърши, пусна писмото на бюрото и се нахвърли върху Джон, опитвайки се да го докопа за гърлото. Престън му попречи.

— Полудял ли си? — крещеше Камерън с почервеняло лице. — Оставил си жена ти да се рови из нашите файлове? Боже мой!...

— Успокой се Камерън — повтаряше Престън и го дърпаше назад.

— Първо прочети писмото, после ми казвай да се успокоя — извика му Камерън.

Далас стана от стола, взе писмото и го прочете на глас на Престън.

Скъпи Джон,

Дългите сбогувания са уморителни, така че моето прощаване ще бъде кратко и приятно.

Сърцето ми не издържа, нали? Извини ме, че съм тъй дребнава, за да отбележа „нали ти казах“, но точно това подозирах през цялото време. Умрях от сърдечен удар, нали? Повярва ли най-после? В крайна сметка се оказа, че не съм чак такава хипохондричка.

В този момент сигурно се отърсваш от шока, че съм променила завещанието си и не съм ти оставила нищо. Познавам те добре, Джон, и знам, че сега си твърдо решен да оспориш завещанието, нали така? Може би смяташ да твърдиш, че съм загубила разсъдъка си или че болестта ми е била твърде напреднала, за да съзнавам какво правя. Предполагам обаче, че когато стигнеш края на това писмо, ще си решил да се измъкнеш тихомълком и да се скриеш. Сигурна съм в едно — ти няма да оспориш завещанието.

Мислиш си и за всички разходи, които си направил след смъртта ми. Пожелах завещанието да бъде прочетено не по-рано от шест седмици след смъртта ми точно защото знам, че ще се втурнеш да харчиш като луд и така ще натрупаш много дългове, които не можеш да платиш. Искам да ти се наложи да се криеш от кредиторите си.

Защо се отнесох с теб толкова жестоко? Отмъщение, Джон. Наистина ли вярваше, че ще те оставя да изхарчиш дори и долар за твоята курва? О, да, знам за нея. Знам всичко и за останалите.

Кипиш ли от гняв, скъпи? Пригответи се за още. Запазих най-хубавата изненада за края. Не бях такава „глупава крава“. Точно така, чувала съм те как говориш по телефона с курвата си и ме наричаш по този начин. Отначало бях съкрушена и ядосана и толкова разочарована, че плаках цяла седмица. После реших да си го върна. Започнах да търся в кабинета ти доказателства за изневерите ти. Бях обсебена от идеята, че трябва да открия колко от моите пари си изхарчил по уличници. Когато тръгваше на работа, аз надигах „дебелия си задник“ от леглото и слизах долу в библиотеката. Отне ми доста

време, докато открия паролата и да се добера до секретните ти файлове. О, Джон, не бях си давала сметка колко извратен и корумпиран си ти и приятелите ти от клуба. Какво ли ще кажат властите за тайните ви инвестиции? Направих копие от всеки файл и просто за да ти докажа, че казвам истината, бързо се прибери у дома и отвори файла, наречен „Покупки“. Слез надолу до ред шестнайсети. Оставила съм малко съобщение само за да ти покажа, че съм посветена в последните ти операции.

Разтревожен ли си? Ужасен? Аз, от друга страна, се къпя в задоволство. Представи си колко се радвам, като знам, че след като съм си отишла завинаги, ти ще прекараш остатъка от живота си, гниейки в затвора. В деня, а който получиш това, разпечатките ще бъдат изпратени на някого, който ще направи с тях каквото трябва.

Не трябваше да ме предаваш, Джон.

Катрин

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мишел почти привършваше с оформянето на документите на един от пациентите на д-р Ландуски, когото предстоеше да изпишат. Седеше на бюрото си на етаж на хирургията в общинската болница на Сейнт Клеър, опитвайки да събере сили, за да довърши картоните. Девет бяха готови, оставаха й още два. Повечето пациенти бяха на д-р Ландуски. Тя бе поела дежурствата му през изминалите две седмици, докато той бе на пътешествие из Европа, но утре колегата й се връщаше на работа и Мишел можеше официално да излезе в отпуск — първия й отпуск от толкова години, че дори не помнеше колко точно.

Но не можеше да мръдне, докато не попълнеше картоните. И докато не разчистеше пощата си. Боже, имаше купчина неотворени писма, които разнасяше със себе си и си бе обещала, че няма да се измъкне, докато не ги сортира. Погледна часовника си и изстена. Беше на крак от четири и петнайсет сутринта. Една перфорирана жлъчка при катастрофа с мотоциклет я бе измъкнала от леглото час по-рано от обичайното — а вече бе пет часът следобед. Подпря лакти на купчината картони, които вече бе попълнила, оброни лице върху дланите си и затвори очи.

Трийсет секунди по-късно вече спеше дълбоко. Докато караше специализацията си, Мишел се бе научила да заспива навсякъде, независимо от времето и мястото.

— Доктор Майк?

Тя се стресна и отвори очи.

— Да?

— Имате нужда от малко кофеин — отбеляза една сестра, докато минаваше край вратата. — Да ви донеса ли нещо? Изглеждате изтощена.

Мишел не прикри раздразнението си.

— Мегън, събуди ме, за да ми кажеш, че изглеждам уморена?

Сестрата бе красива млада жена, току-що завършила училище. Работеше в болницата по-малко от седмица, но пече познаваше всички

по име. Току-що бе получила известие, че е издържала държавния си изпит. Нищо не можеше да развали настроението ѝ днес, дори и някой сърдит хирург.

— Не знам как можете да спите така. Само преди минута говорехте по телефона, а сега спите върху картоните и хъркате.

Мишел поклати глава.

— Изобщо не хъркам.

— Отивам до кафенето — каза Мегън. — Да ви взема ли нещо?

— Не, благодаря. След малко си тръгвам. Само трябва да сортирам пощата си и съм готова.

Една санитарка я прекъсна:

— Доктор Майк?

— Да?

— Пристигна пратка за вас долу в спешното. Мисля, че трябва да се подпишете за нея. Да не би да ви съди някой?

— Доктор Майк не е чак толкова отдавна на работа, че да започнат да я съдят — намеси се Мегън.

— Куриерът каза, че пратката е от някаква юридическа фирма в Ню Орлиънс и че няма да си тръгне, докато не ви предаде пакета лично и не му се подпишете. Какво да му кажа?

— Ей сега ще сляза.

Мишел взе попълнените картони и ги постави на мястото им. Сложи двата, които не бяха готови, върху купчината с пощата и тръгна по стълбите към спешното. Куриерът не се виждаше никакъв. Секретарката на спешното я забеляза, бързо тръгна към нея и ѝ подаде голям кафяв плик.

— Ето пакета ви. Знаех, че сте заета и казах на куриера, че съм упълномощена да получавам пратки вместо нас.

— Благодаря, Елена.

Мишел тръгна обратно към етажа на хирургията, но Елена я спря.

— Не ми благодарете. Има тежка катастрофа в центъра и линейката кара няколко деца. Пристигат след две минути. Ще се нуждаем от помощта ви.

Мишел взе големия плик със себе си и отиде в лекарската стая, за да си вземе една диетична кола. После се върна на рецепцията, седна на един стол и си отвори колата. Разчиташе на кофеина да ѝ даде

малко сили. Остави кутийката с колата и протегна ръка към плика, но точно в този момент вратата се отвори и един лекар от спешното извика за помощ.

— Имаме пациент с кръвотечение.

Мишел хукна, напълно забравила за плика.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Човек не е самотен остров и Леон-Бруно Джоунс не представляваше изключение от правилото. Графа, както го наричаха колегите му заради това, че кучешките му зъби бяха значително по-дълги от предните, приличаше на вампир, когато се усмихваше. Леон имаше вид на човек, който може да изсмуче кръвта на жертвите си и ако сумите от рекет в книгите му за черно счетоводство бяха точни, той бе унищожил много хора, лишавайки ги от нещо жизненоважно като кръвта.

Леон имаше широк кръг от приятели и те всички мразеха Тео Бюканън. Ако не бе разследването на Тео, Леон нямаше да се превърне в свидетел на обвинението и нямаше да даде показания пред съда в Бостън, разкривайки една от най-могъщите мрежи на организираната престъпност в страната.

Тео се върна в Бостън няколко дни след операцията. Въпреки че случаят с Леон бе приключен и петима високопоставени шефове на мафията вече бяха зад решетките, Тео трябваше да изготви още тонове доклади и да разчисти планината от документи, които трябваше да класифицира. Шефовете в Министерството на правосъдието му бяха предложили неговото име да не се съобщава във връзка с процеса. Тео бе получавал смъртни заплахи и преди, и въпреки че със сигурност не ги приемаше лекомислено, не им позволяваше да пречат на работата му. Следващите две-три седмици прекарваше дълги и изтощителни дни в кабинета си.

Накрая, когато и последният документ бе изпратен в архива, и сътрудниците му предадоха последните си доклади, Тео затвори вратата на кабинета си и се отправи към дома си. Чувстваше се изтощен и умствено, и физически. Стресът от работата му се бе отразил и Тео се чудеше дали след всичко казано и свършено, усилията му са довели до нещо съществено. Беше прекалено уморен, за да мисли по този въпрос. Имаше нужда да се наспи добре поне една нощ. Не, имаше нужда да се напива добре всяка нощ в продължение на

месеци. После може би щеше да види нещата малко по-ясно и да реши какво иска да прави оттук нататък. Да приеме ли да оглави ново криминално разследване, предложено от министерството, или да се върне към частната си адвокатска практика и да прекарва дните си в срещи, и преговори? И в единия, и в другия случай щеше да се върне към живота на бързи обороти. Прави ли бяха близките му? Наистина ли се опитваше да избяга от живота, като се потапяше в работа?

Шефовете му в министерството настояваха да остане в сянка известно време, поне докато роднините на Леон се успокоят. Да прекара известно време далеч от всичко, изглеждаше много примамлива перспектива точно сега. В главата на Тео постоянно изникваха картини с рибарски въдици и езера в Луизиана. Преди да си тръгне от Ню Орлиънс, той беше обещал да се върне, за да изнесе речта, която бе пропуснал, и сега навярно бе настъпил подходящият момент да изпълни своя ангажимент. След речта можеше да направи едно малко пътешествие и да намести местата за риболов, с които Джейк Ренърд толкова се хвалеше. Да, малко време, прекарано на спокойствие, бе точно това, от което се нуждаеше. Имаше и още една причина да няма търпение да се върне в Луизиана, обаче... тя нямаше нищо общо с риболова.

Три седмици и половина след операцията Тео бе отново в Ню Орлиънс, стоеше на подиума в балната зала „Ройъл Орлиънс“ и чакаше аплодисментите да стихнат, за да изнесе отдавна обещаната реч пред полицаите, които отново се бяха събрали от целия щат, за да чуят това, което той имаше да каже. И изведнъж тя се появи в главата му, смути мислите му. Тя имаше най-прекрасната усмивка, като искряща слънчева светлина. Имаше и най-съвършеното тяло, без съмнение. Спомни си как, докато лежеше в болничното легло, не можеше да откъсне поглед от нея. Всеки нормален мъж би реагирал така. Вярно, че той беше болен тогава, но не беше в безсъзнание.

Опитваше се да си спомни разговора, който тогава проведеха, когато внезапно осъзна, че аплодисментите са стихнали. Всички в залата го гледаха в очакване да започне речта си и за пръв път в живота си Тео се смути. Не помнеше и дума от предварително подготвената реч, не помнеше дори темата ѝ. Хвърли поглед към катедрата, където бе оставил програмата, прочете заглавието и краткото описание на речта, която трябваше да изнесе и заговори импровизирано. Тъй като

не бе многословен, публиката много го хареса. Слушателите му бяха преуморени хора, които работеха под постоянен стрес, и сега имаха една вечер, в която да хапнат, пийнат, и да се повеселят. Колкото по-бързо приключеше той с отегчителните коментари за това как те рискуват живота си всеки ден, толкова по-доволни щяха да бъдат всички. Трийсет минутната му реч завърши за малко под десет минути. Реакцията им бе толкова ентузиазизирана, че той се разсмя. Аплодираха го продължително.

По-късно, докато вървеше към хотела си, се замисли върху странното си поведение и заключи, че се държи като юноша, който току-що е открил секса. Имаше чувството, че са го подменили с най-малкия му брат Закъри. Напоследък Зак не можеше да изрече и две изречения, без в тях да присъстват думите „момиче“, „суперско“ и „секс“.

Тео не знаеше какво му става, но предположи, че всичко ще се оправи, ако отиде на риболов. Обожаваше риболова. Когато отиваше за риба с лодката си „Мери-Бет“, се отпускаше напълно. Бе почти толкова хубаво, колкото секса.

Във вторник сутринта, преди да се отправи към Боуън, Тео се срещна на закуска с двама началници от полицията в Ню Орлиънс и после се отби в кабинета на д-р Купър. Докторът му обърна внимание дотолкова, че да го наругае за това, че не се е явил на задължителния контролен преглед след операцията. След като завърши лекцията си на тема колко е ценно времето му, той провери шева на Тео.

— Зараснал е добре — съобщи той. — Но можеше да стане лошо, ако се бяха получили усложнения. Не трябваше да заминавате за Бостън толкова скоро след операцията. Беше глупаво от ваша страна.

Купър седна на високия стол до кушетката за прегледи.

— Честно казано, не очаквах усложнения. Майк се е справила отлично с операцията. Както винаги. Борави със скалпела не по-зле от мен, а това е наистина голяма похвала. Прави едни от най-добрите разрези в страната — добави той. — Имали сте голям късмет, че ви е забелязала. Предложих й място в моя екип, дори й намекнах, че може да ми стане съдружник. Толкова е талантива — натърти той. — Когато ми отказа, я насърчих да се заеме с втора специализация, но тя не пожела. Прекалено е упорита в намерението да пропилее таланта си.

— Как така? — попита Тео, докато закопчаваше ризата си.

— Като остава да практикува в провинцията — каза Купър. — И там ще оперира по малко, но дотам. Направо си похабява таланта.

— Хората в Боуън навярно не възприемат нещата по този начин.

— Е, те се нуждаят от още един лекар, за това няма спор, но...

— ... но какво?

Купър си играеше с капака на един буркан с тампони. Рязко го затвори и се изправи.

— Боуън не е приятното малко градче, каквото тя го представя — каза той. — Говорих с нея по телефона тази сутрин за един пациент, който ми беше изпратила, и тя ми каза, че е имало обир в клиниката ѝ. Всичко било преобърнато и разпиляно.

— Кога е станало това?

— Снощи. Полицайте разследват, но Майк ми каза, че засега не са открили нищо. Знаете ли какво мисля?

— Какво?

— Направили са го младежи, търсели са наркотици. Когато не са намерили това, което им е трябвало, са попилели всичко.

— Може би — каза Тео.

— Майк не държи наркотици в клиниката си. Никой от нас не го прави. Пациентите, които се нуждаят от такива лекарства, трябва да бъдат в болница. Срамота — добави той. — Тя положи толкова труд, за да тръгне клиниката, беше толкова щастлива и развълнувана, че се прибира у дома. — Лекарят замълча и поклати глава. — Тревожа се за нея. Искам да кажа... ако не е било вандалска постъпка, може би някой не желае тя да се върне в Боуън.

— Тръгнал съм към Боуън на риболов с баща ѝ — каза Тео.

— Значи можете да ми направите една услуга. Пригответил съм още един кашон с консумативи за клиниката ѝ и се канех да ѝ го изпратя. Ще можете ли вие да го закарате, а докато сте там, защо не проверите и тази история с обира. Може да преувеличавам, но...

— ... но какво?

— Стори ми се уплашена. Не каза нищо, но го усетих. Останах с впечатлението, че има нещо, което премълчава. Майк не се плаши лесно, но ми изглеждаше разстроена, докато разговаряхме.

След няколко минути Тео напусна кабинета на лекаря с голям кашон медицински консумативи. Вече бе напуснал хотела, а куфарът и

въдицата го чакаха в багажника на взетата под наем кола.

На небето нямаше дори нито едно облаче, денят бе слънчев и топъл, чудесен ден за пътуване в провинцията.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше ранен следобед и Камерън, Престън и Джон очакваха с нетърпение пристигането на Далас. Чакаха в библиотеката на Джон вече час и се изнервяха все повече и повече.

Далас закъсняваше както обикновено.

— Къде, по дяволите, беше? — попита Камерън веднага щом Далас влезе в библиотеката с изтощен и измъчен вид, също като останалите. — Чакаме те от часове.

— Скъсах се от бързане — сопна се Далас. — И не съм в настроение за кавги, Камерън, така че успокой топката.

— Трябва ли да си приготвяме багажа и да напускаме страната? — попита Престън. — Да очакваме ли ченгетата да почукат на вратите ни?

— Боже, не говори такива неща. — Камерън плувна в студена пот.

— Мисля, че още не се налага да започнем да си стягаме багажа — каза Далас.

— Намери ли копията от нашите файлове? — попита Престън нетърпеливо.

— Не. Не ги намерих... засега. Открих коя куриерска фирма използват от адвокатската кантора на Катрин и отидох там. За щастие още не бяха изпратили потвърждението за получената пратка, така че си направих копие. Веднага се обадох на Мънк и той потегли незабавно. Катрин е изпратила информацията на една своя роднина — доктор Мишел Ренърд, в Боуън, Луизиана.

— Нещо не разбирам. Защо Катрин е изчакала до смъртта си, за да изпрати документите на някаква си роднина, вместо да ги предаде на федералните в секундата, когато ги е намерила? — попита Камерън.

Джон му отговори.

— Знам защо го е направила. Катрин бе фанатичка на темата „бракът е за цял живот“. Тя никога не би ме предала. Искала е да използва тайната ми, за да ме принуди да се държа добре с нея.

Последните два-три месеца сигурно си е мислела, че се завръщам при семейството. Държах се толкова мило с нея. Но Катрин беше отмъстителна. Независимо колко добре съм се държал с нея, е искала да ме изпрати в затвора след смъртта си. Макар че никога не бих предположил, че ще изпрати документите на това семейство, от което на практика се бе отрекла.

— Лекарката ли се е подписала при получаването на пакета? — попита Престън.

— Да.

— Мамка му. Прецакани сме.

— Стига сте ме прекъсвали и ме оставете да довърша — каза Далас. — Говорих с мъжа, който е доставил пакета. Каза ми, че първо ходил до дома на доктор Ренърд. Тя не била там, така че той отишъл в болницата. Каза, че тя се подписала и получила пакета в спешното.

— Какво значение има къде се е подписала? — попита Джон.

— Тъкмо щях да ви обясня. Куриерът си спомни, че когато потеглял от паркинга, едва не се блъснал в една линейка, която пристигала с надуты сирени. Зад нея имало още една линейка и докато изчаквал, видял, че свалят от линейките четири момчета. Помни, че имало доста кръв по дрехите им.

— Е, и? — попита Престън.

— Ами според мен доктор Ренърд е била доста заета снощи.

— И ние трябва да се успокоим, защото според теб докторката не е имала време да прочете документите и да се обади на полицията? — попита Камерън.

— Ще млъкнеш ли? — сряза го Далас. — Веднага щом Мънк пристигнал, отишъл направо в болницата. Доктор Ренърд в момента оперирала. Мънк казал на рецепцията, че иска да обсъди с лекарката една възможност за финансиране и попитал дали може да изчака. Казали му, че Ренърд има да направи още две операции и че няма да се освободи още няколко часа.

— И какво? — попита Джон.

Той седеше зад бюрото си и барабанеше нервно с пръсти. Далас едва се сдържа да не го спре.

— Според бележката тя се е подписала, че получава пакета точно в пет и петнайсет — каза Далас, като погледна в един бележник. —

Проверих в „Бърза помощ“ — линейките са пристигнали в болницата точно в пет и двайсет. Така че...

— Не е имала време дори да отвори пакета — каза Престън.

Далас продължи.

— Докато Ренърд била в болницата, Мънк поставил подслушвателно устройство на телефона в дома ѝ. Когато се завърнал в болницата, там вече били застъпили сестрите от нощната смяна. Мънк се възползвал от възможността да се вмъкне в стаята на лекарите и да претърси шкафчето на доктор Ренърд. Дори хванал една сестра да му помогне. Обяснил ѝ, че по погрешка са изпратили до Ренърд пакет, предназначен за друг човек.

— И тя се вързала?

— Мънк може да бъде много чаровен, когато реши — каза Далас.

— А и сестрата била съвсем млада. Не намерили нищо, но сестрата му съобщила доста неща за доктор Ренърд.

— Може Ренърд да е занесла пакета със себе си в хирургията — предположи Джон.

— Съмнявам се — каза Далас. — Сестрата казала, че лекарката се е качила заедно с пациента.

— И какво е направил Мънк след това?

— Изчакал. Било доста късно, когато Ренърд си тръгнала от болницата. Той я проследил. Тя се отбила само на едно място, преди да се прибере в дома си. Минала през някаква клиника и носела разни документи, когато влизала. Мънк каза, че искал да претърси колата ѝ, но тя оставила мотора запален, което значело, че няма да се бави в клиниката.

— Носела ли документите, когато излязла?

— Той поне не ги видял — отвърна Далас. — Но носела раница. Както и да е, той я проследил до дома ѝ, изчакал да се увери, че тя е заспала, после влязъл в къщата ѝ и претърсил навсякъде. Намерил раницата при пералнята и я претърсил.

— Пакетът не е бил там — отгатна Джон.

Далас кимна.

Камерън закрачи из стаята.

— Сигурно го е занесла в клиниката. Може би е решила да се занимава с него днес.

— Мънк се върнал в клиниката и проверил. И там го нямало. Увери ме, че претърсил навсякъде. Единственият проблем бил, че счупил ключалката на бюрото ѝ и решил да обърне всичко наопаки, за да изглежда сякаш са тарاشили младежи.

— Къде, по дяволите, е този пакет? — Джон беше вбесен и не се стараеше да го скрие. — Не мога да повярвам, че кучката го е изпратила на братовчедка си. Тя мразеше всичките си роднини.

— Не знам къде е — каза Далас. — Но ми хрумна...

— Какво? — не се сдържа Престън.

— Че тя може и да не знае с какво разполага.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тео лесно намери Сейнт Клеър, Луизиана. Но да намери Боуън, се оказа невъзможно. Нямаше никакви табели, а както бе казал Джейк, градчето го нямаше на картата. Тео не искаше да си признае, че се е загубил и трябва да помоли някого да го упъти — този генетичен дефект се предавал по наследство в семейството им, така твърдяха сестрите му Джордан и Сидни — и продължи да обикаля в кръг, докато почти не му свърши бензинът и се наложи да спре. Когато влезе в бензиностанцията, за да плати, попита касиера дали знае къде се намира Боуън.

Луничавият леко кривоглед тийнейджър кимна ентусиазирано.

— Разбира се, че знам къде се намира Боуън. Вие отскоро ли сте в града? — Преди Тео да успее да отговори, момчето зададе нов въпрос: — Сигурно търсите новото училище? Намира се на Клемънт Стрийт. Обзалагам се, че отивате точно там.

— Така ли?

— Разбира се. Ще кандидатствате за треньор, нали? Точно това е, нали? Дошли сте заради обявата. Чухме, че някой проявил интерес, сигурно сте бил вие? Значи не е било само слух. Наистина се нуждаем от помощ, защото господин Фрильнд — той е учителят по музика, но вие сигурно вече знаете това — не разбира и бъкел от футбол^[1]. Е, вие ще приемете ли работата?

— Не, няма.

— Защо? Още не сте огледали мястото. Не мисля, че е добре да решавате, преди дори да сте видели училището.

Търпението на Тео бе на предела си.

— Аз не съм треньор по футбол.

Тийнейджърът не му повярва.

— Приличате ми на треньор. Имате широки рамене, може би сте играл футбол като млад.

Като млад? За колко стар го мислеше това момче?

— Слушай, само искам да ме упътиш...

Тийнейджърът го прекъсна.

— А, ясно — кимна ентусиазирано той.

— Какво е ясно? — не се сдържа да попита Тео.

— Това е тайна, нали? Искам да кажа, докато не поемете официално поста, е тайна. Нали се сещате, докато директорът не обяви избора си на голямото състезание след две седмици. И между впрочем, тренер, аз съм Джеръм Кели, но всички ми викат Кевин, такова е средното ми име. — Протегна ръка през тезгяха и стисна ръката на Тео. — Много се радвам да се запознаем.

Тео стисна зъби.

— Само се опитвам да намеря Боуън. Ще ми кажеш ли къде е или не?

Кевин вдигна ръце, за да го успокои.

— Добре, няма нужда да се ядосвате. Но това е тайна, нали?

Тео реши да се съгласи с момчето само за да го накара да смени темата.

— Точно така. Тайна е. А сега кажи къде е Боуън.

Кевин се ухили широко.

— Виждате ли това? — попита той, като посочи улицата пред бензиностанцията.

— Кое?

— Улицата.

— Разбира се, че я виждам.

Кевин кимна отново.

— Това е Елм Стрийт, макар че по нея няма никакви брястове^[2]. Аз съм нападател.

— Какво си?

— Нападател. Господин Фрильнд казва, че трябва да играя като нападател. Мога да ритна топката на четирийсет метра без никакво усилие.

— Наистина ли?

— Много съм бърз.

— Слушай, Кевин, аз не съм новият треньор по футбол.

— Да, знам и няма да кажа на никого, докато не бъде официално съобщено. Може да разчитате на мен, тренер.

— Къде е Боуън? — гласът му вече беше изнервен.

— Нали това ви обяснявах. Ако карате от тази страна на Елм Стрийт, от източната страна — за да обясни, той отново посочи през прозореца — значи сте в Сейнт Клеър. Ако не знаете накъде е изток и накъде запад, понякога и аз се затруднявам да определя, ще разберете, че сте в Сейнт Клеър, ако виждате тротоари. В Боуън няма никакви тротоари.

Тео изскърца със зъби.

— Та къде всъщност е Боуън?

— Точно това ви обяснявам. Значи, ако пресечете Елм Стрийт, все едно сте тръгнали пеша...

Тео вече искрено мразеше момчето.

— Да?

— И сте там.

— Къде?

— В Боуън. Разбрахте ли? От едната страна на Елм Стрийт е Сейнт Клеър, а от другата — Боуън. Съвсем просто е. Наистина се надявам да ме сложите нападател. Ще бъда много ценен за отбора.

Тео отброи парите за бензина и попита:

— Да си чувал за „Лебедът“?

— Разбира се — кимна момчето. — Всички знаят „Лебедът“. Голяма стара постройка навътре в мочурището, съвсем на другия край на Боуън. На покрива има голям лебед. Не може да не го забележите, щом го намерите веднъж.

— И как да го намеря?

Кевин този път не се отклони от темата. Когато описа правилния маршрут, каза:

— Хората в Сейнт Клеър предпочитат да мислят, че Боуън им е предградие, но тези от Боуън адски се ядосват за това.

Тео прибра рестото си, благодари на Кевин за помощта и се отправи към колата си. Кевин се втурна след него.

— Сър, как се казвате?

— Тео Бюканън.

— И да не забравите — извика момчето.

— Какво да не забравя?

— Че трябва да играя нападател.

Тео се ухили.

— Няма да забравя.

Кевин изчака колата да потегли по Елм Стрийт, после се втурна в бензиностанцията, за да се обади на приятелите си. Искаше първи да им съобщи новината за тренъора Бюканън.

Десет минути по-късно Тео караше по още един видимо безкраен чакълиран път. От двете страни на пътя имаше гъста зеленина и кипариси със сивкаво зелени клони. Навън бе горещо и ужасно влажно, но бе толкова красиво и спокойно, че Тео отвори прозореца си, за да вдишва сладкия мирис на земя.

Можеше да види тъмната вода зад дърветата, ако караше по-бавно. Искаше му се да спре колата и просто да седне, и да се полюбува на гледката. „Чудесно място да си направиш един поход“, помисли си той. Тази мисъл доведе до друга. Алигаторите не живееха ли в мочурища? По дяволите, така беше. Значи трябваше да забрави за походите.

Какво правеше тук? Защо бе изминал целия този път, за да отиде за риба? Защото тя беше тук, призна си той и изведнъж се почувства като глупак. Замисли се дали да не обърне колата и да се върне в Ню Орлиънс. Да, точно това трябваше да направи. Ако побързаше, можеше да успее да хване някой късен полет и да пристигне в Бостън преди полунощ. Нали там бе домът му? Ако искаше да лови риба, можеше да излезе с лодката си в океана и да полови сериозно.

Беше превъртял, точно така. Беше съвсем превъртял. Знаеше какво трябва да направи, но продължаваше да кара напред.

Пътят отново зави и изведнъж го видя „Лебедът“ — точно пред него, в другия край на алеята. Веднага щом видя сградата, Тео избухна в смях. С ръка на сърцето можеше да заяви, че не е виждал нищо подобно. Сградата имаше сиви очукани стени и остър метален покрив. Приличаше повече на голям стар обор, но в огромната птица, кацнала върху покрива, определено имаше някакъв чар. Само дето изобщо не беше лебед. Беше розово фламинго и едното му крило едва се крепеше на тънка тел.

На паркинга имаше само един стар очукан Форд. Тео спря колата си до него, слезе и свали сакото си. Нави ръкавите на синята риза и тръгна към входа, когато си спомни, че носеше сакото, за да скрива кобура на кръста му. Беше твърде горещо и задушно, за да облича сакото. Реши да не се тревожи, че пистолетът му ще се вижда. Мишел вече знаеше, че той ходи въоръжен. Пък и в момента бе прекалено зает

да мисли какво ще каже на Джейк, когато той го попита защо е дошъл. Запита се дали възрастният човек ще оцени, ако му каже истината. *Луд съм по дъщеря ти.* Да, щеше да бъде голямо облекчение за него да изрече истината, но несъмнено щеше да си спечели някой юмрук в лицето.

Вратата бе полуотворена. Тео я бутна и влезе вътре. Забеляза Джейк Ренърд зад бара — бършеше лакирания дървен плот с една кърпа. Тео свали слънчевите си очила, пъкна ги в джоба на ризата си и кимна на възрастния мъж. Надяваше се Джейк да си го спомни и се опитваше да измисли какво ще му каже в противен случай. Каква беше другата причина за идването му в Боуън? Риболовът. Да, точно така. Искаше да ходи за риба.

Джейк си го спомни. Веднага щом забеляза Тео, той извика като кълтри певец на концерт. После се ухили широко, остави кърпата, изтри ръце в гащеризона си и бързо излезе иззад бара.

— Я виж ти, я виж ти — каза той.

— Как си, Джейк?

— Много добре, Тео. Много съм добре. Дошъл си да ходим за риба, а?

— Да, сър, точно така.

Джейк разтърси ръката на Тео ентусиазирано.

— Много се радвам да те видя. Тъкмо онази вечер разправях на Ели, че двамата с теб пак ще се срещнем и ето те и теб, цял-целеничък.

Тео знаеше коя е Ели. Джейк бе споменал жена си, докато двамата разговаряха в болницата.

— Как е жена ти? — попита той учтиво.

Джейк го погледна стреснат, но бързо се съвзе и отвърна:

— Жена ми почина преди известно време, лека й пръст.

— Съжалявам — каза Тео объркан. — Ако не възразяваш, че питам, коя е Ели тогава?

— Жена ми.

— А, значи си се оженил повторно?

— Не, никога не ми се е искало да се ожения отново след смъртта на Ели. Не мисля, че бих могъл да намеря някоя, която да й съперничи. — Той спря, колкото да се усмихне. — Просто си знаех, че ще се появиш някой ден. Мислех да ти се обадя, но знаех, че Майк ще ми се

разсърди, ако го направя, пък и реших, че сам ще намериш пътя до Боуън.

Тео не знаеше как да разбира коментарите на възрастния човек. Джейк продължи:

— Знаех си, като ти пуснах мухата за риболова, че ще намериш начин да си вземеш два-три почивни дни. Истинският рибар никога не казва не, независимо колко време е минало, откакто последно е държал въдица в ръка. Не съм ли прав?

— Напълно, сър — каза Тео.

— Ако се окажеш рибар по призвание — а имам чувството, че си точно такъв, — може да те избера за партньор на турнира следващия уикенд. Винаги съм бил в двойка с приятеля ми Уолтър, но Майк му оперира жлъчката вчера и той няма да е във форма за състезанието. Той вече ми каза да си търся друг партньор. Ти ще си тук дотогава, нали?

— Не съм мислил колко дълго ще остана в Боуън.

— Значи се разбрахме. Оставаш.

Тео се засмя.

— За какъв турнир приказваш?

— А, това е голямо събитие по нашите места. Правим го всяка година и всички рибари от околните градове идват да се състезават. Залагаме по петдесет долара — добави той. — Получава се доста сериозна сума. Опитвам се да надвия стария Лестър Бърнс и брат му Чарли от пет години. Те побеждават и печелят наградата всяка година, откакто създадохме турнира. Двамата имат скъпи въдици и това им дава предимство. Правилата не са сложни. Съдията тегли улова ти пред публиката в края на деня. След това има празненство — тук, в „Лебедът“, готвим местни специалитети. Е, какво ще кажеш за моя бар? — попита той и размаха ръка. — Не е лош, нали?

Тео се огледа с интерес. Слънчевите лъчи струяха през отворените прозорци и падаха на снопове върху дървения под. Масите бяха наредени край стената, а столовете бяха качени отгоре им. Имаше кофа и дълга четка, подпряна на ъгъла на бара. Вляво имаше джубокс. Вентилаторите на тавана се въртяха бавно и издаваха тракащи звуци. В помещението бе изненадващо хладно, като се има предвид температурата навън.

— Много е хубаво — каза Тео.

— През уикенда сме много натоварени — обясни Джейк. — Наистина се радвам, че дойде, синко. И Мишел ще се зарадва. Споменава те неведнъж.

Поради някаква причина тази новина му се стори изключително приятна.

— Тя как е? Видях се с доктор Купър и той ми разказа за обира в клиниката.

— Опитали са да съсипят всичко. Без никаква причина. Нищо не са взели, но са преобърнали и потрошили цялата клиника. Горката Майк още не е успяла да се захване за работа, само огледа щетите. Веднага щом се прибра да се преоблече, я извикаха в Сейнт Клеър за една операция. Не е имала и минута свободна, даже не успя да обясни на брат си и на мен как точно да ѝ помогнем, откъде да почнем да чистим и да подреждаме. Казвам ти, направо се скапва от работа. Очаквам я да се появи всеки момент.

— Нищо ми няма, татко, добре съм.

Тео се обърна, щом чу гласа ѝ и я видя — стоеше на прага и се усмихваше. Беше облечена в кафяви шорти и тениска на червени и бели райета, по която имаше петна от боя.

Тео се опита да не зяпа краката ѝ, но това не бе лесно. Те бяха невероятни. Дълги, добре оформени... удивителни.

— Какво правите в Боуън, господин Бюканън? — попита Мишел с престорено спокоен глас. Всъщност беше потресена да го завари в бара на баща си, а когато той се обърна и ѝ се усмихна, тя усети, че краката ѝ се подкосяват. Сърцето ѝ заби силно, усети, че се изчервява. Защо пък не? Както бяха казали сестрите в операционната, Тео Бюканън беше не просто секси, той беше убийствено секси.

— Така ли се посреща гост, с такива въпроси? — смъмри я баща ѝ.

Тя още не беше се съвзела от шока, че Тео е там.

— Ти ли му се обади? — попита обвинително баща си.

— Не, млада госпожице, не съм му се обаждал. А сега махни тази муцунка от лицето си и си припомни добрите маниери. Докато Тео беше в болницата, аз го поканих да ме навести, за да отидем за риба.

— Татко, ти каниш всеки човек, с когото се запознаваш, да дойде на риболов. — После се обърна към Тео. — Наистина ли дойдохте за

риба?

— Всъщност аз...

Джейк го прекъсна.

— Казах ти, че е дошъл за това. Знаеш ли какво реших току-що? Ще го взема за партньор на турнира следващия уикенд.

— Как се чувствате? — попита тя Тео, връщайки се към удобната и безопасна роля на лекар. — Имаше ли усложнения?

— Направо съм като нов, благодарение на вас. Това е една от причините да дойда тук... освен риболова. Искях също така да си платя за роклята, която съм съсипал, но най-вече исках да ви благодаря. Вие ми спасихте живота.

— Не е ли чудесно това, Майк? — Лицето на Джейк беше грейнало като неонов знак. — Нали затова се зае с медицина? За да спасяваш живота на хората?

— Да, татко.

— Гладен ли си, Тео? — попита Джейк. — Става късно, а се обзалагам, че не си обядвал. Имам пилешка супа на котлона. Ела на бара да ме почакаш, докато свърша. Майк, защо не дадеш на Тео една студена бира.

— Предпочитам вода — каза той.

Той последва Мишел до бара и забеляза, че косата ѝ, прибрана в асиметрична опашка, подскача при всяка нейна стъпка. На колко години беше всъщност тя? Боже, май изживяваше някаква криза на средната възраст. Точно така. Мишел го караше да се чувства млад. Само че той бе едва на трийсет и две. Не му ли беше рано за подобни неща?

Джейк постави голяма купа гъста пилешка супа пред Тео и му подаде салфетка и лъжица.

— Внимавай — предупреди го той. — Пари.

Тео реши, че това означава да изчака минута-две супата да произстине. Разбърка я и лапна пълна лъжица. Преглътна. След две секунди очите му се насълзиха, носът му потече и се разкашля, като в същото време се опитваше да си поеме дъх. Имаше чувството, че е погълнал разтопена лава. Грабна чашата с вода и я изпи наведнъж.

— Май този път си я направил твърде люта — каза Мишел. — Колко точно сложи от специалния си чили сос?

Джейк подаде още една чаша вода на Тео и го наблюдава, докато я пресушаваше, продължавайки да кашля.

— Сложих едно шише от соса — обясни той. — Стори ми се малко безвкусна, като я опитах. Канех се да сложа още.

Мишел поклати глава.

— Той идва тук да благодари, а ти се опитваш да го убиеш.

Тео още не можеше да проговори. Джейк се пресегна през бара и го удари силно по гърба няколко пъти. Тео би му казал да спре, но беше сигурен, че гласните му струни са изгорели току-що.

Мишел му подаде кора от франзела.

— Изяжте това — каза тя. — Ще ви помогне.

— Бас ловя, че вече си готов за студената бира, нали? — попита Джейк веднага щом Тео преглътна хляба.

Тео кимна и след като отпи продължително от бутилката, която Джейк му подаде, каза:

— Тази сутрин се видях с доктор Купър.

— Мислех, че се оправяте без проблеми — каза Мишел. Тя бе минала зад бара и подреждаше чашите на купчини.

— Така е. Но не се явих на първия контролен преглед. Трябваше да замина за Бостън няколко дни след операцията. И тъй като насрочиша нова дата, на която да изнеса речта си, ето че се върнах в Ню Орлиънс. По-добре късно, отколкото никога.

— Сигурно сте били полужив, когато сте се прибрал в Бостън — каза тя. — Парадирането с издръжливост може да убие човека.

Той кимна.

— Едва не ме уби — призна си Тео. — Както и да е, доктор Купър ми каза за погрома в клиниката ви.

— Виждаш ли, Майк? Не съм му се обаждал аз — подчерта Джейк. — Аз предлагам да ти се обадя — обясни той на Тео, — защото си единственият човек от ФБР, когото познавам.

— Работя в Министерството на правосъдието — поправи го той.

— Е, нали ФБР е към правосъдието?

— Да, така е, но...

Джейк не го остави да обясни.

— Точно затова исках да ти се обадя. Мислех, че може да се заемеш с този случай, но Майк не щеше и да чуе. Знаеш ли какво още са направили тези момчетии в клиниката й? Напръскали са стените с

черна боя. Разни думи, които дори не бих повторил. Накъсали са картоните, замърсили са материалите. Мишел трябва да започва от нула. Нали, скъпа?

— Ще се справим. Поне моментът е подходящ. Следващите две седмици съм в отпуска и ще мога да изчистя клиниката. Това е предостатъчно време.

— Но нали това трябваше да бъде твоята отпуска. Щеше да си почиваш, да ходиш за риба. — Той се обърна към Тео. — Дъщеря ми е заклет оптимист. Наследила го е от мен. Кажи, Тео, какво мислиш, че трябва да направим в тази ситуация?

— Извикали сте полиция, нали? — попита той Мишел.

Тя го погледна раздразнено.

— Да, извиках. Бен Нелсън, шефът на полицията в Сейнт Клеър, направи доклада. Той води разследването и също като баща ми смята, че са били младежи, които са търсели наркотици. Да се надяваме, че сега ще се разчуе, че не държа никакви наркотици в клиниката и инцидентът няма да се повтори.

— Не съм сигурен, че мога да направя нещо конструктивно...

Джейк не се съгласи.

— Ти работиш за правителството и носиш оръжие. Предполагам, че не биха ти дали пистолет, ако не си обучен как да го използваш.

— Татко, говориш така, сякаш се каниш да застреляш някого.

— Просто казвам, че той е професионалист. Бен Нелсън е чудесен шеф на полицията. Извадихме късмет с него. Но две глави мислят по-добре от една. Не е ли така, Тео?

— Съмнявам се, че шефът на полицията ще поиска да му се пречкам.

— Ти няма да се пречкаш, а и той ще се радва на помощта ти.

— За бога, татко! Това беше просто вандализъм. Бен ще хване хлапетата, които са го направили. Дай му малко време.

— Майк, скъпа, защо не ми донесеш чаша студено мляко от хладилника. — Веднага щом тя се отдалечи, Джейк се наведе към Тео и снижи глас: — Гордостта е най-големият недостатък на дъщеря ми. Упорита и самонадеяна, ето каква е, мисли си, че може да се оправя сама с целия свят. А вече си има достатъчно отговорности като лекар. Може да е било вандализъм. А може би не. След като така или иначе ще прекараш няколко дни с нас, защо не хвърлиш едно око на тази

работа? Пък и тя ти е спасила живота — сам го каза. Можеш да върнеш услугата на дъщеря ми, като направиш нещо за нея, докато си тук. — Той хвърли поглед през рамо, преди да прошепне: — Мисля, че няма да е зле, ако отседнеш в нейната къща. — Видя Мишел да се задава от кухнята и бързо добави: — Не й споменавай нищо за това, което ти казах. — Когато Мишел подаде чашата на баща си, Джейк каза по-силно от необходимото: — Да, мисля, че на Бен няма да му е излишно още едно мнение. Казах си думата и повече няма да повдигам тази тема.

Мишел се усмихна.

— За колко време?

— Не дразни баща си. Просто мисля, че Тео може да помогне.

— С удоволствие ще огледам клиниката — предложи Тео.

— Добре. Майк може да те закара там още сега, а довечера можеш да отседнеш при мен или при Майк — каза Джейк и хвърли заговорнически поглед на Тео. — И двамата имаме свободни стаи. Няма да ти позволя да отидеш в мотел. Ти си ми партньор за турнира, така че си мой гост и можеш да се храниш тук безплатно.

— Не е необходимо. — Каза го толкова бързо, че Мишел се разсмя.

— Не мисля, че Тео хареса как готвиш.

Тя отново му се усмихна. Тази невероятна усмивка. В какво, по дяволите, се забъркваше? Риболовният излет нещо се усложняваше.

— Съвсем забравих — каза Тео. — Купър ви изпрати още един кашон с разни неща за клиниката. В багажника на колата ми са.

— Много е мил.

— Той я ухахва по този начин, точно това прави.

— Татко, той е женен мъж.

— Ухахва те, за да отидеш да работиш при него и да се преместиш в големия град. Това имах предвид.

Силно тропане по вратата прекъсна разговора им. Всички се обърнаха, а вратата се отвори по-широко и един тийнейджър подаде глава вътре. Изглеждаше огромен. Имаше модерна прическа и навярно тежеше над сто и двацет килограма.

— Господин Ренърд? — извика той несигурно. — Виждам, че барът не работи, но може ли да вляза за малко?

Джейк позна момчето. Казваше се Елиът и бе най-големият от синовете на Даръл Уотърсън. Даръл и Чери имаха осем момчета, всички здрави и яки, но семейството бе доста затруднено финансово, особено след като Даръл пострада при злополука във фабриката. Сега по-големите момчета работеха по малко, за да помагат в изхранването на семейството, докато Даръл се оправеше.

— Елиът, знаеш правилата. Щом си непълнолетен, кракът ти не бива да стъпва в бара, независимо по кое време — през деня или вечер. Не искаш да си загубя лиценза за продажба на алкохол, нали?

— Не, сър, разбира се, че не искам.

— Работа ли си търсиш?

— Не, сър. Имам си хубава работа в Сейнт Клеър, разтоварвам кашони в една фирма всеки уикенд. Ние просто се чудехме колко време...

— Кои по-точно сте вие? — попита Джейк.

— Някои от момчетата.

— И те ли са непълнолетни?

— Да, сър, мисля, че са и момичетата също, но те...

— Затвори вратата след себе си, синко. Така влизат мухи. И предай много поздрави на приятелите си. Кажи на Даръл, че ще намина в неделя да го видя.

Елиът гледаше объркан.

— Да, сър, непременно, но...

— Хайде, тръгвай.

— Татко, не мислиш ли, че трябва да разбереш за какво те търсят? — попита Мишел.

Тео тръгна към вратата.

— Може би някой от тях знае нещо за станалото в клиниката ти. Трябва да поговорим с тях.

— Май прибързах — призна си Джейк. — Някой да не се е наранил, Елиът? Майк, може би трябва да отидеш да видиш.

Елиът трескаво въртеше глава.

— Не е нищо толкова — каза той. — Никой не е пострадал. — Той се обърна, облегна се на вратата и извика: — Ей, момчета, той носи пистолет. Готино, а?

Момчето се извърна точно когато Мишел тръгна към него. То погледна бързо краката ѝ и отмести поглед.

— Не, госпожо, тоест не, доктор Майк, никой не е дошъл при вас. Е, всички ви харесваме... не, исках да кажа друго. Просто казвам че никой не е болен или нещо такова. Честна дума.

Елиът се изчерви силно. Очевидно не бе по силите му да говори свързано в присъствието на красива жена. Тео искрено му съчувстваше.

— Знаеш ли нещо за случилото се в клиниката? — попита тя.

— Не, госпожо, не знам, а разпитах наоколо, точно както ми заръча татко ви. Никой не знае нищо, а това е малко странно, защото обикновено, ако някой направи такова нещо, ще иска да се похвали. Нали се сещате. А сега никой не се хвали. Никой не знае нищо. Честна дума.

— Тогава защо си дошъл тук, Елиът?

Той не можеше да спре да зяпа Мишел, но все пак успя да посочи Тео.

— Ъъ... ние просто се надявахме... ъъ, ако той няма нищо против... може би треньорът, господин Бюканън, ще излезе за малко да се запознае с някои момчета от отбора.

Мишел беше сигурна, че не е чула правилно.

— Какво каза току-що?

— Може би треньорът, господин Бюканън, ще излезе за малко да се запознае с някои момчета от отбора.

Тя примигна.

— Треньорът?

Тео мълчеше вцепенено. Откъде, за бога, му бе хрумнало на Елиът, че... В следващия момент се сети и се разсмя.

— Говорих с едно момче...

Елиът прекъсна обяснението и извика навън:

— Треньорът ще дойде. Всички да се приготвят.

Джейк сръга Тео между лопатките.

— По-добре излез навън, синко, и виж за какво е тази шумотевица.

— Това е недоразумение — каза той на Мишел, която вървеше към вратата.

Той я последва с намерението да ѝ обясни, но веднага щом излезе навън, го посрещнаха бурни възгласи. Огледа се удивен.

Паркингът беше пълен с коли, пикапи и момчета, поне четирийсет момчета, всяко от които викаше и свиркаше.

Четири тънички руси девойчета пристъпиха напред едновременно. Всички бяха облечени с бели шорти и червени тениски. Носеха червено-бели помпони на мажоретки и започнаха да подскачат и да скандират името му. *Бюканън, Бюканън!*

— Нямам думи — каза Тео.

— Бюканън! — ревеше тълпата.

Мишел избухна в смях. Тео вдигна ръце нагоре, опитвайки да успокои тълпата.

— Аз не съм вашият тренъор — извика той. — Чуйте ме. Това е недоразумение. Това момче...

Беше безнадеждно. Никой не обръщаше внимание на протестите му. Въодушевените тийнейджъри се втурнаха към него, викайки едновременно.

Как, по дяволите, бе изтървал нещата да стигнат дотам? Усети, че Джейк постави ръка на рамото му и погледна към него.

Старият човек се усмихваше широко.

— Добре дошъл в Боуън, синко.

[1] В цялата книга се има предвид американски футбол. — Б.пр.

↑

[2] Буквално преведено, името на улицата означава „Брястова“.
— Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Опита се да обясни недоразумението, но момчетата, които очевидно прасяха от тестостерон, не дадоха изобщо думата на Тео, а го наобиколиха, като всеки се опитваше да надвика останалите. Държаха треньорът да научи в какво е силата на всеки от тях и на какви постове искат да играят. Едно момче на име Муз си проправи път през тълпата и заяви на Тео, че от него ще стане чудесен защитник. Съдейки по ръста на момчето, Тео реши, че то навярно може да покрива цялата линия.

Продължаваше да се опитва да ги накара да млъкнат, за да им обясни, но те бяха прекалено възбудени, за да го чуят. Отзад мажоретките продължаваха да подскачат и да се премятат по паркинга.

Мишел не помогна особено. Тя явно не можеше да спре да се смее. После едно от момчетата реши, че иска да огледа по-отблизо пистолета на Тео. Тео реагира бързо, инстинктивно. Стисна момчето за китката и го бутна. Момчето се приземи на колене.

— Страшни рефлексии, тренер — кимна Муз и извика одобрително.

— Хайде, деца, отдръпнете се — извика Джейк. — Оставете треньора и Майк да стигнат до колата. Хайде вървете. Разчистете пътя. Те трябва да отидат до клиниката на Майк, за да може треньорът да се включи в разследването.

Като наричаше Тео „треньор“, Джейк влошаваше положението още повече. Съдейки по усмивката на лицето му, Тео разбра, че възрастният човек го прави нарочно.

Мишел хвана Тео за ръка и го приведе през тълпата, докато той продължаваше с опитите да накара момчетата да млъкнат. Мишел и Тео си проправиха път покрай пикапите и микробусите и най-после стигнаха до колата на Тео. Той отвори вратата, за да се качи Мишел, и момчетата веднага го наобиколиха отново. Тео беше доста висок, но някои от момчетата се извисяваха над него. С подходящи тренировки и мотивация можеха да станат страхотен отбор, помисли си Тео.

Отказа се от опитите да им обясни, просто кимна и заобиколи колата от страната на шофьора, после бързо се вмъкна вътре.

— Да, ясно, в центъра — каза той и затвори вратата, после натисна копчето и я заключи.

— Какво в центъра? — попита Мишел.

— Момчето с обидата каза, че иска да играе в центъра.

Мишел хапеше долната си устна, за да спре да се смее, но докато излизаха от паркинга, Тео бе подложен на още едно приветствие, този път от мажоретките и Мишел отново избухна в смях.

— Знаеш ли какво им трябва на тези деца? — попита той.

— Нека отгатна. Треньор по футбол.

— Не, добър учител по английски, да ги научи да говорят правилно.

— Просто бяха много щастливи, че си се появил — каза тя. Избърса сълзите от очите си и въздъхна.

— Слушай — каза той настойчиво, — просто спрях на една бензиностанция да заредя и момчето на касата си науми, че съм дошъл да кандидатствам за треньор.

— Ще бъдат много разочаровани, че си ги подвел. О, боже, не се бях смяла така от дълго време.

— Радвам се, че те развеселих — каза той нацупено. — Каж ми едно нещо. Защо никой в този град не ме слуша?

— Прекалено са заети да се опитват да те впечатлят. Ще пуснеш ли Анди Фери да играе полузащитник тази година?

— Много смешно.

— Той е доста издръжлив.

Тео спря колата и се обърна към нея.

— Дойдох да ловя риба.

След няколко секунди Мишел осъзна, че колата не се движи. Тео очевидно бе спрял, защото не знаеше накъде да кара, я тя седеше и го зяпаше.

— Тук завий наляво. Клиниката ми е на няколко пресечки по-надолу. А ако продължиш напред, ще се блъснеш в къщата ми. Тя е само на една пряка път в тази посока. Малка къща с две спални. Нищо особено. Разбъбрих се, нали. Странно — добави тя. — Мисля, че ме караш да нервнича.

— Защо да е странно?

— Би трябвало аз да те карам да нервничиш. В края на краищата...

— Какво?

— Аз съм те виждала гол.

— И си била естествено впечатлена.

— Впечатли ме твоят апендикс.

— Готов съм на всичко, за да накарам една красива жена да ме забележи — каза той, докато завиваше наляво.

— Ето я клиниката ми.

Щеше да му е трудно да я пропусне. Клиниката бе единствената сграда по чакълирания път. Тео спря на паркинга отстрани на сградата и паркира под един голям чинар. Клоните на дървото се разпростираха над покрива. Беше буквално надвиснало бедствие.

— Трябва да накараш някой да подкастри тези клони. Една по-силна гръмотевична буря и ще загубиш покрива си.

— Знам. Записала съм си го в списъка със задачите си.

Клиниката беше малка правоъгълна каменна сграда, прясно боядисана в бяло. Входната врата беше в черно, а на височината на погледа бе закачена табелка с името на Мишел, изписано със златисти букви на черен фон. Имаше две каменни саксии със здравец от двете страни на алеята. И двете саксии бяха изпотъпкани.

Мишел го отведе до задния вход на сградата. Чувалите с боклук бяха разкъсани, а металният контейнер — преобърнат. Задният двор приличаше на бунище.

— Току-що бях боядисала вратата, виж какво са направили с нея. Върху бялата лакирана врата бе изписано със спрей „кучка“.

Тя посочи една захвърлена кутия от спрей на земята.

— Взели са боята от моите запаси.

Тео отново погледна задния двор, после се отдръпна, за да може Мишел да отключи. Докато се разминаваха, телата им се докоснаха леко. Мишел влезе в коридора и светна лампите.

Имаше три стаи за прегледи и всичките изглеждаха невредими. Като се изключеха надписите със спрей по стените, разбира се. Кушетките и шкафчетата не бяха разместени. Вратичките им бяха отворени и всичко бе преобърнато, но явно не се бяха занимавали много с тях.

Кабинетът на Мишел бе съвсем различно нещо. Тео подсвирна, когато го видя. Стаята изглеждаше така, сякаш през нея бе минал циклон. Бюрото ѝ бе преобърнато, чекмеджетата — извадени и изпочупени, навсякъде бяха разпилени листи.

— Говорех истината, когато казах, че не съм имала време да започна да чистя — предупреди го тя. — След като видях какво е станало, веднага се обадох на Бен.

Тео гледеше старото канапе в дъното на стаята. Някой от нападателите си бе поиграл с ножа върху него. Виненочервената кожа бе разпорена и пълнежът се подаваше. Някой сякаш си бе излял яростта в тази стая.

— Виж какво са направили с вратата ми. Винаги държа вратата на кабинета си затворена, но никога не я заключвам. Просто е трябвало да натиснат дръжката. Но те са си направили труда да я разбият с ритници.

— Може би току-що са били разбрали, че няма никакви наркотици в клиниката ти.

— И са превъртели?

— Възможно е.

Тя тръгна по коридора.

— Чакай да видиш приемната. Още по-зле е.

Тео продължаваше да стои на вратата на кабинета и да съзерцава хаоса вътре.

— Какво правиш?

— Опитвам се да открия модел.

— Какъв модел?

Той поклати глава.

— Как така брат ти и баща ти още не са дошли да разчистват? Джейк каза, че ти предложил, но ти не си му дала да пипа нищо. Защо?

— Първо трябва да събера листовите от медицинските картони или поне трябва да съм тук, докато го правят. Информацията в картоните на пациентите е поверителна и трябва да се погрижа всеки лист да попадне в правилната папка.

— Мислех, че току-що си открила клиниката си.

— Така е.

— Тогава откъде са се взели всички тези картони?

— От доктор Робинсън. Той напусна Боуън преди два месеца и ми остави всички свои пациенти. Научих, че е напуснал впоследствие. Знаех, че мрази Боуън, но не мислех, че ще изостави пациентите си на произвола на съдбата. Казал на баща ми, че животът е твърде кратък, за да работи човек в — цитирам — „такъв забравен от Бога западнал град“.

— Пациентите му сигурно са го обожавали при това отношение към града.

— Ами не са го харесвали особено. Обръщали са се към него само когато са били отчаяни, в случай на крайна необходимост. Знаели са какво мисли за града и за самите тях, или по-скоро нас. Готов ли си да видиш приемната?

— Разбира се.

Той я последва по коридора до рецепцията. Стъклената преграда бе потрошена и повечето от парчетата бяха на земята. Имаше и един счупен прозорец. Тео бавно прекоси помещението, за да огледа отблизо. После погледна пода и кимна.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди го тя.

Макар и да изглеждаше невъзможно, регистратурата бе в още по-окаяно състояние. Плотът бе изтръгнат от стената и бе захвърлен на пода върху купчината разкъсани папки и листи. Тапицерията на столовете също беше нарязана. Бяха толкова повредени, че нямаше как да се оправят.

Тео съсредоточено оглеждаше приемната и регистратурата, когато Мишел привлече вниманието му.

— Слава богу, че отпуската ми точно започва.

— Ще трябва повече от две седмици, за да се оправи това място. Тя не се съгласи.

— Две приятелки от Ню Орлиънс ще дойдат да ми помогнат. За един ден трите ще подредим документите и картоните. Те са сестри и лесно ще се ориентират кое къде трябва да се сложи. Щом приберем документите, Джон-Пол и татко ще се заемат с боядисването. Имам достатъчно време — добави тя. — Но не и пари за нови мебели, поне засега. — Тя вдигна един стол и го постави край стената. Напъха белия пълнеж вътре и отбеляза: — Май засега ще използваме тиксо.

— С радост ще ти заема малко пари.

Определено сбърка, като каза това. Тя се изстреля като ракета и изражението на лицето ѝ му подсказа, че я е шокирал и обидил.

Не му даде възможност да си помисли как да оправи положението.

— Не искам парите ти. В Боуън сме научени сами да се оправяме. Нямаме нужда от външни хора, които да ни спасяват.

— Това е гласът на гордостта. Само се опитвах да...

— ... да помогнеш на една дама в беда? Не искам да бъда груба, но ти си външен човек и не разбираш колко е важно за нас да се справяме сами с издръжката на клиниката.

— Ти ми спаси живота, просто исках да... — Майк се намръщи и той млъкна. — Права си. Не разбирам, но няма да настоявам. Дори се извинявам. Не исках да те засегна.

Изражението ѝ се смекчи.

— Виж, знам, че си добронамерен, но това не е твой проблем. Мой е и сама ще се справя с него.

Той вдигна ръце.

— Чудесно — отвърна ѝ. — Оправяй се. Какво каза шефът на полицията? Имаше ли някаква идея кой е направил това?

— Още не. Но дори и да открие хлапетата, които са го направили, аз няма да получа компенсация. Хората по тези места нямат пари. Сигурно си забелязал отсъствието на големи къщи, докато си минавал през града. Повечето семейства работят на две места, за да свържат двата края.

Той кимна към приемната.

— Изглежда доста зле.

— Това е временно затруднение, ще го преодоляя.

— Имаш ли застраховка?

— Тя ще помогне, но няма да покрие всичко. Изхарчих цяло състояние за застраховка срещу лекарска грешка и не ми останаха много пари за останалото. За да спестя, застраховах клиниката за по-малка сума. — Без да си поеме дъх, тя смени темата. — Можеш ли сам да пренесеш онзи кашон?

— Да.

— Остави го в задния коридор и тръгвай. Рибата не кълве толкова късно следобед, но поне можеш да се настаниш при татко.

Мишел се опитваше да се отърве от него и то доста безцеремонно. Очевидно не знаеше какво я чака. Тео бе не по-малък инат от нея и вече бе решил, че няма да ходи никъде.

— Мисля да отседна при теб, ако нямаш нищо против.

— Защо?

— Сигурно готвиш по-добре от баща си.

— Напоследък не ми остава много време за готвене.

— Ето, виждаш ли? Значи си за предпочитане. Хайде. Ще разтоваря кашона и можем да отидем с колата до вас. Искам да видя къщата ти, да разопаковам багажа си и да се измъкна от този костюм.

Той понечи да тръгне, но тя му препречи пътя.

— Защо?

— Защо какво?

Стояха един срещу друг. Той бе доста по-висок от нея, но тя не се смути от това.

— Защо искаш да отседнеш при мен? При татко е по-просторно.

— Да, но ти си по-хубава, а той ми предложи да избирам къде да се настаня. При него или при теб. Избирам теб. Местно гостоприемство и така нататък... ще бъде грубо да ми откажеш.

— Казва се южняшко гостоприемство, но още не си ми обяснил...

Той я прекъсна.

— Нека се настаня у вас, да пийна нещо студено и ще ти кажа какво мисля за тази каша в клиниката.

Тео отиде до колата, извади кашона от багажника и го отнесе в задния коридор, после я изчака да изгаси лампите.

— Би трябвало да остана и да започна да разчиствам — каза тя не съвсем убедително.

— Кога ще дойдат приятелките ти?

— Вдругиден.

Той кимна.

— Тогава може ли един мой приятел да огледа клиниката преди това?

— Защо?

— За да ми каже дали греша в преценката си или не. Почини си тази вечер, Мишел. После ще извикаме брат ти и баща ти да помогнат. Ще стане за нула време.

— Ти си тук, за да ходиш за риба.

— Да и ще отида. А сега може ли да се отправим към студените напитки?

Тя кимна, затвори вратата и тръгна към колата.

— Купър каза, че си му се сторила притеснена по телефона.

— Бях изплашена... толкова изплашена, че се стряхах и от сянката си. — Тя спря и се усмихна. — Въображението ми прави номера.

— Какви?

— Снощи ми се стори, че има някой вкъщи... докато спях. Чух шум, станах и обиколих цялата къща, но нямаше никой, проверих дори под леглото си. Може да е бил Джон-Пол, той се отбива в странни часове.

— Но не е бил брат ти?

— Не знам със сигурност. Може да си е тръгнал, преди да стана. А може да съм сънувала кошмар или къщата да си издава разни звуци. Даже си помислих, че някой с седял на бюрото ми. То е в библиотеката, до дневната — обясни тя.

— Защо мислиш така?

— Телефонът винаги стои в десния ъгъл на бюрото... това си е една от маниите ми — че по средата на бюрото не трябва да има нищо, за да не ми пречи като работя, но когато слязох долу тази сутрин, първото, което забелязах, беше телефонът. Беше преместен.

— Нещо друго?

— Имам усещането, че някой ме следи. — Тя поклати глава да прогони абсурдната идея. — И това ако не е параноя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тео не се съгласи, че това е параноя и не се засмя. Докато пътуваха към дома ѝ, изражението му бе съвсем неразгадаемо.

— Това ли е? — попита той и кимна към къщата на завоя.

— Да. — Беше се разсеяла за момент. — Единствената къща на улицата.

Той се ухили.

— За твоя информация, това не е улица, а черен път.

— По стандартите на Боуън е улица.

Мястото бе невероятно красиво. Десетина дървета ограждаха малък двор. Дървената къща имаше широка веранда и три мансардни стаи, чиито прозорчета се издаваха от покрива. На стотина метра зад къщата проблясваше водата. Когато спря пред входната врата, Тео видя и други дървета зад къщата.

— Има ли много змии наоколо?

— Намират се.

— А в къщата?

— Не.

Той въздъхна облечено.

— Мразя змиите.

— Не познавам много хора, които да ги обичат.

Той кимна и я последва по пътеката към стъпалата на мансардата. Забеляза, че Мишел има слабост към цветята. На всички прозорци имаше сандъчета с цветя, а по верандата цветята се разполагаха в големи глинени саксии, обвити с бръшлян.

Мишел отключи вратата и влезе първа. Тео остави чантата си в антрето до една старинна ракла и се огледа. По вида на къщата си личеше, че е била грижливо ремонтирана. Дървеният под бе лакиран и блестеше с мек блясък, а стените бяха боядисани в бледожълто. Тео усети мириса на лак. Подпря въдицата си на стената и затвори вратата зад себе си. Когато сложи резето, забеляза колко слабо е закрепено то. Отвори вратата отново, наведе се и огледа ключалката отблизо,

търсейки следи от взлом. Нямаше видими драскотини, но Мишел трябваше да я подмени незабавно.

Пристъпи напред в антрето. Вляво имаше малка трапезария с маса и столове от тъмен махагон и красиво изработен бюфет до стената срещу прозорците. Килимът бе цветното петно в стаята. Беше яркочервен с шарки в жълто и черно.

Вдясно от входа бе дневната. Меко бежово канапе и два фотьойла бяха разположени срещу камината. Пред канапето имаше друг цветен килим и сандък, служещ за масичка, върху който бяха струпани книги. В дъното на дневната имаше остъклена врата, зад която се виждаше бюро.

— Къщата всъщност е един голям квадрат — обясни Мишел. — Можеш да минеш от трапезарията в кухнята, да прекосиш задния коридор и да влезеш в кабинета ми, а оттам през портала да се озoves в дневната. Не е нужно да се връщаш назад, където и да отиваш, и това ми харесва.

— Къде са спалните?

— Стълбището е до задния вход, точно до мокрото помещение. Горест има две спални. Големи са, но подовете и стените им още не са преобоядисани. Ремонтирам къщата стая по стая. Ще трябва да използваме една и съща баня, ако не възразяваш. Или можеш да използваш банята на долния етаж, но в нея има пералня и сушилня. Когато завърши ремонта, ще има две отделни бани.

Къщата на Мишел бе обзаведена семпло, но с вкус. Имаше изчистени и изящни линии. По подобие на жената, която живее тук, помисли Тео.

— Това „Мейтлънд-Смит“ ли е? — попита той, като влезе в трапезарията, за да огледа масата отблизо.

— Познаваш марките на мебелите?

— Да. Мога да оценя добрата изработка. Е, познах ли?

— Не, не е „Мейтлънд-Смит“. Това е „Джон-Пол“. Тео не разпозна името в първия момент, после осъзна какво му казва — че брат й е изработил мебелите.

— Няма начин брат ти да е направил това.

— Но е факт.

— Мишел, това е произведение на изкуството.

Той нежно поглади масата, сякаш галеше бебе. Мишел го гледаше доволна, че той оценява майсторството на брат й.

Махагонът бе гладък като полиран мрамор.

— Невероятно — прошепна Тео. — Виж тези линии.

Той се наведе, за да погледне масата отдолу. Краката бяха изящно извити, а сглобките бяха удивителни. Масата бе съвършена. Всяка линия бе съвършена.

— При кого се е учил?

— Той е самоук.

— Невъзможно.

Тео продължаваше да оглежда мебелите. Изправи се и вдигна един от столовете. Обърна го наопаки и подсвирна. Нито един гвоздей или болт.

— Боже мой, бих дал всичко да мога да изработя нещо такова. Ако се полагат подходящите грижи, този стол ще издържи векове.

— Занимаваш се с дърводелство? — Тя не знаеше защо, но мисълта, че Тео прави нещо с ръцете си, я изненада. Струваше й се в противоречие с това, което знаеше за него.

Той я погледна и забеляза изненадата й.

— Какво?

— Нямах вид на човек, който работи с ръцете си.

— Така ли? А на какъв човек имам вид?

Тя сви рамене.

— На човек от Уолстрийт... костюми, шити по поръчка... прислуга. Въобще, момче от големия град.

Той повдигна едната си вежда.

— Грешиш. Правя някои неща особено добре с ръцете си. — Усмихна се закачливо и добави: — Искаш ли препоръки?

Сексуалният намек не й убягна.

— Трябва ли да заключа спалнята си довечера?

Изражението му веднага стана сериозно.

— Не, никога не бих се възползвал от това. Пък и...

— Да?

Той й намигна.

— Ако изиграя картите си както трябва, ти сама ще дойдеш при мен.

— С всички жени ли, с които се запознаваш, си толкова дързък, господин Бюканън?

Той се засмя.

— Не знам защо става така, Мишел. Ти изкарваш на показ най-лошото в мен.

Тя направи гримаса.

— Честна дума. Наистина обичам да майсторя нещо с ръцете си. Обичам да изработвам разни неща... или поне по-рано го правех. Но признавам, че не съм особено добър.

— Какво си изработил?

— Последното нещо, с което се занимавах, бе една двуетажна къщичка за птици. Направих я преди четири години, но беше пълен провал. Птиците не се доближават до нея. Умирам от глад, Мишел. Какво ще кажеш да те изведе на вечеря?

— Предпочитам да не излизам тази вечер. Ако нямаш нищо против. Ти си ми гост...

— Независимо дали ти харесва или не.

— Всъщност е приятно някой от Министерството на правосъдието да е под моя покрив. Ще държиш вълците настрана.

— Но все пак ще заключиш спалнята си, нали?

Беше странно, че може да си бърби с толкова привлекателен мъж. И забавно, помисли си Мишел. Почти не ѝ бе оставало време за такива неща, докато следваше и караше специализацията си. Тогава можеше да мисли единствено за това как да подремне малко. Закачките определено не бяха част от програмата ѝ.

— Истината е, че не се налага да заключвам вратата си — каза му тя. — Ела с мен. Ще ти покажа къде ще спиш и можеш да се преоблечеш, докато аз тършувам из хладилника.

Тео взе чантата си и я последва през трапезарията в кухнята. Тя бе светла, весела провинциална кухня, два пъти по-голяма от трапезарията. В стаята за закуска имаше стара дъбова маса и четири изпръскани с боя сгъваеми стола. Имаше три двойни прозореца над старата емайлирана мивка, които гледаха към верандата и задния двор. Дворът бе дълъг и тесен и в далечината се виждаше кей, вдаден в тъмната вода. Алюминиева лодка бе завързана на една от каменните колони на кея.

— Ловиш ли риба от този кей?

— Понякога. Но предпочитам кея на татко. Там улавям повече риба.

В задния коридор имаше три врати. Едната водеше към верандата, другата към прясно боядисана баня, а третата към гаража.

— На горната площадка има още една баня. Твоята спалня е отляво.

Тео не тръгна веднага да се качва. Той пусна чантата си на пода, провери бравата на задната врата и поклати глава, защото и десетгодишно дете би могло да я отвори. После огледа прозорците на първия етаж. Когато се върна в кухнята, каза:

— Всеки би могъл да се прехвърли през прозорците. Нито един от тях не бе заключен.

— Знам — призна Мишел. — Вече ще внимавам.

— Не искам да те плаща, но като видях клиниката...

— Имаш ли нещо против да изчакаш с този разговор? Нека първо да вечеряме. Имах тежък ден.

Тя се обърна и отиде при хладилника. Чу как стълбите скърцат, докато Тео се качваше по тях. Старото легло с желязна рамка имаше дюшек на буци и не бе достатъчно дълго. Мишел предположи, че краката на Тео ще висят извън леглото, но беше сигурна, че той няма да каже и дума за тези неудобства, защото беше джентълмен.

Бостънският му акцент много ѝ харесваше. Тази мисъл ѝ хрумна внезапно, докато трупаше зеленчуците върху кухненския плот и Мишел веднага я прогони. Да, Бостън. На другия край на света. Въздъхна. Тео бе дошъл да полови риба и да се отблагодари за услугата, каза си тя. Щеше да ѝ помогне да се оправи с този неприятен инцидент с клиниката, а после щеше да се прибере в Бостън.

— Край на историята.

— Какво каза?

Тя рязко се обърна.

— Говорех си сама.

Той носеше стари избелели дънки и сива тениска, която бе виждала и по-добри времена. Белите му маратонки също бяха посивели и на едната отпред имаше дупка. Мишел реши, че той изглежда невероятно секси.

— Кое е толкова смешно?

— Нищо. Май очаквах да се появиш с изгладени дънки с ръб. Шегувам се — добави бързо тя, като видя гримасата му. — Облечен си съвсем подходящо... ако не броим пистолета.

— С удоволствие ще върна тая проклетия. Не обичам оръжията, но шефовете ми в Бостън настояват да го нося, докато не утихне фурорът около последния случай, по който работих.

— Някога стрелял ли си по човек?

— Не, но не съм изоставил тази надежда — усмихна се лукаво той. — Може ли да си взема ябълка?

Отхапа от ябълката още преди тя да му кимне.

— Ужасно съм гладен. Какво ще готвиш?

— Печена риба със зеленчуци и ориз. Става ли?

— Не знам. Звучи ми прекалено здравословно. Обичам вредни храни.

— Много лошо. Защото в моята къща ще ядеш само здравословни неща.

— След вечеря ще седнем ли да поговорим за това какво става в живота ти?

— Какво да става?

— Ами например кой в този град иска да те прецака. Извинявай, трябваше да кажа, който ти има зъб.

— Чувала съм и по-лоши изрази. Самата аз бях доста устата едно време — похвали се тя. — Когато бях малка. Научавах цветистия език от братята си. Татко казваше, че мога да накарам някой възрастен мъж да се изчерви, но бързо ме отучи от тези думи.

— Как? Със сапун в устата?

— А, не, нищо подобно. — Тя пусна чешмата и започна да мие зеления лук. — Просто ми каза, че всеки път, когато кажа някоя лоша дума, мама плаче.

— Използвал е чувството ти за вина.

— Точно така.

— Баща ти говори за нея сякаш...

— Сякаш тя го очаква у дома.

— Да.

Мишел кимна.

— Татко обича да обсъжда всичко с нея.

— Как умря тя?

— Направила е масиран инсулт, докато ме е раждала. Изобщо не се съвзе и впоследствие почина.

Телефонът иззвъня и прекъсна разговора. Мишел изтри ръцете си с една кърпа и вдигна слушалката. Обаждаше се баща ѝ от „Лебедът“. Мишел чуваше тракането на чаши.

Тео се облегна на плота и дояде ябълката, докато чакаше Мишел да му каже с какво да помогне в приготвянето на вечерята. Стомахът му изръмжа недоволно и Тео се огледа из кухнята за още нещо, с което да засити глада си. Тази жена не държеше никаква готова храна в къщата. Как можеше да пие бира, без да яде чипс? Това му се струваше истинско престъпление.

— Имаш ли нещо против? — попита той и посочи кухненските шкафове.

Тя му махна с ръка и той веднага затършува по рафтовете за още нещо за ядене. Джейк говореше почти през цялото време. На всеки две-три минути Мишел се опитваше да се включи в разговора.

— Но, татко... тъкмо приготвяме... да, татко. Разбирам. Добре. Ще отида... Защо трябва Тео да идва с мен? Сериозно, татко, той е дошъл тук за риболов... Не, не споря. Да, сър. Ще ти се обадя, като се върнем. — Тя се засмя толкова весело, че Тео също се усмихна неволно. — Не, татко, не мисля, че Тео иска да хапне още от супата ти.

След като затвори телефона, тя върна рибата в хладилника.

— Извинявай, но се налага вечерята да почака малко. Даръл Уотърсън има проблеми с ръката си и татко му обещал, че ще отида да я погледна. Сигурно Даръл пак си е стегнал прекалено много превръзката. Бих ти предложила да останеш тук да си почиваш или да започнеш вечерята без мен, но моята кола е пред „Лебедът“ и татко смята, че трябва да дойдеш с мен. Имаш ли нещо против?

Тъй като Тео нямаше никакво намерение да изпуска Мишел от поглед, докато не обсъдят положението, той нямаше нищо против да отиде с нея.

— Няма проблем. Даръл е бащата на онова едрото момче, нали? Тийнейджърът, който дойде в бара да ме търси? Как се казваше?

— Елиът. Да, Даръл е баща му.

— Ще може ли пътьом да минем през „Макдоналдс“? Да си купя картофки и „Биг Мак“.

— Ти изобщо ли не се тревожиш за артериите си?

Начинът, по който тя зададе въпроса, го накара да се разсмее. Бе прозвучала толкова отвратена.

— Разбира се, че се тревожа. Все пак ще минем ли?

— В Боуън няма „Макдоналдс“.

Той изтича горе да вземе ключовете за колата, а Мишел влезе в кабинета да си вземе лекарската чанта. Тео я изпревари и я изчака през входната врата.

— Взе ли си ключа за къщата?

Тя потупа джоба си.

— Тук е.

— Заклучих задната врата. Беше я забравила отворена. — Думите му прозвучаха, сякаш я обвиняваше в престъпление.

— Понякога забравям. В Боуън обикновено не си заключваме къщите.

— Беше ли заключила клиниката?

— Да, бях.

— Отсега нататък — каза той, като затвори вратата и се увери, че е заключена — ще трябва да заключваш всички врати. Ясно?

— Да, ясно — кимна тя, докато поставяше лекарската си чанта на задната седалка.

Тео подкара колата назад по алеята и хвърли един поглед към Мишел.

— Ще спрем ли...

— Не.

— Не си чула какво искам да кажа.

— Знам какво искаш. Пържени картофи, мазен хамбургер...

— Чипс — каза той.

— В него има твърде много натрий.

Докато го насочваше по един черен път, после по друг, Тео продължи да спори за храната.

— Никога ли не отстъпваш?

— Аз съм лекар, така че отговорът е не.

— И лекарите нямат право да ядат нищо вкусно?

— Нямах представа, че гостът ми е толкова мрънкало. Татко обича мазни храни. Може да се преместиш при него.

Смути се да не би да му е прозвучало прекалено войнствено. Тео й даде възможност да докаже, че не е чак такава задръстенячка, като

попита:

— Какво правят хората по тези места за развлечение?

Тя сви рамене.

— Ами прости неща... ходят на кино, разправят си рибарски истории на халба бира в „Лебедът“, събират се на вечеря, като всеки носи по нещо за хапване, навещават съседите си, за да сравнят кой е отгледал по-хубави домати... и разбира се, целогодишното им любимо занимание — сексът.

— Какво? — попита той, сигурен, че не е чул правилно.

— Секс — повтори тя невъзмутимо. — Правят секс. Много, много секс.

Той се засмя.

— Знаех си, че това място ще ми хареса.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ето я къщата на Даръл, в края на пътя — каза Мишел.

Тео искаше да паркира до тротоара, но такъв нямаше. Нямаше и алея за коли пред къщата, така че той спря на тревистия хълм до един очукан стар шевролет. Двуетажната къща се нуждаеше отчаяно от ремонт. Изкривените стъпала изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да хлътнат необратимо.

Жената на Даръл, Чери, ги гледаше иззад мрежестата врата. Веднага щом Тео и Мишел слязоха от колата, тя излезе на верандата и им махна с ръка.

— Благодаря ти, че дойде, доктор Майк. Ръката на Даръл му създава проблеми. Той не се оплаква, но виждам, че има силни болки.

Тео взе лекарската чанта на Мишел и я последва. Тя го представи. Чери изтри ръцете си в престилката и се ръкува с него. Беше съвсем обикновена жена, с обрулен вид, към четирийсетгодишна, предположи Тео, но когато се усмихнеше, лицето ѝ грейваше. Прякорът Чери^[1] очевидно се дължеше на естествено червената ѝ коса.

— Чух за вас от големия ми син Елиът. Не помня да съм го виждала толкова развълнуван — обясни Чери. — Вие със сигурност сте го впечатлили — добави тя. — Заповядайте вътре. Тъкмо започнах да подреждам масата за вечеря. А, преди да съм забравила, да ви кажа, че господин Фрилънд може да се отбие за малко. Обади се преди около двацет минути.

— Господин Фрилънд? — Името се стори познато на Тео, но той не помнеше къде го е чувал.

— Учителят по музика в гимназията — подсказа му Мишел.

Чери ги заведе в дневната, която бе свързана с трапезарията. Мебелите бяха съвсем малко и стари. Кухнята беше тясна и претъпкана с дълга дъбова маса и десет стола, всеки от които бе различен.

Даръл ги чакаше. Той беше начело на масата и даваше банан на бебето, което седеше на малко столче до него. Повечето от банана бе размазан по лицето и ръцете на малкото момченце. То видя майка си и

се усмихна с беззъбата си уста. После забеляза Мишел и веднага се начумери. Долната му устна потрепери.

Мишел съзнателно не се доближи до него.

— Днес няма да ти правя инжекции, Хенри — обеща му тя.

Детето избухна в плач. Чери потупа ръката му и го успокои с шепа царевични пръчици, които остави на таблата пред него.

— Всеки път, когато се видим, аз му причинявам болка — каза Мишел. — Ако мога да си го позволя, ще наема сестра и ще прехвърля инжекциите на нея.

— Не обръщай внимание на Хенри. Още минута-две и ще разбере, че не си дошла при него — каза Чери.

Даръл стана и протегна ръка да се ръкува с Тео, докато Мишел ги представяше един на друг. Лявата му ръка бе бинтована до лакътя.

— Защо не седнете до онази купчина документи — предложи Чери на Тео, — докато доктор Майк преглежда ръката на Даръл.

Даръл доста безцеремонно побутна документите към Тео.

— Големият Джейк каза, че може да се заинтересуваш от тези документи... нали си адвокат.

Тео не падаше от небето и веднага разгада плана на Джейк. Кимна и седна на масата. Мишел също разбра какво става, но се зае с прегледа на ръката на Даръл.

След като провери цвета на пръстите му, тя попита:

— Сменяш ли превръзката редовно?

— Да — каза той, без да отделя поглед от Тео. — Чери ми я сменя всеки ден.

— Имаме от мехлема, който ни даде за още една седмица — допълни Чери. И тя наблюдаваше Тео и нервно въртеше престилката си.

Тео не бе сигурен какво се очаква от него. Мишел реши да му помогне.

— Даръл работеше в захарната фабрика на братята Карсън.

— След злополуката ме освободиха. Направо ме уволниха — обясни той и поглади брадата си.

— Злополуката докато беше на работа ли стана? — попита Тео.

— Да.

— Даръл работи двайсет и две години във фабриката.

Тео бързо пресметна наум и се шокира, като осъзна, че Даръл е само на трийсет и девет или четирийсет години. Изглеждаше поне на петдесет. Беше грохнал, също като къщата си. Косата му бе прошарена, имаше дебели мазоли на дясната ръка и раменете му бяха прегърбени.

— Разкажи ми за злополуката.

— Преди или след като прегледаш документите — попита Даръл.

— Преди.

— Добре. Ще го обясня накратко. Работех на резачката, която е една голяма машина, каквато има във всяка захарна фабрика. Казах на Джим Карсън, че резачката не работи както трябва и че трябва да я спре и да извика техници да я оправят, но той не ме послуша. Той много трудно дава пари, което е разбираемо, нали тъй. Де да беше ме послушал. Та тъй, аз си работех както обичайно и изведнъж ремъкът се скъса и цялата проклетия се стовари отгоре ми. Счупи всяка костичка в ръката ми, нали тъй, Майк?

— В общо линии — съгласи се тя.

Мишел стоеше надвесена над него и реши, че навярно го изнервя така, затова си придърпа един стол и седна между Даръл и Тео.

— Ти ли направи операцията? — попита Тео.

— Не, не аз.

— Доктор Майк убеди един хирург от Ню Орлиънс да ме оперира — каза Даръл.

— И той се справи добре, нали, Даръл? — добави Чери.

— Няма спор. Благодарение на него, запазих всичките си пръсти. Вече мога да ги мърдам.

— Това си е истинско чудо — обади се Чери.

— Джим Карсън дойде да ме види в болницата. Не беше посещение от загриженост. Каза ми, че съм проявил небрежност, защото съм знаел, че машината не работи както трябва и въпреки това не съм я спрял, а съм продължил да работя на нея. Нарече ме кръшкач и ме уволни.

— Имате ли профсъюз във фабриката?

— Ами, братята Карсън по-скоро ще затворят фабриката, отколкото да позволят там да влезе профсъюз. Оплакват се, че и така не изкарват достатъчно пари, за да свързват двата края и да плащат заплатите, а ако трябва да се разправят и с работнически искания, по-добре направо да затварят.

— Все заплашват да затворят фабриката, ако някой започне да им създава проблеми — допълни Чери. Тя пусна престилката си, отиде до мивката, за да намокри една кърпа и изчисти лицето на бебето.

— Имаш ли химикал? — попита Тео Мишел. — Искам да си отбележа някои неща.

Тя отвори лекарската си чанта и затършува вътре. Тео забеляза, че бебето наблюдаваше Мишел с изражение, което можеше да се определи като комично разтревожено.

— Хенри ти няма доверие — каза Тео ухилен.

Бебето се обърна към Тео и му се усмихна. По брадичката му потече слюнка.

— Получи ли компенсация? — попита Тео.

— Джим каза, че застрахователните им тарифи ще се повишат, ако предявя иск, а че и без това не отговарям на условията, защото злополуката е станала по моя вина.

— Даръл се тревожи за другите работници във фабриката — каза Чери. — Ако Джим Карсън я затвори, всички ще останат без работа.

Тео кимна, после взе документите, които Даръл бе събрал и започна да ги чете. Разговорът веднага спря, а Даръл и Чери го гледаха с очакване. Единственият шум в кухнята идваше от бебето, което смучеше юмручето си.

На Тео не му отне много време да изчете всичко.

— Подписвал ли си някакви документи за уволнението си? — попита той.

— Не.

— Не забравяй да кажеш на Тео за адвоката — напомни Чери на съпруга си.

— Тъкмо се канех да му кажа. Джим изпрати франк Трип да говори с мен.

— Всички му викат Червея — обади се Чери. Тя се бе преместила пред печката и разбъркваше яденето, което бе сготвила за вечеря. — Ние му викаме Червей и в лицето. Не зад гърба му. Искаме да знае какво мислим за него.

— Чери, успокой се и ме остави да обясня — прекъсна я Даръл. — Франк е адвокат в Сейнт Клеър и ако не бях в собствената си къща, щях да плюя всеки път, когато произнасям името му. Той е жив

обирджия, а също и партньорът му, Боб Грийн. Двамата имат обща фирма и работят на месечни... каква беше думата, Чери, скъпа?

— Комисиони?

— Хонорари — подсказа Тео.

— Да, точно тъй беше. Както и да е, та казвах, че получават месечни хонорари от Карсън и работата им е да се справят с всякакви проблеми, които изникват, проблеми като мен.

— Прилича ми на добра сделка — обади се Мишел.

— Та се чудехме... — започна Чери, после кимна на Даръл. — Говори ти, душко. Кажи му какво искаш, тъй както те посъветва Джейк.

— Добре. Двамата с Чери се чудехме дали не можем да направим нещо по този въпрос, щом си адвокат. Ще ти платим за времето, разбира се. Не приемаме милостиня.

— Но не искаме да ти създаваме неприятности — каза Чери.

— Как можете да ми създадете неприятности? — попита Тео, напълно объркан.

— Джейк ни обясни, че тъй като официално не си напуснал министерството и не си подписал договора за треньор, не можеш да вземаш пари.

— Защото ти плащат от министерството. Така ли е? Или Джейк си измисля?

— Ако ще има такса, трябва да знам колко, за да започна да мисля откъде ще намеря парите — допълни Даръл.

— Няма да има такса — каза Тео.

— Значи Джейк ни е казал истината?

— Да — излъга той.

— Можеш ли да направиш нещо с тези Карсън? — попита отново Чери. Гласът ѝ бе пълен с надежда, но лицето ѝ бе загрижено.

— Без да ги ядосаш толкова, че да затворят фабриката — напомни му Даръл. — Джейк много те хвали...

— Така ли? — Тео едва не се разсмя. — Не можеше да си представи какво е казал Джейк по негов адрес. Джейк със сигурност не знаеше нищо за Тео като адвокат. Двамата почти не бяха говорили за друго, освен за риболов.

— Да, сър, така е. Той мисли, че можеш да си поприказваш с Джим Карсън от мое име. Нали знаеш, да го накараш да отстъпи.

Удържат ни толкова много за медицинска осигуровка всеки месец, а после не ни дават да я използваме за спешни случаи. Не ми се струва редно.

— Не е редно — съгласи се Тео.

— Може да поговориш с брата на Джим, Гари. Той е по-голям и Джим прави каквото Гари му каже. Гари ръководи всичко — обясни Чери.

Тео пак кимна.

— Не съм запознат със законите на Луизиана — започна той и веднага забеляза как лицето на Даръл помръкна. — Което означава, че трябва да направя някои проучвания, да поговоря с някои приятели, които да ме посъветват — добави бързо той и видя, че Даръл отново кима усмихнат. — Ето какво предлагам. Ще направя проучванията си, ще измисля план за действие, а после ще седнем заедно и ще ви изложим вариантите. Междувременно е по-добре да не казвате на никого за този разговор. Не искам Карсън или адвокатите им да знаят, че се занимавам с този случай.

— Да — кимна Даръл. — Няма да кажа и дума.

— Ами Джейк? — попита Чери. — Той вече знае, че сме говорили с теб.

— Той няма да каже на никого — успокои Даръл жена си.

Едно от децата повика майка си и прекъсна разговора.

— Мамо, господин Фрильнд е на верандата. Да влезе ли?

После друго момче, някъде към пет шестгодишно, дотича в кухнята. То имаше лице, покрито с лунички и бе наследило къдравата коса на майка си.

— Джон-Патрик, доведи господин Фрильнд в кухнята.

Момчето не обърна никакво внимание на майка си. Мушна се до Мишел и се вкопчи в ръката ѝ.

— Няма да ви притесняваме повече — каза Тео и се надигна. — Прочетох документите, Даръл. Няма нужда да ги вземам със себе си.

— Не може да си тръгнете сега — каза Чери. — Господин Фрильнд дойде чак дотук, за да се запознае... тъй де, няма да е редно да си тръгнете, без да се запознаете.

— Той и без това е имал път насам — измърмори Даръл, забил поглед в покривката.

Тео усети, че това е лъжа.

— Господин Фрилънд също ли има правен проблем? — попита той Мишел.

Тя се усмихна и бързо смени темата.

— Джон-Патрик — каза на детето, което се мотаеше край нея, — това е моят приятел Тео Бюканън. Той е дошъл чак от Бостън, за да лови риба по нашите места.

Джон-Патрик кимна.

— Вече знам кой е. Всички знаят. Доктор Майк, може ли да кажете на брат си, че трябва да дойде пак? И ще кажете ли на Джон-Пол да побърза, защото си оставих топката в задния двор, а ми трябва.

— Лоис да не се е върнала? — попита Мишел.

— Момчето явно мисли, че се е върнала — кимна Даръл. — Ще получи язва от тревоги заради нея.

— Не сме виждали Лоис от месец, но Джон-Патрик още се тревожи, че тя може да се появи неочаквано. Не може да си прибере топката от двора, докато брат ти не ни навести отново, а и не пуска никой друг да иде в двора да му я донесе. Налага се да простирам прането отстрани на къщата, за да го успокоя. На нашия Джон-Патрик му дай да се тревожи за нещо — каза Чери на Тео, сякаш това щеше да обясни странното поведение на детето.

— Джон-Патрик е кръстен на брата на доктор Майк, Джон-Пол — вметна Даръл.

— Нали ще му кажете?

Мишел прегърна момчето.

— Веднага щом го видя, ще му кажа, че искаш да ви навести. А сега спри да се тревожиш, Джон-Патрик.

— Добре — прошепна момчето. — Този мъж, който седи до теб...

— Тео?

Джон-Патрик кимна.

— Какво за него? — попита Мишел.

— Може ли да го питам нещо?

— Можеш да ме питаш всичко, каквото искаш — обади се Тео.

Джон-Патрик се изправи и се обърна към Тео. Въпреки че младият мъж нямаше много опит в общуването с деца, смяташе, че може да се справи с едно шестгодишно момче.

— Какво искаш да знаеш?

Момчето не се смути. Облегна се на крака на Тео, погледна го право в очите и изрече на един дъх:

— Татко каза, че Големия Джейк разправял, че имаш пистолет. Наистина ли?

Въпросът го изненада.

— Да, имам пистолет, но няма да го нося още дълго. Скоро ще върна пистолета — обясни той на детето. — Не обичам оръжията.

— Но сега го носиш?

— Да.

Въодушевлението на момчето от този факт доста разтревожи Тео и той реши, че няма да е зле да изнесе кратка лекция за опасностите, които крият оръжията, и че те изобщо не са играчки. Докато се чудеше как да изложи това по достъпен за едно шестгодишно дете начин, Джон-Патрик продължи с въпросите.

— А ще можеш ли да излезеш на двора?

— Искаш да отида в задния ви двор ли?

Джон-Патрик кимна сериозно. Тео погледна Мишел и забеляза пламъчето в очите ѝ.

— Става ли? — попита момчето.

— Става — съгласи се Тео. — И какво искаш да направя, като изляза навън?

— Можеш ли да застреляш Лоис?

Знаеше, че детето ще му зададе този въпрос, но все пак се шокира доста от него. Остана безмълвен.

— Не, Тео няма да застреля Лоис — каза бащата раздражено. — Не искаш приятелят на доктор Майк да си навлече неприятности със закона, нали?

— Не, татко, не искам.

— Така е по-добре — каза Мишел. Тя потупа момчето, за да го успокои: — Ако Тео стреля по Лоис, това много ще я ядоса.

— А тя е много зла, когато е ядосана — обясни детето на Тео.

Входната врата изтрака веднъж, после още веднъж и още веднъж.

— Върви си измий ръцете за вечеря — каза Чери на Джон-Патрик.

Момчето изгледа Тео разочаровано и тръгна към чешмата.

— Кръвожаден малчуган, какво ще кажеш? — прошепна Тео на Мишел.

— Голям е сладур — отвърна му тя.

— Ако бях на мястото на Лоис, щях да избягам в гората.

Вратата отново хлопна и изведнъж подът под краката на Тео започна да вибрира. Сякаш стадо бикове тичаше в дневната. Няколко момчета на най-различна възраст и ръст пристигнаха в кухнята. Тео загуби броя им малко след пет.

Г-н Фрильнд влезе последен в претъпканата кухня. Елиът се притисна до хладилника, за да му направи път.

Г-н Фрильнд можеше да мине за един от синовете на семейството, само дето беше с риза и вратовръзка. Беше малко над метър и петдесет и бе тънък като клечка. Носеше дебели очила с рогови рамки, които постоянно се плъзгаха надолу по носа му. Той ги наместваше с показалеца си.

— Господин Фрильнд е учителят по музика в гимназията — обясни Даръл.

— Приятно ми е, господин Фрильнд.

Две от момчетата стояха зад стола на Тео и той не можеше да помръдне от мястото си. Протегна ръка да се ръкува с Фрильнд.

— Наричайте ме Конрад, моля ви — настоя учителят. — Чери, Даръл — кимна той на домакините. После се обърна към Мишел и кимна и на нея. — Майк.

— Здравей, Конрад — кимна му Чери. — Как е Били?

— Били е жена ми — обясни Конрад на Тео. — Много е добре. Бебето вече ни вдига само по веднъж на нощ, така че и двамата успяваме да поспим. Били ви праща много поздравя.

— Момчета, дръпнете се и направете място на господин Фрильнд да седне до Тео, за да си поговорят — каза Чери.

Последва сложно разместване в кухнята, докато децата заемаха местата си на масата. Тео се премести по-плътно до Мишел, за да направи място на Конрад.

— Мога да седна само за минута-две — каза Конрад, докато се настаняваше. — Били ме чака за вечеря. — Той насочи вниманието си изцяло към Тео и каза: — Даръл и Чери разбират колко е важно образованието за осемте им момчета. Искат всичките им деца да отидат в колеж.

Тео кимна. Не беше сигурен какво се очаква да каже.

— Елиът има добър успех. Ще кандидатства за стипендия, но надали ще получи — продължи Конрад. — Елиът е умно момче и се труди много.

— Благодаря, Конрад — обади се Даръл, сякаш правеха комплимент на него, а не на сина му.

— Мислим, че Елиът би могъл да получи пълна стипендия... с твоя помощ.

— Но как мога да помогна аз? — попита Тео озадачен.

— Като му осигуриш футболна стипендия.

Тео примигна.

— Моля?

— Елиът има нужния талант — каза Конрад. — Може да стане много добър... с подходящи напътствия.

Всички заговориха едновременно.

— Отборът на Сейнт Клеър бе непобедим миналата година — обясни Чери на Тео, а в същото време Даръл каза:

— Звучи като невъзможна цел, но ти можеш да се справиш. Големия Джейк те похвали много.

— Каза, че имаш и връзки — допълни Конрад.

Тео се обърна към Мишел.

— Защо ли не се учудвам, че баща ти стои зад това?

Тя сви рамене и се усмихна.

— Татко те харесва.

— Джейк мисли, че ако видят как нашето момче блести на игрището, ще му направят предложение и ще му дадат пълна стипендия — обясни Даръл.

Тео вдигна ръка.

— Чакайте малко...

Те не обърнаха внимание на протестите му.

— Винаги се търсят добри защитници — вметна Конрад.

— Точно така — съгласи се Даръл. — Но Джейк смята, че Елиът е толкова бърз, че може да играе и в атака.

Мишел сръга Тео в ребрата, за да привлече вниманието му.

— Треньори от колежите ходят на мачовете на Сейнт Клеър да търсят таланти.

Сега пък Конрад сръга Тео да се обърне към него.

— Защо не започваме?

— Да започваме? — попита Тео, като разтриваше слепоочията си. — Какво да започваме?

Конрад извади някакви листи от задния джоб на панталона си и ги постави на масата. После бръкна в джоба на ризата си, извади едно по-малко листче хартия и очукан жълт молив и погледна Тео въпросително.

— В кой колеж си учил?

— Моля?

Конрад повтори въпроса.

— В Мичигън — отговори Тео. — Защо искаш да знаеш...

— Това е голям колеж, нали? — попита Чери.

— Да — кимна Конрад.

— Сигурно е и хубав — отбеляза Даръл.

Тео обиколи с поглед масата и забеляза, че всички включително, и децата, го гледат. Всички, изглежда, бяха наясно какво ставаше. Всички освен него.

— Джейк ли предложи да ме разпитате за колегите? — попита той.

Никой не отговори на въпроса му. Конрад продължи.

— И си играл футбол, нали?

— Да.

— После си учил право.

Това не бе въпрос, но Тео кимна.

— Точно така.

— В Мичигън ли получи юридическата си диплома? Какво, за бога, ставаше?

— Не. Завърших право и Би Ей на Изток.

— Какво е Би Ей? — попита Чери.

— Бизнес администрация — обясни й Мишел.

— И право. Не го забравяйте — каза Даръл със страхопочитание.

— Ами да, доста хора завършват...

Конрад го прекъсна:

— Къде точно си учил?

— Йейл.

— О, боже, това е хубаво училище — обади се Чери.

Конрад кимна.

— Предполагам, че си имал впечатляващ успех. Не греша, нали?
— попита той, докато бясно си записваше нещо.

Изведнъж му прищрака. Тео не разбираше как не се бе сетил по-рано. Учителят го интервюираше за работа в гимназията.

Тео реши, че ще се наложи да си поговори добре с Джейк при първа възможност. За да се кротне.

— Сигурно още си пазиш старите наръчници? — попита Конрад.

— Наръчници?

— Футболните наръчници със схеми и диаграми — подсказа му Мишел.

Тя се усмихваше сладко и видимо се забавляваше при вида на неговото смущение и объркване. Тео реши, че трябва да си поговори насаме и с нея.

— Добре, отидохме прекалено далече — каза той решително. — Трябва веднага да изясня едно недоразумение. Като спрях да заредя на бензиностанцията на път за Боуън, имаше едно момче...

Не можа да продължи, защото Мишел го прекъсна. Тя постави ръката си върху неговата и каза:

— Нали си пазиш старите футболни наръчници?

— Защо мислиш така?

— Всеки мъж си ги пази.

— Ами да, всъщност пазя някои от тях. Но... — добави той бързо — те са прибрани с другите ми вехтории на тавана.

— Не може ли някой от братята ти да ти ги изпрати? Ще го помолиш да ги прати по куриер.

— И после какво?

— Можеш да дойдеш с мен на следващата тренировка и да огледаш отбора.

Елиът настоя.

— Много ще се радваме.

Всички започнаха да говорят за отбора, всички освен Джон-Патрик. Момчето се опитваше да измъкне пистолета на Тео. Тео постоянно буташе ръката му. Имаше чувството, че внезапно е попаднал в чужда страна, където никой не разбира и дума от това, което той казва.

— Аз не съм треньор по футбол! — извика той. Когато всички млъкнаха, той кимна настойчиво. — Точно така! Чухте ме. Не съм

треньор по футбол.

Най-после бе поел контрола над ситуацията и се почувства необикновено доволен от себе си. Облегна се и изчака те да осмислят истината.

Неговото изявление не ги смути.

— Момчетата учат с огромно желание — каза Конрад. — Но аз няма да ти оказвам натиск, Тео. Не, в никакъв случай. В Боуън не постъпваме по този начин. Нали, Даръл? Ние не настояваме.

— Не настояваме.

Конрад откъсна парче от листа, наведе се над масата и записа нещо. После го сгъна и отново погледна Тео.

— Директорът на училището е в Мемфис, но говорих с него по телефона, преди да дойда тук. — Побутна сгънатия лист към Тео. — И двамата смятаме, че това ще те задоволи. — После се изправи и кимна на Чери. — Не мога да карам Били да ме чака повече. Извинете, че ви прекъснах вечерята. Тео, очаквам да те видя на тренировката утре. Майк знае къде и кога.

Той подаде на Тео големите листове, които бе оставил до сгънатата бележка, ръкува се с него и му каза, че се радва, заедно са се запознали, после си проправи път до вратата. Спря на прага.

— Случайно да имаш разрешително за учител, Тео?

— Не.

— Така и очаквах, но държах все пак да попитам. Няма нищо. Не се тревожи. Ще го уредим заедно, при тези специални обстоятелства. Довиждане.

Тео не се втурна след Фрилънд, за да му обясни, че бърка. Реши, че може да изчака до тренировката на следващия ден. Далеч от хаоса, който го заобикаляше в малката кухня, здравият разум щеше да надделее.

— Мамо, кога ще ядем? — попита Джон-Патрик.

— Веднага слагам масата.

— Ние трябва да тръгваме — каза Тео на Мишел.

— Ще останете ли за вечеря? — попита Чери. — Има достатъчно храна за всички.

Той поклати глава.

— Бих приел поканата ти, но в момента стомахът ми не е съвсем добре. Хапнах от пилешката супа на Джейк и тя се оказа твърде люта

за моя вкус. Стомахът още ме присвива.

Това беше лъжа, но Мишел прецени, че е бил убедителен. Чери кимаше съчувствено. Даръл гледаше малко подозрително.

— Винаги можем да предложим вечеря на гостите си.

— Той е от големия град, Даръл — напомни му Мишел, сякаш това обясняваше всичко.

— Бях забравил — каза той. — Сигурно супата на Джейк може да разстрои стомаха ти, ако не си свикнал да ядеш лютиво.

— Мога да ти направя чаша специален чай — предложи Чери. — За нула време ще те оправи.

— Благодаря, с удоволствие ще го изпия.

Даръл кимна.

— Тогава го направи, Чери. Майк, ще ми смениш ли превръзката, така и така си тук?

Така че Тео пи горещ, горчив чай в малката и задушна кухня, докато Мишел превързваше ръката на Даръл, а Чери хранеше децата. Джон-Патрик настоя да премести чинията си до Тео и когато детето свърши с яденето, червата на Тео вече куркаха. Струваше му доста усилия на волята да не грабне от ръката на детето една от домашните курабийки.

Тръгнаха си, след като Тео изпи третата си чаша чай. Джон-Патрик хвана ръката на Тео и тържествено го изведе на верандата. Момчето подръпна Тео за ризата и каза:

— Утре имам рожден ден. Ще ми подариш ли подарък?

— Зависи — отвърна Тео. — Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Може ли да дойдеш с по-голям пистолет? — Той пусна ръката на Тео и хвърли поглед през рамото си. — Не казвай на мама, че съм поискал подарък.

Мишел вече бе слязла по стъпалата и чакаше Тео до колата.

— Страхотно дете — отбеляза Тео, докато изкарваше колата на пътя. — Имам чувството, че ще четем за него след петнайсет години.

— Той е истински ангел.

— Той е кръвожаден — възрази Тео. — Не разбирам. Той има поне четирима по-големи братя, нали така?

— Да?

— Защо тогава те не кажат на тази Лоис да го остави на мира? Навремето аз много защитавах по-малките си братя и сестри. Не давах

никой да ги тормози. Нали затова са големите братя?

— Още ли се грижиш за тях така?

— Твоите братя не се ли грижат за теб?

— Опитват се. За щастие, Реми е в Колорадо, така че напоследък не може много да се бърка в живота ми, а Джон-Пол винаги си е бил затворен. Разбира се, все още се появява у нас най-неочаквано. Мисля, че татко му праща сигнали за помощ от време на време.

Джон-Патрик им махаше трескаво. Мишел отвори прозореца си и помахна на момчето.

Тео подкара обратно към Боуън. Като хвърли поглед назад към момчето, поклати глава и каза:

— Казвам ти, това дете е необикновено.

Тя се засмя.

— Съвсем нормално малко момче.

— Лоис не е някоя съседка, нали?

— Значи си забелязал, че няма никакви къщи близо до тяхната. Нищо чудно, че работиш в Министерството на правосъдието. Много си наблюдателен.

— Хей, аз съм в отпуск — възрази той. — Позволено ми е да съм със забавени реакции. Кажй сега — какво всъщност е Лоис? Опусум? Не, сигурно е миеща мечка? Боже, не е змия, нали? Змиите си издълбават дупки и...

— Лоис е женски алигатор.

Той рязко натисна спирачката и едва не заби колата в един голям дъб встрани от пътя. Въпреки че знаеше, че алигаторите живеят в тресавища — и той четеше научнопопулярни списания и гледаше „Дискавъри“ по телевизията от време на време, когато страдеше от безсъние, изобщо не му бе хрумвало, че тези опасни животни могат да се доближават толкова много до къщите. И кой човек със здрав разум би нарекъл някой алигатор Лоис?

— Казваш ми, че има истински, голям алигатор в задния двор на къщата им? — Изражението му бе просто неопикуемо. Сякаш току-що бе открил, че стават вълшебства.

— Точно това ти казвам. Женските алигатори много ревниво пазят територията си. Лоис е решила, че задният двор ѝ принадлежи. Преследва всеки, който стъпи там... или поне така правеше, преди брат ми да я премести. А, между впрочем ще съм ти благодарна, ако не

споменаваш това пред Бен Нелсън. Алигаторите са защитен вид и брат ми може да си навлече неприятности.

— На всички ли алигатори измисляте имена?

— Само на някои.

Той разтри челото си.

— Милостиви боже! — прошепна.

— Готов ли си да си тръгваш за Бостън?

— Не и преди да отида за риба. Кажй сега как да стигнем обратно до дома ти?

Тя го упъти и преди той да усети, вече бяха в Сейнт Клеър, където имаше тротоари. Когато зави на един напълно излишен светофар, видя голямото „М“ на „Макдоналдс“ да блести в далечината.

— А! — въздъхна той. — Цивилизация.

— Все още съм твърдо решена да ти приготвя здравословна вечеря, когато се приберем. Но предположих...

— Какво?

— Че заслужаваш награда.

— Така ли? Защо?

— Защото умираше от глад, докато седеше в кухнята и пиеше чай... защото не грабна онази бисквита от ръката на Джон-Патрик, въпреки че го гледаше като гладен вълк... и защото...

— Какво?

— Позволи на татко да се възползва от теб.

[1] На английски „чери“ означава череша. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше минал цял ден от доставката на пакета. Камерън отново чакаше заедно с другите в библиотеката на Джон да се появи Далас, за да им предаде доклада на Мънк.

Чакането го изнервяше. Боже мили, как бе стигнал дотук? Какво се бе случило с него? Имаше такива мечти, такива надежди, когато започваше. Къде се бе объркало всичко?

Сега се чувстваше хванат в капана на някаква зловеща игра, където трябваше да се надбягва с времето. Всеки изминал час го доближаваше до хлопването на железните решетки.

— Не можем да седим така и да не правим нищо — заяви Камерън. — Мина вече цял ден. Времето ни свършва. Трябва да направим нещо и то бързо.

Престън се съгласи.

— Предлагам ви веднага да тръгнем за Боуън.

— И какво смяташ да правим, когато стигнем там? — попита Джон.

Всяко действие ще е по-добро от това да седим и да чакаме полицията да дойде да ни арестува — настоя Престън. — Колкото повече чакаме...

Камерън го прекъсна.

— Аз няма да чакам повече. Ако трябва да взема нещата в свои ръце, точно това и ще направя.

Джон тропна с юмрук по бюрото.

— Няма да ходиш никъде — изрева той. — Замесени сме всички и няма да правиш нищо, за което другите не са съгласни. Ясен ли съм?

— И откога ни стана лидер? — измърмори Камерън. Потресен от яростния изблик на Джон, той се опита да си възвърне преимуществото. — Не помня да съм гласувал за теб — сопна се той.

— Аз ви спечелих цяло състояние — настоя Джон. — А това ме прави ваш лидер.

— Така няма да стигнем доникъде — каза Престън. — Успокойте се и опитайте да се вразумите. Може би Далас ще ни донесе добри новини.

— Това е още един проблем — каза Камерън. — Защо Мънк не докладва на някой от нас? Защо всичко трябва да минава през Далас? Ще му плащаме четиримата, трябва да имаме връзка с него винаги когато пожелаем. Та аз дори не знам номера на мобилния телефон на Мънк!

— Мисля, че Камерън е прав. Защо не говорим директно с Мънк?

— Захващате се за някакви дребнави подробности — каза Джон. — Далас привлече Мънк, забравихте ли? А може би нашият убиец не желае да се вижда с четирима ни, защото ни няма доверие.

— Глупости — възрази Престън. — На Далас му харесва да го командва. Глупава игра на власт, това е.

Джон се подразни.

— Не ми пука изобщо на кого ще докладва, стига да свърши работата.

Далас стоеше на прага и слушаше разговора им.

— Искате номера на Мънк? Две-две-три-едно-шест-девет-девет. Доволен ли си сега, Камерън? Ами ти, Престън? Искате ли да ви дам и домашния му адрес? Дори и аз не го знам, но мога да му пусна опашка и да разбера... ако искате и тази информация.

— Каж ми, че носиш добри новини — каза Престън, като не обърна внимание на саркастичния тон.

— Ако ме питате дали Мънк е намерил пакета, отговорът е не.

Още не е намерил проклетите документи? — попита Камерън невярващо.

— Пакетът сигурно е в болницата — каза Престън. — Това е единственото място, което Мънк не е успял да претърси.

— Тогава го прати отново там — настоя Камерън.

— Казах на Мънк да следи Ренърд — обясни Далас. — Той не може да бъде на две места едновременно, а освен това вече претърси шкафчето й в болницата. Нали ви казах това, сещаш ли се Камерън? Дори една сестра му помогнала да потърси пакета в спешното. Не може да отиде там и да почне да отваря всички чекмеджета. Мисли с главата си.

— Не обичам умозаклученията. — Джон направи това изявление, като се люлееше напред-назад на стола си на бюрото. — Не съм убеден, че Мишел Ренърд не е взела пакета със себе си, когато си е тръгнала от болницата. А и доколко подробно е претърсил Мънк къщата и клиниката ѝ? Може би е бързал...

— Глупости — намеси се Далас. — Той е професионалист, който си върши работата. А и защо не? Ще спечели страшно много пари в секундата, в която ни предаде пакета. Той желае да намери документите не по-малко от нас самите.

Престъпник се обърна към Джон и каза:

— Дяволите да я вземат жена ти! Здравата ни го натресе.

— Я се вземи в ръце. Ние я убихме, забрави ли? — каза Далас.

Камерън зарови лице в дланите си и облегна лакти на коленете си.

— Джон, ти ни забърка в този кошмар, кучи син такъв.

Джон запази спокойствие.

— Каквото станало — станало. Трябва да мислим за бъдещето.

Камерън му изкрещя:

— Какво бъдеще? Ако не намерим онези документи, с нас е свършено.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В гласовата поща на мобилния телефон на Тео бяха записани шест съобщения. Той отиде в библиотеката да ги прослуша и да си запише някои неща, а Мишел се зае с вечерята. Когато свърши със съобщенията, Тео се обади на Ноа Клейборн и го помоли да дойде от Билокси.

— Вечерята готова ли е? Гладен съм — попита той, когато се появи в кухнята.

— Не, не е готова — отвърна му Мишел. — Това да не ти е пансион. Ще трябва да помогнеш.

Тя взе ножа и започна да реже моркови и целина. Тео се облегна на мивката и се загледа в ръцете ѝ.

— Много си добра.

— Всички така казват.

— Направо си като робот с този нож. Бърза, точна... впечатляващо.

— Знаеш как да накараш едно момиче да ти обърне внимание.

Той грабна едно морковче и го лапна.

— Какво да ти помогна? Умирам от глад.

— Двойният чийзбургер не те ли засити?

— Той беше само предястие.

— Можеш да запалиш скарата. Има кибрит в чекмеджето вдясно от теб.

— Скарата в задния двор ли е? — Той погледна подозрително през прозореца и присви очи, за да различи нещо в сумрака.

— Разбира се, че е в задния двор. Какъв е проблемът?

— Трябва ли да се оглеждам за някоя Лоис в двора?

— Не — увери го тя. И после, точно както би казал баща ѝ, дяволът в нея надделя, тя не можа да устои и добави: — Разбира се, може Елвис да е в квартала. Вземи метлата със себе си, просто за всеки случай.

Той се закова на място.

— Елвис?

Мишел откъсна лист алуминиево фолио и струпа зеленчуците в средата му.

— Нашата местна знаменитост. Последният, който каза, че го е виждал, се кълнеше, че бил към пет метра.

— Нарекли сте алигатор Елвис? Какво ви е на вас бе, хора?

— Не измисляме имена на всичките — защити се тя. — Само на по-впечатляващите.

— Шегуваш се за Елвис, нали?

Тя се усмихна сладко.

— Общо взето.

— Общо взето е жестоко да измъчваш човек, който очевидно има фобия от алигатори, Майк.

— Предпочитам да ме наричаш Мишел.

— А аз предпочитам да не се шегуваш за алигатори.

— Добре. Дадено.

— Защо да не мога да ти казвам Майк? Всички те наричат така.

Тя внимателно сгъваше краищата на фолиото, когато му отговори.

— Не искам да си мислиш за мен като... Майк.

— Защо не?

— Не е много женствено. Колко мъже познаваш, които биха имали връзка с жена на име Майк?

— Какво?

— Няма значение.

— Стига с това „няма значение“. Да не би да каза, че ако искаш да имаш връзка...

Тя го прекъсна.

— Не, не това исках да кажа. Просто не ми викай Майк. А сега върви да запалиш скарата и престани да ме зяпаш, сякаш съм си загубила ума. Ако нещо те изплаши, пици и аз ще изляза с метлата да те спася.

— Мъжете не пицят, а ти, Мишел, имаш извратено чувство за хумор. — Той отново хвърли поглед през прозореца и каза: — По дяволите! Алигаторите излизат нощем, нали? Аз съм този, който си е загубил ума. Какво правя в това... — канеше се да каже забравено от бога място, но се спря навреме — ... това диво място.

Но тя отгатна какво искаше да каже той. Студеният блясък в очите ѝ му го подсказа.

— Не знам. Ти ми кажи. Какво правиш тук?

— Дойдох да ловя риба, забрави ли? Не очаквах, че тук гъмжи от алигатори.

— Засега не си попаднал на нито един — изтъкна тя. — А и не си дошъл само заради риболова.

— Права си.

— Е?

Той сви рамене.

— Може би търся нещо. Какво толкова. — Сега той звучеше войнствено.

Тя се обърна към мивката.

— Кажи ми какво е. Може да ти помогна да го намериш.

Той излезе навън, без да ѝ отговори. Мишел можа да разбере откъде се бе появило това внезапно напрежение. В единия момент се шегуваха, а в следващия Тео бе станал съвсем сериозен. На повърхността бе непринуден, готов да приеме всичко, което животът му поднасяше. *Тихата вода...* помисли си тя. В Тео Бюканън имаше много повече от хубавата му външност.

Реши да не се тревожи. Ако той искаше да ѝ каже какво смята да прави, щеше да го направи. Нямаше да му досажда с въпроси.

Беше толкова приятна знойна вечер, че изядоха вечерята си на металната маса на верандата. Разговорът бе повърхностен и объркан, но това не се отрази на апетита на Тео. Той ядеше като баща ѝ, с неприкрито удоволствие. Когато свърши, не бе останала нито хапка храна.

— Ако ядях като теб, досега да съм станала кръгла като топка — каза Мишел.

Той се облегна назад и затвори очи.

— Толкова е спокойно тук, чуват се само жабите и щурците.

Тя не искаше да разстрои стомаха му, затова не спомена, че звуците в далечината бяха от алигатори. Беше израснала в мочурищата и дори не ги забелязваше. Но имаше чувството, че едно градско момче доста ще се стресне от подобно обяснение.

Тео настоя да измие чиниите. Тъй като нямаше миялна машина, трябваше да ги измие на ръка. Докато той беше на мивката, Мишел

прибра подправките от плота, после взе една кърпа и започна да суши измитите чинии.

— Как така не си се омъжила? — попита той.

— Не ми остана време за това.

— Излизаш ли с някого в момента?

— Не.

„Браво“, помисли си той. Нямаше намерение да се застоява в Боуън, но докато бе тук, предпочиташе да не му се пречка някой мъж. „Това е доста коравосърдечно“, упрекна се в следващия момент.

— Какво си мислиш? — попита тя. — Гледаш много войнствено. *Че съм егоист и негодник. Това си мисля.*

— Чудя се как така мъжете не се изтрепват за теб. Само да те зърне и всеки мъж ще разбере...

— Какво?

Той се ухили.

— Че си страхотно парче.

Тя направи гримаса.

— Много романтичен начин да направиш комплимент на едно момиче.

— Хей, аз съм от Бостън. Там мъжете са свикнали да бъдат прями. А има ли мъже наоколо, от които ти да се интересуваш?

— Защо искаш да знаеш?

— Просто съм любопитен.

— Мисля, че Бен Нелсън би искал да се пробва, но аз няма да го насърча. Бен е приятен, но как да ти кажа, между нас няма химия. Разбираш ли какво имам предвид?

— Разбира се. Като химията между нас двамата.

— Моля?

— Чу ме. — Той ѝ подаде една чиния за сушене, но забеляза, че не е изплакнал пяната и бързо я дръпна, за да измие. — Искат ли да скочиш отгоре ми още от минутата, когато ме видя в бара на баща ти.

Той стреляше право в целта, но тя нямаше намерение да го признае.

— Да ти скоча? Надали.

— Просто наричам нещата с истинските им имена.

— И как по-точно ти хрумна тази идея?

— Видях я в очите ти.

— Не е възможно.

— Така ли?

Тя се подсмихна.

— Беше прекалено зает да зяпаш краката ми.

Той не се смути изобщо.

— Краката ти си ги бива.

— Ще призная, че има известно физическо привличане, но това е съвсем здравословно.

— Това началото на лекция за хормоните ли е?

— Зависи колко дълго ще се наложи да стоя тук и да чакам да измиеш купата. Не миеш често чинии, нали?

— Какво намекваш?

— Че си много бавен.

— Подхождам бавно и спокойно към всяка работа.

Не това, което каза той, а начинът, по който го каза, накара сърцето ѝ да подскочи. Дали бе такъв и в леглото? О, боже, това пък откъде ѝ хрумна?

— Бил си женен, нали? — попита тя рязко.

— Да, бях. Но не бях добър съпруг.

— И жена ти е починала.

— Да.

Мишел се пресегна и прибра чинията в шкафа.

— Татко ми го каза. Как стана?

Той ѝ подаде купата от салатата.

— Защо искаш да знаеш?

— Така. Интересувам се — призна си тя. — Ако мислиш, че прекалявам с въпросите, кажи ми и ще спра.

— Не, няма нищо. Умря в автомобилна злополука.

— О, Тео, съжалявам! Преди колко време стана катастрофата?

— Не беше катастрофа.

Нямаше абсолютно никакво чувство в гласа му. Със същия тон можеше да обсъжда капещия кран на чешмата.

— Така ли?

Той въздъхна.

— Не, не беше катастрофа. Знаеш ли какво? За пръв път, откакто се случи преди четири години, казвам това на глас.

Тя отгатна по тона му, че предпочита да сменят темата. Но тя не любопитстваше. Ако са му трябвали четири години да си признае истината, може би беше време да я изрече цялата.

— Самоубийство ли беше?

— И да, и не. — Той ѝ подаде следващата купа. — Не мисля, че е искала да се самоубие. Поне не го е планирала. Беше тръгнала към смъртта по заобиколния път.

— Тоест?

— Алкохол и наркотици.

Мишел замълча и изчака той да продължи.

— Смесваше алкохола с всякакви хапчета и бог знае какво още влизаше в тялото ѝ. Смъртоносна комбинация. Беше неконтролируема зад волана. Излетя с колата от един мост в залива. Ужасен край, не мислиш ли? — Не изчака отговора ѝ. — Съмнявам се дали изобщо е осъзнала какво става с нея и благодаря на бога, че е била сама в колата.

Тя мобилизира цялата си воля, за да не реагира на казаното. Тео бе горд човек и Мишел знаеше, че ако прояви съчувствие или състрадание, той ще се затвори, а тя не искаше това.

— Приятелите ти и семейството ти... някой от тях знае ли какво се е случило всъщност?

— Не. Бях сигурен, че Ник е отгатнал нещо, но той никога не отвори дума.

— Може би е очаквал ти да започнеш разговора.

— Да, може би.

Мишел не знаеше докъде може да продължи. Облегна се на мивката, сгъна грижливо кърпата и попита:

— Вiniш себе си за станалото ли?

Той сви рамене, сякаш въпросът бе маловажен.

— Примирих се с това, което се случи. То със сигурност ме убеди, че не съм подходящ за брак. Поставях всичко останало преди брака си. Трябваше да ѝ обръщам повече внимание, безспорно. Бях толкова зает с работата си, работех по двайсет часа на ден, че не забелязвах какво става вкъщи. По дяволите, знаех, че пие, но не осъзнавах, че пиенето ѝ се е превърнало в проблем. Мисля, че на това му викат „да си заровиш главата в пясъка“.

— Тя е направила този избор. Знам, че ще прозвучи жестоко, но ти не си наливал алкохола и хапчетата в гърлото ѝ. Тя го е правила.

— Бракът е партньорство. Аз не изпълних моята страна от сделката. Тя беше... крехка. Да, крехка. Имаше нужда от помощ, но аз бях сляп и не забелязвах. Може би не съм искал да забележа.

— Мисля, че е добре, че ти най-последно можеш да говориш за случилото се. Може би така ще се освободиш.

— От какво да се освободя?

— От гнева и от болката, от вината.

— Не ми се прави на психиатър. — Той ѝ подаде една голяма лъжица, после изпразни водата от мивката. — Готово, свърших. Имаш ли още въпроси, или можем да сменим темата?

Тя искаше да го попита дали е обичал жена си, но не посмя. Бяха стигнали до границата, която той бе поставил.

— Добре, да сменим темата. Вечерята свърши.

— И?

— Помолих те да изчакаш, докато вечеряме. А сега искам да ми кажеш какво мислиш за тая вандалщина в клиниката ми.

— Добре — съгласи се той. — Ей сега се връщам. — Той излезе от кухнята и тръгна към стълбите.

— Къде отиваш? — извика тя след него.

— Ще донеса лаптопа си долу в библиотеката. Трябва да го включа и да проверя електронната си поща. — Той спря на най-горното стъпало и я погледна. — Надявам се да разполагам с някои отговори. После ще поговорим.

Мишел се върна в кухнята и изми плотовете. После изгаси лампите и се качи горе. Застана на вратата на спалнята за гости.

— Ще си взема душ. Имах дълъг ден.

Той стоеше надвесен над леглото и отключваше куфарчето си. Вече бе изпразнил пътната си чанта. Дрехите му бяха сгънати върху скрина.

В стаята цареше бъркотия. Пред прозорците имаше струпани кашони. Мишел не бе чистила с прахосмукачка пода и бе сигурна, че в ъглите има паяжини.

— Използвам тази стая за склад — каза тя. — А и това старо легло ще ти бъде много неудобно.

— Мислиш ли?

— Ти си по-дълъг от него, а матракът е целият на буци.

— Не се тревожи. Мога да спя навсякъде.

— Все пак се чувствам виновна. Мисля, че можеш да спиш на моето легло. То е двойно.

— Охо?

Той се изправи и изгледа Мишел многозначително. Мишел веднага разгада погледа му. Беше гледала достатъчно филми и познаваше достатъчно мъже, за да сбърка това изражение. Тео докарваше специалния поглед по-секси от Мел Гибсън, а тя адски си падаше по Мел.

— Стига! — нареди му тя и се засмя. — Спри веднага!

Той повдигна едната си вежда. О, боже, сега пък се правеше на Кари Грант.

— Какво да спра? — попита той невинно.

Какво можеше да му каже? *Спри да ме гледаш, сякаш съм ти предложила да се разсъблечеш и да правиш див, страстен секс с мен?*

— Няма значение. Е, искаш ли?

— Да спя в леглото ти? Страхотна покана.

— Моля?

— Искаш да спим в едно легло?

О, боже, точно това искаше тя. От колко време не бе спала с мъж? Не помнеше. Сигурно защото връзката бе завършила катастрофално и тя я бе изхвърлила от паметта си.

Бавно и спокойно. О, боже!

Гърлото ѝ се стегна, сякаш се задушаваше.

— Не мисля, че това е добра идея.

Той пристъпи към нея.

— Защо не?

Ако беше трийсет години по-стара, щеше да си помисли, че я връхлитат горещи вълни. Почувства цялото си тяло пламнало и с мъка си пое дъх. Хормоните в тялото ѝ забушуваха. Чувстваше главата си олекнала. Ако той пристъпеше още крачка към нея, тя бе сигурна, че ще припадне. А това щеше да е адски възбуждащо. Не само мъжете се нуждаеха от студен душ, за да потушат сексуалните си апетити. Имаше чувството, че трябва да влезе във фризера.

Той бе виновен за обърканите ѝ мисли. Той я гледаше по *онзи начин*, в края на краищата.

Той бавно напредваше към нея, очевидно давайки ѝ възможност да вземе решение. Краката ѝ бяха като циментирани в пода, а стомахът

й започна да се присвива.

— Това ще усложни всичко.

— Как?

— Ще правим секс и после...

— Страхотен секс — поправи я той. — Ще правим страхотен секс.

Накара я да мисли за това и погледът в очите му ѝ подсказваше, че и той мисли за същото. Тя кимна, опита се да преглътне, но гърлото ѝ бе съвсем пресъхнало. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Вероятно сто и шейсет удара в минута. Пулсът ѝ беше неравномерен. Супер, помисли си Мишел, един привлекателен мъж флиртува с нея и тя изпада във вентрикулна фибрилация^[1]. Ако той направеше още една крачка, тя щеше да се строполи в несвяст. Това би било страхотно. Докладът на патолога щеше да сочи като причина за смъртта внезапно спиране на сърдечната дейност.

Той спря на една крачка от нея. Нежно погали бузата ѝ с пръсти, после повдигна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне. Тя се чувстваше тромава и несигурна, докато не забеляза смеха в очите му.

— Е, какво си мислиш? — попита той.

Сякаш не знаеше.

— Че ме караш да се побърквам, Тео и е добре да разбереш, преди да сме отишли по-далече...

— Да? — попита той тихо. Ръката му се премести на врата ѝ, почти я опари с топлината си.

— Какво?

— Каза, че трябва да разбере нещо.

Сега галеше врата ѝ. Тя усети по гръбнака си нежни

— Да, така е — кимна. — Не, исках да кажа... — *Дишай, помисли си тя. Поеми си дълбоко дъх и се опитай да си върнеш разсъдъка.* — Добре, ето какво исках да ти кажа. Аз не си падам по случаен секс. Трябва да имам... стабилна връзка с един мъж, преди да легна с него. Не вярвам в секса за разтоварване. — Тя се насили да се усмихне, за да разпръсне поне малко напрежението и добави: — Аз съм динозавър.

— Споменах ли ти, че обичам динозаврите?

О, боже, въздъхна мислено тя. О, боже!

Пръстите му нежно си играеха с косата в основата на врата ѝ.

— Косата ти е толкова мека — прошепна той. — И е като огън на цвят.

— Наследила съм червената коса и луничките от майка си — каза тя, вкопчила се в първата рационална мисъл.

— Споменах ли, че харесвам жени с лунички? Обзема ме неудържимо желание да целуна всяка луничка поотделно.

— Имам лунички по цялото тяло.

— Ще стигнем и до тях.

Главата ѝ отново олекна.

— Не, няма.

— Ще видим.

Колко бе самонадеян! Той наистина трябваше да поработи върху този си недостатък и тя щеше да му го каже, когато мислите ѝ се избистреха. Точно сега бе прекалено заета с усилието да се задържи на краката си. Този мъж я възбуждаше с всяко свое докосване. Всяко нервно окончание в тялото ѝ откликваше на допира му.

В мига, в който Мишел осъзна, че копнее да го освободи от дрехите му, тя се дръпна назад. Избута внимателно ръката му. Краката ѝ бяха омекнали, но успя да се обърне и да стигне до спалнята си. Докато затваряше вратата, направи грешка да погледне към него. Той стоеше облеган на рамката на вратата и се усмихваше.

Нямаше да му позволи да разбере колко силно ѝ въздействаше. Господин Тежкаря от Големия град трябваше да усвои един урок. Нямаше да получи своето.

— Ако си играеш с мен, ще трябва да плащаш за последствията — каза тя. — Можеш да си вземеш студен душ след мен. — Беше ли се издала. Твърде късно осъзна, какво е казала. — Ще си взема един студен душ, защото ми стана горещо — обясни тя, но разбра, че така само е влошила още повече ситуацията.

— Мишел? — извика я той провлечено.

— Да?

— Още не съм започнал да си играя с теб.

Тя затвори вратата и се облегна на нея.

— О, боже! — прошепна само.

[1] Спиране на ефективната дейност на сърдечните камери. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мишел изброяваше всички причини, поради които не трябваше и нямаше да се забърка с Тео. Беше стигнала до двацет, когато той почука на вратата на банята.

— Още не съм влязла под душа.

— Да, знам. Просто се чудех дали искаш да ти свържа компютъра.

— Намерил си го?

Тя откряна вратата и надникна навън, като стисна халата си на гърдите.

— Нямахме как да го пропусна. Спънах се в един от кашоните, когато слагах дрехите си в пералнята. Е, искаш ли или не?

— Да ми свържеш компютъра?

— Да.

Тя затвори вратата пред лицето му и започна отново с изброяването. Когато стигна до номер двацет и три — че ще се наложи да смени чаршафите — осъзна, че реагира отчаяно и се върна към причина номер едно. Този мъж щеше да разбие сърцето ѝ.

Младата жена стъпи във ваната и пусна душа с максимална сила. Ледената вода я накара да изстене. Промени температурата и остави топлата вода да я успокои.

След като изми косата си с шампоан, вече беше възвърнала обичайното си невъзмутимо състояние. Ще си играе с нея, как ли пък не! Не бе толкова лесно да я манипулира човек, каза си тя, докато решеше заплетените кичури на косата си, после включи сешоара.

Той сигурно бе взискателен любовник...

— По дяволите... — прошепна тя. *Бавно и спокойно*. Щеше ли някога да успее да прогони тези думи от главата си? Сякаш постоянно си повтаряше някаква песен.

Изми си зъбите, намаза лицето си с овлажняващ крем и се взря в отражението си в огледалото.

— Признай си — прошепна тя. — Искаш да спиш с него.

Поклати глава. Така ли беше? Добре, иска да прави секс с него. И какво лошо има в това? Абсолютно нищо. Тя просто си фантазира, а фантазиите са здравословна функция на човешката психика.

Да осъществяваш фантазиите си, е съвсем друго нещо. Причина номер едно... разбиването на сърцето.

— Вече съм минала през всичко това, преживяла съм го — прошепна си тя.

Не, нямаше да се забърква с Тео Бюканън. Така че не облече една от късите нощнички, които носеше обикновено. Вместо това извади синята си копринена пижама от най-долното чекмедже на скрина. Закопча всичките ѝ копчета, включително най-горното. Яката на столче одра чувствителната ѝ кожа под брадичката. Посегна да обуе сините си чехли, но се отказа и изрови едни стари бели пантофи изпод леглото си. Вчеса косата си назад, за да не влиза в очите ѝ, сложи си малко безцветен гланц за устни и после потършува из дрешника, докато намери стария си бял халат. Подгъвът му се влачеше по пода. Халатът беше с копчета и тя ги закопча всичките. Имаше и колан. Върза го на възел.

После се погледна в огледалото. Добре, каза си доволно. Приличаше на монахиня.

Тео беше в библиотеката. Беше извадил компютъра и всичко останало от кашоните и когато тя слезе долу, компютърът бе свързан и работеше. Тео четеше нещо на монитора. Той надникна над рамката на очилата си и погледът му замръзна. За частица от секундата отбеляза всички дребни детайли: че синият цвят на пижамата е същият като цвета на очите ѝ; че косата пада върху раменете ѝ с красиви червеникави отблясъци от меката светлина и колко красива изглежда дори и без никакъв грим.

Беше се облякла за лягане... в случай че леглото ѝ се намираще на Северния полюс. Мишел може и да познаваше мъжете като лекар, но определено си нямаше понятие от начина им на мислене. Всички тези дрехи... само го караха да си фантазира какво има под тях.

Въображението му се отприщи и той си представи как сваля дрехите ѝ една по една, преди да се пъхне заедно с нея между чаршафите. По дяволите, не мисли за това, спря се той. За бога, не мисли за меката копринена кожа под тези дрехи.

Мишел се доближи до бюрото. Беше смутена заради начина, по който той я гледаше, затова се заигра нервно с колана си и попита:

— Е, какво мислиш? Тео? — повика го тя, когато той не отговори нищо. На лицето му се бе появила странна усмивка и той се взираше в краката ѝ. — Какво има?

— Да не очакваш буря тази вечер?

Ръката ѝ се вдигна към гърлото.

— Стана ми хладно.

Той се разсмя.

— Наистина — настоя тя. — Става ми студено, когато климатикът работи. Включих го заради теб.

— Аха.

Почувства се глупаво, задето не се връзваше на лъжата ѝ.

— Хубави пантофи.

— Благодаря. Ако си свършил с подигравките, можеш да ми отговориш на въпроса. Какво мислиш... за компютъра ми?

— Доста е старичък.

— Ще престанеш ли да зяпаш чехлите ми?

Раздразнена, тя се опря на бюрото и свали пантофите. Тео отново се разсмя, защото видя, че носи и чорапи.

— Сега пък какво ти е смешно?

— Зачудих се дали не си обула и кюлоти.

— Нямам кюлоти — срязва го тя. — А сега ще отговориш ли на въпроса ми? Компютърът ми работи ли или не?

— Откъде си се сдобила с него?

— Брат ми Реми ми го даде. Купи го от магазин за втора употреба последния път, когато си беше вкъщи. Не ми е останало време да го включа. Аз самата съм в къщата от две седмици. Джон-Пол искаше да лакира още веднъж подовете, а ако познаваш брат ми, ще знаеш, че прави нещата само когато той си реши. Досега използвах компютъра в болницата. Знам, че този е стар, но някой ден, когато мога да си го позволя, ще си купя нов.

Тео постави монитора в ъгъла на бюрото, намести клавиатурата така, както мислеше, че ще е най-удобно, после се облегна на мекия кожен стол.

— Значи, ако някой наистина те преследва... не е мъж, на когото си разбила сърцето.

— Това вече го обсъдихме.

— Сега ще го обсъдим отново.

Тя не възрази.

— Не, не съм имала връзка с никого. Освен това, аз съм лекар. Аз не разбивам сърца, а ги...

— ... лекуваш. Знам.

Лаптопът му бе отворен на срещуположния край на бюрото. Беше съвсем тънък и очевидно скъп. Докато Мишел го оглеждаше, едно голямо червено Е заподскача по екрана. След това се чу еднократен звуков сигнал.

— Имаш поща.

Той се пресегна, натисна един клавиш и видя кой му бе изпратил съобщението. Мишел успя да прочете името, преди той да натисне друг клавиш и да изгаси екрана.

Мишел не бе сигурна дали той изчаква, защото предполага, че съобщението не е важно, или защото не иска тя да го види.

— Кой е Ноа?

— Един приятел.

— Прочетох името — обясни тя, въпреки че Тео не попита нищо.

— Нали с него говори по телефона по-рано?

— Да, той се обади. Явно е на компютъра си, защото му пратих съобщение преди няколко минути, докато ти беше в банята, а вече ми е отговорил.

— Ако искаш да прочетеш съобщението сега, ще отида в другата стая.

— Не, няма нищо. Можеш да го прочетеш заедно с мен. Обаче няма да го разбереш.

— Прекалено сложно ли е?

Преди тя да се засегне, Тео обясни.

— Прекалено в стил „Ноа“. Ако го познаваше, щеше да разбереш. Той има изключително откачено чувство за хумор.

— Казано от теб, това звучи като комплимент.

— Така е — кимна той. — В неговата работа помага да си малко откачен.

Тео натисна друг клавиш и изчака. Мишел се наведе над рамото му, за да види съобщението. Беше съвсем мъгляво, нямаше никакъв смисъл.

— Закодирано ли е?

— Не — отвърна той рязко, защото искаше тя да се отдръпне. Усещаше аромата на шампоана ѝ, топлината на мекото ѝ тяло.

Заля го приятна вълна от възбуда. Представи си как я придърпва в скута си и я целува, докато останат без дъх. После даде простор на фантазията си и си представи разни други неща, които искаше да прави с нея. Щеше да започне от пръстите на краката ѝ и да се придвижва нагоре, докато не разкопчее всяко копче и не...

— Коя е Мери-Бет?

— Моля?

— Ноа пише, че е забравил да ти благодари, че си му услужил с Мери-Бет последния път, когато бил в Бостън. Вие да не си разменяте жени?

— „Мери-Бет“ е рибарска лодка. Поканих Ноа да дойде до Боуън, за да идем заедно за риба. Разказах му за турнира и той иска да го запиша. Направо се побърква в Билокси. Той е там на едно обучение и скучае адски. — Обърна се отново към монитора, свали очилата си и ги остави на бюрото. Беше му трудно да се концентрира. В момента можеше единствено да се въздържа да не я награби. Какво, по дяволите, му ставаше? Мишел бе усложнение, от което най-малко имаше нужда сега. Тя не бе от жените, с които можеш да се повеселиш и после да ги изоставиш без угризения. А той нямаше да остане дълго тук.

Знаеше, че това е абсурдно. Бе дошъл в Боуън заради нея, но...

Тя го побутна с пръст по рамото, за да привлече вниманието му.

— Кой е Свещеника?

— Отец Том Мадън. Той ни е като брат. Когато започваше колежа, се премести да живее при нас. На възрастта на Ник е и двамата са първи приятели. Учиха заедно в университета. Ник ще се жени за малката сестра на Томи.

— А защо Ноа му вика Свещеника?

— Защото, както казва Ноа, това го вбесява. Затова го прави. А Томи го търпи.

— Защо?

— Защото Ноа едва не умря, докато спасяваше живота на Томи. Той направо побърква Томи, но всъщност двамата са добри приятели. Тримата ходим за риба от време на време.

Тя кимна и попита:

— А последното изречение на Ноа? Какво значи „а за другото — няма проблем“?

— Значи е наясно, че тук не съм в свои води и ще провери някои неща, за които го помолих.

— Отговорът ти е също толкова неясен, колкото неговото съобщение.

Тя се отдалечи от бюрото и отвори портала, който свързваше библиотеката с дневната. Върху канапето имаше разпилени медицински списания. Тя ги събра на купчина, остави ги на масичката до канапето и седна, като въздъхна шумно.

Вдигна коса, за да разхлади малко врата си. Боже, колко ѝ беше горещо! Дебелият халат я задушаваше. Тя взе едно списание, за да си повее с него, но осъзна колко издайнически ще бъде този жест и го остави бързо.

Тео се облегна на стола си и хвърли поглед към откренатата врата.

— Добре ли си? Нещо си зачервена?

Нищо не убягваше от погледа му.

— Просто съм изморена.

— В колко часа стана тази сутрин?

— В четири или пет.

Той дописа нещо на компютъра си.

— Ще го оставя включен — каза той. После се изправи, протегна се и разкърши рамене.

Напомняше ѝ на голяма котка.

— Как така си носиш лаптопа? Да си проверяваш електронната поща, докато ловиш риба ли?

— Той ми е като мобилния телефон. Никъде не тръгвам без него. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря, но ти си вземи каквото искаш.

Тео отиде в кухнята, взе си диетична кола от хладилника, после претърси килера. Намери една неотворена кутия бисквити с намалено съдържание на мазнини и я отнесе в дневната.

Седна на големия фотьойл, изрита обувките си и вдигна крака на табуретката. Остави колата си върху една картонена кутия наблизко, вдигна бисквитите и попита:

— Искаш ли от тези?

— Току-що си измих зъбите. Ти никога ли не се засищаш?

— Не и с такива храни.

Той отвори кутията и започна да унищожава бисквитите.

— Обадох се на няколко приятели и хванах двама трима стажанти да направят някои проучвания. Задачата не е трудна, така че се надявам да ми пратят информацията с електронната поща още тази вечер и до утре всичко да е готово.

— От министерството те карат да работиш и през отпуска?

— Не, работих по случая със захарната фабрика.

Тя се надигна.

— Така ли? Мислиш ли, че ще можеш да помогнеш на Даръл и семейството му?

— Ще опитам. Ти какво знаеш за братята Карсън?

— Не много — призна тя. — Трябва да поговориш за тях с татко. Той ги познава от години. Ще може да отговори на въпросите ти. Градчето е малко, така че всичко се разчува. Всеки знае всичко за другите.

— Обаче никой не знае за нападението на клиниката — отбеляза той. — Обмислих нещата и не вярвам, че е дело на някакви младежи.

— А какво мислиш?

— Мисля, че е дело на един човек. Може да греша, но не ми се вярва. Имаше модел.

— Не разбирам. Какво значи модел?

— Имаше порядък в хаоса. Влязъл е през задната врата...

— Но прозорецът на приемната беше счупен.

— Счупил го е, докато е бил вътре. Това бе лесно за разгадаване. Парченцата стъкло го доказваха.

— Какво друго?

— Аз не съм специалист по такива разследвания. Работя за прокуратурата. Но ако са били младежи, които са търсили наркотици, както предполагат баща ти и твоят приятел Бен Нелсън, защо сте за прегледи са почти невредими?

— Витрините и ключалките на шкафчетата бяха счупени.

— Да, но иглите и празните кочани с рецепти си стояха. Ами картоните, Мишел? Защо ще си губят времето да ровят из кутиите с картони?

— Може би просто са вадели всичко наред?

— Не ми се стори като случай на вандализъм. Младежите, които биха направили подобно нещо... те си носят собствени материали.

— Какво искаш да кажеш?

— Спрейовете. Човекът, който е направил това, е използвал твоите флакони, за да нашари стайте. Това ме кара да си мисля, че не е дошъл подготвен да къса и цапа. И чувалите с боклук — сякаш някой бе търсил нещо в тях. Нямаше драскотини по ключалката на задната врата, което ми подсказва, че е имал необходимите инструменти и е знаел как да ги използва.

— Като професионалист?

Той не отговори.

— Ноа ще пристигне утре. Ако нямаш нищо против, искам да не пипаш нищо в клиниката, докато той не я огледа.

— Но само утре?

— Да.

— Добре — съгласи се тя. Приятелките ѝ щяха да пристигнат, за да ѝ помогнат на следващия ден. Можеше да почака дотогава. — Ноа какво работи?

Той не ѝ отговори конкретно, само каза:

— От ФБР е. — Без повече обяснения.

— ФБР? — Тя не можа да скрие уплахата си. — Значи мислиш, че...

Той я прекъсна.

— Не си прави прибързани заключения. Ноа е приятел на семейството ми и си помислих, че ще е добра идея да го повикам да огледа клиниката. Да ми каже мнението си. Освен това е наблизно, в Билокси и много обича да ходи за риба. Ден-два в Боуън ще са като кратка ваканция за него.

— Оценявам помощта му... и твоята също, но се чудя дали не правим от мухата слон. Може да е било съвсем случайно нападение.

— Не вярваш на това, признай си.

Тя разтри слепоочията си.

— Не, май не вярвам. Не мисля, че и Бен вярва, че са го направили младежи — призна тя. — Той обиколи клиниката с мен и двамата забелязахме, че край прозореца нямаше никакви отпечатъци от

стъпки. Тревата беше още мокра. Предната нощ валя силен дъжд. Би трябвало да има следи от стъпки.

— Тогава защо спори с мен откъде са влезли?

Тя сви рамене.

— Сигурно защото ми се иска всичко да е просто и лесно. Знаеш ли каква бе първата мисъл, която ми хрумна, когато видях кабинета си?

— Каква?

— Че някой ме мрази много силно. И това ме плаши. Постоянно си блъскам главата кой може да е, но честно казано, съвсем отскоро съм в града и нямам врагове. Дай ми два-три месеца и тогава ще имам списък с врагове по-дълъг от ръката ми.

— Съмнявам се — каза той. — Човекът, който е бил в кабинета ти, е загубил напълно контрол над себе си. Ноа сигурно ще ни подсказва някои идеи.

Той лапна нова бисквита. Без малко сирене или фъстъчено масло бисквитите бяха съвсем безвкусни, но той все пак ги ядеше.

— Хората като Ноа ловят престъпниците и ги пращат в затвора.

— Нещо такова.

— Ти поне не се тревожиш, че някой иска да те застреля.

— Точно така.

Бързото му съгласие бе лъжа, разбира се. Бяха стреляли по него, бяха го ритали, хапали, били, плюли, докато си вършеше работата. Дори бяха пращали наемен убиец по петите му — два пъти, доколкото си спомняше — а когато се зае със семейството на Леон, получаваше заплахи ежедневно.

— Имам една теория — каза тя.

— Да я чуем. — Той ровеше по дъното на кутията, търсейки последното парченце от безвкусните бисквити.

— Един от пациентите на доктор Робинсън се опитваше да открадне картоната си.

— Защо?

— Не знам. Мислех, че може да е заради някаква заразна болест или изобщо заради някаква диагноза — не е искал застрахователната компания или семейството му да научат и е решил да открадне картоната си. Знам, че това е доста отвлячено, но не измислих никакво друго обяснение за скъсаните картони.

— Доктор Робинсън даде ли ти списък на пациентите си?

— Да. Имаше разпечатка на имената, беше поставена в един кафяв плик, закрепен за една от кутиите. Не е имал много пациенти предвид времето, което е прекарал тук. Доколкото съм чувала, доктор Робинсън се е нуждаел от няколко урока по тактичност. Обиждал пациентите си.

— Поради което те не са били многобройни.

— Точно така.

— След като Ноа огледа клиниката и ни каже какво мисли, ще сравниш картоните с имената от списъка, за да провериш дали някой картон липсва.

— Стига списъкът да е оцелял.

Тео кимна.

— Мисля също така, че трябва да се обадиш на Робинсън и да го попиташ дали е имал някакви по-трудни пациенти. Знаеш как да попиташ.

— Да, добре. Сигурно си пази и копие от списъка на пациентите, в случай че ни потрябва.

Той забеляза, че тя разтвива врата си.

— Главоболие ли имаш?

— Леко.

— Май бих могъл да ти помогна.

Той стана и се премести на дивана до нея. Постави една възглавница на пода между краката си и ѝ каза да седне там, за да разтрие врата ѝ.

Предложението бе неустойимо. Тя се настани между коленете му и опъна крака. Той постави ръце на раменете ѝ, но бързо ги дръпна.

— Свали си халата.

Тя разкопча копчетата, развърза колана и изхлузи халата.

— Сега си свали и горницето на пижамата.

— Добър опит.

Той се ухили.

— Добре, тогава разкопчай горните копчета.

Тя разкопча три копчета, за да може той да стигне до кожата ѝ. Прекалено късно осъзна какво прави. Големите му топли ръце докосваха голата ѝ кожа и — о, боже! — бе много приятно.

— Кожата ти е мека.

Тя затвори очи. Трябваше да го накара да спре. Колко безразсъдно бе това! Тео бе причината да се чувства толкова напрегната, а сега положението ставаше още по-нетърпимо. Да, определено трябваше да го накара да спре. Вместо това наведе глава настрани, за да може да разтрие схванатия ѝ врат.

— Знаеш ли какво си помислих, когато те видях за пръв път?

— Че съм неустоима? — подразни го тя. — Толкова неустоима, че трябваше да повърнеш отгоре ми.

— Никога няма да спреш да ми напомняш това, нали?

— Вероятно не.

— Не бях на себе си от болка — напомни ѝ той. — Но не за това ти говорех. След операцията, когато дойде в стаята ми и започна да ми разказваш за Боуън, за клиниката и хората, които живеят тук... знаеш ли какво си помислих?

— Че искаш да спра да говоря, за да можеш да поспиш?

Той дръпна леко косата ѝ.

— Говоря ти сериозно. Искам да ти кажа защо всъщност дойдох в Боуън.

Тонът на гласа му ѝ подсказа, че не се шегува.

— Извинявай. Какво си мислеше?

— Че искам това, което ти имаш.

— Нима?

— Видях нещо вътре в теб, нещо което и аз имах, когато започвах живота си, но което съм загубил някъде през годините. Това не ме беше притеснявало, докато не срещнах теб. Ти ме накара да поискам отново да го намеря... ако е възможно.

— И какво е то?

— Страст.

Тя не разбра.

— Страст към работата?

— Страст да промениш нещо.

Мишел замълча за момент.

— Не искам да променям света, Тео. Само се надявам да знача нещо в малкото ъгълче, в което живея. — Мишел застана на колене и се обърна към него. — Ти не мислиш ли, че значиш нещо? — попита тя удивена.

— Да, разбира се, че знача нещо — каза той съвсем делово. — Просто съм загубил ентузиазма си за работа. Не съм сигурен какво не ми е наред. Мъжете, които изпращам в затвора... те са като гризачи. Затваряме един, на негово място се появяват трима. Това е потискащо.

— Мисля, че си прегорял. Работил си твърде много след смъртта на жена си. Не си, си оставил време за развлечения.

— Откъде знаеш?

— Ти ми каза, че обичаш да майсториш нещо с ръцете си, но каза също, че не си имал време за хобито си през последните четири години. С други думи след смъртта на жена си.

Тя усети, че той иска да я прекъсне, така че бързо добави:

— Същото се отнася и за риболова. Каза ми, че навремето често си ходел за риба, но думите ти прозвучаха така, сякаш това е било в някакъв минал живот. Достатъчно дълго си се наказвал, Тео. Трябва да се освободиш.

Инстинктивната му реакция бе да й каже, че не е дошъл в Боуън на психоанализа и че иска тя да го остави на мира. Беше уцелила прекалено близо до болното място... но всъщност му беше казала нещо, което той вече знаеше. През последните четири години той бързаше с всички сили, само и само да не му остане време да мисли за това, че не бе успял да спаси жена си. Вината го измъчваше от толкова време. Беше го лишила от енергия, от ентузиазъм, от страст.

— Имаш нужда да се отпуснеш и една две седмици да се носиш по течението.

— Това предписание на лекаря ли е?

— Да. Ще се почувстваш съживен. Обещавам ти.

Тя се тревожеше за него. Виждаше го в очите й. Боже, колко бе сладка. И какво щеше да прави той? Започваше да я харесва много повече, отколкото бе очаквал.

— И ако решиш да се върнеш в Бостън, ще гледаш на живота по съвсем нов начин.

— Ако се върна?

— Имах предвид, когато се върнеш — поправи се тя.

В интерес на истината не искаше да мисли за Бостън или работата си, или бъдещето, или каквото и да било друго и това бе съвсем нетипично за него. Той обичаше да планира всичко, открай време бе такъв, а сега не искаше да прави никакви планове. Искаше да

прави точно това, което му предлагаше Мишел. Да се отпусне по течението.

— Странно — каза той.

— Кое?

— Ти... аз. Сякаш съдбата ни събра.

Тя се усмихна.

— Ти си пълен с противоречия, Тео. Адвокат с романтична душа. Кой би повярвал, че това е възможно?

Тео реши да разсее напрежението. Беше толкова лесно и забавно да дразни Мишел, а и тя не оставаше назад. Харесваше му да я смущава. Важната докторка лесно се изчервяваше.

— Знаеш ли какво още си помислих, когато те видях? — попита той със закачлива усмивка.

— Не, какво? — попита тя подозрително.

— Че си секси. Много секси.

— О! — Прозвуча като въздишка.

— Какво „О!“?

О, боже!

— Заради торбестия зелен гащеризон, нали? Униформата на хирурзите е много възбуждаща.

— Онази готина маска скриваше най-хубавото в теб.

— Луничките ми?

— Не, устата ти.

О, боже! О, боже! Тео определено знаеше как да флиртува. Можеше да я накара да потръпне от болка и да се задъха от възбуда едновременно.

Тя се усмихна сладко.

— Все още не си видял най-хубавото в мен.

Той повдигна вежда по онзи чудесен начин ала „Кари Грант“.

— Охо? — провлече той. — Сега вече възбуди любопитството ми. Ще ми кажеш ли кое е то?

— Не.

— Искаш да прекарам половината нощ в чудене ли?

Много ѝ се искаше това да стане. Искаше ѝ се и той да се поизмъчи така, както се измъчваше тя всеки път, когато той я поглеждаше. Мишел знаеше, че ще ѝ бъде трудно да заспи тази нощ. Защо да страда от безсъние само тя? Каквото повикало, толкова се

обадило, помисли си тя. Изведнъж се почувства много доволна от себе си. Тео може и да беше майстор в сексуалните закачки, но тя най-после бе успяла да му отвърне. Не бе чак толкова задръстена.

Ако си играеш с мен, ще платиш за последствията.

— Искаш ли да се позабавляваме? — попита той.

Тя се засмя.

— Не.

— Ако си сигурна...

— Сигурна съм.

— Тогава най-добре си закопчей горницето.

Тя погледна пижамата си и изстена. Горницето ѝ бе напълно разкопчано. По дяволите тези копринени копчета. Все се разкопчаваха. Гърдите ѝ бяха покрити, но не съвсем. Ужасена, тя трескаво се закопча.

Лицето ѝ бе пламнало от смущение, когато го погледна.

— Защо не ми каза?

— Шегуваш ли се? Защо да го правя? На мен ми беше приятно. И не ме гледай така. Не съм те разкопчал аз. Аз съм невинен очевидец.

Тя седна на пети и облече халата си.

— Ще си лягам. Благодаря за масажа. Помогна ми.

Той се наведе напред, обхвана с длани лицето ѝ и я целуна. Устата ѝ бе толкова мека и топла, и сладка. Имаше вкус на мента. Целуваше я, без да бърза, изчаквайки тя да му отвърне, без да я притиска.

Тя не бе подготвена за това. Не бе очаквала, че той ще я целуне, докато устните му не докоснаха нейните. Не устоя. Трябваше, но не можа. Устните ѝ се разтвориха, той продължи да я целува и тя напълно се предаде.

Беше негова и двамата го знаеха.

Той рязко се отдръпна.

— Приятни сънища.

— Какво?

— Лека нощ.

— А, да, щях да си лягам.

Очите му блестяха тържествуващо. Знаеше какво ѝ бе причинил току-що. Тя се бе разтопила в ръцете му. Боже, какво щеше да се случи, ако правеха любов? Сигурно щеше напълно да се побърка.

Как той успяваше да се овладее толкова бързо и ефикасно? Опит и дисциплина, обясни си тя, когато се изправи и излезе от стаята. Тя, от друга страна, явно имаше дисциплина колкото и зайците. Една целувка и бе готова да зачене от него.

Боже, това бе отвратително. Как можеше той да се целува толкова страхотно? Тя избута косата от лицето си. Господинът от Големия град сигурно щеше да я изяде жива, ако не овладееше емоциите си. Не бе толкова неопитна. Беше имала връзка и преди, и тогава бе убедена, че ще се омъжи за този човек. Обаче той не се целуваше като Тео и не я караше да се чувства толкова жива и желана.

По дяволите. Мишел се препъна в подгъва на халата си, докато се качваше по стълбите. Веднага щом стигна до спалнята си, захвърли халата на стола. После си легна. Остана там около пет секунди, после стана и слезе долу.

Тео се беше върнал на бюрото и пишеше нещо на лаптопа си.

— Слушай какво — почти извика тя.

— Да? — попита той и пръстите му замръзнаха над клавиатурата.

— Просто исках да знаеш...

— Какво?

— Аз съм много добър хирург. Докато ти си трупал опит... и си се чукал наляво и надясно, и използвам тази дума точно...

— Да? — попита той. В ъгълчетата на устата му играеше усмивка.

Тя заби пръст в гърдите му.

— Аз съм била заета да се уча как се използва скалпелът. Просто исках да знаеш...

— Какво да знам? — попита, когато тя спря рязко.

Изведнъж главата ѝ се изпразни. Няколко секунди минаха в мълчание. Тя сви съкрушено рамене и промълви:

— Не знам.

Без да каже нито дума повече, излезе от стаята.

Можеше ли да си представи по-голяма глупачка?

— Съмнявам се — прошепна тя, когато се пъкна в леглото. Чувстваше се като Давид, който малко преди битката с Голиат е разбрал, че е забравил прашката си. Изстена силно, претърколи се по корем, придърпа възглавницата върху главата си и затвори очи.

Той я побъркваше.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мънк мразеше наблюденията. Стоеше в сянката на една плачеща върба и гледаше къщата на д-р Ренърд, изчаквайки да се увери, че тя си е легнала, за да се прибере и той в мотела си и да поспи няколко часа. Разбира се, първо трябваше да прослуша всички записани телефонни съобщения. Разтри бедрото си, сякаш да се успокои, защото бе скъсал най-хубавия си спортен панталон, докато се катереше, за да сложи подслушвателното устройство.

Стоеше там часове наред, чакаше и гледаше, замисляйки се за миналите си задачи. Обичаше да изпитва всеки детайл. Не беше зъл и със сигурност не изпитваше перверзно удоволствие, докато мислеше за жертвите си. Не, целта му бе да направи преценка на работата си и да я анализира. Какви грешки бе допуснал? Какво можеше да направи, за да стане по-добър?

Извличаше си поуки от всяка задача, която поемаше. Съпругата в Билокси държеше зареден пистолет под възглавницата си. Ако мъжът ѝ знаеше за това, явно бе пропуснал да го съобщи на Мънк. Така замалко да отнесат собствената му глава, но за щастие той успя да се пребори с нея и да измъкне пистолета от ръцете ѝ. После я уби с него, вместо да губи ценни секунди, като се опитва да я задуши. Очаквай неочакваното. Това бе първият урок.

После онази тийнейджърка в Метеър. Изпълнението му онази нощ бе далеч от съвършенството и като обърнеше поглед назад, осъзнаваше, че е имал късмет, задето никой не го бе видял. Беше се задържал прекалено дълго. Щеше да си тръгне веднага щом свърши работата, но вместо това се загледа в един филм по телевизията. Всъщност странното бе това, че Мънк никога преди това не бе гледал телевизия. Чувстваше се прекалено интелигентен, за да зяпа глупостите, които кабелните телевизии пускаха, за да вцепенят и без това вцепенените умове на лапачите на бира и чипс.

Този филм беше нещо различно. И изключително забавно, филмът тъкмо бе започнал, когато Мънк се вмъкна в спалнята на

жертвата. Още помнеше всяка подробност от онази нощ. Тапетите на бели и розови райета с миниатюрни розови пъпки, множеството плюшени играчки на леглото на жертвата, розовите пердета. Тя бе най-младата му жертва, но този факт не го смути ни най-малко. В края на краищата това бе работа като всички останали. Работа. Интересуваше го само да я свърши, и то както трябва.

Музиката от видеото гърмеше. Жертвата беше будна, но беше надрусана и неадекватна. Въздухът бе пропит от тежък, сладникав мирис. Момичето бе облечено в къса синя тениска, седеше, опряло гръб на възглавниците, върху таблата на розовото легло, а в скута му имаше голям пакет чипс. Взираше се немиждащо в екрана, без да забелязва присъствието му. Той уби тийнейджърката с осеяното от пъпки лице и мазна кафява коса като услуга — срещу двайсет и пет хиляди долара, така че нейният добър татко да прибере застраховката от триста хиляди долара, която бе направил на единственото си дете шест месеца по-рано. В застрахователната полица имаше клауза за удвояване, което означаваше, че ако застрахованият умре при нещастен случай, застрахователят трябва да изплати двойно по-голяма сума. Бащата оцени високо работата на Мънк, разбира се и въпреки че не се налагаше да обяснява защо желае смъртта на дъщеря си — Мънк се интересуваше единствено от парите, — призна, че отчаяно се е опитвал да се спаси от кредиторите си и това е бил единственият изход.

Ех, бащина любов. Няма като нея на света.

Докато я убиваше, Мънк чу диалога във филма и след минута две бе заплепен. Избута краката на мъртвото момиче настрани, седна в края на леглото и изгледа филма до края, като през цялото време дъвчеше чипс.

Тъкмо се приготви да си тръгва, когато чу, че вратата на гаража се отваря. Успя да се измъкне за секунди, но сега, като се сецаше какъв глупав риск бе поел, осъзна, че е извадил голям късмет. Каква поука си бе извлякъл от преживяното? Влизай и излизай възможно най-бързо.

Мънк вярваше, че значително е подобрил работата си в сравнение с онези ранни убийства. С Катрин се справи без никакви проблеми.

Отново погледна към прозореца на лекарката. Стоеше будна до много по-късно, отколкото бе очаквал, но пък нали имаше гост. Когато Мънк я проследи до „Лебедът“, забеляза мъжа сред тълпата от гръмогласни, тъпи тийнейджъри. Младежите го заобиколиха от всички страни и започнаха да викат, за да привлекат вниманието му. Викаха му тренер.

Очаквай неочакваното. Той се обади на Далас, продиктува му номера на колата и поиска пълна проверка.

Лампата в спалнята ѝ най-после изгасна. Мънк изчака още половин час, за да се увери, че тя си е легнала, после тихо се промъкна до мястото, където бе скрил колата си. Подкара към мотела в Сейнт Клеър, където прослуша записа на телефонните обаждания, разочарова се, че не чу нищо съществено, нагласи будилника си и най-после си легна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Имаше несъмнени преимущества в това да работиш за правителството и да познаваш високопоставени личности. В десет сутринта Тео вече разполагаше с цялата информация, от която се нуждаеше относно братята Карсън. Това, което бе научил за тези мошеници, здравата го ядоса. Вече разполагаше и с всички искове и писмени предупреждения, които трябваше да се подадат, благодарение на старателните стажанти в службата си и експедитивните куриерски услуги.

Това, което Тео планираше да направи, съвсем не бе традиционно и вероятно би било отхвърлено в съда, но засега това не го тревожеше. Надяваше се да разреши проблема на Даръл, преди двамата братя да се ориентират. От това, което бе научил за адвокатите на двамата братя, съдеше, че те са дребни играчи, които твърде късно щяха да осъзнаят, че са били манипулирани.

Тео разполагаше и с още едно предимство, което не бе използвал досега. Като служител на Министерство на правосъдието можеше успешно да сплаши тези дребни хитреци с данъчната служба.

Подсвиркваше си весело, докато приготвяше закуската. Мишел влезе в кухнята, точно когато той подреждаше масата.

Самата Мишел изглеждаше доста апетитна. Облечена в тесни избелели дънки, които подчертаваха дългите ѝ крака и прилепнала бяла тениска, която ѝ стигаше точно над пъпа, тя му се стори още по-секси от предната вечер, а не бе предполагал, че това е възможно. Бог да му е на помощ, тази жена ставаше все по-привлекателна.

Тео ѝ подаде чаша сок.

— Искаш ли да се повеселиш?

Не това бяха първите думи, които тя очакваше да чуе.

— Как по-точно? — попита тя предпазливо.

— По адрес на захарната фабрика.

Не ѝ се вярваше, но всъщност се почувства леко разочарована.

— А? Да... да, разбира се. Мога ли да ти помогна?

— Естествено, но първо си изяж закуската. Всичко е готово. Обичам да готвя — добави той ентусиазирано, сякаш току-що бе осъзнал този факт. — Действа ми успокояващо.

Тя погледна масата и се засмя.

— Да отвориш кутия с корнфлейкс и да извадиш млякото от хладилника, не може да се нарече готвене.

— Направих и кафе — похвали се той.

— Кое то на прост език означава, че си натиснал едно копче. Аз бях заредила кафе машината снощи.

Той ѝ предложи стол, подуши парфюма ѝ и веднага пожела да се приближи още повече до нея, но вместо това се дръпна назад и се облегна на чешмата.

— Изглеждаш добре днес.

Тя придърпа края на тениската си.

— Не намираш ли, че тази блузка е твърде тясна?

— Защо мислиш, казах, че изглеждаш добре?

— Всеки път, когато я облека, веднага я свалям и обличам нещо друго. Сега са модерни такива — добави тя, сякаш се защитаваше. — Подари ми я приятелката ми, Мери-Ан и каза, че трябва да ми открива пъпа.

Той издърпа избелялата си синя тениска нагоре, докато му се показва пъпът.

— Ако модата е такава и аз се присъединявам.

— Ще се преоблека — каза тя, за да отвлече вниманието си от стегнатия му плосък корем. Тео бе в отвратително добра форма, което бе истинско чудо предвид количеството вредна храна, която поглъщаше.

— Харесва ми как си облечена — възпротиви се той.

— Не, ще се преоблека — каза тя отново. — Трудно ми е... да се чувствам удобно в кожата си напоследък.

— Какво имаш предвид?

— Прекарах толкова години в опити да не приличам на момиче.

Той помисли, че тя се шегува и се засмя.

— Така е — настоя тя. — Докато учех медицина, правех всичко възможно да омаловажа очевидния факт, че съм жена.

— Но защо? — попита той удивен.

— Деканът на единия от факултетите бе изключително предубеден срещу жените лекарки и правеше всичко възможно, за да вгорчи живота ни. Беше голям гадняр — добави Мишел. — Той и приятелите му ходеха да пият с момчетата от курса, като преди това засипваше момичетата с курсови работи и допълнителни задачи. Не ми тежеше, но не ми харесваше двойният стандарт. Ако някоя студентка се оплачеше, положението ставаше още по-лошо. Единствената алтернатива бе да отпадне, каквото всъщност бе желанието на декана. — Изведнъж се усмихна. — Една вечер, докато с няколко колежки се наливахме с маргарити, се досетихме какво е обяснението.

— И какво беше то?

— Ами че деканът се страхува от нас. Не забравяй, че в този момент бяхме изтощени и доста замаяни от текилата.

— А измислихте ли и някаква причина да се страхува от вас?

— Умовете ни. Той е знаел истината.

— Каква истина?

— Че жените са много по-умни. — Тя се засмя и добави: — Страхът и несигурността са били в основата на неговата предубеденост. Помня, че в онзи момент това прозрение ни се стори гениално. Не че не беше вярно, но ние бяхме твърде пияни, за да го оценим или признаем. Сега естествено си знам, че това е пълна глупост — не сме били нито повече, нито по-малко способни от мъжете лекари. Все пак това, че успяхме да му се надсмеем и да се почувстваме доволни от себе си, ни помогна много в онези трудни времена.

— Стажът ти също ли бе толкова труден?

— Не, стажът бе съвсем различен. С всички ни се отнасяха по един и същ стереотипен начин по двацет часа на ден седем дни в седмицата. Нямах значение, че съм жена. Трябваше само да умея да тичам бързо. Беше много тежко да издържиш физически — призна тя. — Научих се как да подремвам права за петнайсет минути. Имах късмета да се обучавам при един много способен хирург. Той беше отвратителен, но двамата се спогаждахме. Тогава почти не събличах униформата, изобщо не помислях за мода.

— Моята лекарка е жена.

— Без майтап.

— Да. Тя ми извади апендикса.

— Аз не съм твоя лекарка. Ако беше така, щях да те поставя на диета за ограничаване на мазнините и солта.

— Споменах ли, че не харесвам лекарката си и никога не спазвам съветите ѝ? Що се отнася до дрехите, няма значение какво носиш, Мишел. Мъжете ще се заглеждат по теб, независимо с какво си облечена. Само се надявам братята Карсън да не се зазаяпат през прозореца по теб, докато аз правя всичко възможно да им изкарам акъла от страх.

— Ще използваш такава тактика? Супер.

— Мислех, че ще одобриш.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще зяпат през прозореца? Не може ли да вляза с теб?

— Съжалявам. Няма да ги видиш как се потят.

— Защо не?

— Защото не искам да чуеш това, което ще им кажа.

— Човек никога не знае. Може да се наложи да даваш показания срещу мен в съда.

— Какво точно си планирал да направиш?

Тео взе захарницата от плота и седна срещу Мишел.

— Почакай и ще видиш. — Той грабна кутията с корнфлейкс и си сипа доста щедро. — Повече ми харесва подсладеният корнфлейкс — отбеляза той, докато сипеше обилно захар.

Ставаше ѝ зле, дори само като го гледаше.

— Имам чувалче захар в килера. Защо не си го вземеш и да си хапваш направо от него?

— Скъпа, сарказмът рано сутрин не е добре дошъл. Искаш ли кафе.

— Кафето аз го направих, не забравяй. Обикновено пия диетична кола за закуска.

Той се засмя.

— А критикуваш моите хранителни навици.

Тя си извади кутийка кола от хладилника, отвори я и отпи продължително.

— Не звъня ли някой на вратата сутринта?

— Изпратиха ми някои документи по куриер от Ню Орлиънс. Направо е удивително, че шофьорът намери къщата ти. Моите указания за адреса бяха доста мъгляви.

— Имаш офис в Ню Орлиънс?

— Имам приятели там. След като говорих с Даръл, се обадох на някои приятели в Бостън. Тъй като не съм запознат със законите в Луизиана, се наложи да използвам връзките си.

— Според мен, ако един работник пострада, докато е на работа, има право на трудово обезщетение.

— Има изключения.

— Какви?

— Ако работникът е направил нещо, с което да причини инцидента, например, ако е отишъл на работа пиян, може да му откажат обезщетението.

— Или ако е използвал машина, за която е знаел, че е неизправна?

— Този аргумент ще използват братята Карсън.

— Но ти си подготвен за него.

— Да.

— Защо действаш толкова бързо?

— Не искам да карам Даръл да чака. Няма да остана тук дълго и искам да разреша този проблем, преди да си тръгна.

Тя сведе глава и се загледа в купичката с корнфлейкс. През цялото време знаеше, че Тео ще си замине. Разбира се, че знаеше. И това бе причината тя да се опитва да не се привързва към него. Имаше само една малка пукнатина в нейния план. Колкото и да не искаше да си признае, тя желаше да се вкопчи в него и да не го пусне да си отиде.

Дяволите да го вземат. Той беше виновен за всичко. Ако не я бе целунал, тя нямаше да се чувства толкова нещастна сега.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Не. Защо питаш?

— Изражението на лицето ти... сякаш искаш да удариш някого.

— Просто си мислех.

— За какво?

Тя избута недокоснатата си закуска настрана, облегна се назад и скръсти ръце.

— За неспецифичните вируси. — В гласа ѝ се прокрадна нотка войнственост.

— Това е последното нещо на света, което бих предположил. Вируси, боже господи.

— Неспецифични вируси — поправи го тя.

— Добре де, неспецифични вируси. Та какво по-точно си мислеше за тях?

— Те са коварни... и разрушителни заради начина, по който атакуват тялото. В единия момент се чувстваш добре и бодър, а в следващия — гърлото ти е възпалено и цялото тяло те боли. Лимфните ти възли се подуват и не можеш да преглъщаш. И когато си мислиш, че не може да стане по-лошо, започваш да кашляш и получаваш най-различни вторични усложнения.

Той се взира в нея няколко секунди и после попита:

— И си мислеше за това защото?...

Защото ти ще си заминеш, затова. Тя повдигна рамене.

— Защото съм лекар и си мисля за такива неща.

— Добре ли се чувстваш?

— Да, но кой знае как ще се чувствам след пет минути. Жестоко е... как те нападат тези вируси. Съвсем неочаквано. — Тя щракна с пръсти и кимна.

— Но ако не са смъртоносни, човек рано или късно ги побеждава, нали?

— Да, побеждава ги — каза тя намусено.

— Какво, по дяволите, ти става?

— Имам чувството, че съм хванала някакъв вирус.

— Нали току-що каза, че се чувстваш добре — изтъкна той.

— Не искам да говорим повече за това. Болните хора ми действат потискащо.

— Мишел?

— Да?

— Ти си лекар. Нещо не разбирам, нали лекуваш болни хора по цял ден?

Тя осъзна колко детински се държи и опита да измисли извинение за лудостта си.

— Не си падам по ранното ставане.

— Не правиш ли повечето операции рано сутрин?

— Да, но пациентите ми са вече под упойка и не се интересуват в какво настроение съм. Ти добре ли спа? — попита тя, като съзнателно

смени темата.

— Да. А ти?

— Да. Беше голямо облекчение, че телефонът не ме будеше. Твоят приятел Ноа обади ли се вече?

— Не още.

— Той ще трябва да дойде дотук, за да му дадем ключ за клиниката. Ще трябва да го изчакаме.

— Ноа няма да се нуждае от ключ.

— А как ще влезе?

— Ще си отключи с шперц, не се тревожи. Няма да счупи нищо. Гордее се с това, че е бърз и тих.

— Имате ли уговорка да се срещнете някъде в уречен час?

— Не. Но това не ме притеснява. Ноа ще ме намери. Какво си планирала за днес?

— След като не искаш да започвам с разчистването в клиниката, преди Ноа да е огледал, днес съм свободна. Със сигурност трябва да се обадя на доктор Робинсън и да науча за трудните му пациенти — каза тя. — И единственото друго нещо, което трябва да направя, е да те завлека на тренировката по футбол в три часа. Ти обеща на господин Фрилънд да се отбиеш, а тъй като аз съм лекар на отбора — използвам това определение в доста широк смисъл, — трябва да присъствам на тренировката.

— Нуждаят се от лекар на тренировките? — попита той ухилен.

— О, да — кимна тя. — Момчетата доста често се контузват, когато се блъскат, независимо че носят шлемове и наколенки. Миналата седмица имаше едно извадено рамо, а преди два дни — едно доста лошо изкълчено коляно. Момчетата са ужасни, но не споменавай на никого, че съм го казала. Като говорим за господин Фрилънд, той ти написа една цифра на онзи лист хартия. Погледна ли я и беше ли впечатлен, както той очакваше?

— Да, прочетох цифрата. Не мога да кажа, че бях впечатлен.

— Значи си бил развеселен?

Той кимна.

— Печеля за една седмица повече, отколкото той ми предложи като годишна заплата.

— Хората по тези места не са богати.

— Разбирам.

— Освен това съм сигурна, че той е предположил, че ще изкарваш пари и като работиш като адвокат.

— Аха.

— Ще си облечеш ли костюма, преди да отидем във фабриката?

— Какво им има на тези ми дрехи?

— Дънките. Подходящи ли са, когато се каниш да сплашваш някого?

— Няма значение с какво си облечен. Важно е държането. Кога ще си готова да тръгваме?

— Дай ми десет минути.

Тя натрупа чашите и чиниите в мивката и бързо се качи горе да смени блузата си с не толкова разголена. Междувременно Тео си приготви книгата.

Докато изкарваше колата, Тео каза:

— Искам първо да се отбием в магазина „Секънд енд Виктор“. Знаем, че е в Сейнт Клеър, но ще трябва да ме упътиш.

— Лесно е. Точно зад „Мақдоналдс“.

— Добре. Тъкмо ще си купя едни картопки, за да издържа до обяда.

— Кръвта ти сигурно е гъста като сироп.

— Не, не е. Имам нисък холестерол и достатъчно от важните съставки.

Мишел го насочваше по улиците на Сейнт Клеър.

— Тук завий наляво. Защо ще ходиш точно в този магазин?

— Ще купувам ограда. А, ето го. Той спря на паркинга, но остави двигателя запален и слезе. — Вече се обадох да поръчам това, което ми трябва, така че няма да се бавя. Само трябва да платя — каза той и затвори вратата.

Мишел изчака в колата, където климатикът работеше и бе приятно прохладно. Навън бе горещо и задушно, в прогнозата за времето бяха дали осемдесет процента вероятност за гръмотевична буря следобед. Вдигна косата си и повя на врата си. Още не бе свикнала с влажния климат в Боуън. Нито със забавеното темпо на живот. Беше свикнала вечно да търчи, а сега трябваше отново да свиква да не бърза.

Тео се върна след десет минути. Мишел умираше от любопитство защо е решил да купува ограда, но нямаше намерение да

задава въпроси. Ако той искаше да ѝ каже, щеше да ѝ каже, когато реши.

Издържа, докато Тео паркира колата пред банката в Сейнт Клеър, която бе точно на три пресечки от магазина.

— Ограда ли купи?

— Аха.

— Каква по-точно?

Той преглеждаше купчината листи, които бе пъхнал между седалките.

— От стомана. — Издърпа два листа, на които имаше официални на вид документи, слезе от колата и я заобиколи, за да ѝ отвори вратата.

— Тя е ужасно скъпа.

— Струва си.

— И?

— И какво?

— И защо я купи?

— Нещо като утешителна награда. Защото няма да си купя по-голям пистолет.

Той знаеше, че тя не разбира нищо. Мишел се беше качила в колата, когато малкият Джон-Патрик му бе казал за рождения си ден.

— И в Бостън продават огради.

— Така е.

Изведнъж ѝ просветна.

— Това има ли нещо общо с Лоис?

— Лоис коя?

Мишел се предаде.

— Няма да ми кажеш, така ли?

— Точно така. Аз съм силен и мълчалив мъж.

— Мразя силните и мълчаливи мъже. Те най-често страдат от инфаркти.

Той отвори вратата широко.

— Скъпа, никога ли не мислиш за нещо друго, освен за медицина?

Само ако знаеше. Откакто той бе дошъл, единственото нещо, за което тя успяваше да мисли, бе, че иска да спи с него. Но нямаше да му го признае.

— Разбира се, че мисля и за други неща. Искаш ли да знаеш какво си мисля в момента?

— Пак ли се разболяваш?

Тя се засмя.

— Кога съм се разболявала?

Тео тръгна към охраната, после спря, за да направи път на Мишел да влезе първа. Знаеше, че пистолетът му ще задейства алармата. Показа служебната си карта на възрастния пазач и изчака. Постави кобура с пистолета и документите в специалното чекмедже.

Пазачът махна на Тео да влезе.

— Как мога да ви помогна, господин полицай?

Тео не го поправи.

— Имам уговорена среща с управителя на банката. Може ли да ме упътите къде е кабинетът му?

Пазачът кимна енергично.

— Разбира се. Господин Уолбаш е в дъното. Ще го видите на бюрото му зад стъклената стена.

— Благодаря.

Тео настигна Мишел, посочи един стол във фойето пред кабинета на управителя и каза:

— Най-добре изчакай тук. Може да ми се наложи да използвам една мръсна дума там вътре.

— И коя ще бъде тя?

Той се наведе до ухото ѝ и прошепна:

— Одит^[1].

— Извинете, госпожо, вие не сте ли момичето на Големия Джейк? — Пазачът бързаше към Мишел.

Тя прошепна на Тео:

— Успех! — И се обърна към възрастния мъж: — Да, аз съм.

— Значи вие сте докторката, нали?

Той се представи и стисна ръката ѝ.

— Чух какво е станало в клиниката. Жена ми Алис и аз тъкмо си казвахме колко е хубаво, че момичето на Джейк вече ще се грижи за нас. И двамата имаме нужда от добър лекар. Алис има проблем с артритата и мазолите. Не може да обуе неделните си обувки, толкова я боли. А на мен ми има нещо на рамото. Някои дни изобщо не мога да

вдигам дясната си ръка. Кога смятате да започнете да приемате пациенти?

— Надявам се, след две три седмици.

— Можем да изчакаме дотогава — каза той. — Толкова дълго сме търпели болестите си. Тази работа ме отвлича да не мисля за болести. Замествам редовния пазач два дни в седмицата. Може да се каже, че работя колкото един банкер. — Той се засмя на собствената си шега, после каза: — Вижте това. Господин Уолбаш има вид, сякаш ще получи удар. Лицето му е червено като домати и се поти като прасе. Определено не му харесва това, което му казва полицаят.

Мишел се съгласи. Уолбаш изглеждаше зле. Той прелистваше документите, които Тео бе поставил на бюрото му, после вдигна глава, колкото да хвърли един войнствен поглед на Тео.

Мишел не виждаше лицето на Тео, защото той бе с гръб към нея, но каквото и да казваше, докато стоеше надвесен над бюрото, очевидно произвеждаше силен ефект върху Уолбаш. Управителят на банката протегна и двете си ръце, все едно го ограбват, и кимна решително.

Мишел предположи защо. Тео явно бе използвал вълшебната дума.

Той не стоя в кабинета на управителя твърде дълго и не се ръкува с него на излизане. Уолбаш бе зает да попива потта от челото си. Тео спря на прага и това, което каза на сбогуване, накара Уолбаш внезапно да пребледнее.

Изражението на Тео бе яростно, докато пресичаше фойето и се доближи до Мишел. Той забеляза, че тя го гледа, намигна ѝ, после я хвана за ръка, кимна на пазача и пое към изхода, като почти влачеше Мишел след себе си.

Тя изчака да стигнат до колата, за да разбере какво се бе случило.

— Е?

— Уолбаш не се зарадва, но ще сътрудничи. Всъщност не му оставих избор — добави той с тон, който я впечатли.

— Сега какво?

— Още една спирка и после можем да обядваме. Кажете ми как да стигна до захарната фабрика.

Тя му обясни, после попита какво точно е направил в банката.

— Уолбаш имаше вид, сякаш ще припадне.

— Братята Карсън използват услугите на тази банка от създаването на фирмата си. Те са едни от най-големите вложители и това би трябвало да ти подсказва какви добри доходи си докарват тези кучи синове. Уолбаш и Гари Карсън са приятели. Според Уолбаш той е наистина чудесен човек.

— Ами брат му?

— Джим Карсън бил по-избухлив. Мисля, че Уолбаш малко се страхува от него. Джим е този, който е отишъл в болницата и е уволнил Даръл. Нарочно действат по този начин, защото така постигат целите си.

— Като доброто ченге и лошото ченге.

— По-скоро лошото и по-лошото. Знаеш ли, мога да се справя с някакъв дребен хитрец, който действа като невестулка по всяко време. Ако имам късмет днес и двамата братя ще бъдат във фабриката, и ще ги видя как изпълняват коронния си номер.

— Но каква бе целта на посещението ти в банката?

— Замразих сметките им.

Тя избухна в смях.

— Това не може да е законно.

— Разбира се, че е. Всички документи са при Уолбаш, подписани и заверени. Той трябва да ми сътрудничи, иначе ще му закова...

Тео се спря навреме. Мишел завърши изречението вместо него.

— ... гърба за стената.

— Да.

— Защо постоянно си гледаш часовника?

— Времето е най-важно. Срещата ми с Гари Карсън е в дванайсет и трийсет.

— Уговорил си, си среща.

— Естествено.

— Каза ли му по какъв повод искаш да се срещнете?

— И да разваля изненадата? Разбира се, че не му казах истината. Казах на секретарката му, че искам да правя някакъв бизнес с фабриката.

— Завий наляво на следващата пресечка. И карай направо около четири километра, фабриката е извън града — добави тя. — Значи Карсън си мисли, че е спечелил нов клиент?

— Точно така.

— Уолбаш сигурно ще му се обади и ще му каже за посещението ти.

— Ще му се обади точно в един часа и нито минута по-рано, иначе ще изпратят одитори да разпердушният банката, преди да е мигнал. Ще чака.

— Наистина ли можеш да го направиш?

Той не ѝ отговори. Тя изучава профила му няколко минути, после каза:

— Когато искаш нещо, не позволяваш нищо да ти попречи, нали?

— Точно така, не позволявам. Може би ще искаш да запомниш това.

— И винаги печелиш?

Той я погледна.

— Как мислиш?

Съвсем неусетно бе сменил темата. И двамата знаеха, че сега говорят за това, как той щеше да постигне своето по отношение на нея. После Мишел си спомни какво ѝ беше казал, преди още да разопакова багажа си предната вечер. Че няма да се налага да ходи в нейното легло. Че тя сама ще отиде при него. „Когато адът замръзне“, помисли си тя. Обърна глава и се загледа през прозореца. После ѝ хрумна още нещо и попита:

— Ами заплатите? Ако си замразил сметките им в банката, как ще плащат заплати?

— Съдът ще възложи на някого да пише чековете.

— Ами ако братята затворят фабриката просто от злоба?

— Печелят твърде много пари, за да я затворят, а и аз няма да им позволя.

— Можеш ли да го направиш?

— Разбира се. Ако не ми сътрудничат, когато приключат с тях, работниците ще са собственици на фабриката.

Тео видя фабриката в далечината. Облаци пушек изригваха от комините, извисяващи се над двете огромни бетонни сгради.

Колкото повече се приближаваха, толкова по-мрачно изглеждаше мястото. Мръсна сива фасада, мръсни прозорци, но като цяло сградата не беше в лошо състояние. Тео спря на чакълестия паркинг, слезе и се огледа.

— Господин Бюканън?

Тео се обърна по посока на гласа.

— Висок слаб мъж с делови костюм вървеше към колата.

— Конъли?

— Да, сър.

— Всичко наред ли е?

Конъли вдигна куфарчето си.

— Да, сър. Току-що получих новини. Заведен е.

Тео се наведе през отворената врата на колата и каза на Мишел:

— Имаш ли нещо против да изчакаш тук?

— Не. Но ако чуя изстрели, ще дойда.

Тео се обърна към Конъли, представи го на Мишел и обясни:

— Когато изляза, ти влизаш. Искам да чакаш до вратата.

Той остави двигателя запален. Мишел откопча предпазния си колан, избута седалката назад и включи радиото. Пееше Уили Нелсън. Тя прие това за добър знак. Може би Тео нямаше да попадне на неприятности, в края на краищата.

Три песни и девет реклами по-късно. Тео излезе. Усмихна се на Конъли, докато се разминаваха на вратата. Тео бавно стигна до колата, отпусна се на седалката и подкара, още преди да е затворил вратата. Мишел едва успя да закопчее колана си, преди той да се изстреля по пътя.

— Измъкваш се по най-бързия възможен начин ли?

— Гладен съм.

— Но наблюдаваш огледалото за обратно виждане — отбелязатя, после се извърна на седалката си и погледна през задното стъкло.

— Просто съм предпазлив. Никога не се знае дали някой няма да измъкне карабина изпод бюрото си.

— Добре ли мина?

— Всъщност наистина мина добре. Гари Карсън е много мил човек. Не би могъл да прояви по-голямо разбиране. Искане да направи каквото е редно. Не мога да ти кажа колко пъти повтори това. Разбира се, спомена завоалираната заплаха, че ще се наложи да закрие фабриката, защото, цитирам, „едва закърпвали положението“.

— А ти какво каза?

Той се ухили.

— Изсмях се.

— Значи си бил тактичен.

Тео се засмя.

— Разбира се.

— Това наистина ти допада, нали?

Той сякаш се изненада от въпроса, но отговори.

— Така е. Приятно ми е, че ще помогна на Даръл. Много ми е приятно.

— Защото виждаш смисъла.

— Да. Разбира се, този случай е лесен. Трябва да го реша преди уикенда.

— Наистина ли мислиш, че можеш да уредиш нещата за два дни?

— Да. Освен ако братята нямат скътани пари някъде на тайно място и не решат, че могат да издържат. Но дори и тогава няма да има значение. Те са нарушили толкова много закони, че мога да ги пратя зад решетките. А от Службата за защита на околната среда могат доста да се развихрят в този завод.

— Избухливият брат стисна ли те за гърлото?

— Не.

Мишел се усмихна.

— Изглеждаш разочарован.

— Така е. Исках да видя представлението им. Джим Карсън е в Ню Орлиънс днес, но се очаква да се върне в Боуън към шест. Гари спомена, че ще изчака да съобщи на брат си лично, вместо по телефона, вероятно, за да го накара да се разпени и да излее помята си отгоре ми. Предполагам, че Джим ще ми се обади някъде около пет минути, след като Гари му съобщи новината.

— Случайно да си казал на Гари къде ще бъдеш довечера?

Той се ухили.

— Може и да съм му споменал, че ще бъда в „Лебедът“.

Тя въздъхна.

— Значи може и да застреляш някого в крайна сметка.

[1] Финансова ревизия. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Новият училищен стадион бе впечатляващ, футболният отбор, от друга страна, беше всичко друго, но не и впечатляващ. По преценка на Тео играчите бяха невероятно слаби.

Момчетата искаха да се изфукат пред него. Те имаха талант, просто не знаеха как да го използват. Конрад Фрилънд крещеше с пълно гърло, за да надвика момчетата. Използваше свирката си толкова често, че те изобщо не й обръщаха внимание. Тренировката бе един оглушителен хаос.

Конрад най-после успя да накара първата група да се подреди в редица. Момчетата започнаха да се мотаят напред-назад по грижливо поддържаното игрище като пилета без глави.

Тео и Мишел стояха редом с учителя по музика на петдесет метровата линия и гледаха. Сияещ от гордост, Конрад се обърна към Тео и попита:

— Как намираш новите си момчета?

Тео реши да не обръща внимание, че нарече момчетата негови — беше абсурдно да му приписват претенции за собственост над тази разгащена шайка и каза:

— Защо не разиграете някоя комбинация, а ние с Мишел ще седнем да погледаме. Минаха доста години — предупреди той, — но все пак бих могъл да ви дам някои предложения.

Конрад го погледна объркан. Кимна към полето и каза:

— Това беше комбинацията.

— Моля?!

— Вече видяхте комбинацията.

— Комбинацията? Вие имахте само един... — Тео се опита да сдържи усмивката си, защото не искаше Конрад да помисли, че не приема тренировката на сериозно.

Учителят по музика нервно подръпна яката си. Беше облечен като за концерт: с безупречно изгладена бяла риза, вратовръзка и

тъмносин блейзър. Небето бе обсипано с дъждовни облаци и въздухът бе горещ и влажен. Тео предположи, че Конрад се задушава.

Мишел го сръга.

— Добра игра, какво ще кажеш?

Тео не отговори. После Конрад каза:

— Засега сме усъвършенствали само една комбинация, тази, която видяхте току-що. Наричаме я жилото.

— Ясно — кимна Тео, тъй като не му хрумна какво да каже в тази безумна ситуация.

— Добре я правят, нали?

Мишел отново сръга Тео. Той невъзмутимо насочи вниманието си към Конрад. Не искаше да обиди човека. Бе очевидно, че беше положил много усилия, за да накара недисциплинираните момчета да изпълняват нарежданията му, но Тео нямаше намерение да го лъже, така че просто кимна.

— Интересно.

— Трябва да разберете моето положение и какво е постигнал отборът досега — продължи Конрад съвсем сериозно. — Миналата година бе първата за отбора ни и треньорът... ами той просто си взе шапката и напусна по средата на сезона. Разбира се, не беше спечелил нито един мач. Момчетата не знаят какво да правят, когато са на игрището. И аз не знам — призна си той. — Дайте ми флейта и ще ви науча да свирите, но това. — Той махна с ръка. — Това е извън възможностите ми. Затова отчаяно се нуждая от футболните ви ръководства и наръчници. Опитах се да върша добре работата си.

— Сигурен съм, че си направил всичко по силите си — съгласи се Тео, опитвайки да измисли някаква, дори и дребна похвала.

— Дори търсих информация в Интернет. Мога да ви разкажа историята на футбола като спорт, но не мога да обясня как трябва да се играе. Не мога да проумея нищо от всички тия схеми, които намерих в Интернет. Купища кръгове и стрелкички, които ми се струват съвсем безсмислени.

Той свали свирката от врата си и я подаде на Тео.

— Виж какво ще можеш да направиш ти като треньор.

— Аз не съм... — Конрад вече търчеше към автомата за студена вода — ... треньор — завърши Тео.

Мишел се наведе към него.

— Наистина са ужасни, нали? — прошепна тя.

— Определено — кимна ѝ.

Тя се усмихна.

— Ще ида да седна на сянка, докато свършиш.

Добре, помисли си той. Една тренировка. Ще поговори с момчетата, ще им каже, че ще изпрати на Фрилънд футболните наръчници с комбинации и няколко видеокасети, които да гледат и толкова. После щеше да се измъкне. Да, това бе планът му за тренировката.

Пъхна два пръста в устата си и изсвири на момчетата, за да привлече вниманието им, после им махна да се приближат към него.

Те се втурнаха тромаво, сякаш носеха тежести на гърбовете си. Едно момче падна, изправи се, пробяга още няколко метра и отново се препъна. „Дано не се натиска да играе защитник“, помисли си Тео. Скупчиха се около него и веднага го затрупаха с въпроси. Тео не каза нито дума. Просто вдигна ръка и изчака. Шумът най-после стихна.

Съвсем тихо той им каза да си свалят шлемовете и да седнат на тревата пред него. Те се подчиниха. Когато седнаха, Тео можеше да се закълне, че земята се разтнесе под краката му. После Елиът Уотърсън извика:

— Къде ти е пистолетът, тренер? — И шумът изригна наново.

Тео не каза нито дума. Просто стоеше със скръстени на гърдите ръце и ги чакаше да млъкнат. Не се наложи да чака дълго. След минута отново бе тихо.

Почти шепнейки, той каза:

— Елиът, пистолетът ми е на сигурно място, но се кълна, че следващият, който ме прекъсне, си е изпросил боя. Ясно? — Принуждаваше момчетата да стоят неподвижно и да се напрягат, за да чуват какво им казва. — А сега, ето какво ще направим.

Мишел седеше на пейката и наблюдаваше метаморфозата. Беше удивена колко лесно Тео установи контрол над момчетата. Те седяха с прибрани крака, с шлемовете в скута. Бяха вперили очи в Тео и попиваха всяка негова дума. Конрад бе видимо впечатлен. Той бе застанал близо до Тео и кимаше от време на време.

— Извинете, госпожо?

Мишел се обърна по посока на гласа и видя един висок, леко пълен мъж с тъмна коса, който стоеше точно пред тунела, който

водеше към съблекалните. Стори ѝ се смътно познат.

— Да?

Приблужи се към нея. Беше облечен с бермуди и спортна риза с къси ръкави в един и същ кафеникав цвят. На джобчето на ризата имаше избродиран надпис „Спийди“. Под джоба му бе закачена табелка с име. Носеше пакет с опаковка на куриерската служба „Спийди Месинджър“. Мишел зърна логото, но от такова разстояние не можа да прочете името на табелката.

— Търся доктор Мишел Ренърд. Случайно да я познавате?

— Аз съм доктор Ренърд.

Куриерът се усмихна облекчено.

— Слава богу. Обиколих целия град да ви търся. Той пхна пакета под мишницата си и бързо се заизкачва по металните стълби към пейката, на която седеше Мишел.

— Имате пратка за мен ли?

— Не, доктор Ренърд. Имам проблем, но се надявам, че ще ми помогнете да го разреша, преди да са изритали Еди.

— Моля?

Куриерът се усмихна.

— Еди е новото момче във фирмата ни и е направил голям гаф. Аз съм Франк между впрочем. — Той протегна ръка да се ръкува с Мишел. Дланта му бе влажна, а ръкостискането немошно.

— И какъв гаф е направил приятелят ви? — попита Мишел.

— Объркал е коя пратка на кого да достави — обясни мъжът. — Но той се нуждае от тази работа, защото жена му е бременна. Ако уволнят Еди заради тази издънка, ще загуби здравната си осигуровка. Чувствам се отговорен, защото аз съм човекът, който го обучи, така че използвам почивния си ден, за да се опитам да оправя тази бъркотия, преди шефът да е научил за нея.

— Много мило от ваша страна. С какво мога да ви помогна?

— Еди е приел пратка от една юридическа кантора в Ню Орлиънс в понеделник и е трябвало още там, на място, да попълни бланката и да я закрепи за пакета, но Еди не го направил. Занесъл пакета в пикапа. Вече бил взел друга пратка от „Белцър Лабс“, на която също не бил попълнил навреме бланката. Смятал да попълни и двете на хладно в колата, тя е с климатик. Така и направил, но разменил бланките на двете пратки. Аз разбрах за гафа само защото една

секретарка от друга юридическа фирма се обади и каза, че е получила някакъв чужд колет, в който имало литература за ново лекарство, което предстояло да бъде пуснато в продажба. За сметка на това тяхната пратка липсвала. За късмет на Еди аз се случих на телефона, когато се обадиха в офиса. Ако бяха стигнали до шефа, не ми се мисли какво щеше да стане. „Спийди Месинджър“ се гордее с бързите си и надеждни куриерски услуги, кълна се, че това е първата грешка за повече от три години. Както и да е — добави той и прехвърли тежестта си на другия крак, — надявах се да ми дадете пакета, който сте получила по погрешка, и аз да го доставя в юридическата кантора още днес.

Мишел поклати глава.

— Бих искала да ви помогна, но не помня да съм получавала никакви пратки. Кога и къде е била доставена? Знаете ли?

— Еди я занесъл в болницата.

Мишел забеляза, че ръцете му трепереха, докато прелистваше бележника си. Беше нервен и не смееше да я погледне в очите. Тя реши, че това е странно, но после отдаде притеснението му на допуснатата грешка.

— Вече ходих в болницата, с надеждата да ви открия там и една от сестрите бе така добра да провери седмичния журнал. Каза, че имало катастрофа късно същия следобед и че сте били в операция, когато Еди е доставил пратката, но това е много странно, тъй като вие сте се подписали като получател.

— Да, помня катастрофата. Бях в хирургията и се борех с една планина картони, които трябваше да попълня, преди да си тръгна. Обадиха ми се от спешното, че има пратка за мен. Но не помня да съм я получавала.

— Може би ще се сетите, ако ви кажа, че вие сте се подписали.

— Така ли? — Тя определено не помнеше такова нещо.

С видимо отчаяние той каза:

— Да, доктор Ренърд, в бланката пише вашето име. Винаги пазим копие от формуляра при нас, въпреки че изпращаме оригинала на изпращача. Уверявам ви — добави той, без да успее да представи яда си като тревога, — вашият подпис е съвсем ясен и четлив.

— Няма полза да се ядосвате — каза тя. — И ако сте успели да прочетете подписа ми, значи със сигурност не е моят. Никой не успява

да разчете почерка ми. Все пак мисля, че знам какво се е случило — добави тя. — Секретарката на отделението се е подписала вместо мен. Това е стандартна процедура.

Мишел напрегна мозъка си, опитвайки се да си спомни какво бе станало след това. Помнеше, че бе изтощена, защото бе работила почти цялата предишна нощ, беше решила да не си тръгва, преди да попълни всички картони.

— Помня, че слязох да взема пакета.

— Къде? — попита той нетърпеливо и хвърли бърз поглед през рамо към игрището. — На регистратурата или в спешното?

— В спешното. И точно тогава пристигнаха линейките. — Тя сви рамене. — Веднага се върнах в операционната и направих две операции една след друга.

— Значи изобщо не сте отворили пакета, така ли? — Той се усмихваше и изглеждаше облекчен.

— Не, не съм го отваряла. Със сигурност щях да си спомням това, особено ако са били документи от юридическа кантора.

— Нали разбирате колко притеснени са онези адвокати. Държат веднага да получат документите си. Били са предназначени за друга юридическа фирма. Някакви поверителни документи. Мога да отида веднага до болницата и да получа пакета от онази секретарка, нали? Как се казва?

— Елена Милър, но няма да ви даде нищо, освен ако не ѝ се обадя преди това.

— Ще може ли да ѝ се обадите сега? Еди вече е взел пакета, който е бил предназначен за вас и сега пътува насам. Определено бих искал да приключим с тази история още днес. Имам мобилен телефон.

Той пристъпи към нея и ѝ подаде телефона си. Мишел подуши афтършейва му. Беше се намазал доста обилно, но въпреки това не бе успял да скрие мириса на пот.

Държеше се ужасно нервно. Нищо чудно, че се потеше непрестанно. Постоянно хвърляше погледи през рамо към игрището, сякаш се страхуваше, че някое от момчетата ще запрати топката към него. Мишел набра номера на болницата и помоли да я свържат с Елена.

— Направо ги е хипнотизирал, не мислите ли? — отбеляза тя, докато чакаше секретарката да отговори.

— Какво?

— Треньорът. Момчетата попиват всяка негова дума. Забелязах, че ги гледате.

— А... да, да, така е.

Елена Милър се обади от спешното и каза с обичайния си отривист говор:

— Милър на телефона.

— Здравей, Елена. Обажда се доктор Ренърд. Прекъсвам ли те, може би си заета с нещо важно?

— Тук винаги сме заети с нещо важно, доктор Ренърд, а вие забравихте да попълните картоните си. Пропуснахте два. Оставихте и пощата си недокосната. Кутията ви е препълнена. Добре, че се обадохте, нали? Какво мога да направя за вас?

— Аз довърших картоните — настоя Мишел. — Абсолютно всички, така че ако Мърфи си мисли да ме натопи, кажи му, че ще му го върна.

— Спокойно. Мърфи също е в отпуска. Какво мога да направя за вас? — повтори тя.

Мишел обясни случая с обърканите пратки.

— Помниш ли да си се подписвала за някаква пратка вместо мен, доставили са я към пет часа в понеделник?

— В момента не мога да си спомня дори какво ядох на вечеря снощи. Помня, че понеделникът беше един от онези адски дни в спешното. Имаше върволица от пострадали и една тежка катастрофа на магистралата. Поне двайсет майки и бащи бяха задръстили фойетата и коридорите, докато лекарите се грижеха за децата им. Почти съм сигурна, че не съм подписвала нищо, но това няма значение. Ако съм се подписала, значи съм залепила жълта бележка на шкафчето ви, че при мен има пакет за вас. Бих го прибрала вътре, но още не сте ми казали комбинацията на ключалката.

— Съжалявам. Все забравям. Имаш ли представа къде може да е пакетът сега?

— Ще се огледам. Или е на бюрото ми, или върху вашето шкафче. Какво искате да направя, като го открия?

— Предай го на човека от „Спийди Месинджър“. Той ще бъде при теб съвсем скоро.

— Добре. Аз съм тук до шест, но нито минута по-късно. Днес ми е вечерта за бридж с приятели и трябва да съм у нас преди шест и трийсет. Мой ред е да бъда домакиня.

— Сигурна съм, че куриерът ще пристигне преди това. Благодаря, Елена.

Тя затвори и върна телефона на Франк. Забеляза, че Тео върви през игрището към тях. Франк явно също го бе видял. Без да го изпуска от погледа си, той попита Мишел:

— Какво ви каза тя? При нея ли е пакетът?

— Спокойно. Еди няма да загуби работата си. Елена ще бъде в болницата до шест и ще направи размяната.

Той не ѝ благодари. Всъщност си тръгна съвсем внезапно. Нахлупи козирката на шапката си още по-ниско на челото и се втурна надолу по стъпалата. Почти се бе скрил в тунела, преди тя да извика:

— Няма проблем.

Той не я чу. В отчаяното си желание да се измъкне, преди някой друг да е видял лицето му, той хукна с всички сили през съблекалните към паркинга до стадиона. Задъха се от усилието. Облегна се на колата и се опита да си поеме дъх, докато отваряше вратата. Чу някакъв звук зад себе си и рязко се извърна.

Очите му се разшириха от изненада.

— Какво, по дяволите, ти става? Защо се промъкваш така зад мен? Следиш ли ме?

— Какво си мислиш, че правиш?

— Правя каквото е необходимо — настоя той. — Никой друг нямаше да свърши работа. Докторката повече няма да ме види. Освен това рискът си струваше. Знам къде е пакетът. И отивам да го взема.

— Беше ти казано да не контактуваш с нея. Изяснихме ти го пределно ясно. Сега лекарката знае как изглеждаш. Направи глупава грешка и смятам, че на другите това никак няма да им хареса.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Тео мълчеше, докато пътуваха обратно към къщата на Мишел. И на двамата им беше горещо и искаха да си вземат по един душ, преди да отидат в „Лебедът“. Тео ѝ беше предложил да я заведе на някое поизискано място, но тя бе обещала на баща си да му помогне на бара, ако се налага. Срядата се очертаваше като доста натоварен ден заради предстоящото състезание по риболов в събота.

— Не може ли брат ти да му помогне? — попита Тео.

— Джон-Пол не се е вясвал последната седмица.

— Той често ли изчезва така?

— Когато баща ми има нужда от него, идва.

— Но как разбира кога баща ти се нуждае от него? Обажда ли му се?

Мишел се усмихна.

— Джон-Пол няма телефон, а и да имаше, нямаше да го вдига. Обикновено се появява в петък сутрин, за да провери с какво може да помогне на татко. Джон-Пол никога не работи в бара през седмицата.

— Ами ако баща ти закъса? Ако се разболее или изникне нещо спешно?

— Джон-Пол ще разбере, че нещо не е наред.

— Шесто чувство ли има?

— Просто разбира.

— Брат ти май е особняк.

— Не е особняк — защити се тя. — Просто е различен.

— Ами другият ти брат? — Реми?

— Какво за него?

— И той ли е различен?

— По твоите стандарти — не, не е различен.

И двамата се умълчаха за цяла вечност. Мишел наруши мълчанието, когато забеляза, че той се мръщи.

— За какво си мислиш?

— За момчето, дете все се спъваше по игрището днес.

— Какво за него?

— Беше с маратонките на брат си.

— И се опитваш да измислиш какво можеш да направиш?

— Отборът се нуждае от нови екипи — отбеляза той. — Конрад ще говори с треньора в Сейнт Клеър да пуснат нашия отбор да ползва залата им за тежести. Никой не трябва да излиза на игрището, ако не е в необходимата форма. Разбираш ли какво имам предвид?

— Трябва да натрупат мускули и да придобият издръжливост.

— Точно така. Иначе могат да се контузят.

— Нарече ги нашия отбор.

— Не съм.

— Напротив, точно това каза. Чух те съвсем ясно.

Той смени темата.

— Какво искаше онзи куриер? Видях те да говориш с него.

— Имало някаква объркана пратка в болницата. Обадох се на секретарката в спешното. Тя ще оправи нещата.

Той кимна, после отново смени темата.

— На каква сума, мислиш, ще възлиза наградата от турнира по риболов?

— Не знам колко участници ще се запишат тази година, но ако трябва да предположа грубо, по двама човека в лодка, всеки с по петдесет долара... миналата година имаше над седемдесет участници...

— Значи, да кажем, ако тази година се запишат осемдесет човека, стават четири хиляди.

— Това са много пари по тези места.

— С четири хиляди могат да се купят доста маратонки.

— Струва ми се, че си измислил план.

— Да, но ключовият елемент в този план е да победим.

Тя се засмя.

— Не се шегуваш. Ами баща ми?

— Какво за него? — попита той. Зави по алеята пред къщата ѝ и паркира колата.

— Две хиляди долара ще бъдат за него.

— Той ще ги дари. Баща ти не е проблем. — Двамата тръгнаха към вратата. — Но както ти казах, ключовият елемент в плана е да спечелим.

— Яд те е, че не можеш просто да отидеш и да купиш на отбора това, от което се нуждае, нали?

Беше улучила право в целта.

— Да — призна той. — Но знам, че не мога да го направя. Родителите им ще възразят. Ще засегна гордостта им. Нали?

— Да, така е. Ще се разориш, ако купуваш на разни момчета скъпи огради, обувки, футболни екипи и бог знае какво още.

— Не е редно едно дете да се тревожи, че в задния му двор има алигатор.

Тя се обърна към него, постави ръце на раменете му и го целуна.

— Това за какво беше? — попита той, когато Мишел го остави и тръгна напред.

Тя го погледна през рамо, усмихна се бързо и каза:

— Защо те целунах ли? Отговорът е лесен. Целунах те, защото мисля, че си сладък.

Той реагира, сякаш го беше обидила.

— В мен няма нищо сладко.

— Нима? Тревожеше се да не притесниш онова момче, което носеше маратонките на брат си, нали?

— Не съм казал, че се тревожа.

Тя се усмихна.

— Не, но се тревожеше, нали?

— Да, но...

— Сладък си.

— Аз изкарвам много пари, Мишел и със сигурност не е защото съм сладък.

Бавно се приближаваше към нея и при всяка негова стъпка, тя правеше крачка назад.

— Не ме интересува колко пари изкарваш. Успял си да заблудиш всички в Бостън, нали? Сигурно те мислят за безмилостен прокурор.

— Аз съм безмилостен прокурор и се гордея с това.

— Ти бе загрижен за Джон-Патрик и затова купи оградата. Знаеш какъв ми се струваш сега, нали?

— Не ми кавай — предупреди я той.

— Сладък.

Той поклати глава.

— Не. Знам всъщност защо ме целуна, скъпа. Признай си истината.

Той я прегърна през кръста, тъкмо когато тя се опитваше да се вмъкне в библиотеката. Придърпа я към себе си и Мишел се засмя. Гърдите му бяха твърди като каменна стена. Топла каменна стена.

Той се наведе над нея, така че устните му се озоваха на сантиметър-два от нейните.

— Искаш ли да ти кажа защо ме целуна?

— Стоя в напрегнато очакване.

— Съвсем просто е. Защото ме желаш.

Тео очакваше тя да възрази, но изобщо не се разочарова, когато Мишел каза:

— Когато си прав, си прав.

— И знаеш ли още какво?

— Какво? — Тя се наведе назад, за да го погледне.

— Едва се удържаш да не ме докоснеш. — Придърпа я още по-близо до себе си.

Тя обви ръце около кръста му и пъкна палците си в колана му.

— Вече съм те докосвала. Наистина трябва да поработиш върху егото си. Забелязала съм, че нямаш никаква самоувереност, когато край теб има жени. Това е много тъжно... но...

— ... но какво? — попита той като търкаше брадата си в бузата ѝ.

— Въпреки това си сладък — прошепна тя, после леко го ухапа по ухото.

Той изстена.

— Ще ти дам да разбереш колко съм сладък.

Наклони главата ѝ назад и я целуна страстно и настойчиво. Целувката бе гореща, дива, изключително възбуждаща.

После стана още по-хубаво. Тео се сети за израза „като пластелин в ръцете му“, защото Мишел се притисна към него и му позволи да я лиши от всяка логична мисъл.

Целувката продължаваше още и още, усещането бе толкова прекрасно, че Мишел се опита да се притисне още по-силно към него. Не искаше той да спре да я докосва. Той галеше ръцете ѝ, гърба ѝ, врата ѝ, омагьосваше я с ръцете си и единственото, което тя можеше да си мисли, бе: *Не спирай. Не спирай.*

— Недей.

Каза го на глас секунда след като той я пусна от прегръдката си.
И двамата трепереха.

— Недей какво? — прошепна той дрезгаво.

Беше задъхан. Тя бе доволна, защото знаеше, че тя е причината за мъките му, но после осъзна, че е в същото положение.

— Недей какво? — повтори той, после се наведе и я целуна отново. Лека, нежна милувка, която я остави тръпнеща за още.

— Не знам.

— Положението се изплъзва от ръцете ни.

Челото ѝ се притискаше към гърдите му. Тя удари глава в брадата му, когато кимна.

— И като говорим за ръце...

— Да?

Той я целуна по главата.

— Май трябва да дръпнеш твоите.

— Какво?

— Твоите ръце.

Тя ахна.

— О, боже!

Трябваха ѝ поне пет секунди да отдели ръцете си от дънките му. Лицето ѝ гореше, когато се обърна и излезе от стаята. Чу смеха му, докато се качваше по стълбите.

Тя грабна халата си, влезе в банята и свали бързо всичките си дрехи. Пусна душа докрай, стъпи във ваната и едва не скъса завесата, докато я дърпаше.

— Причина номер едно — прошепна си. — Той ще разбие сърцето ми.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Беше седем без петнайсет, когато Тео и Мишел пристигнаха в „Лебедът“. Барът вече бе пълен. Стари камиони и ръждясали пикапи с багажници за пушки и стикери по броните изпълваха паркинга. *Предпочитам да съм за риба* явно бе най-популярният девиз, но погледът на Тео бе привлечен от друг надпис, който се състоеше само от една дума — *Гатор-пласт*, изписана с ярки флуоресцентни букви. Като я загледа по-отблизо, Тео забеляза картинка на превързан алигатор. Не можа да разбере какъв е замисълът.

Тео забеляза, че на паркинга няма нито една нова кола. Ако досега се бе съмнявал, че това е беден район, сега около него бе пълно с доказателства. Някои от пикапите изглеждаха така, сякаш ги бяха извадили от автоморгата. Но Тео бе научил поне едно нещо от престоя си в Боуън — хората се справяха с това, което имаха.

— За какво мислиш? — го попита Мишел, докато заобикаляха един очукан стар микробус.

— Колко трудно се свързват двата края по тези места — отвърна той. — Но знаеш ли какво? Не съм чул никой да се оплаква.

— Няма и да чуеш. Твърде горди са.

— Споменах ли колко си красива тази вечер?

— В тази стара дреха?

Старата дреха бе една минирокля на синьо-бели карета с остро деколте и Мишел бе прекарала двайсет минути в размисъл, преди да се реши да я облече. Почти толкова време отдели и на косата си. Беше я пуснала свободно да пада на раменете. Доста се постара, докато ѝ придаде такъв вид, сякаш изобщо не се бе занимавала с нея. После си сложи малко руж, за да подчертае скулите си и червило, и гланц. Когато осъзна, че прекалява с грижите за външността си — беше съблякла и облякла роклята три пъти, и че цялото това суетене е заради Тео, спря веднага.

— Когато някой ти направи комплимент, се очаква да благодариш. Изглеждаш много красива тази вечер — повтори той — в

тази стара рокля.

— Присмиваш ми се, нали?

— Аха.

Той я бе излъгал, като ѝ каза, че изглежда красива, но не можеше да формулира с думи как се бе почувствал, когато тя се появи. Хрумна му думата *взривоопасна*. Би могъл да използва и ослепителна, но се почувства притеснен да произнесе единствената дума, която се въртеше в главата му. *Изтънчена*.

„Този комплимент би я впечатлил силно“, помисли си той. И какво му ставайте на него? Редеше наум поетични епитети. Това пък откъде му хрумна?

— Грехота е да се присмиваш на някого.

Тео отвори вратата, но преди да ѝ направи път да влезе, се зачете в написаната на ръка табелка на вратата.

— Нищо чудно, че е толкова претъпкано. Тази вечер е „пий колкото бира можеш да изпиеш“.

Мишел се усмихна.

— Тук винаги е „пий колкото бира можеш да изпиеш“, стига да си плащаш всяка халба и да не шофираш след това. Местните го знаят.

— Мирише ми на нещо вкусно. Хайде да хапнем. Боже, само да не е люто.

— Тъй като е сряда, можеш да хапнеш пържен скат и пържени картофи, което несъмнено ще те зарадва.

— Или?

— Пържени картофи и пържен скат.

— Това избирам.

Докато си пробиваха път към бара, разни хора спираха по-често Тео, отколкото нея. Поне дузина мъже и жени искаха да се ръкуват с него или просто да го потупат по рамото и всички те искаха да говорят за футбол.

Единственият човек, който спря Мишел, беше някакъв мъж, който искаше да я пита за хемороидите си.

Баща ѝ бе в далечния край на бара, близо до склада, и си говореше с Конрад Фрилънд и Арти Рийвс. Джейк се мръщеше и кимаше на това, което Конрад разправяше на него и Арти, и не забеляза приближаването на дъщеря си.

Арманд, готвачът, действаше в кухнята, а брат му Майрън обслужваше бара.

— Татко е хванал Майрън да му помага — каза Мишел. — Май ще се откача за известно време.

— Баща ти ни маха.

Когато най-после стигнаха до баща ѝ, той повдигна плота и бързо отиде при Мишел. Тя забеляза, че Арти и Конрад ѝ се мръщят.

— Тео, защо не си налееш една бира и не седнеш на бара, докато аз си кажа две-три думи насаме с дъщеря ми.

Изражението на Джейк подсказа на Мишел, че е направила нещо, което той не одобрява. Последва го в склада и попита:

— Нещо не е наред ли, татко?

— Той ще си замине, Майк, това не е наред. Говорихме си с момчетата и решихме, че това просто не трябва да се случи. Този град има нужда от Тео Бюканън. Не може да не си разбрала това. Повечето хора са дошли тази вечер специално за да си поговорят с него.

— Искат безплатни правни съвети ли?

— Някои от тях — призна Джейк. — А и тази работа със захарната фабрика, пък и футболният сезон започва скоро.

— Татко, какво очакваш да направя? Този човек живее в Бостън. Той не може да пътува напред-назад.

— Разбира се, че не може. — Той се подсмихна на глупавата идея да се лети до Бостън и обратно до Боуън.

— Тогава какво?

— Мислим, че можеш да го накараш да промени решението си, ако се постараш.

— Как? — попита тя.

Раздразнена, сложи ръце на кръста си и зачака. Знаеше, че престъпният мозък на баща ѝ работеше и бе сигурна, че каквото и предложение да бе измислил той, то несъмнено щеше бъде нестандартно. Подготви се да чуе идеята му.

— Бъди по-гостоприемна.

— Какво значи това?

— Дватамата с Конрад измислихме добър план и Арти смята, че може и да има успех. Тео споменал пред Конрад, че ти си искала той да отседне при мен.

— Точно така.

— На това гостоприемство ли му викаш, Майк?

Тя не разбра как стана, но пак се бе озовала в позиция да се оправдава.

— Сега се държа любезно с него. Честна дума.

— Сготви ли му твоята пилешка супа?

— Не, но...

— Добре — кимна Джейк. — Жената на Конрад ще донесе тайно утре сутрин една тенджера супа и ти може да излъжеш, че сама си я сготвила.

— Това не е честно — изтъкна тя. И тогава ѝ светна какво всъщност ѝ казваше баща ѝ. — Чакай малко. Мислех, че харесваш моята пилешка супа.

Той продължи невъзмутимо:

— Ами лимоновата торта? Още не си му я правила, нали?

— Не. — Тя пристъпи към него. — Предупреждавам те, татко, ако кажеш „добре“, никога повече няма да те поканя на вечеря в дома си.

— Скъпа, сега не е време да проявяваш чувствителност. Трябва да се справим с кризата, а разполагаме само с два-три дни, за да го накараме да промени решението си.

— Ние не можем да направим нищо.

— Не и с подобно отношение, така няма да стане. Залавяй се с програмата и не бъди толкова негативно настроена.

Баща ѝ бе толкова възторжен, че тя се почувства ужасно, задето трябва да попари ентусиазма му.

— Просто...

Той заговори в същия момент.

— Мерилин току-що тръгна.

— Жената на Арти ли?

— Именно. Тя прави много вкусна шоколадова торта и си отиде, за да изпече блатовете тази вечер. Утре до обяд тортата ще бъде в кухнята ти.

Мишел се чудеше дали да се обиди, или да се смее.

— И Тео ще си помисли, че аз съм я забъркала? Кога по-точно съм имала време да му изпека торта? Бях с него през целия ден, а утре сутрин отивам в клиниката и започвам да подреждам.

— Не, ти не разбираш какво се опитваме да направим. Мерилин ще остави с тортата и картичка „Радваме се, че си при нас“, за да разбере той колко дружелюбни са всички тук. Карън Крофърд ще донесе пушен бут и от нейната картофена салата. Разбира се, също ще сложи една картичка. Жената на Даръл също иска да участва. Тя ще донесе пресен зелен боб от градината си.

— С хубава картичка — каза Мишел, скръсти ръце и се намръщи.

— Точно така.

— Тогава защо да се преструвам, че аз съм сготвила пилешката супа?

— Защото не искам Тео да си мисли, че не можеш да готвиш.

— Аз мога да готвя.

— Завела си го в „Макдоналдс“. — Това не бе коментар, бе обвинение.

На Мишел вече не ѝ харесваше толкова, че хората в малките градчета нямат тайни един от друг. Очевидно всичко се разчуваше. Изведнъж големият, лош, безличен град беше престанал да ѝ се струва толкова ужасен.

— Той искаше да отиде там — настоя тя. — Тео обича „Макдоналдс“... и аз също. Правят страхотни салати.

— Ние само се опитваме да бъдем дружелюбни.

Мишел се засмя. Когато Джейк, Конрад и Арти се захващаха с нещо заедно, обикновено раждаха най-скандалните идеи. Тази поне нямаше да ги отведе в затвора.

— И искате аз също да бъда дружелюбна.

— Точно така. Знаеш какво имам предвид. Накарай го да се почувства като у дома си, сякаш тук му е мястото. Изведи го, покажи му забележителностите.

— Какви забележителности?

— Мишел, ще ни помагаш ли или не?

Започваше да се изнервя. Наричаше я Мишел само когато бе недоволен от нея. Тя отново се разсмя, макар да бе сигурна, че това ще го подразни още повече, но не се сдържа. Този разговор бе абсолютно смахнат.

— Добре — каза тя. — След като това е толкова важно за теб, Конрад и Арти, ще ви помогна.

— Това значи много за хората, които работят в захарната фабрика, също и за момчетата от отбора. Трябваше да чуеш какво ни разказа Конрад за тренировката днес. Каза, че Тео направо омагьосал момчетата. Каза също, че Тео разбира от футбол много повече от него.

— Всички разбират от футбол повече от Конрад.

— Тео знае как да организира момчетата. Спечелил е уважението им ей така — той щракна с пръсти и кимна. — Има и още един куп причини да искам той да остане, но ти сама знаеш най-важната от тях, нали?

— Не, татко. Каква я тя? — Вече бе решила, че ако той й кажеше, че се надява Тео да се ожени за нея, ще си тръгне от бара.

— Отишъл и купил за рождения ден на момчето на Даръл ограда. Напоследък не се намират много хора като Тео. И си помисли колко пари е дал за оградата.

— Ще направя каквото зависи от мен, но те моля да не възлагаш големи надежди. Тео ще си замине и ние не можем да променим това каквото и да правим.

— Ето го пак това негативно отношение. Трябва да направим всичко възможно, не мислиш ли? Този град се нуждае от добър, честен адвокат и Тео Бюканън е точно такъв.

Тя кимна.

— Добре. Какво ще кажеш утре да приготвя моето суфле?

Той я погледна стреснато.

— О, не, скъпа, не го прави. Сервирай му пилешката супа на Били. Помни, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха.

— Но ти харесваш моето суфле. — Тя посърна. — Не го ли харесваш?

Той я потупа по рамото.

— Ти си ми дъщеря и аз те обичам. Трябваше да ти кажа, че го харесвам.

— Знаеш ли колко време ми отнема да го приготвя? Цял ден — съобщи му тя, преди той да направи предположение. — Можеше и по-рано да ми споменеш, че не държиш на него.

— Не искахме да нараним чувствата ти, нали си ни толкова крехка и чувствителна.

— Наистина, татко, можеше да... Чакай малко. Не *искахме*?

— Братята ти и аз. И те, те обичат, скъпа. Ти готвиш чудесно простите неща, бисквитите ти са меки и пръхкави, но сега трябва да шашнем човека. Както ти казвах, пътят към сърцето на мъжа...

— Да, знам... минава през стомаха. Това са глупости между другото.

— О! Как мислиш, че ме спечели майка ти?

Кога щеше да се научи, че няма да надделее в спор с баща си каквото и да приказва. Мишел най-после призна поражението си.

— Със световноизвестната си орехова торта.

— Точно така.

— Не искам да печеля Тео така, както мама е спечелила теб.

— Знам. Но градът иска да го спечелиш.

— Добре, ще изпълня моята част от плана. Обещавам. Но да си изясним нещата. Моята част означава да не готвя въобще, да излъжа за пилешката супа, като кажа, че аз съм я направила и да се държа дружелюбно. Да сложа ли ментово бонбонче на възглавницата му довечера?

Той я прегърна и я притисна в силната си мечешка прегръдка.

— Това може да е прекалено. Сега върви да седнеш, а аз ще донеса вечеря на двама ви.

Това бе единствената спокойна минута за Мишел през следващите три часа. След като двамата с Тео хапнаха, тя си сложи престилка и се зае да почиства масите и да разнася халби студена бира. Тео бе заклещен да седи на бара между двама мъже, които стискаха някакви листи в ръцете си. Зад него се бе образувала опашка. Джейк се навеждаше през бара и запознаваше Тео с всички.

„Още безплатни правни консултации“, помисли си Мишел. Майрън бе изчезнал още преди час и тъй като баща ѝ бе зает да манипулира Тео, Мишел се зае да обслужва бара.

В десет и половина кухнята бе официално затворена и почиствена и тълпата оредя. В бара имаше едва десетина човека, когато Мишел свали престилката си и отиде до джубокса. Пусна монетата, която бе взела от касата, натисна избрания бутон и седна на една ъглова маса, която току-що бе почистила. Сложи лакът на масата и подпря брадичка на дланта си.

Погледът ѝ постоянно се връщаше на Тео. Той изглеждаше толкова сериозен и привлекателен в сивата си тениска и дънки. Защо

трябваше да е толкова секси? И защо не можеше тя да му намери някакъв недостатък, за да се вкопчи в него и преодолее влечението, което изпитваше. Сега не мислеше за нищо друго, освен за това, че иска да прави секс с него. Боже, означаваше ли това, че се превръща в уличница? Сексът сигурно би бил страхотен. *Стига си мислила за това. Мисли си за нещо друго.*

Още една мисъл изникна в главата ѝ и тя бе още по-потискаща. Страхотно. Когато той си тръгнеше — а той ще си тръгне, — градът щеше да вини нея за това. Не, нямаше да кажат нищо, но всички щяха да мислят, че вината е нейна. Че тя не е била достатъчно дружелюбна.

Тя се зачуди как биха се почувствали всички те, ако знаеха точно колко дружелюбна искаше да бъде тя. *Признай си, по дяволите. Съжаляваш себе си, защото той ще се върне в Бостън, при изтънчения си живот там, а ти искаш той да остане в Боуън. Завинаги.*

Как бе станало това? Как бе могла да се прояви като такава глупачка? Нищо ли не означаваха за нея причините, поради които не трябва да се влюбва в него, които си бе изброявала? Очевидно не. Тя бе прекалено наивна, за да обърне внимание на собствените си предупреждения. Беше силна жена, защо не бе успяла да се защити от него? Обичаше ли го? Боже, ами ако го обичаше?

Не е възможно, реши тя. Любовта не се случва толкова бързо... нали?

Мишел беше толкова заета с тревогите си, че не забеляза кога Тео се е приближил до нея.

— Имаш вид, сякаш е умрял най-добрият ти приятел. Хайде. Ела да танцуваш с мен.

Върви си и ме остави да тъна в самосъжаление.

— Добре.

Тео извади монета от джоба си, пусна я в джубокса, каза ѝ да си избере песен и тя веднага натисна един бутон.

Музиката започна, но чак когато Тео я прегърна, Мишел осъзна каква грешка е направила. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, в уязвимото ѝ самосъжалително състояние, бе той да я докосва.

— Напрегната си като пружина. Отпусни се — прошепна той в ухото ѝ.

— Спокойна съм.

Той нежно натисна главата ѝ надолу и я придърпа по-близо до себе си, така че телата им се докоснаха плътно. О, боже! Голяма, голяма грешка. Сега бе твърде късно, помисли си тя и се сгуши в него, като обви пръсти около врата му.

— Обичам тази песен.

— Звучи ми познато, но не се сещам. Обикновено не слушам кънтримузика.

— Това е Уили Нелсън, а песента се казва „Сини очи плачат в дъжда“.

Лицето му бе съвсем близо до нейното и това я разсейваше.

— Хубава песен. Харесва ми — каза той.

Тя се опита да се отдръпне, но той не ѝ позволи.

— Тъжна песен е — каза тя.

Двамата се поклащаха бавно в ритъма на музиката.

— Разказва една стара история — обясни тя.

— Каква?

Той я целуна точно под ухото и от това по гърба ѝ плъзнаха иглички. Тя потрепери. Той знаеше какво ѝ причинява. О, боже, тя наистина бе като глина в ръцете му!

— Разказва се за една жена, която се влюбва в един мъж и после той я изоставя и тя...

— Нека отгатна... плаче в дъжда?

Тя усети присмеха в гласа му. Ръката му нежно галеше гърба ѝ.

— Той защо я изоставя?

— Защото е гадняр. — Твърде късно осъзна, че е изрекла на глас мислите си. Бързо добави: — Това е просто песен. Само предполагам. Може би тя го е изоставила. И сега е толкова щастлива, че се е отървала от него, че плаче в дъжда.

— Аха.

Тя се притисна към него, а пръстите ѝ нежно погалиха врата му.

— Най-добре спри да правиш това.

— Не ти ли харесва? — Тя прекара пръсти през косата му, докато задаваше въпроса.

— Да, харесва ми. Затова искам да спреш.

— О! — Значи и тя можеше да го смуцава. Това чудесно откритие я накара да се почувства малко по-безразсъдна. — Значи не

искаш да правя и така — прошепна тя и го целуна леко в основата на врата.

— Мишел, предупреждавам те. Тази игра се играе от двама.

— Каква игра? — попита тя учудено, после отново го целуна по врата, като го погъделичка с език. Чувстваше се дръзка. Джейк бе в кухнята, а никой от останалите хора в бара не им обръщаха внимание. Освен това едрото тяло на Тео почти скриваше нейното. Това я правеше по-безразсъдна и тя се притисна още по-силно към него. — Ако не ти харесва това, което правя...

Предизвикателството не остана без отговор.

— Държиш се лошо — каза ѝ той.

Тя въздъхна.

— Благодаря.

— Знаеш ли какво ми харесва?

— Какво? — прошепна почти без дъх.

— Харесва ми как миришеш. Когато се приближа до теб, твоето ухание ме побърква и ме кара да мисля за всички неща, които искам да направя с теб.

Тя затвори очи. *Не питай. За бога, не питай!*

— Какви неща?

До този момент глупаво се бе заблуждавала, че държи нещата под контрол. Тя бе започнала този еротичен разговор и от начина, по който той я прегръщаше, бе сигурна, че го е разтърсила.

Но когато Тео започна да шепне в ухото ѝ, Мишел осъзна, че може да я върти на малкия си пръст. С нисък, дрезгав глас той ѝ каза точно какво иска да направи с нея. В неговите фантазии тя, разбира се, беше звездата и всяка частица от тялото ѝ, включително и пръстите на краката ѝ бяха включени в сценария. Той имаше богато въображение и със сигурност не се срамуваше да говори. Мишел знаеше, че сама се е поставила в това положение. Тя беше попитала. Но това нямаше значение. Когато той свърши с описанието на различните начини, по които би искал да я люби, кръвта бучеше в ушите ѝ, костите ѝ сякаш бяха омекнали, тя цялата се бе разтопила в ръцете му.

Песента свърши. Той я целуна по бузата, изправи се и я пусна.

— Благодаря за танца. Искаш ли бира или нещо друго? Изглеждаш нещо зачервена.

Нещо зачервена? Тя имаше чувството, че в бара е поне петдесет градуса. Когато погледна в очите му, разбра, че той много добре знаеше какво ѝ бе причинил.

— Тук е доста задушно. Мисля да изляза навън да подишам чист въздух — съобщи той небрежно.

Тя го изпрати с поглед. Той едва бутна вратата и излезе навън, когато тя изтича след него.

— Край.

Той стоеше навън на лунната светлина. Тя го сръга в гърба между плешките и повтори по-силно.

— Край. Ти спечели.

Той се обърна.

— Моля?

Тя бе толкова ядосана, че заби пръст в гърдите му.

— Казах, че ти спечели.

— Добре — кимна той спокойно. — Какво спечелих?

— Знаеш за какво ти говоря, но след като сме сами, защо да не ти го кажа направо? Тази игра, която играем двамата. Ти я спечели. Честно ти казвам, мислех, че мога да контролирам положението, но очевидно съм грешила. Не съм достатъчно добра. Ясно? Ти спечели.

— И какво по-точно спечелих?

— Секс.

Той повдигна веждата си.

— Какво?

— Чу ме. Ще правим секс, Тео Бюканън. По-точно ще правим страхотен секс. Разбра ли?

Дяволита усмивка прекоси лицето на Тео, а после той се загледа в далечината. Дали вече си мислеше как ще се любят, или не можеше да задържи вниманието си толкова дълго, че да чуе как обявява поражението си?

— Мишел, скъпа...

— Не ме слушаше, нали? Искам да правя секс с теб. По-точно див, страстен секс — допълни тя. — Нали се сещаш за какво ти говоря? Горещ, пламенен, умопомрачителен секс, който ще ни накара да разкъсаме дрехите си и да крещим неистово. Като в онази песен — „Цяла нощ, скъпи“. Цяла нощ. Кажи времето и мястото и ще бъда там.

Тя очевидно го бе лишила от думи. Това бе постижение. Може би в края на краищата и нея я биваше за някои неща. Тео просто я гледаше втренчено с крива усмивка. Изведнъж Мишел се почувства наперена като петел.

Сложи ръце на кръста си и попита:

— Е? Какво ще кажеш?

Той пристъпи една крачка към нея.

— Мишел, искам да се запознаеш с един мой стар приятел, Ноа Клейборн. Ноа, това е Мишел Ренърд.

Той блъфираше. Не можеше да не блъфира. Тя поклати леко глава. Той кимна. Тя отново поклати глава и прошепна:

— О, боже! — и затвори очи. Това не биваше да се случва.

Не искаше да се обръща. Искаше ѝ се да се изпари във въздуха. От колко време стоеше този мъж зад гърба ѝ? Лицето ѝ пламна. Тя преглътна с мъка, после се насили да се обърне.

Той наистина бе там. Висок, рус, с невероятни сини очи и съкрушителна усмивка.

— Приятно ми е — успя да произнесе. Гласът ѝ прозвуча така, сякаш бе болна от ларингит.

Преди да се обърне, не бе предполагала, че положението може да стане още по-лошо. Но бе сгрешила. Баща ѝ стоеше на прага, само на няколко крачки от Ноа и бе достатъчно близо, за да чуе това, което бе казала на Тео. Но може и да не беше чул. Може би се бе появил токущо. Тя събра куража си и го погледна. Джейк изглеждаше така, сякаш го бе ударил гръм.

Мишел бързо намисли план. Просто щеше да се преструва, че нищо не се е случило.

— Сега ли пристигна?

— Дааа — провлачи Ноа. — Е, Тео, всички дами в Боуън ли са толкова дружелюбни?

Вратата на бара се затръшна зад баща ѝ, който се втурна към нея. Изглеждаше ужасен.

— Когато ти казах да бъдеш по-гостоприемна, мислех, че си разбрала какво имам предвид. Има дружелюбно и прекалено дружелюбно и мисля, че съм те възпитал да правиш разликата.

— Татко, Тео флиртуваше и аз отговарях на блъфа му с блъф.

— Аз не блъфирах — сви рамене Тео.

Кракът ѝ се стовари върху неговия в следващата секунда.

— Блъфираше и още как. Честна дума, татко, само го... дразнех.

— Ще си поговорим по-късно за това, млада госпожице — каза Джейк, обърна се и влезе в бара.

Сега пък Ноа се намеси.

— Тео е флиртувал? Шегуваш се, нали?

— Наистина флиртуваше.

— Говорим за мъжа, който стои зад теб. Тео Бюканън?

— Да.

— Не ми се вярва. Не мисля, че той знае как се флиртува.

— О, много го бива. Честно — настоя тя.

— Така ли? Тогава причината си ти. Тъкмо разправях на Джейк, че за пръв път от пет и повече години виждам Тео облечен в нещо различно от костюм и вратовръзка. Откакто го познавам, е само един заклет работохолик. Може би ти вадиш на показ другите му страни.

Мишел отстъпи една крачка назад и се блъсна в Тео. Не мислеше да бяга, но не ѝ хареса това, че той блокира пътя ѝ.

— Може ли да сменим темата, ако обичаш?

Ноа я съжали.

— Разбира се. Тео ми каза, че си лекарка.

— Да, точно така. — Слава богу, най-после бе на безопасна територия. Може би Ноа имаше някакъв медицински проблем и искаше да чуе съвета ѝ. Дано!

— Какъв лекар си?

— Тя е хирург — отговори Тео.

Ноа се ухили.

— Не си ли твърде малка, за да ти дават да си играеш с ножове?

— Тя ме оперира.

Ноа сви рамене. После пристъпи напред:

— Хайде да танцуваме. Ще намерим някоя хубава песен на Уили Нелсън и ще се опознаем.

Той я прегърна през рамото и я поведе към бара. Тео остана на мястото си и се намръщи при вида на тази фамилиарност. Ноа бе известен женкар. Имаше повече завоевания от Чингиз Хан и Тео никак не се зарадва, че приятелят му пуска чара си в действие пред Мишел.

Тя се оживи.

— Харесваш Уили Нелсън?

— Разбира се. Всички обичат Уили.

Тя се обърна за миг към Тео.

— Приятелят ти има добър вкус.

После Ноа привлече вниманието ѝ.

— Може ли един въпрос?

Тя бе толкова благодарна, че се е измъкнала от неловката ситуация, че каза:

— Можеш да ме питаш всичко.

— Просто се чудех...

— Да?

— Има ли друг вид секс освен див и страстен?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Камерън знаеше, че се е издънил, но нямаше намерение да го признае. Стоеше облегат на стената в библиотеката на Джон, свел глава, а Далас, Престън и Джон се редуваха с нападките срещу него.

— Колко време, мислиш, ще й трябва на докторката да си спомни, че те е виждала на погребението на Катрин? — попита Престън, като скочи от стола си. Заби силния си юмрук в отворената длан на другата си ръка и закрочи напред-назад из стаята.

— Няма да си спомни — измърмори Камерън. — Изобщо не бях близо до нея на погребението. Освен това ми писна да чакам и мисля, че рискът си струваше.

Далас избухна:

— Как можеш да кажеш, че рискът си е струвал, глупак такъв? Не намери пакета и сега заради теб други хора започнаха да го търсят. Направи голяма каша, Камерън. Заради пиенето. То ти е изсмукало мозъка.

Престън застана пред него.

— А сега изложи всички ни на опасност — извика той.

— Майната ти — изкрещя му в отговор Камерън.

— Успокойте се — намеси се Джон. — Далас, обади се на Мънк. Трябва да му прочетеш онзи доклад.

Мънк седеше в джипа си и чакаше лекарката и любовника й да излязат от „Лебедът“. Колата му бе добре скрита между два пикапа в дъното на паркинга. На редицата пред него имаше четири коли. Беше горещо и задушно, но той не включваше климатика. Четирите прозореца бяха отворени докрай, комарите щяха да го изядат жив. Но в сравнение с криенето в храсталака, където по краката му пълзяха буболечки, това чакане си бе истински лукс.

Канеше се да се обади на Далас, за да съобщи последните новини, но тъкмо когато реши да изчака, докато се върне в мотела, мобилният му телефон сигнализира обаждане.

— Ало?

— Бюканън е от правосъдието.

Мънк рязко изправи глава.

— Повтори, ако обичаш.

— Кучият син работи в Министерството на правосъдието.

Очаквай неочакваното. Мънк си пое дъх и изчака Далас да му прочете доклада. В какво, по дяволите, го бяха забъркали четиримата от Клуба? Чуваше гласовете им като фон на разговора му с Далас.

— Къде сте? — попита Мънк. — Кой вика?

— Престън.

Чу още един глас да крещи. Предположи, че е Камерън. Мънк бе отвратен. Държаха се като плъхове, които се нахвърлят един срещу друг заради къс месо. Ако не ставаше дума за толкова пари, Мънк щеше да се оттегли от тази каша. Камерън вече бе оплескал нещата достатъчно, а ако се съди по спора, който слушаше сега, можеше да се предположи, че не след дълго и Клубът щеше да се разпадне.

— Не мога да повярвам, че чак сега откри тази информация — каза Мънк. — Пропиля ценни часове.

— Ти ни каза, че е треньор по футбол... Не, прав си. Няма да си намирам извинения или да прехвърлям вината на теб. Трябваше да проверя много по-рано.

Мънк малко се успокои, след като Далас пое отговорността за забавянето.

— Кога можеш да го убиеш? — попита Далас.

— Нека си помисля — каза Мънк. — Не обичам да действам прибързано. За такива неща трябва време, за да се планират. Отказвам да действам без подготовка. Импровизациите водят до грешки. Но ако информацията ви е точна...

— Това е сигурно — прекъсна го Далас.

— Тогавя може би той е в Боуън заради нея. Мъжете биха направили всичко за...

Далас отново го прекъсна.

— Заради едното чукане? Мислиш, че след като е изнесъл онази реч в Ню Орлиънс, е бил целия този път заради една фуста?

— Ти не разбираш — каза Мънк. — Тя е доста... привлекателна. Направо е красива всъщност.

— Добре, значи казваш, че този приятел от правосъдното е в града само заради нея? Така ли? На мен ми изглежда смислено, нали

така? Тя му прави операция, спасява му живота и той си пада по нея и тъй като — все едно — трябва да се връща до Ню Орлиънс, решава, че може да отиде и до Боуън и да я изучука.

Мънк нацупи неодобрително устни заради грубия език на Далас.

— Значи ли това, че правите преценка на решението си?

— Чакай — спря го Далас. — Джон казва нещо.

Мънк изчака търпеливо. Чу как Престън спори, поклати глава и отново си напомни колко много пари бяха поставени на карта.

— Докторката трябва да бъде убита, преди да си е спомнила къде е виждала Камерън — каза Далас. — Бюканън е получавал смъртни заплахи и, както казва Джон, всичко може да се нагласи така, че да изглежда като удар срещу него.

— А лекарката просто се е случила с него и е била убита от заблудил се куршум.

— Точно така — съгласи се Далас. — Утре пристигаме в Боуън. Ти стой при докторката, докато не ти се обадя. И се оглеждай за онзи пакет.

— Разбира се. И, Далас, за твоя информация, смятам да прочета документите, преди да ти ги предам.

— Притесняваш се името ти да не присъства в тях ли? Няма го. Прегледах проклетите файлове два пъти. Когато това свърши, ще бъдеш осигурен до края на живота си. Знаеш това, нали Мънк?

— Да. Все пак съм любопитен колко пари има в онази сметка. Ако са толкова, колкото предполагам, смятам, че имам право на процент. Наречи го подялба на печалбата, ако искаш, но след като аз поемам всички рискове...

Далас отговори на алчните му претенции, като затвори телефона.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тео със сигурност не ревнуваше. Тийнейджърите ревнуват, а той отдавна бе преминал този етап от живота си. Обаче започваше да се дразни. Мишел се смееше и видимо се забавляваше, докато танцуваше с Ноа. Тео седеше на бара и си водеше бележки за проблема, който един мъж бе дошъл да обсъди с него. Човекът си купил употребявана кола, която имала трийсет дневна гаранция.

Платил в брой и си тръгнал с колата, но след две пресечки гърнето се откачило, а радиаторът експлодирал. Тъй като не били минали и трийсет минути от покупката на колата, той върнал колата на автокъщата и поискал да му върнат парите. Собственикът на автокъщата обяснил, че гаранцията покривала само гумите и двигателя. Освен това посъветвал клиента си следващия път да чете внимателно написаното със ситен шрифт, преди да се подписва.

Мишел отново се засмя и привлече вниманието на Тео. Звукът на смеха ѝ го притегляше като магнит, а съдейки по начина, по който Ноа ѝ се усмихваше, Тео разбра, че и приятелят му е очарован.

Отново се обърна към мъжа, който седеше до него и опита да се концентрира. Когато за стотен път хвърли поглед през рамо към двойката на дансинга, Ноа беше вдигнал тениската си нагоре и показваше на Мишел един доста грозен белег на гърдите си.

— Стига толкова — измърмори Тео, остави химикала на бара и отиде да сложи край на танците.

— Опитваш се да впечатлиш Мишел с белезите си от куршуми ли?

— Вече я впечатлих с чара и остроумието си.

Мишел поклати глава.

— Извадил си късмет. Този куршум е можел да те убие.

— Наистина извадих късмет — съгласи се Ноа. — Сигурно Бог ме е запазил. — После се засмя. — Това се случи, докато бях в една църква.

Тя си помисли, че това е шега.

— Заспал си по време на проповедта и си вбесил свещеника?

— Нещо такова.

— Татко ще иска да чуе тази история — каза Мишел. — Къде е той?

— Прави сандвичи в кухнята — обясни й Тео.

— Не може пак да си гладен след пържената риба и картофите.

— Той ми предложи сам, пък и се канеше да направи сандвич за себе си. Ще направи един и за Ноа.

Мишел реши да помогне на баща си, затова заобиколи бара и се отпрати към кухнята. Чу Ноа да казва:

— Между другото, Тео, може би ще се заинтересуваш от списъка на участниците в състезанието по риболов в събота. Закачен е ей там на стената.

— Защо да го чета?

— Защото твоето име е зачеркнато.

— Няма начин. — Тео не му повярва, докато не видя, че името му наистина е задраскано и отгоре е записано името на Ноа.

Мишел влезе в кухнята. Джейк й подаде една картонена чиния, в която имаше огромен сандвич с пуешко месо, плувнал в майонеза и засипан с огромно количество пържени картофи. Джейк носеше още една такава чиния, която постави на бара.

— Ако Тео остане още две-три седмици, ще трябва да му се прави байпас — каза Мишел. — Ще го убиеш със старанието си.

— Пуйката не е вредна, сама го каза.

— Обаче един буркан майонеза със сигурност е вреден. А в тези картофи сигурно има цял литър олио.

— Иначе не са вкусни. — Джейк й обърна гръб и извика: — Хайде, момчета, елате да хапнете. Тео, направих сандвичите без специалния ми лют сос за барбекю, ако случайно се тревожиш.

Ноа и Тео оглеждаха списъка. Мишел сръга баща си и прошепна:

— Ти ли замени Тео с Ноа за твой партньор на състезанието?

Той я погледна виновно.

— Скъпа, налагаше се.

Тя не можа да повярва.

— Защо? — Продължи, без да му даде възможност да отговори.

— На това дружелюбно ли му викаш, да обещаеш нещо и после да не си спазиш обещанието?

— Просто постъпих практично.

— Какво означава това?

Тя го последва обратно в кухнята.

— Майк, завий ми сандвича, ще си го взема за вкъщи. Мишел извади фолио и изпълни молбата му.

— Още не си ми отговорил на въпроса.

Джейк се облегна на плота и скръсти ръце.

— Така, както аз виждам нещата, имаме по-голям шанс да спечелим, ако се състезаваме за наградата четирима, а не двама. Ноа искаше да те убеди да се запишете заедно. Предположих, че на Тео това няма да му хареса, затова казах на Ноа, че го вземам за партньор. Така вие с Тео ще можете да прекарате целия ден заедно. Ти трябва да се радваш, че ще участваш.

Тя бе раздразнена.

— С други думи мислиш, че Ноа е по-добър, така ли?

— Той наистина спомена, че е ходил за риба доста повече от Тео през последните четири години, но това не е единствената причина да направя тази смяна — добави той бързо, когато зърна упоритото пламъче в очите на дъщеря си. — Няма никакъв смисъл да се ядосваш. Трябва да ми благодариш, защото ти платих таксата за участие.

— Не искам да ходя за риба в събота. Имам един куп други неща, които трябва да свърша.

— Може да спечелиш наградата. Всички знаят, че си по-добра в риболова от мен.

Тя не се хвана на това ласкателство.

— Това не е вярно и ти го знаеш. Да не се опитваш да ме сватосваш? Затова ли искаш да съм партньор на Тео?

— След като те чух какви му ги говориш? Няма нужда аз да те сватосвам. Ти сама се справяш доста добре.

— Татко, дразнех го...

Той се направи, че не я чува.

— Може би Ноа се опитва да ви сватоса. Каза, че не е виждал Тео да се държи така, както когато е край теб.

Тази забележка привлече вниманието ѝ. Баща ѝ кимна, после отиде до хладилника и извади млякото. Наля си пълна чаша и отпи продължително.

— Как се държи Тео?

— Ноа каза, че се усмихва много. Останах с впечатлението, че това е рядко за Тео.

— Та той е в отпуск. Затова се усмихва. Да не те боли стомахът? Пиеш мляко само когато имаш проблеми с храносмилането.

— Стомахът ми си е наред — каза той небрежно и веднага се върна на обсъжданата тема. — Когато става дума за Тео, ти имаш обяснение за всичко. Обясни ми тогава и това: защо той не може да откъсне очи от теб? Ноа го забеляза, а като ми го посочи и на мен ми направи впечатление. — Преди тя да отвърне, той продължи: — Знаеше ли, че Ноа работи във ФБР? Носи пистолет също като Тео. Забелязах го на кръста му. Казвам ти, Тео има много влиятелни приятели.

— А ти познаваш много хора, които се нуждаят от влиятелни приятели.

Джейк допи млякото си и остави чашата в мивката. Когато се обърна, Мишел забеляза колко изморен изглежда на ярката светлина в кухнята.

— Защо не се прибереш у дома, ние с Тео ще затворим.

— Мога и сам да го направя.

— Знам, че можеш, но следващите няколко дни ще бъдеш доста зает. Хората ще се отбиват да се записват за състезанието и ще се заседават в бара, а и без това е претъпкано в четвъртък и петък. Върви си вкъщи, татко. Легни и си почини.

— И ти се нуждаеш от почивка. Трябва да се заемеш с онези картони в клиниката.

— Осигурила съм помощници.

— Добре тогава — кимна той. — Изморен съм, ще си тръгна. Ти затвори в един вместо в два.

Наведе се и я целуна по бузата.

— До утре.

Той отвори задната врата, но пак я затвори.

— А, забравих да ти кажа, че Бен Нелсън се обади, търсеше теб. Още няма никакви новини или заподозрени, но ще си отваря очите, за да не се случи още нещо лошо. Питам те, казва ли се такова нещо на един баща? Накара ме ужасно да се разтревожа за теб, но после се сетих, че не си сама, Тео е отседнал при теб. Довечера да пуснеш

резетата. — Отново отвори вратата и излезе навън. — Това е голямо успокоение.

— Кое е успокоение?

— Да знам, че Тео ще бъде там с теб.

Мишел кимна. Наистина бе успокоение. Тя заключи вратата, изгаси осветлението и се върна в бара. Тео и Ноа бяха занесли чиниите си на една от кръглите маси и ядяха сандвичите си.

Един от редовните посетители на бара поиска още една бира. Мишел забеляза колко е замъглен погледът му и попита:

— С колата ли ще се прибиращ, Поли?

— Кони ще мине да ме вземе, като свърши смяната ѝ в завода. Тя ще ми бъде шофьор.

— Добре тогава — усмихна се Мишел. Наля му още една бира, забеляза колко е задушно в бара и усили вентилатора на тавана. В „Лебедът“ имаше само петима клиенти. Тя се погрижи за всички тях, после напълни две чаши със студена вода и ги занесе на Ноа и Тео.

Тео издърпа един стол.

— Седни при нас.

Тя подаде на Ноа едната чаша, после седна между него и Тео, и постави чашата на Тео до чинията му.

— Надявам се, че не възразяваш — изпратих татко да си ходи, което означава, че аз ще трябва да затворя бара тази вечер — каза тя.

— Допада ми това, че помагаш на баща си. Това нещо типично за Юга ли е? — попита Ноа

— Типично за семейство Ренърд.

Ноа току-що бе лапнал последния картоф и го преглъщаше с голяма глътка вода, когато Мишел го попита дали иска да отиде с нея до клиниката, за да огледа пораженията.

— Вече бях там. Мисля, че Тео е прав. Не е дело на хлапета. Работа на един човек е. И който и да е бил той, много се е ядосал, докато е търсил нещо. Забеляза ли бюрото си? Ключалката е напълно съсипана. Някой доста се е борил с нея.

— Мишел мисли, че може някой от пациентите на доктор Робинсън да се е опитвал да открадне картоната си.

— Пациентите не получават ли картоните си, ако ги поискат? — попита Ноа.

— Могат да получат копие от картона си, но оригиналът остава при лекаря — обясни му Мишел.

— Съмнявам се, че е бил пациент. Картоните са поверителна информация. Това всеки го знае. Каквото и да пише в картона, то си остава тайна. А и защо някой пациент ще стигне до такава крайност, да преобърне и разкъса всичко. Ако толкова е искал да вземе картона си, можел е просто да влезе и да отмъкне една от кутиите с картони. Не, не мисля, че е бил пациент, но какво казва Робинсън? Имал ли е някакви шиб... трудни пациенти?

— Още не е отговорил на обаждането ми — каза Мишел. — Ще опитам отново да се свържа с него утре сутрин. Той наскоро се премести във Финикс и сигурно е доста зает.

— Защо не дадеш на Ноа телефонния му номер и не оставиш той да говори с него — предложи Тео. — Хората се впечатляват, когато ги потърси някой от ФБР. А и в най-лошите си дни не мога да бъда толкова рязък, както Ноа. Той ги умее тези неща.

— Сигурно. — Ноа явно не бе съгласен. Обърна се към Мишел и каза: — Виждал съм Тео да разплаква възрастни мъже. Това е доста смешно, в интерес на истината... да гледаш как някакъв коравосърдечен убиец, който оглавява цяла престъпна организация, хленчи като бебе.

— Преувеличава — обади се Тео.

— Не, не преувеличавам — настоя Ноа. — Обаче е вярно, че повечето хора не знаят какво правят прокурорите в министерството. Като се замисля, не съм сигурен, че и аз знам. Освен че разплакваш разни престъпници, какво точно правиш, Тео?

— Почти нищо — отвърна Тео намусено. — Пием много...

— Това е ясно.

— И се опитваме да ви измисляме работа.

— Обзалагам се, че е така. — Ноа се обърна към Мишел и добави: — Тези мързеливци в министерството карат всеотдайните агенти от ФБР да вършат цялата работа.

Тео се усмихна.

— Това се нарича делегиране на отговорност. Правим го, за да не се чувстват пренебрегнати обикновените хорица.

Обидите полетяха и в двете посоки и някои от нападките бяха доста смешни. Силно развеселена, Мишел се облегна назад и се

отпусна. Когато разговорът отново се върна на темата за клиниката, тя каза:

— Няма повече да се тревожа за това. Мисля, че цялата история придоби нереално големи размери.

— Как така? — попита Ноа.

— Бях толкова стресната, когато видях бъркотията, че си внуших, че ме следят. Познато ли ти е това чувство? Трудно е да се обясни.

— Не бих пренебрегвал това чувство на твое място — каза Ноа.

— Но всъщност никой не ме следеше — настоя тя. — Бих го забелязала... нали?

— Не и ако е добър.

— Тук е много малка общност. Външните хора се набиват на очи.

— Ами? Какво ще кажеш за човек, който кара пикап с емблемата на някаква кабелна телевизия? Той ще се набие ли на очи? Ами всички мъже и жени, които идват тук заради риболова? Ако са облечени като рибари и носят въдици, ще ти направят ли впечатление?

Мишел се изправи.

— Разбирам какво ми казваш и съм ти благодарна, че отдели време да огледаш клиниката, но наистина смятам, че това е само изолиран инцидент.

— И на какво се основава тази увереност? — попита Тео. — На искреното ти желание?

Тя пренебрегна сарказма му.

— Тук е Боуън. Ако някой има проблеми с мен, щеше да ми каже. Сега, след като имах време да помисля на спокойствие, си давам сметка, че съм започнала да се стряскам от сянката си след случката в клиниката. Просто реагирах прекалено остро. Ще ти напомня — добави тя бързо, когато видя, че той се кани да я прекъсне, — че не се е случило нищо друго. Искаш да разкриеш някаква конспирация, но такава няма. — После се обърна към Ноа и каза: — Наистина ти благодаря, че дойде в Боуън.

— Няма нужда да ми благодариш — каза Ноа. — Честно казано, направих тази услуга, за да получа друга. Тео се съгласи да пътува на връщане към Билокси с мен. Ще изнесе една лекция там вместо мен, а аз бих пътувал и много по-дълго, за да се отърва от такова задължение.

Е, все пак трябва да завърша обучението, но поне няма да ми се наложи да пиша реч.

— Кога трябва да се връщаш?

— В понеделник.

— О! — Тя се извърна и тръгна към кухнята, преди някой от двамата да види разочарованието ѝ.

Ноа я изпрати с поглед.

— По дяволите, Тео, тя наистина е нещо специално. Ако можехме да останем по-дълго, щях да ти бъда съперник. Винаги съм си падал по червенокоси.

— Ти си падаш по всичко, което носи пола.

— Не е вярно. Помниш ли случая „Донован“? Пати Донован носеше само поли, но не си паднах по нея.

Тео направи гримаса.

— Пати беше травестит. Никой не си падаше по него.

— Имаше хубави крака. Това му го признавам — ухили се Ноа.

— Кажи сега. Какво става между теб и Мишел?

— Нищо не става.

— Срамота.

— Изобщо не ми спомена заглавието на лекцията, която трябва да изнеса — каза Тео с надеждата да смени темата. — Какво е то?

Ноа се ухили.

— Как да контролираме гнева си.

Тео се засмя.

— Това ли е представата на шефа ти за шега?

— Сигурно. Познаваш Моргънстърн. Има изкривено чувство за хумор. Кара ме да провеждам това обучение като наказание.

— Какво си направил?

— Не ти трябва да знаеш. На Моргънстърн му трябва някой като теб.

— А, тайният замисъл изплува. Пийт ли те помоли да говориш с мен?

Ноа сви рамене.

— Може и да ми е споменал...

— Кажи му, че не ме интересува.

— Той харесва начина ти на мислене.

— Не ме интересува — повтори натъртено Тео.

— Доволен си там, където си?

Тео поклати глава.

— Изтощен съм. Съвсем изхабен. Ще се върна в офиса, ще довърша висящите неща и ще си подам оставката.

Ноа бе поразен.

— Шегуваш се, нали?

— Не, не се шегувам. Време е... крайно време е.

— И какво смяташ да правиш?

— Имам някои идеи.

— Някоя от тези идеи да има червена коса?

Тео не отговори. Преди Ноа да продължи разпита, един мъж се приближи до масата и попита Тео дали може да говори с него по правен въпрос.

— Разбира се — кимна Тео. — Да отидем на бара.

Той се изправи, разкърши рамене и мина зад бара да си налее една бира.

— Какво мога да направя за вас? — попита той младия мъж.

Пет минути по-късно на Тео му идеше да удари мъжа. Ноа забеляза изражението на Тео и се запъти към бара да види какво става. Чу Тео да казва:

— Да не би Джейк да ти е предложил да говориш с мен?

— Не, но чух, че помагаш на хора, които имат правни проблеми.

— Какъв е проблемът? — попита Ноа. Отвори си една бутилка бира, хвърли капачката в кофата за боклук и заобиколи бара, за да застане до Тео.

— Това е Кори — обясни Тео. — Той има две деца. Момче и момиче.

Ноа погледна навъсено неприятния мъж. Приличаше повече на размъкнат тийнейджър, отколкото на баща на две деца. Кори имаше дълга руса коса, която почти скриваше очите му и пожълтели зъби.

— На колко си години?

— Ще стана на двацет и две другия месец.

— И вече имаш две деца?

— Да. Разведох се с Емили преди шест месеца, защото срещнах друга жена. Тя се казва Нора и иска да се оженим. Преместих се при нея, но Емили мисли, че съм длъжен да плащам издръжка на децата, а на мен това не ми се вижда справедливо.

— Значи искаш да ти помогна да се измъкнеш от плащането на издръжка на децата си?

— Аха. Точно това искам. Ами нали сега са нейни деца. Живеят при нея, а както ви казах, аз съм готов да продължа напред.

Лицето на Тео се напрегна още повече. Мишел стоеше на вратата на кухнята и държеше празна кана в ръка. Беше чула разговора и можеше да познае по напрегнатата стойка на Тео, че е ядосан.

Той продължаваше да говори тихо и спокойно, когато подхвърли на Ноа:

— Кори е готов да продължи напред.

— А ти готов ли си да му помогнеш? — попита Ноа, като остави бирата си на бара.

— Разбира се — кимна Тео.

Ноа се усмихна.

— Нека аз. Ти отвори вратата.

Мишел тръгна към тях, но в следващия миг се закова на място. Тео се раздвижи толкова бързо, че тя бе поразена. В единия момент се усмихваше на Ноа, а в следващия вече бе заобиколил бара. Грабна Кори за врата и колана на дънките и го повлече към изхода. Ноа изтича пред него, за да отвори вратата, така че Тео да може да го изхвърли навън.

— Ето, на това му викам аз да продължиш напред — заяви Ноа, като затвори вратата след него. — Малкият негодник.

— Такъв си е.

— Знаеш ли какво се чудя? Как такъв грозник е намерил две жени, които да искат да спят с него?

Тео се засмя.

— Има всякакви вкусове.

Двамата вървяха към бара, когато вратата зад тях се отвори отново и вътре нахълтаха трима мъже. Последният имаше вид на боксьор, на когото прекалено често са нанасяли удари в лицето. Той бе огромен, над метър и деветдесет и носът му очевидно бе чупен поне няколко пъти. Имаше стряскащо нагъл вид и носеше бейзболна бухалка.

— Кой от вас, тъпанари, е Тео Бюканън?

Ноа вече се бе обърнал. Той забеляза бухалката. Мишел видя, че посяга към пистолета си и разкопча кобура.

Барът се изпразни. Дори Поли, който никога през живота си не беше правил нищо бързо, изчезна през вратата за по-малко от пет секунди.

— Мишел, иди в кухнята и затвори вратата — каза Тео, преди да се обърне. — Аз съм Тео Бюканън. А кой от вас е Джим Карсън?

— Аз съм — обади се най-ниският от тримата.

Тео кимна.

— Надявах се да се отбиеш.

— Ти за кого се мислиш? — изръмжа Джим.

— Току-що ти казах кой съм. Не слушаше ли внимателно?

— Правиш се на умник, а? Мислиш, че можеш да ми блокираш парите и да уредиш с банката да не мога да пипна и цент от тях? Мислиш си, че можеш да го направиш?

— Вече го направих — спокойно потвърди Тео.

Джим Карсън приличаше на брат си. Беше нисък, набит, с прекалено близо разположени очи и обло лице. Но не се усмихваше като брат си. Докато Гари излъчваше престорена искреност, този тук бе майстор на вулгарността. Направи още една заплашителна крачка към Тео и избълва поредица от крайно цинични ругатни.

— Горчиво ще съжаляваш, че си завря носа в моя бизнес. Двамата с Гари ще затворим фабриката и тогава градът ще те линчува.

— Бих се притеснявал за себе си, ако бях на твоето място. От колко време разправяш на работниците си, че си на ръба на банкрута? Представи си колко разочаровани ще бъдат хората, когато разберат каква е печалбата ти и колко пари си прибрал от фабриката.

— Нашите средства са поверителна информация — извика Джим. — Може и да знаеш за парите, но си външен човек и създаваш неприятности. Даже и да кажеш на някого, никой няма да ти повярва. Никой!

— Хората обикновено започват да вярват, като видят нещо на хартия, не мислиш ли?

— Какво намекваш?

— Написах една хубава статия, която ще се появи в неделния вестник. Разбира се, искам данните в нея да бъдат възможно най-точни. Така че защо да не ти пратя едно копие по факса утре сутрин и да ги провериш? Лично аз смятам, че това е най-добрата ми работа.

Включил съм в списъка всеки цент от всяка сметка, която си открил през последните пет години.

— Не можеш да го направиш. Това е поверително! — Джим вече крещеше.

Тео погледна Ноа.

— Знаеш ли, трябваше да включа и данъчните им декларации за последните пет години. Всъщност може би не е късно.

— Свършено е с теб, Бюканън. Няма да ти позволя да ми създаваш повече проблеми.

Джим беше толкова разярен, че потта капеше от челото му. Той не можеше да се побере в кожата си и очевидно се вбесяваше от това, че Тео изобщо не се впечатляваше от заплахите му.

— Проблемите ти едва сега започват, Джим. Когато свърша с теб и брат ти, фабриката ще стане притежание на работниците ти. А това ще се случи много бързо — добави той. — И ти ще останеш на улицата. Обещавам ти.

— Сега вече ще оставиш ли тая бухалка? — Ноа попита гиганта със сплескания нос.

— Мамка му, не. Няма да я оставя, преди да съм я използвал. Нали така, господин Карсън?

— Точно така, Хепи^[1].

Тео се разсмя.

— Хепи?

— Живеем в странен свят — обади се Ноа.

— Трябва да счупя краката на Бюканън с тая бухалка и точно това ще направя. И за теб ще се погрижа — обеща той на Ноа. — Така че спри да ми се хилиш, защото ще съжаляваш.

Ноа държеше под око третия мъж. Той бе висок почти колкото гиганта, но бе слаб и кокалест, а ушите му бяха буцести и грапави като карфиол. И двамата мъже с Джим Карсън имаха вид на биячи, но според Ноа, Карфиола бе истинската заплаха. Той сигурно носеше скрито оръжие. Да, той щеше да му създаде истинския проблем и очевидно той бе изненадата, която Джим бе довел със себе си, в случай че Хепи не свърши работата.

Биячът потупваше бухалката в дланта на ръката си. Пляскащият звук раздразни Ноа.

— Остави бухалката — нареди той отново.

— Не и преди да счупя няколко кости.

Изведнъж Ноа се усмихна. Придоби вид, сякаш бе спечелил от лотарията.

— Ей, Тео, знаеш ли какво?

— Какво?

— Ще нарека забележките на Хепи заплахи. Ти не смяташ ли, че са заплахи? Нали се сещаш, след като ти работиш в Министерство на правосъдието, а аз съм агент от ФБР... Това определено са заплахи, нали така?

Тео веднага разбра каква е играта на Ноа. Съобщаваше на тримата мъже кои са, за да не могат после, когато ги арестуват, да твърдят, че не са знаели.

— Да, бих казал, че са.

— Слушай, умнико — каза Джим на Ноа, — изпречиш ли се на пътя ми, с удоволствие ще ти причиня болка. — Той заби дебелия си пръст във въздуха пред лицето на Ноа.

Ноа не му обърна никакво внимание.

— Може би трябва да позволя на някой от тях да ни удари — предложи той на Тео. — Така сигурно ще изглежда по-убедително в съда.

— Мога да спечеля делото и без да ни удрят. Освен ако не държиш на това.

— Не, не държа да ме удрят. Просто казвах...

— Мислиш си, че това е игра, а, синко? — изрева Джим насреща му. Пристъпи още една крачка към него и заби пръст в рамото на Ноа. — Ще изтрия доволната усмивка от лицето ти, кучи с...

Не успя да довърши заплахата си. Ноа бе толкова бърз, че Джим не успя дори да мигне. Но пък не можеше да става и дума за мигане. Той извика, после замръзна и се взря с едно широко отворено око в Ноа. Дулото на глока на Ноа бе притиснато до другия му клепач.

— Какво се канеше да кажеш за майка ми? — попита Ноа спокойно.

— Нищо... съвсем нищо — заекна Джим.

Хепи замахна с бухалката, а Карфиола се завъртя на пети и бръкна в самото си.

Внезапен шум от зареждане на карабина отекна в „Лебедът“. Звукът привлече вниманието на всички.

Без да отмества пистолета от окоето на Карсън, Ноа хвърли поглед назад. Мишел стоеше облегната на бара и се целеше с карабината в Карфиола. Тео отиде до него и измъкна оръжието от колана му. После погледна Мишел.

— Помолих те да стоиш в кухнята.

— Да, чух те.

Карфиола се опита да грабне оръжието си.

— Имам разрешително за него. Върни ми го.

— Голяма глупост каза — измърмори Тео. — Карфиола се хвърли напред. Тео се завъртя и заби юмрука си точно под адамовата му ябълка. Мъжът политна назад, но се задържа на крака. Още едно бързо движение от страна на Тео и Карфиола се срина безжизнен на пода. — Не понасям глупаци.

— Разбирам те — каза Ноа. — Джим, ще трябва да те застрелям, ако Хепи не пусне веднага бухалката на пода.

— Направи го, Хепи.

— Но, господин Карсън, вие ми казахте...

— Забрави какво съм ти казал. Пусни бухалката.

Той се опита да се отдръпне от пистолета, но Ноа просто го последва.

— Моля те, свали пистолета. Може да ми пръснеш мозъка, без да искаш.

— Това е при положение, че имаш мозък — каза Ноа. — Не съм убеден в това. Какво си мислеше, като дойде тук с тъпите си биячи? Толкова ли си самонадеян, че не те е грижа за свидетелите? Или си толкова глупав?

— Бях ядосан... не помислих... просто исках...

Спря да заеква веднага щом Ноа свали глока. Джим започна да мига трескаво.

— Хари мъртъв ли е? — попита Джим. — Ако сте убили Хари...

— Още диша — каза Ноа. — Не ме карай да повтарям, Хепи. Пусни тази бухалка.

Хепи изглеждаше безкрайно нещастен, когато хвърли бухалката на близката маса до него. След като не можа да счупи ничии крака, реши да потроши поне мебелите. Може би така Джим Карсън щеше все пак да му плати. Бухалката се удари в ръба на масата, отскочи и

удари крака на Хепи. Той изохка и заподскача на куц крак, сякаш играеше на дама.

Тео подаде пистолета на Хари на Ноа и разтри кокалчетата си.

— Остави Джим да седне — добави той, преди да се отправи към бара. Сега вече се обърна към Мишел. — Мишел, какво, по дяволите, правиш с тази рязана карабина? Остави я, преди да си ранила някого. — Като се приближи, той забеляза подобренията по карабината. — Откъде я взе?

— На татко е.

— Добре — кимна той търпеливо. — А той откъде я е взел?

Изведнъж бе започнал да се държи като адвокат и я накара да се почувства като престъпник.

— Татко никога не е стрелял с нея. От време на време я размахва, когато реши, че може да стане сбиване в бара.

— Отговори на въпроса ми.

— Джон-Пол я даде на татко за самозащита. Научи и двама ни как да я използваме.

— Не може да имате такава карабина. Не е законно.

— Ще я прибера.

— Не, ще я дадеш на Ноа и той ще ви отърве от нея. — Той взе оръжието от ръцете ѝ. — С тази проклетия можеш да убиеш носорог от сто метра.

— Или алигатор — отбеляза тя.

— Нима? Напоследък много алигатори ли се бият в бара?

— Не, разбира се, но...

— Знаеш ли колко години могат да дадат на баща ти заради това? Тя скръсти ръце.

— Ние в Боуън действаме по друг начин.

— Доколкото си спомням, Боуън все още е на територията на Съединените щати, а това значи, че законите важат и тук. Откъде се е сдобил брат ти с такова нещо?

— Не си и помисляй да причиниш неприятности на брат ми, Тео. Той е мил, внимателен и чувствителен и няма да ти позволя да...

Тео не бе в настроение да слуша изявленията ѝ.

— Отговори ми на въпроса.

— Не знам откъде го е взел. Доколкото знам, той го е направил и ако ти ни вземеш оръжието, Джон-Пол ще направи на татко нова

карабина досущ като тази.

Клепачът на Тео потрепна нервно. Мишел знаеше, че го ядосва, но в момента не й пукаше особено. Какво трябваше да направи баща й, ако нещата излязат извън контрол в „Лебедът“? Да кърши ръце, докато му разбият и потрошат бара? Освен това той не би застрелял никого, звукът от зареждането на карабината бе достатъчен, за да отрезви и най-буйните глави.

— Просто по тези места така уреждаме нещата.

— Баща ти и брат ти нарушават закона.

— Карабината е моя — заяви тя. — Аз я направих и аз я пъкнах под бара. Татко не знае, че е тук. Хайде, действай. Арестувай ме.

— Не е хубаво да лъжеш представител на реда, скъпа.

— Ще го запомня.

— И къде по-точно се е научил брат ти да прави такива оръжия?

— Не обича да говори за тези неща, но веднъж споменал на татко, че бил в някакъв специален отряд на „тюлените“.

— Специален? Без майтап?

— Сега не е време да обсъждаме семейството ми, пък и това не ти влиза в работата.

— Грещиш.

— Защо?

Той се приближи и я притисна към бара. Наведе се на сантиметри от нея и прошепна.

— Не ме предизвиквай.

Трябваше му пет секунди да осъзнае, че няма да спечели. Тя не се плашеше, не и от него. Стоеше невъзмутимо и го гледаше право в очите. Колкото и да не му се искаше, той си призна, че трябва да отстъпи. Случваше му се за пръв път и никак не му хареса.

— Искаш ли да извикам полицията? — попита тя.

— Няма да те арестувам.

— Не говорех за мен. Мислех, че искаш полицията да се погрижи за онези тримата — каза тя раздразнено.

— Какво? А... да, обади им се, но изчакай няколко минути. Първо трябва да уточня нещо.

Ноа бе прибрал пистолета си и стоеше до Джим. Тео си взе един стол, завъртя го срещу Джим и седна.

—носиш ли си телефона.

— Защо? — попита Джим, възвърнал донякъде напереността си.

— Обади се на брат си и му кажи да дойде тук.

— Не може да ми заповядваш какво да правя.

— Мога и още как. Здравата си загазил. Заплаши агент от ФБР, а това означава затвор.

— Разправяй го на адвокатите ми — изрепчи се Джим, въпреки че лицето му бе леко пребледняло. — Те ще се погрижат, така че да не прекарам и ден зад решетките.

— Не познавам много адвокати, които работят безплатно. Съмнявам се, че изобщо ще направят нещо за теб, след като научат, че няма с какво да им платиш.

Джим извади телефона и набра номера на брат си.

— Той няма да дойде. Гари не обича неприятните сцени.

— Лошо. Кажи на Гари, че има десет минути да пристигне тук. Иначе ще накарам полицията да го прибере от дома му и да го закара направо в затвора. Вие двамата или ще се съгласите да преговаряме, или ще поседите на топло няколко месеца, за да си помислите. Повярвай ми, Джим, разполагам с властта да те пратя в затвора.

Очевидно Гари бе вдигнал телефона. Джим каза с несигурен глас:

— Трябва да дойдеш в „Лебедът“ веднага. Не спори. Просто ела. Ще ти обясня, като дойдеш. — Слуша няколко секунди, после каза: — По дяволите, не, не мина, както го планирах. Бюканън и другият са от ФБР и заплашват да арестуват и двама ни. — Слуша още минута и изкрещя: — Лош късмет ли? Викаш на ФБР лош късмет? Спри да мрънкаш и си довлечи задника тук! — Той затвори телефона и изгледа навъсено Тео. — Тръгна.

Ноа забеляза, че на паркинга спира полицейска кола.

— Ченгетата са тук — съобщи той.

Мишел бързо пъкна карабината под бара.

— Не съм се обаждала на Бен — каза тя.

Хари още беше в безсъзнание, но дишаше. Хепи седеше на една от масите в ъгъла, подпрял глава на ръцете си.

Ноа излезе навън. Върна се след две-три минути заедно с Бен Нелсън. Очевидно бе информирал полицаия за подробностите, защото Бен почти не погледна Хари, а веднага се обърна усмихнато към Мишел.

— Добре ли си? — попита той с очевидна загриженост.

— Добре съм, Бен. Кой ти се обади? Поли ли?

— Никой не ми се е обаждал. Наминах да те видя.

Тео не се зарадва да чуе това. Бен тръгна към бара, но Тео се изправи и застана на пътя му. Мишел ги представи един на друг, макар че това бе излишно. Тео вече знаеше кой е Бен. Мъжът, който си падаше по Мишел.

Тео никога не обръщаше внимание на външността на другите мъже и нямаше представа дали жените намират Бен за привлекателен или не. Полицаят се усмихваше често и показваше всичките си зъби, това бе всичко, което Тео забеляза. Бен изглеждаше приятен човек. Но това нямаше значение. Тео забеляза как той се усмихва на Мишел и веднага го намрази. Трябваше да се насили да прикрие враждебността си, докато се ръкуваше с полицаия.

Ноа гледаше двамата мъже искрено развеселен. Перчеха се като петли, готови за бой. Ноа бързо се досети защо.

— Чух, че сте отседнали у Мишел. — Бен вече не се усмихваше.

— Точно така.

— Колко време планирате да останете в града ни, господин Бюканън?

— Не съм сигурен. Защо питате?

— Имаме хубави мотели в Сейнт Клеър.

— Така ли?

— Тео си заминава в понеделник — съобщи Мишел. — Нали? — добави тя с предизвикателна нотка в гласа.

— Може би.

Неопределеният отговор я подразни.

— Ще изнася реч в Билокси. — Мишел не знаеше защо съобщава тази информация. — Така че ще си тръгва в понеделник.

— Може би — повтори Тео.

Думите му произведоха почти същия ефект като звука от бормашината при зъболекаря. Мишел усети, че ѝ прилява. Притеснена, че ще каже нещо, за което да съжалява, ако Тео отново повтореше тази дума, тя бързо се оттегли. Взе празната кана, извини се и изчезна в кухнята.

Докато Тео обясняваше на Бен кои са Хари и Хепи, Ноа прочете на двамата правата им и им сложи белезниците, които взе от Бен.

— Ами Джим Карсън? — попита Бен. — Ще предявите ли обвинения срещу него?

Тео знаеше, че Джим слуша.

— Разбира се — кимна той. — Но искам той да остане, докато пристигне брат му. Искам да говоря с двамата. Ако не ми сътрудничат... — Нарочно остави изречението недовършено.

— Ще сътруднича — извика Джим.

Бен бе по-добър човек от Тео. Стисна ръката му, преди да си тръгне. Тео реши, че се е държал като ревнив любовник и че трябва да се стегне.

— Благодаря за помощта — извика той, докато Бен извеждаше Хепи навън. Ноа вече бе събудил Хари и го бе завлякъл до полицейската кола.

Тео погледна към кухнята, видя, че Мишел прави нещо на мивката, издърпа си един стол и го възседна, докато чакаше другият брат Карсън да пристигне.

Мишел бе решила, че трябва да върши нещо, за да отвлече мислите си от Тео. Напълни мивката с гореща вода и сапун, сложи си гумени ръкавици и започна да мие. Баща ѝ вече бе почистил кухнята, но тя отново изми всички повърхности.

Тъкмо си сваляше ръкавиците, когато забеляза едно мазно петно на медния отдушник. Прекара следващия половин час в разглобяване и почистване на всичките му части. Отне ѝ два пъти повече време да го сглоби отново, защото постоянно ходеше да проверява да не би някой клиент да иска нещо от бара.

При едно от излизанията си от кухнята видя Гари Карсън да влиза заедно с двамата си адвокати.

Върна се в кухнята и продължи да търка. После изми гумените си ръкавици — запита се дали това не е признак на вманиаченост — и осъзна, че е по-скоро пренапрегната, отколкото уморена. Реши, че има нужда да направи една дълга, интересна операция. Докато оперираше, изключваше напълно. Не чуваше дори разговорите край себе си, плоските шеги, смеха — не чуваше нищо освен Уили Нелсън, защото той ѝ действаше успокояващо и двамата с Уили оставаха в този непроницаем пашкул, докато тя не направеше и последния шев. Чак тогава се връщаше в света, който я заобикаляше.

— Я се стегни — измърмори си тя.

— Каза ли нещо?

Ноа стоеше на прага. Приблужи се до мивката и остави три чаши на плата.

— Не, нищо. Колко е часът?

— Малко след един. Изглеждаш изморена.

Тя издуха един кичур коса над очите си и изсуши ръцете си с кърпа.

— Не съм изморена. Колко още ще се забави Тео, според теб?

— Не много. Искаш ли да те изпратя до вас? Тео ще затвори бара.

Тя поклати глава.

— Ще изчакам.

Ноа тръгна към вратата, после спря и се обърна.

— Мишел?

— Да?

— До понеделник има цяла вечност.

[1] Преведен, прякорът означава „щастлив“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Веднага щом Мънк се върна в мотела, позвъни в Ню Орлиънс. Обаждането му изтръгна Далас от дълбок сън.

— Какво?

— Изненадите не свършват — каза Мънк.

— Какво е станало?

— Не е само Бюканън, има и агент от ФБР.

— О, боже! Дай ми името му.

— Още не го знам. Чух едни хора да говорят за него, като излизаха от бара.

— И разбра ли какво прави там?

— Не още, но май си говореха за риболов.

— Просто ги дръж под око, аз ще ти се обадя — каза Далас разтревожено.

— А, между другото — продължи Мънк. — Имам и още една информация, която може да ти е от полза.

— Дано да е добра новина.

Мънк разказа за братята Карсън и двамата биячи, които бяха влезли в бара.

— Чух единият да казва на полицая, че не искал да убива Бюканън. Искал само да го нарани. С малко планиране можем да успеем да използваме братята Карсън като жертвени агнета, ако се наложи.

— Добре. Благодаря.

— Удоволствието е изцяло мое — каза Мънк саркастично.

Затвори телефона, нагласи будилника си и затвори очи. Заспа, докато си мислеше за парите.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

За пръв път в живота си Мишел не можеше да заспи и за това бе виновен единствено Тео Бюканън. Той бе виновен за всичко, включително за кризата в Близкия изток. Вече бе доста след полунощ, а тя се лишаваше от сън, защото не можеше да спре да мисли за него.

Въртеше се, наместваше възглавниците си, пак се въртеше и наместваше. Леглото ѝ изглеждаше като пометено от циклон. За да се отърве от натрапливите мисли, тя смени чаршафите и си взе дълъг горещ душ. Пак не ѝ се доспа. Слезе долу и пийна топло мляко — едва го погълна и се запита как може човек да пие млякото топло, след като студено беше далеч по-вкусно.

Тео не бе издал никакъв звук, откакто бе затворил вратата на спалнята си. Вероятно спеше дълбоко и сънуваше. Мразеше го.

Мишел се качи обратно горе, отново изми зъбите си, после отвори прозореца на спалнята си и се заслуша в приближаващата буря.

Облече си розова копринена нощница — памучната драскаше раменете ѝ — после се пъкна между чаршафите. Закле се, че повече няма да стане. Нощницата се насъбра около кръста ѝ. Тя я издърпа надолу, намести тънките презрамки, за да не падат от раменете ѝ. Така вече всичко бе наред. Кръстоса ръце на корема си, затвори очи и си пое дълбоко дъх няколко пъти. Спря, когато усети, че се замайва.

Усети една гънка на чаршафа под глезена си. *Не мисли за това* — каза си. *Време е да спиш. Отпусни се, по дяволите.*

Минаха още петнайсет минути и тя все още бе съвсем будна. Кожата ѝ гореше, чаршафите се овлажниха от задушния въздух, Мишел се чувстваше толкова уморена, че ѝ се плачеше.

Отчаяна, започна да брои овце, но спря и тази игра, когато осъзна, че бърза да ги изброи всичките. Да броиш овце е като да дъвчеш дъвка. Тя никога не дъвчеше дъвка, защото подсъзнателно искаше да свърши и започваше да дъвче все по-бързо и по-бързо, което, разбира се, напълно проваляше смисъла на дъвченето.

Боже, за какви неща си мисли човек, когато губи разсъдъка си. Съжали, че не бе специализирала психиатрия. Тогава може би щеше да знае защо превърта.

Телевизия. Точно така. Щеше да погледа телевизия. Никога не даваха нещо интересно посред нощ. Сигурно по някой канал продаваха нещо. Точно от това се нуждаеше. Рекламите бяха по-ефикасни от приспивателно хапче.

Отметна чаршафа, взе едно одеяло от леглото и го повлече след себе си. Вратата изскърца, когато я отвори. Защо не бе забелязала този шум досега? — зачуди се тя. Хвърли одеялото на един стол, излезе в коридора, коленичи и бавно затвори вратата. Мислеше, че скърца долната панта, така че се долепи за нея, за да я чуе, докато движеше вратата напред-назад.

Точно тя скърцаше. Мишел реши да провери и горната панта. Изправи се, хвана дръжката на вратата и придвижи вратата напред-назад, като се надигаше на пръсти и се ослушваше. И тази панта скърцаше леко. Къде беше прибрала кутията със смазка? Можеше веднага да реши проблема с вратата, ако се сетеше къде е смазката. Чакай малко... в гаража. Точно там беше. Беше я прибрала на рафта в гаража.

— Не можеш да заспиш ли?

Уплаши я до смърт. Тя скочи, инстинктивно дръпна вратата и удари главата си в нея.

— Ох — прошепна, като пусна дръжката на вратата и вдигна ръка да провери дали има кръв.

После се обърна. Не би могла да изрече нито дума повече, дори животът ѝ да зависеше от това. Тео стоеше на прага на стаята си, облегал небрежно на рамката, скръстил ръце на голите си гърди и кръстосал босите си крака. Косата му бе разрошена, брадата му бе набола, имаше вид, сякаш се бе събудил от дълбок сън. Беше нахлузил дънките си, но не си бе направил труда да ги закопчее.

Беше просто неустоим.

Тя се втренчи в отворения му цип, после осъзна, че е неприлично, и се насили да отмести поглед. Загледа се в гърдите му, осъзна, че и това е грешка и накрая спря поглед на краката му. Имаше хубави стъпала.

О, боже, нуждаеше се от помощ. Сега и стъпалата му я възбуждаха. Имаше нужда от терапия, интензивна терапия, за да разбере как може един мъж да я побърква така.

Но той не бе обикновен мъж. През цялото време бе осъзнавала колко опасно е привличането му. Заради проклетата ограда, реши тя. Ако не беше купил проклетата ограда за Джон-Патрик, тя щеше да успее да му устои. Сега беше твърде късно. Изстена тихо. Още се ядосваше на Тео, но си падаше по него.

Преглътна трудно. Изглеждаше толкова съблазнителен, че бе готова да... Не си го помисляй! Вгледа се в очите му. Искаше той да я грабне с мускулестите си ръце, да я целува до забрава, да я отнесе в леглото. Искаше да свали нощницата ѝ и да помилва всеки сантиметър от тялото ѝ. Искаше да...

— Мишел, какво правиш? Часът е два и половина през нощта.

Фантазиите ѝ рязко секнаха.

— Твоята врата не скърца.

— Какво? — попита той.

Тя сви рамене и отмести кичур коса от лицето си.

— Не те чух да излизаш, защото вратата ти не издаде никакъв звук, когато я отвори. Откога стоиш тук?

— Достатъчно дълго, за да видя как си играеш с вратата.

— Тя скърца. Извинявай, Тео. Не исках да те безпокоя, но след като вече си буден...

— Да?

— Искаш ли да поиграем на карти?

Той примигна.

— Не, не искам да поиграем на карти. А ти?

— Не особено.

— Тогава защо попита?

От начина, по който я гледаше с пронизващия си поглед тя се почувства крайно изнервена, но това бе същата нервност, която бе изпитала точно преди той да я целуне предната вечер, което беше лошо, защото тя не искаше онази целувка да свърши и какво значеше цялата тази бъркотия? Започваше да се побърква, точно така. Зачуди се дали да не си вземе час при психиатър.

— Моля те, престани да ме гледаш така. — Пръстите на краката ѝ се бяха забили в килима, а стомахът ѝ се преобръщаше.

— Как?

— Не знам — прошепна тя. — Не мога да заспя. Искаш ли да правим нещо, докато ми се доспи?

— Какво например?

— Освен карти ли? — попита тя нервно.

— Аха.

— Мога да ти направя сандвич.

— Не, благодаря.

— Палачинки. Мога да ти направя палачинки.

По скалата от едно до десет нервността ѝ бе надминала девет. Той изобщо имаше ли си представа колко силно го желаше? *Само не си мисли за това. Мисли за друго.*

— Правя страхотни палачинки.

— Не съм гладен.

— Как така не си гладен? Ти винаги си гладен.

— Не и тази вечер.

Давя се, скъпи. Помогни ми. Тя ухапа долната си устна, докато трескаво се опитваше да измисли друга идея.

— Телевизия — изтърси тя, сякаш току-що бе отговорила на въпроса за един милион долара и всеки момент щяха да ѝ подадат чека.

— Какво?

— Искаш ли да погледаме телевизия?

— Не.

Почувства се така, сякаш току-що бяха грабнали спасителния пояс от ръцете ѝ. Въздъхна.

— Тогава ти измисли нещо.

— Нещо, което да правим заедно? Докато ти се доспи?

— Да.

— Искам да си легна.

Тя не опита да прикрие разочарованието си. Май трябваше да се върне към броенето на овце.

— Добре. Тогава лека нощ.

Но той не се върна в стаята си. Отдръпна се от вратата спокойно като голяма, мързелива, добре нахранена котка и измина разстоянието до Мишел с две големи крачки. Пръстите на краката му докоснаха нейните, когато той се протегна зад гърба ѝ, за да отвори вратата на

спалнята ѝ. Мишел подуши смътно мириса на афършейв, сапун и мъж и тази комбинация ѝ се стори изключително възбуждаща. Кого заблуждаваше? Сега и да кихнеше, щеше да ѝ се стори възбуждащо.

Той хвана ръката ѝ, но съвсем леко. Лесно можеше да издърпа ръката си, ако искаше, но не го направи. Всъщност стисна ръката му силно.

Той я издърпа в спалнята ѝ. Затвори вратата, притисна я с гръб към нея и опря ръцете си от двете страни на лицето ѝ. Слабините му се притиснаха към тялото ѝ.

Усещаше хладното дърво до гърба си и горещата кожа на Тео върху корема си.

Той зарови лице в косата ѝ и прошепна:

— Боже, колко хубаво миришеш!

— Мислех, че искаш да спиш.

Той целуна врата ѝ.

— Не съм казвал такова нещо.

— Напротив... каза.

— Не — поправи я той. Отново целуваше чувствителното местенце под ухото ѝ и я разсейваше. Дъхът ѝ секна, когато леко ухапа ухото ѝ.

— Така ли? — прошепна тя.

— Казах, че искам да си легна. А ти каза... — Хвана лицето ѝ с дланите си. Взира се в очите ѝ няколко секунди и после каза — ... добре.

Тя се беше предала и го знаеше. Устата му покри нейната в дълга, страстна целувка, която ѝ показва колко силно я желаше той. Устните ѝ се разтвориха и тя усети удоволствието, което заля тялото ѝ чак до пръстите на краката, когато езикът му потърси нейния. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му и започнаха да го галят. Пръстите ѝ усещаха твърдите му мускули и когато тялото ѝ се раздвижи и притисна към неговото, тя го усети как потрепери.

Целувката продължаваше още и още, докато тя не вкопчи ръце в раменете му, трепереца от възбуда. Беше плашещо, че я кара да се чувства така, защото тя никога преди не бе изпитвала такава страст, никога не бе изпитвала това отчаяно желание да се вкопчи в някого и да не го пусне. Колко го обичаше.

И двамата бяха задъхани, когато той вдигна глава. Видя сълзите, които блестяха в очите ѝ, и замръзна неподвижен.

— Мишел. Искаш ли да спра?

Тя трескаво поклати глава.

— Ще умра, ако спреш.

— Не може така — каза той дрезгаво.

Тя дръпна дънките му и неумело се опита да ги свали.

— Не бързай, скъпа. Имаме цяла нощ.

И това бе проблемът. Тя искаше повече от една нощ. Искаше го завинаги, но знаеше, че това е невъзможно, така че реши да приеме това, което той ѝ предлагаше и да се наслади на миговете им заедно. Щеше да го обича така, както никоя друга жена не го бе обичала — с цялото си сърце, с тялото и душата си. А когато той си тръгнеше, никога нямаше да я забрави.

Целунаха се отново дълго и страстно, и това ги накара да искат още. Тео се отдръпна и свали дънките си. Дъхът заседна в гърлото ѝ. Той бе красив. И силно възбуден. Тази гледка я изпълни с възторг, защото той имаше така съвършено изваяно тяло.

Кожата му блестеше като злато на лунната светлина. Тя посегна да свали презрамките на нощницата си, но той спря ръцете ѝ.

— Остави на мен.

Бавно издърпа нощницата ѝ нагоре и я захвърли на пода.

— Толкова много фантазии имах за теб — прошепна той. — Но тялото ти е много по-красиво, отколкото си го представях. Усещането, когато го притискам до моето... също е много по-хубаво.

— Каж ми какво правехме във фантазиите ти, а аз ще ти кажа какво правехме в моите.

— Не — прошепна той. — Предпочитам да ти покажа.

Усещаше косъмчетата на гърдите му. Толкова ѝ харесваше, че се притисна още по-плътнo. Усети възбудата му и се намести още по-удобно. Беше ѝ толкова хубаво, толкова естествено да бъде с него.

— В една от фантазиите си правех това.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото. Последва я, разтвори бедрата ѝ и се намести между тях. После отново я целуна, без да бърза, докато тя не се раздвижи неспокойно под него.

После той се претърколи настрана и докосна корема ѝ.

— Правя и това. — Пръстите му откриха пъпа ѝ и се спуснаха надолу.

Тя затаи дъх.

— Недей.

— Не ти ли харесва?

Пръстите му бяха вълшебни.

— Да... да, но ако не спреш, ще...

Не можа да продължи. Той я побъркваше, влудяваше, караше я да го желае неистово. Той наведе глава и целуна благоуханната падина между гърдите ѝ.

— В любимата ми фантазия това много ти харесва.

Той целуна и двете ѝ гърди. Ноктите ѝ се забиха в раменете му и тя продължи да се движи, така че да го накара да си изгуби ума, но Тео не се предаваше. Сломи с целувки съпротивата ѝ, бавно започна да обхожда тялото ѝ и целуна всеки сантиметър от него.

Усещането бе неопишимо. Насладата бе толкова силна, че тя изплака, когато достигна до върха и се вкопчи несъзнателно в него.

Тео бе удивителен любовник, толкова всеотдаен и нежен. После започна да я измъчва, отново я доведе до трескава възбуда и точно когато тя щеше да достигне до екстаз, той спря.

— Чакай, скъпа. Сега ще се върна.

— Не спирай. Недей.

Той я целуна.

— Трябва да те пазя.

И после излезе. Тя затвори очи. Имаше чувството, че тялото ѝ гори, но внезапно усети студ, защото неговата топлина я нямаше. Започна да трепери и тъкмо посягаше към завивките, когато Тео се върна в леглото и покри тялото ѝ със своето. Сякаш го бе нямало цяла вечност.

— Така, докъде бях стигнал?

Волята и самоконтролът му я удивиха. После забеляза капчиците пот по челото му. Очите му бяха замъглени от страст, челюстта напрегната и Мишел разбра на какво изпитание се подлагаше той самият.

Ръцете му отново запалиха страстта в нея. Този път тя се съпротивляваше, опитваше се да издържи, докато и той загуби контрол, но той бе по-силен. Вече не беше нежен. Но тя не искаше

това. Вълните страст още заливаха тялото ѝ, когато той рязко разтвори бедрата ѝ и потъна в нея.

Главата му се отпусна на рамото ѝ. Той затвори очи и се предаде, после изстена силно и невъздържано. Притисна я силно и я принуди да не се движи.

— Може и да издържа... ако... ми помогнеш.

Тя му се усмихна. Страхотен беше. После се раздвижи.

— Недей... Скъпа, не бързай...

Тя отново се раздвижи, този път по-решително, изви тялото си, за да влезе той още по-дълбоко в нея. Той не издържаше повече. Вече бе по-силно от него. Направи едно силно движение и после още едно, и още едно.

Тео искаше да ѝ каже колко е съвършена, колко е красива, но думите не излизаха от устата му. Чувствата, които изпълваха тялото му, бяха толкова силни, че той не можеше да се овладее. Тя не му позволи да спре. И той я обичаше заради това. Потъна дълбоко в нея и с едно последно движение и несдържан вик достигна до върха, а тя го прегръщаше още по-силно.

Имаше чувството, че е умрял и се е родил отново. Това бе най-удивителното нещо, което бе изпитвал. Никога преди не се бе чувствал така освободен. Винаги част от него бе оставала сдържана, но с Мишел това бе невъзможно. Трябваша им дълги минути да се съвземат. Той знаеше, че сигурно я смазва, но нямаше сили да се отмести.

Мишел не спираше да го гали. Харесваше ѝ гладката му кожа. Целият бе мускули и сила, а бе толкова нежен с нея. Пръстите ѝ се плъзгаха по гръбнака му, нагоре и надолу.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, сякаш искаше да изскочи. Тя се засмя на тази абсурдна идея.

Звукът на гърления ѝ смях го накара да се усмихне. Повдигна се на лакти, отдели главата си от ямката на шията ѝ, за да я погледне в очите.

— Кое е толкова смешно?

— Това, което правиш с мен, ще ме убие. Вече си представям заглавията: „Секс погуби жена хирург“.

Той се намръщи.

— Това не е смешно.

Тя обви ръце около врата му, повдигна се и го целуна.

— Напротив.

— Трябва да пазиш силите си, защото ни остават още деветстотин деветдесет и девет пъти и не искам да се разпадаш, преди да сме свършили.

— Кое да сме свършили?

В очите му отново проблеснаха закачливи пламъчета и тя се усмихна в очакване.

— С всичките ми фантазии.

Тя се разсмя.

— Хиляда?

— Да. Поне хиляда.

— Това се казва развихрено въображение. Има места, където можеш да получиш помощ. Наричат се клиники за сексуална терапия.

Той се ухили.

— Ти си единствената терапия, от която се нуждая.

— Радвам се, че мога да ти помогна.

— Ами ти, Мишел? Ти нямаш ли фантазии?

— Имам — призна тя. — Но моите не са толкова интересни.

Представях си отново и отново едно и също нещо.

Той потърка нос във врата ѝ.

— Разкажи ми.

— Общо взето е вариант на това, което правихме току-що — каза тя. — Но в моята фантазия...

Той отново вдигна глава.

— Какво?

— Аз те вземам на ръце и те отнасям в леглото.

Сега той се разсмя.

— Аз съм по-тежък от теб с около сто килограма — преувеличи Тео.

— Ние, хирурзите, имаме невероятно силни мускули на ръцете от рязане на ребра и кости — подразни го тя.

— Добре, съгласен съм. Ако искаш да ме вдигнеш...

Тя поклати глава.

— ... ще си разместя нещо — обясни тя. — Разказах ти за фантазията си, за да знаеш...

— Какво?

— ... че няма винаги ти да командваш.

— Тоест?

— Мой ред е да те побъркам.

— Ще видим. — Той отново я целуна, силно и бързо, после стана от леглото и я вдигна на ръце.

— Горещо ми е — съобщи той.

— Вече?

Пръстите ѝ се заровиха в разрошената му коса и се опитаха да подредят кичурите му.

— Къде отиваме?

— Много съм изпотен. Да си вземем душ.

Тя бе толкова доволна и сънена, че би се съгласила с всяко негово предложение.

— Ще ти изтрия гърба, а ти — моя.

— Не, искам аз да те изтрия отпред, а ти...

Тя постави длан на устата му.

— Разбрах ти идеята.

Десет минути по-късно и двамата бяха чисти. Водата бе станала хладна, но това не се отрази на страстта им. С нежна дяволитост Мишел се надигна на пръсти и прошепна в ухото му една своя фантазия. Обясни му я с подробности и когато свърши, Тео едва се държеше на краката си.

Тя го притисна до плочките и започна да го побърква с горещи влажни целувки, които постепенно се спускаха по мокрото му тяло.

Той нямаше сили да я занесе до леглото. Двамата несръчно се изсушиха между целувките. Строполиха се в леглото изтощени. Тео легна по гръб, а Мишел се облегна на лакът и прокара пръст по белега от операцията.

После се наведе и го целуна. Очите му се затвориха, но той продължи да се усмихва.

— Така ли правиш с всичките си пациенти?

— Да им целувам белезите от операцията?

— Аха.

— Определено. Налага се.

Той се прозя.

— Защо?

— Това е част от лекарската клетва.

Тя се отпусна по гръб, издърпа чаршафа и затвори очи. Вече заспиваше, когато Тео я побутна.

— Мишел?

— Хम्म?

— Открих най-хубавото в теб.

— Какво е то? — прошепна тя сънено.

Той дръпна чаршафа надолу и постави ръка върху гърдата ѝ. Ако не бе толкова изморена, тя щеше да го попита защо мъжете са толкова луди по женските гърди, но после осъзна точно къде се намира ръката му и очите ѝ се напълниха със сълзи. Как можеше да не обича този мъж?

Той бе положил ръка върху сърцето ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Мишел се събуди чак в десет и петнайсет на следващата сутрин. Протегна се, претърколи се и прегърна възглавницата, на която бе спал Тео. Отново затвори очи и си припомни изминалата нощ. Докато се наслаждаваше на спомените, унесът я напусна и действителността рязко се намеси. Беше десет и петнайсет, а тя трябваше да се срещне с приятелките си в клиниката в осем. Мери-Ан щеше да я убие. Дали седеше в колата си и чакаше? Не, разбира се. Би дошла до къщата ѝ.

След двацет минути Мишел бе готова за излизане. Облечена в къси панталонки и синя блузка без ръкав, тя си обу къси чорапи и една маратонка. Изтича по стълбите, спря долу, облегна се на пералнята и обу и другата маратонка.

Отиде да потърси Тео. Намери го в библиотеката, седнал на кожения ѝ стол. Ноа беше с него. Беше приседнал на ръба на бюрото. Усмихна се, когато я видя.

— Добро утро.

— Добро утро — кимна тя.

Мишел седна на канапето и се наведе да завърже връзките на маратонките си. С ъгълчето на окото си забеляза, че Тео затваря телефона, но не се решаваше да го погледне открито. Споменът за това, което бяха правили предишната нощ, още бе много жив в съзнанието ѝ.

Реши, че се чувства така неловко заради Ноа.

— Добре ли спа? — попита Тео.

— Да, но трябваше да съм в клиниката преди няколко часа.

Не успяваше да развърже възела на едната маратонка и знаеше, че това е, защото е твърде нервна. *Поеми си дълбоко дъх, каза си тя. Ти си зряла жена. Дръж се като такава.*

— Мери-Ан...

— Вече е в клиниката. Ноа им отключи, на нея и на приятелката ѝ. Дойдоха да те търсят тук към осем и половина.

Най-после се справи с възела и бързо върза маратонката си. Не чу кога Тео се е доближил, но изведнъж го видя точно пред себе си. Лявата му маратонка не беше завързана. Без дори да се замисли, тя се протегна, завърза я и се изправи.

Тео нямаше намерение да я остави да се прави, че не го забелязва. Повдигна брадичката ѝ, за да я накара да го погледне, после се наведе и я целуна. Сякаш не го интересуваше, че Ноа е в стаята. Не бързаше никак и след малко успя да я предизвика да отговори на целувката му.

Без никакъв звук Ноа стана и излезе. Тео прегърна Мишел и прошепна:

— Искаш ли да се позабавляваме?

— Мисля, че го направихме снощи.

— Няма нищо. Можем да го направим отново. Освен това снощи беше само за загревка. — Тя опита да се измъкне от ръцете му. Той я прегърна още по-силно. — Мишел, не се притесняваш от това, което стана снощи, нали?

Погледът ѝ срещна неговия и тя видя колко разтревожен изглежда.

— Аз съм лекар, Тео. Нищо не може да ме притесни.

Той я целуна продължително и страстно. Когато Мишел се отдръпна, доволна видя, че очите му казваха: „Искам да те разсъблека“.

— Чака ме работа — заяви тя, след като успя да се отскубне от прегръдката му.

— Всъщност не. Мери-Ан ми каза, че двете със Синди — мисля, че така се казваше другата жена — ще подредят картоните много по-бързо, ако не им се пречкаш. Аз обещах да ти намеря друга работа.

— Не е казала...

— Така каза. Каза, че си много възискателна и претенциозна. Това бяха точните ѝ думи, не си измислям. Баща ти се обади да съобщи, че Джон-Пол е минал да натовари мебелите ти. Ще оправи каквото може.

— Той не би могъл да пренесе бюрото или канапето ми сам.

— Някакъв мъж на име Арти му помогнал. Нещо друго да те притеснява?

— Нищо.

— Тогава защо изглеждаше толкова притеснена, когато те целунах преди малко?

Тя се отправи към кухнята и Тео я последва по петите.

— Мислех си за Ноа. Не исках той да се чувства неловко.

Това се стори много смешно на Тео. Ноа чу смеха и надникна през вратата.

— На какво се смееш?

— На нищо — каза Мишел и се пъкна край него в кухнята. Отвори хладилника да си потърси диетична кола и се слица. Хладилникът бе почти празен предната вечер, а сега беше препълнен с храна и напитки. Намери диетичната кола най-отзад, грабна я и затвори хладилника. После отново отвори вратичката му, за да се увери, че не е халюцинирала, забеляза пакета масло и се досети кой стои в дъното на това.

— Ноа не знае какво е притеснение. Нали? — попита Тео приятеля си.

— Какво притеснение?

— Заради секса. Знаеш какво е секс, нали?

— Със сигурност. Веднъж четох за него в една книга. Мисля да го опитам някой ден.

И двамата добре се забавляваха, като я дразнеха. Тя седна на масата и чак тогава забеляза шоколадовата торта с три блата на кухненския плот. Ноа взе една кърпа, отиде до печката и повдигна капака на голяма тенджерата. Ароматът на пилешка супа с много подправки веднага изпълни кухнята.

— Кога намери време да направиш всичко това? — попита Ноа. — Мирише много хубаво.

Мишел не може да си спомни какво й бе казал баща й. За кое трябваше да каже, че го е направила сама — за тортата или за супата? После Ноа я попита дали не иска филия домашно изпечен хляб. Топлият хляб стоеше върху специална подложка до мивката.

— Има ли картичка край супата?

— Не видях такава — каза Ноа.

— Значи аз съм я сготвила. — Усмихна се, докато изричаше лъжата.

Тео извади млякото от хладилника и го сложи на масата.

— Снощи си била много заета, значи. И тортата ли направи ти?

Чувствайки се пълна глупачка, тя попита:

— Има ли картичка до тортата?

— Не.

— Значи явно и нея съм направила аз.

— А хляба?

— И той ли е без картичка? — попита тя, като едва се сдържаше да не се разсмее.

— Не видях да има.

— Много обичам да пека хляб посред нощ.

Тео извади три кутии с корнфлейкс и овесени ядки, за да си избере Мишел. После ѝ подаде лъжица.

— Значи дамата, която се промъкна през задната врата с хляба, не се е шегувала, когато каза, че си изпекла хляба у тях снощи, но си забравила да го вземеш?

Мишел усети, че е преминала всички граници в тази идиотска ситуация. Къде бяха картичките, по дяволите? Баща ѝ бе решил да промени плана и бе забравил да я уведоми? Какво трябваше да каже тя сега? Ако кажеше истината на Тео, баща ѝ щеше да се сърди, че не помага за свещената кауза да задържат Тео в Боуън.

Не, нямаше да позволи да я обвинят в предателство.

— Точно така — кимна тя. — След като ти заспа снощи, слязох долу, сготвих супата и направих тортата, после отидох с колата до... — Рязко спря. Тео не ѝ беше казал името на жената, която бе донесла хляба, и Мишел не можеше да си спомни на кого бе възложил тази задача баща ѝ. Реши да импровизира и бързо продължи: — ... до една приятелка и изпекох няколко самуна хляб.

— Не забравяй и магазина.

— Какво? А, да, отбих се и в бакалията.

Тео възседна стола срещу нея, опря ръце на облегалката му и каза:

— Значи това е твоята версия, а?

Тя се подсмихна.

— Поне докато не намерите няколко картички, на които пише „Добре дошъл в Боуън“. Тогава историята ще бъде малко по-различна.

— Предай на Джейк моите благодарности.

— За какво? — попита тя невинно.

— Хей, Майк, искаш ли супа? — попита Ноа, докато тършуваше из чекмеджетата за черпак.

— За закуска? Не, ще се придържам към овесените ядки.

— Ами ти, Тео?

— Разбира се. Знаеш ли какво върви най-много с пилешка супа?

Чипс.

— Съжалявам, но нямам чипс. Пък и чипсът е вреден. Съдържа твърде много сол.

— Ще се балансира със солта в супата — каза й Ноа.

— Всъщност има чипс. Два пакета от най-големите, при това съвсем истински. Не някаква измишльотина без мазнини или въглехидрати. Забрави ли, че си ги купила снощи?

— Явно.

— Знаеш ли какво върви страшно с чипс и супа? — попита Ноа.

— Какво? — попита Тео.

— Студена бира.

— Точно така. — Тео стана и отиде до хладилника.

Мишел поклати глава:

— Пилешка супа, чипс и бира в десет и половина сутринта?

— Вече е единайсет, а ние сме на крак от часове. Не се мръщи така, скъпа. Хайде да те покварим. Присъедини се към нас.

— Тя да не си пада по здравословните храни? — попита Ноа.

— Така мисля — кимна Тео. — Мотото й е: Ако е вкусно, веднага го изплюй.

— Когато на вас, момчета, ви правят четворните байпаси, си спомнете този разговор.

— Говорих с доктор Робинсън — съобщи й Ноа. Беше открил черпака и сега сипваше супа в две купи. Тео вече бе измъкнал пакета с чипс и го отваряше.

— И?

Ноа остави купите на масата, взе две лъжици и седна.

— Сети се само за двама души, които му създавали проблеми. В момента ги проверявам. Някакъв старец на име Джордж Евърет бил единият от трудните пациенти. Познаваш ли го, Майк?

— Не.

— Евърет отказал да плати сметката си, защото Робинсън не излекувал стомашните му неразположения. Евърет имал проблем с

пиенето, за което също винял лекаря. Казвал на Робинсън, че нямало да пие, ако не били нетърпимите болки в стомаха всяка вечер. Както и да е, Робинсън се обърнал към една агенция, за да си прибере дълга и това никак не се харесало на Евърет. Много се напушил, обаждал се на лекаря и го заплашвал.

— А другият пациент? — попита Тео.

— Името, с което се представил на Робинсън, било Джон Томпсън, но се съмнявам, че е било истинското му име. Посетил лекаря само веднъж и това било ден-два преди Робинсън да напусне и да изпрати картоните на Майк. Томпсън вероятно е бил наркоман от Ню Орлиънс. Сигурно е дошъл чак до Боуън с надеждата местният лекар да е по-небрежен. Предполагам е разказал на Робинсън, че има ужасни болки в гърба и се нуждае от болкоуспокояващи. Искал е от най-силните и е знаел точно как се казват. Когато Робинсън отказал да му ги изпише, пациентът се разярил и започнал да го заплашва.

— Съобщил ли е за Томпсън в полицията?

Ноа отпи от бирата си, преди да отговори.

— Знаел как да постъпи, но не го е направил, тъй като си тръгвал от Боуън и не искал усложнения. Поне така ми каза.

— Обзалагам се, че Томпсън е посетил и някой лекар в Сейнт Клеър — подхвърли Мишел.

— И аз така предположих — каза Ноа. — Така че проверих. — Той се ухили и заяви: — Много обичам да изкарвам доктори от леглата им рано сутрин. Както и да е, ако Томпсън наистина е опитал и при друг лекар, явно е използвал друго име. Никой не помни да са го заплашвали.

— С други думи, задънена улица.

— Мисля, че е време и двамата да приемете случая за приключен — каза Мишел. — И стига сте се тревожили. Ще изчистя и подреда клиниката, ще сложа по-сериозни ключалки на вратите и прозорците, и ще продължа напред. Предлагам ви да направите същото.

Тъй като нито Тео, нито Ноа възразиха, тя прие, че са твърде упорити, за да признаят правотата ѝ.

— Ще вали — предсказа Тео, после лапна една лъжица от супата.

— Грее слънце — възрази Ноа.

— Да, но коляното ме боли, значи ще вали. И рамото ми пулсира.

Ноа се разсмя.

— Вие двамата сте идеални един за друг. Хипохондрик и доктор. Съвършената двойка.

— Аз не съм доктор — възрази Тео.

Ноа не обърна внимание на остроумието му.

— Майк, ходила ли си някога в Бостън?

— Не, не съм.

— Ще ти хареса.

Тя се забави няколко секунди, преди да отговори:

— Сигурно много ще ми хареса, ако имам късмет да отида там на медицински конгрес или на екскурзия.

Ноа изгледа Тео и Мишел. Думите ѝ звучаха спокойно, но в очите ѝ имаше тъга. Предава се още преди да е опитала — реши той. Реакцията на Тео бе не по-малко интересна. Цялото му тяло се напрегна.

— Значи сте като два кораба, които се разминават в нощта.

— Нещо такова — промълви Мишел.

— Остави тази тема, Ноа.

— Добре, кажи ми тогава, ще се проведе ли състезанието в събота, ако вали?

— Рибата кълве още по-добре, когато вали — обясни Мишел.

— Кой го твърди?

— Джон-Пол.

— Ще се запозная ли някога с брат ти? — попита Тео.

— Съмнявам се. Нали си заминаваш в понеделник?

Все се връщаше към болната тема. Но тя отдавна знаеше, че той ще си замине. Защо тогава бе толкова съкрушена?

— Ще се запознаеш с брат ѝ в „Лебедът“ в петък — каза Ноа. — Джейк ми каза, че Джон-Пол работи на бара през уикенда.

Мишел поклати глава.

— Татко знае, че Джон-Пол няма да се появи тази седмица. Той вече е научил къде работите вие двамата и няма да се появи.

— Брат ти да не е в списъка на издирваните престъпници? — попита Ноа.

— Разбира се, че не.

— Тогава какво толкова има срещу ФБР? — попита Тео.

— Ще трябва да зададеш този въпрос на него самия.

— Което не може да стане, ако не го срещна.

— Брат ми е доста затворен — защити го тя. — Ако реши, че иска да се запознае с теб, сам ще те намери. — Тя се усмихна и добави: — Няма да забележиш, че идва. А сега, с ваше позволение, ще се захвана за работа.

Тя стана от масата, изхвърли празната кутийка от кола в кофата и започна да събира мръсните чинии. Тео стана да ѝ помогне. Тъкмо пусна чешмата, когато на вратата се позвъни. Ноа отиде да отвори.

Мишел пусна купите от супата в мивката и се извърна с гръб към масата. Тео я прегърна през кръста и зарови лице във врата ѝ.

— Какво ти става?

Тя не бе достатъчно опитна, за да се преструва и да измисли някаква убедителна лъжа, така че направо му каза истината.

— Усложняваш ми живота.

Той я обърна с лице към себе си. Тя се дръпна назад, но той я последва и тя се озова притисната между него и мивката.

— Нали не съжالياваш...

— Не. Беше чудесно.

Не можеше да го погледне в очите, така че се вторачи в брадата му, за да се концентрира върху разговора.

— И двамата сме нормални възрастни хора с естествени физически желания и, разбира се, това е...

— ... нормално и здравословно?

— Не ме дразни. Тези желания...

— Да, помня.

— Не можем да продължим да се поддаваме на тези...

— ... желания? — подсказа той, когато тя спря рязко. Усети, че се усмихва въпреки нещастията си.

— Присмиваш ми се.

— Точно така.

Тя го избута назад.

— Няма да те оставя да ми разбиеш сърцето, Тео. Играй тези играчки с момичетата от големия град, когато се върнеш там.

Той се засмя право в лицето ѝ.

— Момичетата от големия град?

— Можеш ли да говориш сериозно? Опитвам се да ти кажа, че ние нямаме бъдеще заедно, така че искам да ме оставиш на мира.

Той хвана лицето ѝ в дланите си и я целуна страстно, а когато вдигна глава, видя сълзите в очите ѝ.

— Ще ми плачеш ли сега?

— Не — твърдо каза тя.

— Добре. Защото мога да се закълна, че току-що видях сълзи.

— Нямах представа, че можеш да бъдеш толкова гаден. Опитвам се да ти кажа да спреш...

Той бавно поклати глава.

Очите ѝ се разшириха.

— Не? Защо не?

Устните му се докоснаха до нейните в бърза, лека целувка.

— Ти си умно момиче. Ще се сетиш.

Ноа ги прекъсна, като се появи в кухнята, понесъл голяма кутия на „федекс“ под мишница и огромна тава, покрита с фолио.

— Тео, вземи тази кутия, моля те. Намерих я подпряна на вратата, когато я отворих. Звънеше една жена, която донесе това пържено пиле по каджунски. Подаде ми го и изчезна, преди да успея да ѝ благодаря. Беше нещо смутена.

— Каза ли ти името си?

— Моли Бомон. — Ноа остави тавата на масата и повдигна фолиото. — Хубаво мирише.

— Имаше ли картичка за Тео при пилето?

— Не, тя каза, че ти си направила пилето, но тавичката е нейна и си я иска обратно.

Тео седеше на масата и отваряше кутията. Ноа грабна едно бутче и отхапа голяма хапка. После сръга Тео.

— Знаеш ли какво каза Моли?

— Помоли ме да предам поздрав на треньора Бюканън. Чу ли това, Тео? Нарече те треньор.

— Да, знам, всички в Боуън ми викат така.

— Добре, сега ще трябва да се питам защо.

Тео не му обърна никакво внимание. Най-после отвори кутията и подсвирна тихо.

— Ник ги е намерил — каза той. — футболните наръчници. — Взе един и го запрелиства.

— Футболни наръчници? — попита Ноа с пълна уста.

— Да, ще ти обясня по-късно. Мишел, Ноа може да те закара до клиниката. Той ще прекара деня с теб.

— Няма нужда да си губи времето...

Тео я прекъсна.

— Той ще дойде с теб.

Ноа кимна.

— Докато ти и приятелките ти подреждате картоните, аз мога да започна да разчиствам в кабинета ти. Ако има време, ще боядисам стените.

— Ще ти бъда благодарна за помощта, но...

— Не спори — каза Тео.

— Добре — съгласи се тя. — Оценявам всичко, което правиш за мен, Ноа.

После се обърна към Тео и го попита какво смята да прави.

— Имам среща с братята Карсън и адвокатите им. Трябва да свърша с тях до два и половина, защото обещах на Конрад да отида на тренировката в три. Ако вие с Ноа се нуждаете от почивка, може да наминете.

— Директорът на училището предложи на Тео договор — съобщи Мишел усмихната. — Още не го е подписал.

— Измисляш си — не повярва Ноа.

— Мисля, че Тео изчаква, за да му предложат повече пари.

Ноа бе убеден, че двамата го занасят и чакаше да чуе края на шегата.

— Добре. Ще наминем. В колко часа свършва тренировката? Обещах да помогна в бара довечера. Трябва да съм там в пет.

— Мислех, че довечера ще излизаш с Мери-Ан? — напомни му Тео.

— Какво значи това, че ще излизаш с Мери-Ан? — попита Мишел.

Ноа сви рамене.

— Тя ме попита искам ли да излезем по-късно, след като съпругът на приятелката ѝ я вземе и аз ѝ предложих да се отбие в „Лебедът“, и ако не съм зает...

— Тя те е поканила да излезете? — попита Мишел крайно изненадана.

— Да, покани ме. Защо си толкова учудена? Аз съм готин тип.

— Не съм учудена. Просто тя е... и ти си... искам да кажа, че си много...

Ноа се забавляваше от смущението ѝ.

— Много какво?

Думата „опитен“ изникна в главата ѝ заедно с десетина други. Ноа бе от мъжете, които хапваха жени като Мери-Ан за закуска. Мишел осъзна, че прави прибързани заключения и че може би грешеше.

— Ти си...

— Да? — настоя Ноа.

— Твоята приятелка си падна по Ноа — обясни Тео.

Ноа кимна.

— И още как.

— О, за бога — възкликна ядосано Мишел. — Само защото Мери-Ан е била любезна, ти си направил прибързания извод, че си пада по Ноа?

Тео се усмихна.

— Не съм си правил прибързани изводи. Честна дума. Мери-Ан каза, цитирам: „Здрасти, Тео. Падам си по Ноа. Той женен ли е?“.

Ноа кимна.

— Точно така стана.

„Тъжно, ако е така“, помисли си Мишел, но бе напълно възможно Тео да казва истината. Мери-Ан имаше досадния навик да изрича всичко, което ѝ хрумне. Мишел се разсмя и поклати глава.

— Трябва да тръгваме за клиниката.

— Чакай малко, Мишел — каза Ноа, докато прелистваше наръчника. — Тео, виж страница петдесет и трета. Помниш ли...

— Теодор, вземи този наръчник от приятеля си и го накарай да тръгне.

Като го нарече с пълното му име, постигна желаня ефект. Той грабна наръчника и скочи на крака. Ноа се впечатли.

— Почти като старшина от казармата — каза той, докато гледаше как Мишел стои на вратата и нервно потропва с крак.

— Може да бъде много твърда, когато се наложи. — Казано от Тео, прозвуча като комплимент.

— Това е истински талант — отбеляза Ноа.

— Много е всеотдайна. И не се плаши. Това ми харесва. Знаеш ли какво още може? Справя се перфектно със зеленчуците — каза той, докато вървеше през трапезарията към входната врата.

— Зеленчуци ли каза? — попита Ноа, сигурен, че не е чул правилно.

— Да. Трябва да я видиш как кълца зеленчуци. Невероятно. Като музика.

Ноа последва Тео навън.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Толкова е... точна.

Ноа се засмя.

— О, мой човек!

— Какво?

— Здравата си хлътнал.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ноа и Мишел не успяха да отидат на тренировката по футбол. В клиниката просто имаше твърде много работа за вършене. Приятелките на Мишел я удивиха. Събраха всички документи и подредиха картоните по азбучен ред в кутии, така че когато пристигнеха новите шкафове, Мишел просто трябваше да пренесе картоните от кутиите в чекмеджетата. Тео дойде в клиниката, за да вземе Мишел, а Ноа се върна в мотела, за да се изкъпе и преоблече, преди да отиде в „Лебедът“, за да помага на Джейк.

Мишел се чувстваше виновна, че нито Тео, нито Ноа бяха успели да отидат за риба. Когато сподели това с Тео, той ѝ каза да не се тревожи. Щял да прекара цялата събота в риболов, а и очакването на състезанието било не по-малко приятно от самото събитие. Изброи какво трябва да си вземат в хладилната чанта за състезанието. Държеше да бъде подготвен като истински бойскаут — в никакъв случай не трябва да свършат сандвичите или бирата.

Тъкмо паркира колата ѝ пред къщата, когато Елена Милър спря малката си кола отзад и натисна клаксона, за да привлече вниманието им.

— Доктор Майк — извика тя, като заобиколи колата, — ще помолите ли младия си приятел да внесе този кашон?

— Какво има в него? — попита Мишел.

— Не чухте ли съобщението ми? Обадох се от болницата и се записах на телефонния ви секретар.

— Както виждаш, тъкмо се прибирам вкъщи, Елена.

— Писна ми от вас, лекарите. Задръствате цялото спешно. В тази кутия е пощата ви, която бе разпиляна из цялото отделение — каза тя и размаха ръце. — Започнах с вас. В понеделник е ред на доктор Ландуски.

Мишел представи Тео на ядосаната жена и обясни, че секретарката на спешното се опитва да въведе ред в отделението.

— Не може ли да уредите да ви изпращат медицинските списания в клиниката, доктор Майк? Би било по-лесно и за вас, ако си прибирахте пощата всяка вечер. Твърде много ли искам?

— Не, разбира се — кимна Мишел. Чувстваше се като ученичка. — Защо не остави всичко това в съблекалнята на лекарите? — попита, когато Тео вдигна кашона и тя видя списанията.

Елена затвори вратата след Тео и седна зад волана.

— Защото тъкмо подредих там. Вие, лекарите... — Подкара колата назад и не довърши изречението си.

— Ще се опитам да се поправа — извика Мишел.

Успокоена, жената махна с ръка и подкара колата бързо. Тео последва Мишел в къщата.

— Елена ми напомня на някого — отбеляза той и понесе кашона към библиотеката, където го остави на бюрото. Мишел бутна Тео да се дръпне настрана, за да прегледа какво има в кашона. Имаше няколко списания, пратки от две фармацевтични компании и купчина други писма.

— На кого? — попита тя, като пусна пликовете обратно в кашона. Нямахше нищо, което да изискваше незабавното ѝ внимание.

— Доста е страшна.

— Просто се представи в неподходяща светлина — засмя се Мишел.

— Къде ти е хладилната чанта? — попита Тео.

— В гаража. Но първо трябва да я измия — обясни Мишел и се отправи към стъпалата.

— Ти върви да си вземеш душ, а аз ще се погрижа за чантата. И да не използваш всичката топла вода — извика след нея.

Гостуваше в дома ѝ едва от два дни, а вече ѝ казваше какво да прави. Тя поклати глава и се разсмя. „Хубаво — помисли си. — Това, че е тук, е много, много хубаво“.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Дълбокият отекващ гръм събуди Тео. Изтреця така, сякаш в спалнята му бяха хвърлили пиратка. Леглото наистина се разтресе. Навън бе непрогледно тъмно, но когато обърна глава, Тео видя светкавицата, която разцепи небето.

Бушуваше страховита буря. Опита да заспи отново, но бе прекалено горещо. Климатикът жужеше, но тъй като прозорецът бе леко открехнат, студеният въздух отиваше навън.

Мишел спеше дълбоко, сгушена до него, отпуснала ръка върху корема му. Той внимателно я завъртя по гръб, целуна челото ѝ и се усмихна, когато тя се опита да се претърколи върху него. Хрумна му да я събуди, за да се любят отново, но погледна зелените цифри на електронния часовник и се отказа. Беше три часът. И дума не можеше да става да я събуди. Тя се нуждаеше от сън, той също. Бяха си легнали в десет, но заспаха чак към полунощ.

Ако искаше да прекара съботата в риболов, трябваше да приключи с всичко друго утре. Имаше още една среща с братята Карсън и техните адвокати, за да доуточнят детайлите, а когато свършеше с това, щеше да помогне в клиниката.

Мишел не искаше да пропилее цялата събота в риболов, но размисли, когато Тео ѝ разказа за тайния облог, който бяха сключили с Ноа. Който уловеше повече риба, трябваше да получи от загубилия хиляда долара.

Тя бе възмутена от сумата на облога — как можеше човек да залага толкова много пари, вместо да ги използва за нещо смислено, — но когато Тео ѝ обясни, че не може да се отметне от облога, тя прие положението и заяви, че е твърдо решена да спечели. Похвали се, че има тайна стратегия и обясни, че баща ѝ ще заведе Ноа на любимото си място за риболов, навътре в мочурището, близо до мястото, където живееше Джон-Пол. Но според нея езерото било по-добро място за риболов, защото рибата била в изобилие и много по-доверлива, едва ли не щяла сама да скача в лодката им.

Когато Тео я попита как така не е показала на баща си това тайно място, тя обясни, че не искала да ходи там сам, защото мястото било прекалено диво и се навъртали доста хищници. Тео изтълкува това като предупреждение, че там гъмжи от алигатори. Мишел нито отрече, нито потвърди подозрението му, а след това го разсея с целувка и започна бавно да го съблича. Хвана го за ръка и го отведе в леглото си. Направо го омагьоса и той забрави всичко останало.

Допреди малко.

Може би трябваше да вземе със себе си модифицираната карабина от „Лебедът“. Сети се, че му е горещо и трябва да затвори прозореца. Седна, прозя се шумно и стъпи на пода. Краката му се заплетоха в чаршафа, когато се изправи. Той се препъна, удари болното си коляно в нощното шкафче — месинговото топче на чекмеджето се заби точно в болезнената точка под капачката на коляното и го проряза нетърпима болка. Сякаш го прогори киселина. Той изруга тихо, седна на леглото и разтри коляното си.

— Тео, добре ли си? — прошепна сънено тя.

— Да, добре съм. Ударих си коляното в шкафа. Оставила си прозореца отворен.

Тя отметна чаршафа си.

— Ще го затворя.

Той нежно я бутна да легне.

— Заспивай. Аз ще го затворя.

Тя не възрази. Докато той седеше и разтриваше коляното си, чу отново дълбокото ѝ равномерно дишане. Как можеше да заспива толкова бързо? После се досети, че той е причината за изтощението ѝ и от това му стана малко по-добре. С хитра усмивка си призна, че е доста арогантен.

Стана и куцукайки стигна до прозореца. Тъкмо го затвори, когато нова светкавица освети небето и Тео видя някакъв мъж да притичва през предния двор на Мишел.

Какво, по дяволите, ставаше? Наистина ли бе видял това, което си мислеше, че е видял, или си го бе въобразил? Отекна гръм, последван от нова светкавица и Тео отново видя мъжа, свит под явора.

Видя оръжието му. Тео вече бе отстъпил назад, когато отекна изстрелът. Куршумът прониза стъклото и го пръсна на малки парченца, а Тео се хвърли на пода. Болка проряза ръката му над лакътя и той

реши, че може би е ранен. Стигна до леглото, дръпна Мишел, която понечи да се изправи и я свали на пода, опитвайки да предпази главата ѝ. Болката отново прониза ръката му, когато той се претърколи и скочи на крака, събаряйки в бързината нощната лампа.

— Тео, какво...

— Не ставай — нареди той. — И не пали лампите.

Тя се опитваше да разбере какво става.

— Гръм удари къщата ли?

— Това беше изстрел. Някой стреля по мен през прозореца.

Той вече бе на крака и тичаше. Ако бе оставил Мишел да отиде до прозореца, може би вече щеше да е мъртва. Чист късмет бе, че погледна към двора, когато блесна светкавицата.

Докато тичаше към втората спалня, той извика:

— Обади се на полицията и се облечи. Трябва да се измъкнем оттук.

Мишел вече бе взела телефона и го издърпа на пода до себе си. Набра номера на полицията, после осъзна, че не чува никакъв сигнал и разбра, че телефонът е прекъснат. Не се паникьоса. Остави телефона, грабна дрехите си от скрина и изтича в коридора.

— Телефонът е прекъснат — извика тя. — Тео, какво става?

— Обличай се — повтори той. — Побързай!

Той бе взел пистолета си и стоеше прилепен до стената при прозореца. Нямаше да предостави на нападателя си лесна мишена. Отмести леко пердето с дулото на пистолета си и присви очи, за да различи нещо в мрака; Прозвуча нов изстрел и в този момент заваля. Тео видя червеното пламъче, когато куршумът излетя от цевта. Дръпна се назад. Стоеше и се напрягаше да чуе всеки звук, молеше се за нова светкавица, за да види дали няма и други, скрити в сенките долу.

Само един ли беше? Дано, молеше се той. Ако успееше да го зърне още веднъж, може и да имаше късмет да го улучи. Никога преди не бе убивал човек, дори не бе стрелял с пистолета, освен на служебното стрелбище, но нямаше да се поколебае да стреля срещу този мъж.

Минаха пет секунди, после още пет. Светкавица разцепи небето и за миг стана светло като ден.

— По дяволите! — прошепна Тео, когато забеляза още една фигура да претичва през пътя.

Мишел беше в банята и се обличаше на слабата светлина от нощната лампа в коридора. Тъкмо обуваше маратонките си, когато светлината угасна. Крушката бе съвсем нова, за да е изгоряла. Изтича в спалнята и видя, че не светят и цифрите на електронния часовник. Или бе изгорял централният бушон, или някой им бе спрял тока. Предположи, че второто е по-вероятно.

Сега бе толкова тъмно, че не виждаше нищо. Дрешникът бе точно до втората спалня. Мишел потърси опипом дръжката на вратата, отвори я и се пресегна към най-горния рафт, където стоеше фенерът ѝ. Събори бутилка спирт за разтриване и кутия с анкерпласт. Бутилката се стовари тежко до крака ѝ. Мишел я ритна в дрешника, за да не я настъпи, намери фенера и затвори вратата, за да не се блъсне в нея.

По целия под имаше разпръснати лепенки. Настъпи една от тях, докато тичаше към стаята на Тео.

— Телефонът е прекъснат, електричеството — също. Тео, какво става?

— Отпред има двама мъже. Единият се крие под дървото и не мърда. Вземи мобилния ми телефон и ми го подай. Трябва да извикаме помощ.

Мишел се страхуваше да светне фенера, защото пердетата не бяха дръпнати и отвън щяха да видят светлината. Започна слепешком да търси телефона по шкафчето, а отчаянието ѝ нарастваше с всяка изминала секунда.

— Къде е? — попита тя. После чу ръмжене на мотор в далечината. Изтича до прозореца и видя светлина от лодка, която се приближаваше все повече към нейния кей. Не можеше да види колко души има в лодката, не виждаше нищо освен светлинката, която сякаш пулсираше със собствен живот и ставаше все по-силна.

Тео вече бе намъкнал дънките и обувките си и обличаше една тъмна тениска, без да отделя поглед от прозореца. Болката отново прорязва ръката му, когато я пъкна в късия ръкав на тениската. Усещаше кожата си мокра и лепкава от кръвта. Докосна болезненото място, напипа едно назъбено парче стъкло и с облекчение установи, че раната не е от куршум. Изтри ръка в дънките си, дръпна тениската надолу, после рязко извади стъклото от ръката си. Заболя го, сякаш забиха горещо желязо в кожата му.

— Към кея се приближава лодка — каза Мишел. — Идват при ония двамата, нали? — Почувства се глупаво, че пита. Кой измежду приятелите ѝ би дошъл посред нощ и в такава буря. — Какво искат? — прошепна тя.

— Ще ги попитаме по-късно — каза той. — Къде ми е телефонът? — напомни ѝ, докато закопчаваше кобура за колана си. Пъхна пистолета вътре и затвори кобура. Вече бе измислил пътя им за бягство. Трябваше да се измъкнат през прозореца в задната част на къщата, да се спуснат по покрива на верандата и да скочат на земята. След това веднага да изтичат до колата. Ако имаха късмет, щяха да успеят.

— Няма го на шкафчето.

— А, по дяволите! — измърмори той, защото изведнъж си спомни къде го беше оставил. Беше включен да се зарежда на бюрото на Мишел долу, където бе и нейният телефон. — Оставих го долу, до твоя телефон.

— Ще ида да го взема.

— Не — спря я той рязко. — Стълбището е срещу задната врата и ако някой от тях чака там, ще те види. Стой до прозореца и се опитай да видиш колко души ще слязат от лодката. Стигнаха ли вече до кея?

Тео ритна вратата да се затвори, после избута тежкия скрин до нея с надежда да забави нападателите.

— Един мъж току-що слезе от лодката, носи фенер. Тръгна право към задния двор... Не мога да видя дали има друг с него.

— Отвори прозореца — каза той и пъхна ключовете за колата в задния си джоб. — Ще излезем оттам. Аз ще мина пръв, за да те хвана.

Той излезе през прозореца, приведе се и като се стараяше да не вдига шум, скочи върху покрива на верандата. Керемидите бяха станали хлъзгави от дъжда и той едва не падна по стръмния наклон. Разкрачи широко крака, вдигна ръце и изчака Мишел да скочи, като в същото време се молеше да не блесне светкавица, за да успеят да се измъкнат. Ако в задния двор или лодката имаше още хора, те щяха да ги видят и да предупредят останалите.

Протегна ръце към Мишел и в същия момент чу шум от чупене на стъкло долу, по всяка вероятност откъм задната врата. Шумът веднага бе последван от оглушителна стрелба в предната част на

къщата. Негодниците действаха организирано. Атакуваха едновременно и двата входа. Искаха да затворят Тео и Мишел в капан.

Мишел ги чу как събарят разни неща долу. Колко бяха? Тя пхна фенера в колана на дънките си и се прехвърли през перваза.

— Давай — прошепна той тихо и настойчиво.

Тя се поколеба секунда-две, опитвайки да се концентрира, но чу тежките стъпки по стълбите и скочи.

Тео я хвана през кръста. Тя се подхлъзна, но той я задържа, докато възвърне равновесието си. Като се придържаше близо до него, тя пропълзя на четири крака до края на покрива. Дъждът се лееше като из ведро. Мишел не виждаше дори ръцете си. Пресегна се през ръба, опипа къде е водосточната тръба, за да се хване за нея, преди да скочи, но тя беше доста хлабаво закрепена и Мишел прецени, че ще вдигне голям шум, ако я събори. Отстрани край къщата ѝ имаше високи люлякови храсти. Мишел затвори очи и скочи в центъра на гъсталака.

Дръпна се бързо, за да направи място на Тео и шибна главата си в един жилав клон. Той поряза бузата ѝ и тя прехапа устна, за да не извика от болка.

— Накъде? — прошепна.

— Отпред. Чакай тук. — Той извади пистолета си. Промъкна се тихо до ъгъла на къщата, надникна, после се наведе и се огледа. Капакът на колата му бе вдигнат, което означаваше, че бяха повредили нещо по двигателя и не можеше да я използва. Той огледа пътя и прецени разстоянието до водата. Не му се искаше да се забие сред гъста растителност, но ако успееш да избягат незабелязани, двамата с Мишел можеха да стигнат до кръстопътя.

Една кола бе спряла по-нагоре в отбивката край пътя. Нямахше да я види, ако стоповете ѝ не бяха светнали внезапно. Който и да чакаше вътре, бе натиснал с крака си спирачката. След секунда стоповете изгаснаха.

Тео се върна при Мишел.

— Трябва да опитаме да стигнем до твоята лодка. Тя е единственият изход оттук.

— Да тръгваме.

Стигнаха до края на кея, преди да ги забележат. Попаднаха в един лъч светлина, който дойде от прозореца на спалнята. Тео бутна

Мишел на земята, обърна се и стреля. Не знаеше дали е уцелил някого или не. Светлината изгасна и се чуха викове.

— Дай ми фенера — каза той задъхано.

Тя го измъкна от колана на дънките си. Той го грабна и протегна ръка настрани. Бутна Мишел отново на земята, опита да я прикрие с тялото си и прошепна:

— Не мърдай. — После светна.

Лъчът улови един от нападателите, който бягаше към тях откъм къщата. Мишел го видя съвсем ясно и ахна от изненада. Позна го и се шокира.

Тео стреля два пъти, преди да бъде принуден да изгаси фенера. Куршумите летяха от всички страни към тях. Тео насочи фенера към другата лодка, светна и видя още един мъж, който седеше в нея и ги чакаше. Приведен ниско, той гледаше през мерника на мощна пушка, когато Тео стреля. Куршумът улучи мотора. Тео стреля отново, но мъжът се хвърли настрани миг преди да скочи във водата.

Тео изгаси фенера, скочи на крака и извика:

— Хайде!

Във въздуха край тях свистяха куршуми и рикошираха от дърветата и кея. Мишел претича през кея, вкопчи се в ниския стълб, за да не падне във водата, и трескаво за развързва лодката на нападателите им. Тео вече бе отвързал нейната лодка, беше скочил вътре и се опитваше да запали мотора.

Мишел най-после се пребори с въжетото и избути лодката настрани от кея, доколкото можа. Тео ѝ викаше да побърза. Тя скочи в своята лодка и падна върху Тео, който запали двигателя. Дъжд от куршуми се посипа във водата край тях.

Тео се приведе над Мишел, опитвайки да я предпази, като ѝ пречеше да надигне глава. Насочи лодката на север и рязко натисна лоста за управление. Предницата на лодката се надигна от водата, подскочи леко и се стрелна напред. Един куршум мина точно до ухото му и Тео почти почувства топлината му.

Погледна назад и видя двама мъже с фенери да тичат в задния двор. После единият се хвърли във водата. Тео прецени, че двамата с Мишел имат преднина не повече от трийсет секунди. Седна на пейката и остави Мишел да се надигне.

Веднага щом вдигна глава, Мишел осъзна, че се движат в посока, която ги отдалечаваше от града.

— Трябва да обърнеш — извика тя.

— Не. Много е късно. Ще ни последват. Свети с фенера напред.

Мишел седна между коленете му и насочи лъча на фенера право напред. Това ги спаси от катастрофа. Още няколко секунди и щяха да се разбият в едно изсъхнало дърво, стърчащо от водата. Тео рязко зави наляво, после изправи лодката в правилната посока.

— Слава богу, че си взе фенера — прошепна той.

— Точно пред нас има остър завой — каза му тя. — Забави и завий надясно. Наляво е задънено. — После се хвана за коленете му, за да не политне настрани, обърна се и се надигна да погледне назад. — Още не виждам светлини — каза тя с почти болезнено облекчение. — Може би няма да ни последват. Може би ще ни оставят на мира, след като им се измъкнахме. — Тя се обърна отново напред и той я придърпа плътно до себе си.

— Не мисля, че ще се откажат. Мисля, че едва започват. Видя ли оптичния мерник на онази пушка? Въръжени са до зъби. Дошли са да ни спипат и няма да се откажат без бой. Трябва да намерим телефон и да повикаме помощ. Покажи ми най-бързия път, по който можем да се върнем в града.

— Реката тук описва нещо като голяма осмица — обясни тя. — Ако беше поел на юг от моя кей, щеше да направиш един широк завой и да стигнеш до „Лебедът“. Трябва да се върнем назад.

— Така ще попаднем на тях.

— Знам — прошепна тя дрезгаво. Не беше крещяла, но гласът ѝ бе пресипнал. — Има поне двайсет по-малки ръкава наоколо. Повечето от тях не водят доникъде — предупреди го. — Някои описват полукръг. Ако нападателите ги знаят, могат да минат по някой от тях и да ни пресрещнат.

Тогава ще намалим и ако видим светлините им, ще свием в някой от ръкавите и ще изчакаме да съмне. Приближаваха нов завой. Сега накъде? — попита той.

— Не съм сигурна. Всичко изглежда различно през нощта. Мисля, че този описва дъга и се връща пак до реката.

— Добре, ще тръгнем наляво — реши той и насочи лодката в тази посока.

— Тео, може и да греша.

Мишел чу рева на моторна лодка в далечината. Звукът се приближи, докато те се опитваха да заобиколят още един дънер.

Тео също чу шума. Забеляза един тесен ръкав, намали скоростта и отново зави. Клоните на дърветата висяха почти до водата. Тео ги избутваше настрани, докато минаваха. Направиха още един завой и като видя колко тесен става каналът, Тео изгаси двигателя.

Мишел изключи фенера. Двамата се сгушиха един в друг и се обърнаха по посока на звука. Беше непрогледен мрак. Изведнъж жабите престанаха да крякат и щурците замлъкнаха. Но нещо се движеше. Какво, по дяволите, беше? После лодката се удари в нещо. Тео предположи, че може би е плаващо дърво, но не бе сигурен. Лодката се върна леко назад, после спря.

Мишел се протегна зад него, избута един лост и му прошепна, че трябва да повдигнат мотора над нивото на водата.

— Ако трябва да продължим по този ръкав, перките ще потънат в тинята. На места е много плитко. — Лодката отново се блъсна леко в преградата. — Ето ги — прошепна Мишел.

Видяха светлината от моторната лодка. Лъчът обхождаше гъсталака, описвайки широк полукръг наляво и надясно. Търсеха ги.

Светлината не ги откри. Мишел си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Току-що бяха преминали още едно препятствие и тя мислено благодари на бога за това. Още не бяха въвн от опасност, но Тео бе прав, че могат да се скрият, докато съмне и после да потърсят помощ. Скоро този кошмар щеше да свърши.

Нападателяте им бяха продължили напред. Шумът от лодката им постепенно заглъхваше. Мишел предположи, че ще продължат още няколко минути, преди да обърнат и да тръгнат назад, търсейки повнимателно.

Мислите на Тео препускаха. Професионални убийци ли бяха? Ако да, кой ги беше изпратил? Възможно ли бе мафията да го е проследила до Луизиана? Нима бяха дошли да му отмъстят за това, че бе помогнал да осъдят толкова много от лидерите им? Нима неговото присъствие тук бе поставило Мишел в опасност?

Мишел чу как някаква клонка изпраця рязко над нея. Погледна нагоре и след секунда усети някаква тежест, която се стовари върху левия й крак. Впрегна цялата си воля да не изпищи. Каквото и да беше

паднало, сега се плъзгаше нагоре по крака ѝ. Тя замръзна, стиснала фенера, готова да го светне.

— Тео, вземи греблото — прошепна тя, като се напрягаше да не помръдне. — Като светна, трябва да го избуташ навън от лодката. Ясно?

Той не разбра. Какво трябваше да избута? За какво говореше тя? Но не зададе никакви въпроси. Просто взе греблото, вдигна го като бейзболна бухалка и зачака.

— Готов съм.

Тя светна. Тео усети как сърцето му подскочи в гърдите. Едва не изпусна греблото, когато видя ужасната черна змия. Разцепеният език на чудовището се стрелкаше навън от устата, сякаш предвкушваше своя пир, а триъгълната плоска глава се издаваше точно над коляното на Мишел. Сякаш го гледаше право в очите.

Времето сякаш замря, когато Тео замахна с греблото, удари змията и я запрати във водата. После скочи и прегърна Мишел.

— Мамка му — изрева той. — Мамка му!

Мишел се изправи. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Не отделяше лъча на фенера от змията, която се плъзна през водата и изпълзя в храстите на отсрещната страна на глинестия бряг. После огледа водата, протегна ръка и взе греблото, което Тео беше захвърлил. Пусна го на пода на лодката и се облегна назад.

— За малко.

Тео потупваше краката ѝ.

— Ухапа ли те? — попита той трескаво.

— Не, не успя. Сигурно се изплаши повече и от нас.

— Каква, по дяволите, беше?

— Памучна уста.

— По дяволите... те са отровни.

— Да — кимна Мишел. Хвана ръката му. — Стига си ме удрял.

— Просто проверявам да няма още някоя... — Той спря, защото осъзна колко налудничаво е това.

— Още някоя змия да се е пъхнала в крачола ми? Няма. Повярвай ми, щях да знам, ако имаше. Опитай да се успокоиш.

— Как може да си толкова спокойна? Това нещо ти беше на крака.

Тя постави длан върху бузата му.

— Но ти ме отърва от нея.

— Да, но...

— Поеми си дъх?

Тя не бе толкова спокойна, колкото изглеждаше. Когато Тео я прегърна, усети, че цялата трепери.

— Знаеш ли какво?

— Ще отгатна. Мразиш змиите.

— Как позна какво ще кажа?

Тя се усмихна и се дръпна назад.

— Просто се сетих.

— Да се махаме оттук.

Тео потопи ръката си във водата, за да провери дали може да отблъсне лодката от брега. Пръстите му сякаш потънаха в тинята.

Мишел сграбчи ръката му и я издърпа.

— Не трябва да потапяш ръката си във водата. Не и по тези места.

Той не попита защо, нямаше нужда. Представи си как някой алигатор изскача и захваща ръката му и потрепери. Взе греблото и го използва, за да отблъсне лодката от брега.

— Мислиш ли, че оттук ще излезем до реката?

— Живяла съм тук целия си живот и познавам тези места, но в тъмното по-скоро гадая. Мисля, че този канал свършва след около четиристотин метра. Ако продължим напред, ще се озовем в капан, а не бих искала да вървим пеша из мочурището. Не е безопасно, поне не нощем. Мисля, че трябва да обърнем и да се върнем назад.

— Съгласен.

— Когато стигнем до широкото, ще прекосим с гребане. Ако са наблизо, няма да ни чуят.

Мишел взе другото гребло и му помогна да обърнат лодката.

— Обаче ако още някоя змия се стовари в лодката, ще ме чуят със сигурност.

Тео размени мястото си с Мишел и загреба към устието на ръкава. Спря и се огледа.

— Как мислиш? Можем ли да стигнем обратно до твоя кей? Ако се добера до телефона си...

Тя го прекъсна.

— Слязохме много надолу по течението. Ще бъде твърде рисковано.

— Добре. Продължаваме напред и ще се молим наблизно да има кей.

Не виждаше на повече от три метра пред себе си, но знаеше, че е твърде опасно да използват фенера. Мишел се премести близо до мотора, за да може да го запали веднага, ако преследвачите им ги забележат. Сега се тревожеше за куп неща. Кога последно беше наливала бензин? Не помнеше. Ами ако стигнеха до средата и тогава ги засечаха?

Сега се носеха през реката. Силните ръце на Тео умело движеха греблата. Мишел забеляза светлината, която блуждаеше над водата.

— Търсят ни в ръкавите — прошепна тя.

Тео продължи да гребе, но хвърли поглед назад. Лъчът светлина обхождаше на зигзаг водата, но източникът не се движеше. Беше на около двеста метра от тях.

— Още не са ни видели.

— Да включи ли мотора?

— Не — спря я решително той. — Стой там. Може и да успеем.

След минута лъчът се обърна в тяхната посока. Мишел не изчака Тео да й каже да включи мотора. Дръпна силно. Той не запали от първия път. Тео хвърли греблата в лодката и събори Мишел миг преди един куршум да изсвисти край главата му. Тя дръпна отново въжето и изплака, когато двигателят изръмжа.

Тео извади пистолета си от кобура и извика на Мишел да не вдига главата си. Друг куршум се заби във водата съвсем близо до тях. Тео се подпря на лакът на пейката и стреля.

Негодниците се приближаваха много бързо. Тео се опитваше да уцели прожектора им. Първият му изстрел не улучи целта, но някой извика и Тео реши, че навярно е ранил един от преследвачите. Отново натисна спусъка. Този път бе точен. Куршумът му пръсна лампата и им даде пет, може би десет секунди преди нападателите да успеят да насочат фенерите си към тях.

Мишел не можеше да прецени на какво разстояние са от брега. Опита да стигне до лоста, за да намали скоростта, но бе твърде късно. Лодката внезапно подскочи, излезе от водата и се заби в бодливите храсти. Не спря, а подрипна на два пъти, преди да се забие в едно

дърво. Сблъсъкът изхвърли Тео в предната част на лодката. Той падна върху лявата си страна и удари коляното си. Ръката му над лакътя още пулсираше болезнено от раната от стъклото, а сега, при сблъсъка с металния ръб, кожата му се раздра и болката се спусна към лакътя.

Мишел заби челото си в пейката, извика и вдигна ръце да се предпази от нови удари.

Тео изскочи от лодката, пхна пистолета в кобура и издърпа Мишел. Замаяна от удара, тя поклати глава, опитвайки да проясни мислите си, в същото време опипваше дъното на лодката, за да открие фенера.

— Хайде — надвика той шума от приближаващата се лодка.

Тео си мислеше да я вдигне на ръце, когато тя откри фенера. Грабна го бързо. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите, главата ѝ сякаш бе разцепена на две, болката почти я ослепяваше, докато вървеше със залитане напред.

Тео обви ръка около кръста ѝ, почти я повдигна и побягна към храсталака. Нямаше ни най-малка представа накъде се движат. Напълно дезориентиран, той тичаше с всички сили. Избутваше гъстите клони настрана с дясната си ръка. Още чуваше шума от мотора на лодката в далечината и отчаяно се стремеше да отдалечи Мишел, колкото е възможно повече, преди нападателите да са слезли от лодката си.

Проправяха си път през гъсталака и мокрите избуяли треви, спираха се на няколко пъти да се ослушват дали ги преследват. Накрая се измъкнаха от гората и се озоваха пред открито пространство.

Мишел спря, да си поеме дъх. Не беше сигурна къде се намират.

— Да рискувам ли? — попита тя, като вдигна фенера. — Не мисля, че ще видят светлината, ако е само за секунда.

— Добре.

Тя светна за миг, после въздъхна облекчено.

— Мисля, че знам къде сме — прошепна тя. — На около километър и половина от „Лебедът“.

Стояха край някакъв черен път, който според Тео с нищо не се отличаваше от всички други, по които бе карал през последните дни.

— Сигурна ли си?

— Да.

Той стисна ръката ѝ и побягна. Ако стигнеха до първия завой, преди преследвачите им да се появят на пътя, щяха да успеят да се измъкнат. Постоянно хвърляше погледи през рамото си за светлини от фенери. Единственият звук, който чуваха, бе тропотът от стъпките им по пътя, придружен от тежкото им дишане.

Мишел отново светна фенера си само за миг, за да не пропуснат мястото, където трябва да свият. Тя се препъна, но Тео я хвана и задържа на крака, без да забавя темпото. Отново погледна назад, видя една малка светлинка на пътя и увеличи скоростта си.

Беше сигурен, че преследвачите им не са ги видели.

— Вече съм добре — каза тя задъхано. — Мога да бягам.

Той я пусна, после стисна ръката ѝ и продължи. Видя една светлинка, която примигваше като звезда в далечината, и се насочи към нея.

Мишел усещаше изгаряща болка отляво, а главата ѝ сякаш щеше да експлодира. Стигнаха един кръстопът. Мишел се преви и опря длани на коленете си.

— „Лебедът“ е надолу по пътя и вляво — каза задъхано. — Можем да се обадим на полицията оттам.

Пътят бе покрит с чакъл. Тео си спомни, че беше карал по него. Докато тичаше, постоянно оглеждаше гъсталака от двете страни на пътя, преценявайки къде могат да се скрият, ако чуят, че преследвачите приближават.

— Добре ли си? — прошепна той.

— Да.

Мишел почувства, че ѝ се плаче от облекчение, когато видя тъмната сграда пред тях. Мигът на еуфория бе съвсем кратък, защото секунда по-късно чува звука от приближаваща се кола, чиито гуми изсвириха на завоя зад тях.

Мишел не успя да реагира. Докато се опитваше да погледне през рамо, вече летеше към гъсталака край пътя, където я дръпна Тео. Мишел се приземи тежко по гръб. Тео се приведе над нея и извади пистолета си. Очите му обхождаха пътя. Храстите и високите треви засега ги скриваха.

Мишел внимателно опипа цицината на челото си и направи болезнена гримаса. Мислите ѝ препускаха. После си спомни какво иска да каже на Тео.

Промълви името му. Той постави ръка на устата ѝ.

— Шшшт — прошепна почти в ухото ѝ.

Колата спря почти до тях. Мишел едва се сдържа да не помръдне, когато чу как някой крачи в храсталака край тях. Осъзна, че задържа дъха си, защото гърдите я заболяха. Издиша бавно и тихо. Ръката ѝ стисна коляното на Тео. Още известно време някой броди из храсталака, после се върна при колата, мърморейки. Чакълът изскърца под обувките му.

Мокрият въздух я пронизваше. Изведнъж очите ѝ запариха и тя усети, че ще кихне. Моля те, Господи, не сега! *Не трябва да вдигам шум... не още.* Стисна носа си и задиша през устата. Сълзи рукнаха по страните ѝ и тя издърпа тениската нагоре, върху устата си.

Тео чу как вратата на колата се затръшна и колата потегли. Но нямаше да рискува. Напрягна се да долови и най-малкия звук. Колко бяха преследвачите им? Знаеше със сигурност, че четирима мъже ги бяха нападнали в къщата. Беше видял двама отпред, после още двама пристигнаха с лодката. Целта им очевидно бе да ги заклецят в къщата. Тео се закле мислено, че веднага щом се измъкнат от тази битка в джунглата и се озоват в безопасност, той лично ще се погрижи за всеки един от нападателите.

Най-после се раздвижи, за да премести тежестта от колената си. Прегърна Мишел през раменете, наведе се и прошепна:

— Ще ни търсят в „Лебедът“, а ние ще стоим тук, докато си тръгнат. Добре ли си?

Тя кимна. Той се обърна с гръб към нея, за да наблюдава пътя, а тя опря глава на гърба му и затвори очи. Сърцето ѝ постепенно успокояваше ритъма си. Искаше да се възползва от временната почивка и да събере сили, в случай че се наложи отново да побягнат. Кои бяха тези мъже, които ги преследваха?

Премести тежестта си от едното коляно на другото. Имаше чувството, че седи върху тор. Мирисът на мокри, гниещи, разпадащи се листа бе наситен и тежък. Мишел си помисли, че наблизо сигурно има мъртво животно, защото долавяше вонята на разлагащо се месо. Повдигаше ѝ се.

Беше спряло да вали. Това бе добре, нали? Боже, колко дълго бяха тичали? Сякаш бе минал час, откакто се скриха в този храсталак,

но пък времето като че бе спряло от мига, когато отекна първият изстрел.

Чу колата, преди да види светлините от фаровете ѝ през клоните. Идваше по пътя към тях, после ги подмина, без да спира и бързо се отдалечи.

Тео рискува и подаде глава, за да види в каква посока ще се отпрати колата. Тя се забави на кръстопътя, после продължи направо, което означаваше, че преследвачите им не са се отказали, а отиват да ги търсят в противоположната посока. Напрегна очите си, но не можа да види номера на колата.

— Скоро ще трябва да се откажат и да спрат да ни търсят — прошепна тя. — Ще съмне и няма да рискуват да ги види някой ранобуден рибар. Мислиш ли, че ще се откажат?

— Може би. Да вървим. — Тео се надигна и стисна зъби да превъзмогне болката в коляното си. Подаде ръка на Мишел да се изправи. — Върви покрай пътя и не светвай фенера.

— Добре — съгласи се тя. — Но ако ги чуеш да се задават, не ме блъскай пак в канавката. Само ми кажи. Гърбът ми е натъртен.

Той не искаше да се заяжда, като каза:

— По-добре натъртен, отколкото пронизан от куршум.

Тя подсмъркна. Беше ѝ по-добре.

— Знам.

— Можеш ли да бягаш?

— А ти? — попита го, като забеляза, че той накуцва с единия крак.

— Разбира се. Само съм малко схванат. Да вървим.

Една-единствена крушка светеше на стълба при входа на паркинга. Тео нямаше да рискува. Дръпна Мишел в храстите и заобиколи „Лебедът“ откъм задния вход. Не виждаше никой да се движи вътре. Задната врата бе метална, така че Тео се върна до един от прозорците отпред и се огледа по земята за някой камък.

— Ще трябва да вляза през прозореца — каза той, като взе един остър камък.

— Какво ще правиш?

— Ще счупя стъклото.

— Не — прошепна тя. — Знам къде татко крие резервния си ключ.

Тео пушна камъка и отиде до вратата. Мишел светна фенера и се протегна над вратата, където откри ключа върху ръба на касата.

— Много тайно скривалище.

— Не бъди саркастичен. На никого не би му хрумнало да обира бара на татко.

— И защо така?

— Защото Джон-Пол добре ще ги подреди и всички са наясно с това. Татко може да оставя вратата и отключена, ако иска.

Чак на втория опит успя да пхне ключа в ключалката, защото ръцете ѝ трепереха. „Последница от шока“, помисли си тя. Тялото ѝ най-после реагираше на ужаса, който бяха преживели двамата с Тео.

Тео влезе пръв и присви очи да различи нещо в мрака, после, без да пуска Мишел пред себе си, ѝ каза шепнешком да заключи вратата. Чу я да пуска и резето. Хладилникът забръмча и завибрира. Тео си спомни, че телефонът е в края на бара, точно до вратата на склада. Стори му се, че дочу звук, може би изскърцване на дъска.

— Стой тук — прошепна ѝ, извади пистолета си и предпазливо тръгна през бара.

Лампата от паркинга хвърляше оскъдна светлина върху масите и пода. Но в ъглите бе съвсем тъмно. Тео мина зад бара. Очите му свикнаха с мрака и погледът му се отправи към полуотворената врата на склада. Идеално място, където да се скрие човек. Дали нападателите не бяха оставили някого да ги причака? Не, Тео не виждаше никакъв смисъл в това, но продължи да наблюдава вратата, докато пристъпваше към нея.

В средата на бара спря и бръкна под плата за карабината на Джейк. С нея нямаше да пропусне цел, каза си той, като напипа приклада ѝ. Вдигна я от скобата и внимателно я издърпа.

Тъкмо се извъръщаше с гръб към бара, когато усети някакво раздвижване с тила си. Без да се обърне и без да чуе звук, разбра, че някой идва зад него, и то бързо.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Мишел, бягай — извика Тео. Пусна карабината на плота и се завъртя, готов да стреля с пистолета си.

Не виждаше лицето на мъжа, беше твърде тъмно. Огромната сянка стовари каратистки удар върху китката на Тео, но той не изпусна оръжието. После сянката сграбчи ръката на Тео и я изви назад с едната си ръка, докато с другата заби юмрук под брадата му.

Тео се дръпна, но недостатъчно бързо. Кокалчетата на сянката ожулиха брадата му и главата му полетя назад. Остра болка проряза челюстта му. Тео вложи цялата си сила в левия си юмрук и го заби в корема на нападателя си. И тогава разбра, че има сериозен проблем. Юмрукът му сякаш се блъсна в циментов блок и Тео помисли, че си е счупил ръката.

Откъде бе изскочил кучият син? Дали вече бе пипнал Мишел? Разярен, Тео отново замахна да го удари. Със скоростта на пневматичен чук мъжът завъртя крак и ритна коляното на Тео.

Мишел светна осветлението в бара и извика.

— Джон-Пол! Не! Пусни го!

Двамата противници сега се намираха в мечешка прегръдка и всеки се опитваше да използва силата си, за да счупи гръбнака на другия. Когато Джон-Пол чу вика на сестра си, спря. Но Тео — не. Опита се отново да го удари, да размаже лицето му, но Джон-Пол с лекота отби удара, сякаш прогони досаден комар. При това движение ръката му закачи една бутилка уиски и тя събори цялата лавица на стената зад бара.

И двамата мъже отстъпиха назад едновременно и се изгледаха. Мишел застана между тях и изгледа сърдито и двамата, после реши, че Тео е по-необуздан в момента. Постави ръка на гърдите му и му каза да си поеме дълбоко дъх. Остана така, докато той не я послуша.

Тео изгледа продължително и навъсено мъжа. Джон-Пол приличаше на дивак. Беше облечен с къси военни гащета, ботуши и тениска и бе мускулист и силен като исполин. В ботуша му бе затъкнат

нож, а стоманеният враждебен поглед подсказваше, че все още иска да счупи всяка кост в тялото на Тео. Истинско страшилище, помисли си Тео, докато се опитваше да се освести от боя и страха, че Мишел е попаднала в ръцете на нападателя. Брат ѝ можеше да участва в някой военен екшън за Виетнам. Косата му бе достатъчно дълга, имаше белези — един на бузата и един на бедрото — и определено изглеждаше на Тео като жив спомен от минали времена.

— Тео, запознай се с брат ми, Джон-Пол. — Мишел прецени, че вече е безопасно да пусне Тео и се обърна към брат си. — Джон-Пол, това е...

Брат ѝ я прекъсна.

— Знам кой е.

Тео примигна.

— Знаеш кой съм?

— Точно така — кимна Джон-Пол.

Джон-Пол не бе губил бой през живота си и сега, когато Тео пристъпи към него, той веднага направи крачка напред. Мишел се пъкна между двамата.

— Щом си знаел кой съм, защо се нахвърли отгоре ми? — изръмжа Тео.

— Да, защо? — попита и Мишел, като повдигна глава, за да погледне брат си в очите. — Това беше много грубо, Джон-Пол.

Сестра му винаги знаеше какво да каже, за да го разсмее. С голямо усилие той запази навъсеното си изражение. Грубо. По дяволите, точно грубо бе възнамерявал да действа.

Скръсти ръце на гърдите си.

— Не можеш да му позволя да вземе карабината — обясни той на Мишел. — Може да е от тези, които се паникьосват и да застреля някого или да простреля собствения си крак, без да иска.

Тео не се успокои. Направи още една крачка напред.

— Опита се да ме ритнеш в болното коляно, не е ли така?

Джон-Пол се усмихна.

— Винаги се атакува слабото място — каза той. — Ти накуцваше с този крак, така че реших...

— Знаеше, че съм приятел на сестра ти, но въпреки това се опита да ми счупиш коляното?

— Нямах да го счупя — възрази Джон-Пол. — Само щях да те съборя.

— Можеше да го нараниш! — обади се Мишел.

— Мишел, няма нужда да ме защитаваш — измърмори Тео. Чувстваше мъжествеността си накърнена и нямаше намерение да търпи този побъркан.

— Ако исках да го рая, щях. Можех и да го убия, но не го направих.

— Как ли пък не си можел да ме убиеш — изръмжа Тео, като прибираше пистолета в кобура.

— Можех да ти счупя врата, но се въздържах.

В този момент Мишел се обърна да каже на Тео да престане да предизвиква брат ѝ, но забеляза кръвта на ръката му. Светна лампата над бара и пристъпи към Тео. Видя остатъци от стъкло, забити в раната.

— Кога е станало това? Ще трябва да се зашие. — Не го остави да обясни. Завъртя се бързо към брат си и се нахвърли отгоре му. Удари го по гърдите и попита: — Ти ли направи това? Какво си въобразяваш?

Тео се усмихна. Можеше да постави край на това, като ѝ обясни, че брат ѝ няма нищо общо, но му беше много приятно да види как Джон-Пол се свива в черупката си. Братът започна да отстъпва, но тя продължаваше да му се кара. С голямо задоволство Тео наблюдаваше изражението му, което бе просто комично. Джон-Пол сякаш не знаеше какво да прави. Когато Мишел спря с нападките, брат ѝ изглеждаше доста укротен. Не съвсем, но почти.

На тази светлина Тео забеляза известна прилика между брата и сестрата. И двамата имаха високи скули и сини очи с еднакъв цвят, но с това приликите свършваха. Мишел беше красива. Тя бе нежна и сърдечна. Джон-Пол — не.

Съвсем по детински Тео искаше да продължи да мрази този човек, но знаеше, че не може, защото виждаше в очите на Джон-Пол колко много обича той сестра си. Тео предположи, че като всеки по-голям брат той е готов на всичко, за да я защити.

Великodusното му решение да остави Джон-Пол на мира бе съвсем краткотрайно. Джон-Пол го изгледа враждебно и попита:

— Сестра ми изглежда така, сякаш са я влачили през калта. Какво, по дяволите, си намислил?

Мишел привлече вниманието му в този момент.

— Ще трябва да кажеш на татко, че си счупил бутилката с най-хубавото му уиски — каза тя. — Сега почисти тук, а аз ще се обадя на Бен.

Тя бутна Тео настрана, за да стигне до телефона. Обади се в полицията и помоли дежурния да я свърже с дома на Бен Нелсън.

Тео каза на Джон-Пол да изгаси лампите. Той изненадващо го послуша и Тео му разказа какво се беше случило. Джон-Пол не показва никаква реакция.

Когато Тео свърши разказа си, Джон-Пол попита:

— Мислиш, че ще се върнат? Затова ли не искаш да свети?

— Вероятно няма, но не ми се ще да рискувам. Може да се окажем в капан тук вътре.

— Не, не можем — възрази Джон-Пол. — Освен това ще ги чуя, ако се зададат.

— Така ли? Ще ги чуеш при всички случаи?

Джон-Пол кимна:

— Да.

— Да не се мислиш за супермен?

Братът се ухили.

— Почти. Много ще ми хареса, ако се опитат да влязат. Това ще ми даде възможност да убия двама-трима.

— Няма нищо по-забавно от малко стрелба — процеди Тео, без да скрива сарказма си, — но не и докато сестра ти е тук.

— Да, знам.

Тео започваше да усеща последиците от боя. Челюстта го болеше, ръката му пулсираше болезнено. Отвори хладилника и извади две бутилки бира. Щеше му се да счупи едната в главата на Джон-Пол, но прецени, че така ще похаби бирата и вместо това му подаде бутилката.

Джон-Пол не му благодари, но и Тео не очакваше любезности от него. Отвори своята бутилка и отпи продължително.

Тео чу, че Мишел говори с Бен Нелсън и я прекъсна.

— Кажи му, че ще се срещнем до къщата ти.

Тя помоли Бен да изчака и каза на Тео, че трябва да отидат до болницата.

Но той не смяташе, че раната на ръката му е от първостепенно значение.

— Не — заяви категорично. — Първо отиваме у вас.

— Боже, какъв си инат — прошепна тя, но отстъпи.

Тео искаше да поседне, за да притъпи болката в коляното. Отиде до една от масите, седна, издърпа още един стол и вдигна крака си на него.

Джон-Пол го последва и застана до него.

— Седни — предложи Тео.

Джон-Пол заобиколи масата, издърпа един стол и седна. Започна да задава въпроси, искаше да научи подробностите. Тео отпи от бирата си и отново обясни всичко отначало докрай, като пропусна да спомене единствено това, че събитията го завариха в леглото на Мишел. Не вярваше брат ѝ да се зарадва да научи това.

Джон-Пол заподозря, че Тео премълчава нещо.

— Защо си затварял прозореца в стаята на Майк?

— Защото беше отворен.

— Тео? Видя ли каква марка беше колата? — извика Мишел.

— Сива тойота... нова — отвърна той.

— Сигурно отдавна са се измъкнали — отбеляза Джон-Пол.

Тео се съгласи. Загледа се в Мишел, а Джон-Пол търпеливо изчакваше да се обърне към него, за да му каже, че ще го пребие, защото е разбрал, че е бил в леглото на Мишел. Не го интересуваше, че това е решение на сестра му и че изобщо не му влиза в работата. Тя бе неговата малка сестра и според Джон-Пол Тео се бе възползвал от нея.

— Сестра ми е талантлив хирург — изръмжа Джон-Пол.

— Знам.

— Прекарала е по-голямата част от живота си в учене.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Тя няма голям опит с мъжете... не знае какви копелета могат да бъдат.

— Тя е зряла жена.

— Тя е наивна.

— Кой е наивен? — попита Мишел, която се появи неочаквано.

— Няма значение — каза брат ѝ, но продължи да гледа намръщено Тео. Осъзна, че бе сърдит и на Мишел не само защото бе позволила да стане уязвима, като се бе забъркала с този непознат, а и

защото бе избрала точно човек, който работеше за правителството, по дяволите. Това бе почти неппростимо.

— Майк, двамата с теб трябва да си поговорим.

Тя не обърна внимание на гнева, който струеше от гласа му.

— Бен вече се облича и ще ни чака пред къщата след десет минути. Ще изпрати няколко патрулни коли да потърсят тойотата. Казах му, че са трима или четирима мъже, може би повече.

— Поне четирима са — каза Тео.

— Знаеш ли къде татко държи тиленола? — попита Мишел брат си.

— Над мивката в кухнята. Да го донеса ли?

— Аз ще ида. Тео, трябва да минем първо през болницата — настоя тя, докато се отдалечаваше.

— Шевовеите могат да почакаат.

Мишел се върна с шишето тиленол и две чаши вода. Под мишница носеше два плика замразени зеленчуци. Тя остави тиленола и чашите на масата и вдигна пликите:

— Грах или моркови?

Тео отвори шишето тиленол.

— Моркови.

Мишел поразмачка малко замръзвания пакет и го постави на коляното на Тео.

— По-добре ли е?

— Да, благодаря.

Мишел вдигна пакета с грах на челото си. Тео веднага остави шишето и издърпа Мишел да седне в скута му.

— Боли ли те? Дай да видя.

Загрижеността в гласа му едва не я разплака. Тя си пое дъх и каза:

— Нищо сериозно. Само малка цицина. Наистина, не е нищо...

— Шшшт — прошепна той и нежно отмести ръката ѝ, после наклони главата ѝ, за да огледа раната.

Колкото повече виждаше Джон-Пол, толкова по-нещастен се чувстваше. От начина, по който Тео докосваше Майк, разбра, че този мъж очевидно имаше чувства към нея и че бе твърде късно да се направи нещо. Федерален служител. Как бе успяла да си падне по такъв?

— По дяволите! — измърмори той.
Мишел и Тео не му обърнаха внимание.

— Няма кръв.

— Казах ти, че не е нищо особено.

— Но имаш голяма цицина.

— Добре съм.

Той нежно отмести кичура от лицето ѝ. Отвращението на Джон-Пол стана неудържимо.

— Майк, стани от скута му и седни на стол.

— Мисля, че брат ти не ме харесва — каза Тео усмихнато. За да ядоса Джон-Пол, той целуна Мишел по челото. — Кога си удари главата? Когато змията падна върху теб ли?

Тя се измъкна от ръцете му и седна на съседния стол.

— Каква змия? — попита Джон-Пол.

— Памучна уста, падна от едно дърво — обясни тя на брат си.

Тео отвори шишето с тилебол. Мишел протегна ръка и той пусна две капсули в дланта ѝ. Малко след това тя каза:

— Тео, трябва да отидем в болницата и да намерим онзи пакет.

— За какво говориш? Какъв пакет? — попита Тео. Мишел реши, че трябва да започне отначало. Подпря лакът на масата, опря замразения грах на челото си и каза:

— Познах един от нападателите.

— И ми казваш това чак сега? — Той рязко се надигна и пакетът с моркови излетя. Джон-Пол го хвана точно преди да падне, после се протегна и го стовари върху коляното на Тео.

Мишел затвори очи от болка, защото от неговия вик главата я заболя още повече.

— Мъжът, който тичаше след нас, докато се опитвахме да подкараме лодката... него разпознах. Ти насочи фенера към лицето му, помниш ли? Беше куриерът от „Спийди Месинджър“. Който дойде при мен онзи ден на тренировката, докато седях на пейките...

— Забелязах го на стадиона тогава, но не видях лицето му. Носеше шапка. Говориш за този, по когото стрелях ли?

— Да.

— Уби ли го? — попита Джон-Пол.

Мислите на Тео препусаха.

— Не — отвърна той нетърпеливо. — Не уцелих. Мишел, все още не разбирам защо ми казваш чак сега, че си познала един от тях.

— Кога имах време да ти кажа? Докато стреляха по нас и ни преследваха? Или докато се криехме в мочурището и ти не ми даваше да говоря?

— Абсолютно сигурна ли си, че е бил същият човек?

— Да — натърти тя. — Знаеш ли кое е странното? Докато говорех с него на стадиона, имах чувството, че съм го виждала и преди, но тогава си помислих, че може да съм го мяркала в болницата. Там често получаваме пратки.

— Разпозна ли някой от останалите? Онзи в лодката например?

— Не видях лицето му. Той скочи във водата, когато ти стреля по него.

— Него поне уби ли го? — попита Джон-Пол.

— Не, не го улучих.

Джон-Пол го изгледа недоумяващо.

— Защо изобщо носиш пистолет, щом не знаеш как да си служиш с него?

— Знам как да си служа с него — рязко му отвърна Тео. — С удоволствие ще ти покажа.

— Може да ги е ранил — предположи Мишел и веднага осъзна иронията в думите си. Мисията ѝ бе да спасява човешкия живот, не да убива. Но след като бяха стреляли по нея, моралните ѝ възгледи определено се бяха преобърнали.

— Да, няма начин — измърмори Джон-Пол отвратен. — На какво разстояние беше този мъж?

— В този момент стреляха по нас от всички страни — обясни Мишел. — А Тео се опитваше да ме предпази и в същото време стреляше.

Джон-Пол не обърна внимание на обяснението ѝ.

— Защо носиш пистолет? — попита той.

— Защото така ми бе наредено. Получавам много смъртоносни заплахи.

— Мога да си представя — каза Джон-Пол.

— Ще спрете ли да се заяждате един с друг? Попадали сме в адска каша. Тео, мисля, че вече се сещам какво става. Мъжът, или мъжете, които са вилняли в клиниката ми, са търсели един пакет.

Мъжът, който дойде при мен на стадиона, каза, че друг служител на „Спийди Месинджър“ ми доставил пакет по погрешка и се опитваше да го получи обратно. Аз се обадох на секретарката в спешното и ѝ казах да го потърси и да му го даде. Изпратих го в болницата, но после не проверих дали са му предали пакета. Помниш ли, че Елена докара един кашон с пощата ми вчера? Предполагам, че мъжете, които дойдоха вкъщи снощи, са мислели, че пакетът е там. Но аз прегледах какво има в кашона, там нямаше пратки, получени по куриер. Смятам, че не са го намерили в болницата и са решили, че тя ми го е донесла в къщи.

— Има само един начин да разберат, че Елена ще ти носи нещо — каза Джон-Пол.

— Сложили са подслушвателно устройство на телефона — каза Тео. — По дяволите, защо не проверих?

— Аз ще го намеря — предложи Джон-Пол.

— Знаеш ли какво трябва да търсиш?

Брат ѝ го погледна засегнат.

— Разбира се.

Тео помисли секунда-две и каза:

— Като го намериш, не го махай.

— Защо? — попита Мишел.

— Защото не искам да разберат, че сме го намерили. Можем да решим да им подадем фалшива информация.

— Каж ми точно какво ти каза онзи мъж — запита Джон-Пол и Тео забеляза, че вече не се държи толкова враждебно.

— Каза, че е станало някакво объркване при доставката на пратките — обясни Мишел. — Франк — това е името, с което ми се представи — ми каза, че другият куриер, който се казвал Еди, неволно разменил бланките на двата пакета. Това, което съм получила по погрешка, очевидно е това, което те търсят.

Тео поклати глава.

— И ти знаеш, че е станала грешка, защото... — Бързо се сети. — Нищо не е вярно, докато не се докаже и не трябва да приемаме, че пакетът е доставен погрешно на теб, докато не го отворим и не погледнем какво съдържа.

Тя кимна.

— Защото е възможно мъжът, който стреля по нас, да ме е излъгал.

— За бога, Майк, използвай главата си — каза Джон-Пол.

— Главата ме боли, Джон-Пол. — Ядосана на себе си, че се е сетила чак сега, тя въздъхна. — Разбира се, че ме е излъгал.

— Не е задължително — уточни Тео.

— Но ти току-що каза...

Тео се усмихна.

— Възможно е да ти е казал истината. Може и да е погрешно доставен пакет. Когато го намерим, ще видим. Дотогава...

— Разбрах — кимна тя уморено.

— Спомняш ли си, каза ми, че си имала чувството, че някой те следи? Мисля, че си била права. Който и да е... трябва да е много добър. Изобщо не го забелязах, а се оглеждах.

— Може би са наблюдавали къщата — предположи Мишел.

— Какво мислиш за всичко това? — Джон-Пол попита Тео.

— Не знам — призна той. — Когато намерим пакета, ще разберем с какво си имаме работа.

— Ти ще дойдеш с мен вкъщи, Майк. Аз мога да те защита.

— Да не би да казваш, че аз не мога? — попита Тео, видимо ядосан.

— Когато аз стрелям, убивам. Не пропускам.

Тео бе готов отново да се нахвърли отгоре му, но Мишел постави край на свадата им.

— Извинете ме, господа — срыза ги тя. — Аз мога да се защитавам и сама. Джон-Пол, отивам в болницата с Тео.

— Майк...

— Решила съм.

— Няма да ѝ се случи нищо, докато е с мен — каза Тео и се изненада, че Джон-Пол не започна да спори. Разтри челото си и добави: — Ноа е в Ню Орлиънс. Ще го помоля да остане там и да свърши някои неща, преди да се върне в Боуън.

— Ноа е... — започна да обяснява Мишел.

— Знам кой е, ФБР. — Джон-Пол изрече думите с очевидно презрение.

— Така, а междувременно — продължи Тео, сякаш изобщо не го бяха прекъсвали — ти дръж баща си под око.

Мишел изтърва пакета с грах на масата.

— Мислиш, че ще посегнат на татко?

— Просто се опитвам да предвидя всяка възможност, докато не разберем какъв ще бъде следващият им ход.

Тео допи бирата си и остави бутилката на масата.

— Трябва да тръгваме.

Мишел попита:

— Джон-Пол, ще запалиш ли пикапа? Татко не го е карал повече от седмица. Каза, че стартерът нещо не е наред, но нямал време да го оправи.

— Да, ще го запаля.

Изтощението най-последно започваше да поваля Мишел. Тя се изправи бавно.

— Тогава да тръгваме.

Тео ѝ подаде плика с моркови, за да ги прибере във фризера, после се изправи и провери как коляното му понася тежестта на тялото. Студеният пакет бе помогнал. Коляното не се огъна и не го болеше толкова силно.

Мишел тръгна към кухнята, без да сваля пакета грах от челото си.

— Трябва първо да се отбием у вас — подчерта Тео.

— Защото Бен ще ни чака ли? Мога да му се обадя...

— Не — прекъсна я Тео. — Защото искам да си взема телефона и защото ми трябват още патрони.

Знаеше какво ще последва, преди Джон-Пол да отвори устата си.

— За какво са ти още патрони?

— Защото почти ги свърших.

— Само ги пилееш, мен ако питаш.

На Мишел ѝ писна от заяждането на брат ѝ. Тя се обърна и каза:

— Не го убивай, Тео. Знам, че ти се иска да го застреляш. Брат ми понякога се държи като истински досадник. Но въпреки това го обичам, така че не го убивай.

Тео ѝ намигна.

— Хич не се изплаших — изсумтя Джон-Пол.

— А трябва — каза Мишел.

— Защо? — попита Джон-Пол. — И да стреля, няма да ме улучи.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато Мишел стоеше край колата и говореше с Бен, Тео влезе в къщата. Събу обувките си пред вратата, за да не внася вътре кал, изтича на горния етаж, свали дрехите си и си взе един бърз душ. С облекчение установи, че няма кърлежи или пиявици. Върна се навън десет минути по-късно с мобилния си телефон и този на Мишел и с нейното зарядно.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той Мишел.

— Джон-Пол оправи колата ти — каза му тя, докато се качваше.

— Къде е брат ти?

Тя кимна към страничната алея. Джон-Пол бързаше към пикапа, който бе оставил на пътя.

Тео го настигна и му подаде телефона и зарядното на Мишел.

— Не ми трябва това. — Джон-Пол изгледа телефона с отвращение.

— Трябва да имам връзка с теб. Вземи го.

— Няма да...

Тео не бе в настроение да спори.

— Какво трябва да правим ние с Мишел, ако ни потрябваш? Да кажем някоя молитва?

Джон-Пол отстъпи. Грабна телефона и зарядното и се отправи към пикапа. Чу сестра си, която му извика:

— Грижи се за татко, Джон-Пол. Внимавай да не му се случи нещо. И ти се пази. Не си неуязвим.

Тео се качи в колата и тъкмо затвори вратата, когато Бен извика и дотича.

— Мисля, че извадихме късмет — каза Бен.

— Какво става?

— Току-що се обади диспечерът. Някакъв детектив от Ню Орлиънс иска да говори с мен. Било спешно.

— Разбра ли какво иска този детектив? Няма начин в Ню Орлиънс да са научили за станалото снощи. Не са имали време.

— Веднага ще се върна в участъка да разбера, но имам чувството, че това... — той посочи къщата на Мишел — ... и обаждането от Ню Орлиънс са свързани. Може би знае нещо, което ще ни помогне.

— Обади ми се в болницата веднага щом научиш нещо — каза Тео.

Бързо стигнаха до болницата. Мишел го приведе през един страничен коридор до спешното. Не беше се поглеждала в огледало и чак когато видя как я зяпат всички от персонала, разбра, че е трябвало да се измие.

Предположи, че сигурно мирише ужасно. Мегън, младата сестра от спешното, възкликна изненадано:

— Изглеждате така, сякаш сте паднали в боклукчийски камион — каза тя. — Какво, за бога, ви се е случило?

— Паднах в боклукчийски камион.

Друга сестра, на име Франсис, се подаде от стаята на сестрите. И тя бе млада, но си бе спечелила прякора Бабето, защото се държеше като деветдесетгодишна. Мишел ѝ поръча да приготви поднос с инструменти за сутура^[1].

Франсис бързо се отпрати да приготви необходимото. Гумените ѝ подметки свистяха при всяка нейна крачка.

— Стой тук, Тео — каза Мишел. — Аз ще отида в съблекалнята на лекарите, за да си взема един душ.

— Ще дойда с теб. Там нали е спокойно?

— Да.

— Добре. Трябва да се обадя на Ноа.

Мегън ги изгледа ококорена и зяпнала, като минаха покрай нея. Мишел забеляза, че вниманието ѝ вече е насочено към Тео.

Мишел го отведе в просторната съблекалня. Покрай едната стена се редяха гардеробчета, а до срещуположната бяха оформили кът за почивка с канапе и ниска масичка, две кресла и едно бюро. Точно до вратата имаше тясна маса с кафе-машина и пластмасови чашки. В ъгъла имаше хладилник.

Тесен коридор водеше към две врати. Докато Мишел си вадеше чисти дрехи от гардеробчето, Тео отвори вратите да провери какво има зад тях. И двете се оказаха модерно обзаведени бани.

— Хубаво местенце — отбеляза той, докато се разминаваше с Мишел, която влезе в едната баня. Извади си бутилка вода от хладилника, седна на бюрото и набра номера на мобилния телефон на Ноа. След секунда чу гласа на Ноа на запис със стандартната покана да остави съобщение. Тео бе почти сигурен къде се намира Ноа, но трябваше да изчака Мишел да излезе от банята, за да му даде номера.

После избра централата на болницата и поиска да изпрати съобщение на пейджъра на Елена Милър. Чу някакво шумолене на листи и телефонистката му каза, че Елена в момента не е дежурна. Въпреки че отказа да му даде домашния телефон на Елена, все пак се съгласи да го свърже с нея. Елена вдигна на второто позвъняване. След като ѝ се представи, Тео я помоли да опише куриера, който бе дошъл за пакета в сряда, и попита какво точно бе казал.

Елена нямаше търпение да разкаже на Тео за онзи грубиян.

— Имаше наглостта да ми се развика — каза тя.

Тео си водеше записки на листа, който намери на бюрото и ѝ зададе няколко въпроса. След като затвори, той провери номера на „Спийди Месинджър“ в Ню Орлиънс в телефонния указател, който намери в най-долното чекмедже на бюрото и им се обади. Говори с трима човека, преди да стигне до началника. Той звучеше уморено и не искаше да сътрудничи, докато Тео не го заплаши, че ще се наложи да използва полиция, за да получи необходимата информация. Изведнъж началникът заяви, че ще помогне с удоволствие. Обясни, че всички пратки са описани в компютъра им. Въведе името Мишел Ренърд и каза на Тео кога, и къде е била доставена пратката.

— Искам да знам откъде е изпратена.

— „Бенчли, Тарънс и Полсън“ — обясни началникът. — Пакетът е получен в болницата в Сейнт Клеър в пет и петнайсет. Да ви изпратят ли копие от транспортния документ?

— Няма да е необходимо — каза Тео.

След душа Мишел се почувства значително по-добре. Знаеше, че изглежда ужасно, но вече се чувстваше добре и другото не я интересуваше. Облече се, среса косата си, като примижаваше болезнено при допира на гребена до ударените места на главата ѝ. Отправи се към Тео, довършвайки тоалета си в движение. Той се обърна.

— Говори ли с Ноа? — попита го.

— Не още. Но говорих с началника на „Спийди“. Познай какво научих?

— Че там не работят нито Франк, нито Еди, нали? Боже, чувствам се като идиотка.

— Наистина, там не работят Франк или Еди, но защо се чувстваш като идиотка? Нямала си никаква причина да се усъмниш в разказа му.

— Тео, казвам ти, виждала съм този мъж и преди. Мислех, че съм попадала на него в болницата, но очевидно не е така. Тогава къде може да съм го виждала?

— Ще се сетиш — каза ѝ той. — Опитай да не се напругаш и докато си мислиш за нещо друго, ще си спомниш най-неочаквано. Знаеш ли още какво ми каза началникът?

Мишел отиде до канапето, седна и се наведе да завърже връзките на обувките си.

— Кажи ми.

— Пакетът е бил изпратен от „Бенчли, Тарънс и Полсън“.

— И е бил адресиран до мен?

— Да. Обадох се във фирмата, но отказаха да ми дадат информация по телефона. Така че изпратих Ноа на място. А, говорих и с Елена Милър. Тя ми изнесе цяла тирада.

Мишел кимна.

— Елена винаги има готова тирада. Какво каза?

— Че куриерът се държал враждебно.

— Това вече ни е известно.

— Когато не успяла да намери пакета, за да му го даде, той започнал да ѝ крещи. Освен това я заплашил. Била толкова ядосана, че се канела да се обади в куриерската служба и да се оплаче от служителя им, но била много заета и после забравила.

Мишел стана и се приближи до бюрото. Забеляза начина, по който той я гледаше, и попита:

— Какво има?

— Чак сега забелязах колко изморена изглеждаш.

— Добре съм.

— Тревожа се за теб. Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш.

— Добре съм — настоя тя.

Не изглеждаше добре. Тенът ѝ беше блед и тя бе напрегната. Трябваше ѝ още малко време да се успокои, помисли си той. Пренапрежението щеше да я изтощи и тя щеше да рухне.

— Ела тук.

— Тео, можем да тръгваме. Трябва да зашия ръката ти и да намерим онзи пакет.

— Шевовете и пакетът могат да почакаат още няколко минути. Поеми си дълбоко дъх и опитай да се успокоиш. Искаш ли нещо за пиене? Кола или нещо друго?

— Не, благодаря.

— Ела тук.

— Тук съм.

— По-близо.

Тя пристъпи една крачка напред.

— Тео...

— По-близо.

Този мъж бе неустоим. Мишел знаеше, че не трябва да му позволи да я разсейва. И двамата имаха прекалено много работа. Скръсти ръце на гърдите си и се намръщи.

— Сега нямаме време да се забавляваме.

Той я придърпа в скута си.

— Защо мислиш, че искам да се забавляваме? Ръката му се намести на врата ѝ и той бавно я притегли до себе си.

— Не знам... просто имам чувството, че може би исках да ме целунеш — каза тя, като постави ръце на раменете му.

— Изобщо не ми е хрумвала подобна мисъл. Не можем да се бавим сега, скъпа. Имаме прекалено много работа.

Той хапеше нежно врата ѝ. Мишел затвори очи и наклони глава настрани, за да може да целуне ухото ѝ.

— Значи съм изтъкувала погрешно сигналите — прошепна тя.

— Сигурно — съгласи се той точно преди устните му да уловят нейните в дълга изгаряща целувка, която я остави разтреперана, в мълчаливо очакване за още.

Тео смяташе да я целуне съвсем набързо, но щом устните му докоснаха нейните, той просто не можа да устои. Знаеше, че трябва да спре, преди нещата да са излезли извън контрол, но продължи да я целува, докато тя не се отдръпна.

— Не може така — каза тя задъхана и замаяна. — Просто не може. — Тя опря челото си в неговото. — Трябва да спрем, Тео.

— Да, добре — каза той дрезгаво, докато се опитваше да нормализира пулса си.

Целуна я по челото, после по носа.

— Това е болница, за бога.

Тя го целуна по устата, после внезапно се дръпна и прошепна:

— Аз работя тук. Не би трябвало да кръжа постоянно и да целувам пациентите.

И го целуна отново. Тео усети, как започва да губи контрол. Рязко се дръпна и я вдигна да стане.

Тя се облегна на бюрото и краката ѝ поддадоха. Боже, как само я целуваше, толкова ѝ харесваше да усеща вкуса му! Обезсърчена осъзна, че всичко в него ѝ харесваше. Спокойното му държане, което сякаш казваше „аз ще се погрижа за всичко“, самочувствието му. Чувстваше се толкова добре в кожата си, толкова сигурен в себе си. Когато се страхуваше, не криеше страха си, както правеше брат ѝ. Беше толкова сигурен в себе си, че не се интересуваше какво си мислят другите за него.

Мишел се възхищаваше най-много на това.

Пое си дълбоко дъх и се отправи към спешното. Бутна летящата врата с длан и влезе в коридора. Тео вървеше по петите ѝ.

— Имаш много секси походка — каза ѝ той.

— Не прочете ли табелата?

— Каква табела?

— Забранено е флиртуването с персонала.

Той се предаде.

— Добре. Да започнем търсенето на пакета от спешното — каза той съвсем делово. — Като влизахме, забелязах, че там е сравнително спокойно, така че сега е най-подходящият момент. Ще накарам някой от персонала да ни помогне.

— Първо ще ти направя шевовете.

— Не, Мишел, искам...

Тя се обърна към него:

— Тео, тук командвам аз. Ще трябва да се примириш.

Душът я беше съживил, но тя знаеше, че приливът на енергия няма да трае дълго и продължителното будувание щеше да започне да ѝ

влияе. По тази причина искаше първо да свърши по-важното. Тео бе на първо място в списъка със задачите ѝ, независимо от неговото мнение.

Освен това отново се чувстваше спокойна и сигурна в себе си. В болницата беше в безопасност и знаеше, че тук не се налагаше да бъдат нащрек. Никой нямаше да стреля по тях. Имаше достатъчно охрана. Мишел реши, че не е лоша идея двамата да останат да спят в болницата и се канеше да го, предложи, когато Тео привлече вниманието ѝ.

— Почакай — настоя той. — С кого трябва да говоря, за да накарам хората от персонала да започнат да търсят пакета?

— Тези хора си имат работа.

— Това е по-важно.

— Можеш да се обадиш на администратора. Той обикновено е тук в осем, а вече е почти толкова. Макар че едва ли ще ти помогне. Мрази всичко, което смущава реда в болницата.

— Лошо — каза Тео. — Ще трябва да ни сътрудничи. Ама ти направо тичаш. По-бавно — настоя той отново.

— Ти се влачиш. Страхуваш се от няколко шева? — Предположението я накара да се усмихне. — Страх те е, че ще те заболи ли?

— Не, просто не си падам по игли.

— Нито пък аз. Припадам всеки път, като видя игла.

— Не е смешно, Мишел.

Тя явно бе на друго мнение, защото се разсмя, Франсис, вечно намръщената сестра, стоеше пред една от стаите за прегледи. Дръпна завесата.

— Всичко е готово, доктор Майк

Мишел потупа кушетката, а сестрата повдигна горната половина, за да може Тео да се облекне. Той седна и насочи цялото си внимание към Мишел, която си слагаше стерилни ръкавици. Сестрата го разсея, като се появи с една ножица, готова да среже тениската му. Той се пресегна и издърпа ръкава си до рамото. Докато тя мажеше мястото около раната с някакъв силно миришец дезинфектант, той взе мобилния си телефон и започна да набира.

— Не можете да използвате мобилен телефон в болницата — каза му Франсис и опита да грабне телефона от ръката му.

Той понечи да ѝ каже да си гледа работата, но се овладя, изключи телефона и го постави на масата до себе си.

— Дайте ми телефон, от който мога да се обадя.

Явно бе прозвучал войнствено. Макар и да изглеждаше невъзможно, Франсис се намръщи още повече.

— Голям е досадник, нали, доктор Майк?

Мишел правеше нещо в ъгъла на стаята с гръб към Тео, но той бе сигурен, че тя се усмихва. Долови смеха в гласа ѝ, когато тя каза:

— Просто има нужда от сън.

— Имам нужда от телефон.

Франсис довърши почистването на раната и излезе. Тео предположи, че е отишла да му намери телефон. В този момент Мишел се приближи към него, като държеше едната си ръка зад гърба. Той забеляза, че го третира като малко дете и крие иглата от него, и каза раздразнен:

— Действай по-бързо. Чака ни работа.

Не направи никаква гримаса, когато тя му инжектира упойката.

— Трябва след минута мястото да изтръпне. Искаш ли да легнеш?

— Ще стане ли по-лесно и бързо, ако съм легнал?

— Не.

— Тогава съм добре и така. Хайде, започвай.

Франсис се върна с папка и някакви формуляри.

Очевидно бе чула Тео да казва на Мишел да започва.

— Млади човече, не трябва да карате лекарката да бърза. Така стават грешки.

Млади човече? По дяволите, той бе по-възрастен от нея.

— Къде е телефонът?

— Отпусни се, Тео — каза Мишел и направи знак на Франсис да премести таблата с инструментите по-близо до нея. — Няма да бързам. — После се усмихна и прошепна. — Един познат ми каза, че ако искам нещо да се направи както трябва...

— Какво?

— Трябва да се действа бавно и спокойно. Само така.

Въпреки раздразнението си, той се усмихна. Прииска му се да я целуне, но знаеше, че сестрата от „Досиетата Х“ сигурно ще го събори на пода, ако направи нещо подобно.

— Франсис, омъжена ли си?

— Да. Защо питате?

— Мислех си, че Мишел трябва да те запознае с брат си Джон-Пол. Двамата сте си лика-прилика.

— Доктор Майк, не са попълнени никакви документи за този пациент — каза тя сухо.

— Къде е телефонът? — попита Тео.

— Той ще попълни формулярите, като свърша — успокои я Мишел.

— Но това е нарушение на процедурата.

— Ще броя до пет. Ако нямам телефон в ръката, когато свърша, ще стана от тази маса... — предупреди Тео.

— Франсис, моля те, донеси телефон на Тео.

— Има телефон на стената — посочи сестрата.

— Но той не може да го стигне. — Вече и Мишел бе ядосана.

— Много добре.

Франсис възложи задачата на Мегън, която стоеше облежната на регистратурата и флиртуваше с един от лекарите.

Телефонът бе доста стар модел. Мегън откачи от розетката апарата на стената, включи друг на негово място и подаде слушалката на Тео.

— Трябва да наберете девет, за да получите външна линия.

Мишел вече бе почистила раната и бе готова да започне да я шие.

— Стига си мърдал — каза му тя. — Пак ли ще звъниш на Ноа?

— Искам първо да говоря с администратора и да уредя някой да ни помогне. Ако се наложи, ще претърсим всичко сантиметър по сантиметър, но ще ни трябва още някой. Искам да намерим пакета.

— Аз съм тази, която трябва да търси... а ти и още някой да ми помогнете. Ако накараш всички да търсят, няма да знаем къде са търсили и къде не са. Нека първо аз да огледам спешното и хирургията, преди да извикаме подкрепление.

— Защо само тези две отделения?

— Защото изпращат пощата, ако не си я прибера оттук, в хирургията. Всеки от хирурзите си има отделна кутия, където оставят пощата.

— Точно така — каза Мегън. — Качвам доста писма горе. Ходя в хирургията поне два пъти дневно. Опитвам се да бъда полезна. —

После добави: — Горе има един много симпатичен техник. Отдавна се опитвам да го накарам да ме забележи. Ще ви помогна, доктор Майк. В момента нямам работа в спешното, а Франсис ще ме извика по пейджъра, ако има нужда от мен.

— Благодаря, Мегън.

— Няма проблем. С какво да ви помогна?

— Намери един пакет, който е бил доставен от „Спийди Месинджър“.

— О, получаваме доста пратки по куриер.

— Мишел, скъпа, свършваш ли вече? — попита Тео.

— Охо! Той ви нарече скъпа — възкликна Мегън.

— Мегън, правиш ми сянка.

— Извинете, доктор Майк. — Тя отстъпи назад. Погледът ѝ прескачаше от Тео към Мишел и обратно. — Е, каква е работата? — попита тя шепнешком.

— Защо не започнеш да претърсваш бюрата и шкафовете на този етаж, докато Мишел свърши с това? — предложи ѝ Тео.

— Добре, сър.

— Гледай внимателно — добави Мишел, без да вдигне глава.

Веднага щом Мегън дръпна завесата, Мишел прошепна:

— Не трябваше да ми викаш скъпа.

— Подкопавам ти авторитета ли?

— Не, но просто...

— Какво?

— Мег е сладурана, но е голяма клюкарка, представям си какви слухове ще плъзнат още утре. Ще ме изкарат сгодена и бременна.

Той наклони глава.

— Това за бременността... не е лошо като идея.

Тя направи гримаса.

— За бога!

Тео се усмихна.

— Жена, която е способна да не издаде и звук, докато по крака ѝ пълзи змия, не може да се впечатли от няколко клюки. Ти си по-силна, отколкото изглеждаш.

Мишел се съсредоточи върху работата си.

— Още един шев и съм готова. Кога последно са ти правили ваксина против тетанус?

Той усети, че сърцето му прескочи.

— Вчера.

— Значи мразиш и инжекциите, а? Все едно — ще трябва да ти направим.

Той протегна ръка и докосна страната ѝ.

— Ставаш нервна, когато те дразня и се смущаваш от комплиментите. Не знаеш как да се справяш с тях, нали?

— Готово — съобщи тя. — Пак си цял. Не ставай още — добави бързо тя. — Аз свърших, но ти не.

— Какво значи това?

— Превръзка и инжекция.

— Колко шева?

— Шест.

Завесата се отвори точно когато Мишел започна да си сваля ръкавиците. Мегън се показва.

— Доктор Майк, един детектив от Ню Орлиънс иска да говори с вас и приятеля ви.

— Той е пациент — поправи я Мишел и твърде късно осъзна, че не е трябвало да казва нищо. Прозвуча, сякаш се оправдава, което, разбира се, само подхрани живото въображение на Мегън

Мегън дръпна завесата докрай.

— Това е детектив Харис.

Жената бе висока, поразително привлекателна, с приятно заоблено лице и пронизателни очи. Когато се приближи, Мишел забеляза бръчиците в ъглите на очите и около устата ѝ. Беше облечена с черен панталон, ниски черни обувки и бледосиня блуза. Тя се отправи към Тео. Докато се ръкуваше с него, Мишел забеляза полицейската ѝ значка и пистолета в кобура на колана ѝ.

Харис очевидно нямаше намерение да си губи времето с предисловия.

— Искам да науча точно какво се е случило снощи. Началникът на полицията Нелсън ме информира за станалото, но искам да чуя вашата версия.

— Къде е Бен? — попита Мишел.

— Върна се в дома ви, за да довърши огледа на местопрестъплението. — Тя хвърли един поглед на Мишел и

продължи. — Ще взема всичко, което открият и ще го отнеса в лабораторията ни в Ню Орлиънс.

Тео изучаваше Харис, докато тя говореше с Мишел. Тя бе като хиляди други полицаи, които той познаваше. В нея имаше натрупана умора, сякаш се чувстваше изтощена за цял живот. Държането ѝ бе строго и донякъде безцеремонно.

— От колко време сте детектив? — попита той.

— От четири години разследвам убийства — отвърна тя нетърпеливо. — Преди това бях три години в нравствения.

А, нравственият отдел. Това обясняваше всичко.

— И какво ви води в Боуън?

— Ако не възразявате, аз ще задавам въпросите.

— Добре — съгласи се той. — Веднага щом отговорите на моите.

Тя помръдна устни и Тео помисли, че това е някакъв опит за усмивка.

— Ако Нелсън не ме беше предупредил и сама щях да отгатна, че сте адвокат.

Тео не реагира на този коментар. Просто я изчака да отговори на въпроса му. Тя се опита да издържи на втренчения му поглед и да го сплаши, но се провали напълно.

Отговори с въздишка.

— Получих информация... добра, надеждна информация от вътрешен човек, че един наемен убиец, когото преследвам от три години, се е появил тук. Казаха ми, че е в Боуън, за да свърши някаква работа и се кълна в бога, че този път ще го пипна.

— Кой е той?

— Един призрак. Поне така го наричат колегите в отдела, защото сякаш се изпарява във въздуха всеки път, когато сме на път да го заловим. Според моя информатор, напоследък се нарича Мънк. Свързала съм го с поне две убийства в Ню Орлиънс през последната година. Почти сме сигурни, че е убил една тийнейджърка в Метеър. Вероятно бащата на момичето го е наел, за да получи застраховката, но не можем да го докажем.

— Откъде знаете, че е бил Мънк? — попита Тео.

— Оставил е визитната си картичка. Винаги го прави — обясни тя. — Моят информатор е близък на Мънк, познава почерка му. Каза ми, че Мънк винаги оставя по една червена роза като доказателство, че

той е извършил убийството. Прави така, че убийствата да изглеждат като нещастни случаи или самоубийства. Но във всеки от случаите, в които той е замесен, някой извлича полза от смъртта на жертвата.

— Баща е поръчал убийството на дъщеря си, за да получи пари?
— Мишел потриваше ръката си, сякаш я бяха побили тръпки. Беше ужасяващо, че баща е способен да извърши подобно чудовищно нещо. Мишел почувства, че ѝ се повдига. Бедното дете.

— Розата липсваше от спалнята на момичето — продължи Харис. — Но имаше едно венчелистче, още неизсъхнало, под нощното шкафче. В един друг случай криминолозите намериха шип, забит в покривката на леглото. Мънк обикновено върши работата си нощем, когато жертвите му спят.

— Коя е била жертвата във втория случай, за който споменахте?
— попита Тео.

— Един възрастен мъж, богат старец, чийто единствен наследник имаше сериозен проблем с наркотиците.

— От това, което ми казвате за този човек — каза Тео, — не изглежда в стила му да работи с други. По-скоро е единак.

— Досега винаги е действал сам, но инстинктът ми подсказва, че и той е бил в къщата на доктор Ренърд снощи.

— Ако той е замесен — каза Мишел, — значи и той търси пакета. Може би вътре има нещо, което го компрометира — него или човека, който го е наел.

— Какъв пакет? — попита Харис рязко. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се нахвърли върху Мишел, защото е укрила важна информация.

Мишел обясни и когато чу разказа ѝ, детектив Харис не можа да скрие вълнението си.

— Казвате ми, че можете да идентифицирате един от тях? Видяла сте лицето му и сте сигурна, че това е същият мъж, който е идвал при вас на стадиона?

— Да.

— Боже мой, ще бъде истински късмет, ако сте видяла точно Мънк. Никой не го е виждал досега, но ако имаме описание...

— Бих искал да говоря с вашия информатор — каза Тео.

Тя поклати глава.

— Мислите, че имам телефонния му номер? Не става така. Той ми се обажда, когато реши и винаги използва обществен телефон. Проследяваме обажданията му, но нашите коли никога не успяват да пристигнат навреме. Той е неуловим.

— Добре — примири се Тео. — А досието на Мънк?

— Какво за него?

— Искам да го видя.

Тя не обърна внимание на искането му.

— Трябва да намерим онзи пакет — каза тя на Мишел. — Няма ли представа какво има вътре?

— Не още.

— Този път ще пипна Мънк. Кълна се в гроба на майка си. Толкова е близо, че дори го надушвам.

— Искам да видя досието му — повтори Тео. Този път се постара тя да разбере, че не я моли. Изискваше го.

Харис го изгледа ледено, без да отговори.

Мишел побърза да смекчи антагонизма.

— Ще ви помогнем, доколкото можем, детектив Харис.

Харис продължаваше да гледа Тео, когато отговори:

— Най-добрият начин да ми помогнете, е като стоите настрана. Аз ръководя тази операция. Ясно ли ви е това?

Тео не отговори и тя се прокашля нервно.

— Ще пусна мрежа в целия район и постепенно ще започна да я затягам. Вие заведете доктор Ренърд в дома ѝ и стойте там. Ако чуете или видите нещо подозрително, ми се обадете.

Тя извади две визитки и подаде едната на Тео, другата на Мишел.

— Винаги можете да ме откриете на мобилния телефон.

Нямаше нужда човек да има юридическа диплома, за да се досети, че Харис нямаше намерение да им сътрудничи. Тя играеше твърдо. На свой ред Тео реши, че няма нужда да споделя с нея информацията, с която разполага.

— Ще изискам и ще получа това досие, детектив Харис. Освен това ще искам да видя какво има в онзи пакет — заяви той. Нямаше намерение да приеме отрицателен отговор.

— Можете да видите какво има в пакета — каза тя. — И ако няма нищо общо с Мънк, можете да се занимавате със съдържанието му колкото си искате.

— А ако има информация, отнасяща се до Мънк? — попита Мишел.

— Тогава аз поемам нещата в свои ръце. Това е мое разследване и няма да позволя на федералните да го провалят. Прекарах три години да гоня сянката на Мънк и съм вложила твърде много, за да допусна ФБР да се намеси. Това просто няма да стане.

Презрението ѝ бе очевидно. Враждебното съперничество между Бюрото и местната полиция имаше дълбоки корени, макар че според Тео бе пълна глупост. Той не бе в настроение да проявява дипломатичност или да си играе игри.

— Тревожете се, че ФБР ще поеме случая? — попита Мишел.

— Точно така, тревожа се. Три години — повтори Харис, — се опитвам да пипна Мънк и когато го направя, няма да ви го предам на тепсия — каза тя на Тео.

— Хей, аз работя в Министерството на правосъдието. Не ме интересува какво ще правите с него, освен ако не е един от убийците, които стреляха по Мишел и мен снощи. Ако случаят е такъв, вие и аз ще трябва да се разберем.

Тя поклати глава.

— Шефът на полицията ми каза, че сте в отпуска... че сте дошъл на риболов. Така че вървете да ловите риба и ме оставете да си върша работата.

— Вижте, разбирам, че си мечтаете за повишение, но...

— Какво? — прекъсна го тя.

— Аз също съм в играта, независимо дали ви харесва или не. Мислите, че ще седя и ще чакам? Може би не съм се изразил достатъчно ясно. Той се опита да ни убие.

Харис се вбеси.

— Няма да ви позволя да ми провалите разследването.

Тео нямаше намерение да се надвиква с нея. Като се насили да говори съвсем спокойно и тихо, той попита:

— Колко пъти трябва да го кажа, за да го разберете? Няма да ме спрете.

— Как ли пък..

Той я прекъсна.

— Но аз мога да ви спра. И двамата го знаем. Едно обаждане по телефона. Само толкова.

Той не блъфираше. Когато се налагаше да действа твърдо, разполагаше със солиден гръб. Тя не. Беше съвсем просто.

Харис реши да действа по-благоразумно.

— Добре, ще си обменим информация. Ще ви изпратя копие от досието на Мънк веднага щом се върна в Ню Орлиънс. И ще ви позволя да видите какво съдържа пакетът.

— Ако изобщо го намерим — обади се Мишел.

— Трябва да го намерим — натърти Харис. — И искам още нещо.

— Какво?

— Искам четирийсет и осем часа, преди да започнете да се месите и да извикате вашите хора. Гарантирам ви, че дотогава Мънк ще бъде зад решетките. Ако той действа заедно с мъжете, които са нападнали вас с доктор Ренърд, ще прибера на топло и тях.

— Прекалено сте сигурна в себе си. Какво не ми казвате, детектив Харис? Знаете ли къде е Мънк сега?

— Четирийсет и осем часа — настоя тя.

Не му трябваше време, за да обмисли отговора си.

— Не.

— Тогава двайсет и четири часа — настоя тя. — Това е разумен срок.

Вратът ѝ започваше да почервенява от гняв, но Тео изобщо не се интересуваше дали усложнява живота ѝ или не.

— Не.

— Какво искате, по дяволите? Дайте ми нещо. Моите хора вече затварят мрежата. Работили сме толкова дълго по този случай, не можем да ви оставим да го поемете. Дайте ни възможност да го пипнем. Три години...

— Да, знам. Три години — каза той. — Добре. Давам ви дванайсет часа и нито минута повече. Ако все още не сте извършили никакъв арест дотогава, ще действам аз.

Тя погледна часовника си.

— Сега е почти девет. Дванайсет часа... да, ще се справя. Вие заведете доктор Ренърд в дома ѝ и стойте там до девет вечерта. — Тя се обърна към Мишел и каза: — Хайде да действаме. Откъде да започнем търсенето на пакета?

Мишел видя, че Франсис ѝ прави някакви знаци. Държеше телефон в ръката си.

— Или е тук, в спешното, или на етажа на хирургията. Ще ме извините ли? Търсят ме по телефона. — Тя не изчака отговор и тръгна бързо към Франсис. — Мегън, моля те, качи се с детектив Харис в хирургията и почнете да търсите там — извика тя през рамо. — Аз ще дойда след минута, Франсис, иди да превържеш господин Бюканън и му направи ваксина против тетанус.

Взе телефона и се дръпна настрани, за да направи път на Мегън.

— Оттук, детектив Харис — каза Мегън и тръгна към асансьора.

Мишел не говори дълго по телефона. Върна се при Тео и каза:

— Доктор Ландуски научил, че съм в болницата и ме помоли да проверя как е един негов пациент. Отминава ли ефектът от упойката? Мога да ти дам нещо обезболяващо, ако боли.

— Няма ми нищо.

— Погрижете се за документите, доктор Майк — напомни Франсис, преди да се отдалечи.

Тео наблюдаваше асансьора. Веднага щом вратите му се затвориха, той грабна телефона и попита Мишел какъв е номерът на Мери-Ан.

Тя му каза номера.

— Защо искаш да говориш с Мери-Ан?

— Не искам.

Приятелката на Мишел вдигна на третото позвъняване. Беше съннена. Тео нямаше намерение да си бърбри с нея.

— Дай ми да говоря с Ноа.

Мишел зяпна изненадано.

— Той се е върнал в Ню Орлиънс с Мери-Ан?

Разбра отговора след секунда, когато Тео каза:

— Измъкни се от леглото и иди в другата стая, за да поговорим.

Ноа се прозя шумно.

— Дано е нещо важно.

— Важно е — обеща Тео.

— Добре, чакай малко.

Мишел чу, че викат името ѝ по уредбата и отиде до вътрешния телефон. Една от сестрите я молеше да провери картоната на някакъв

пациент, преди да му дадат лекарствата. Мишел затвори, когато Тео вече приключваше разговора. Чу го да казва:

— Като провериш това, веднага тръгвай насам. Благодаря, Ноа.

Щом Тео затвори, Мишел го попита:

— Какво правиш? Чух те да обещаващ на детектив Харис, че й даваш дванайсет часа и няма да правиш нищо междувременно.

— Аха.

— Нали каза дванайсет часа.

— Да, казах — съгласи се той. — И ти знаеш какво означава това.

— Какво?

— Излъгах.

[1] Съшиване на рана. — Б.ред. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Търсеха не където трябва. Мишел подмина бюрото си и видя, че детектив Харис и Мегън ровят из нещата на д-р Ландуски.

— Претърсихте ли вече моето бюро? — попита тя Мегън.

— Мислех, че това е вашето бюро — каза Мегън.

Тя седеше на пода до бюрото и прехвърляше папките.

— Моето е съседното.

— Боже, съжалявам, доктор Майк. През цялото време, откакто работя тук, си мисля, че сте разхвърляна, защото смятах, че това е вашето бюро. Всеки път, когато идвах, вие седяхте на това бюро и попълвахте картони.

— Използвах бюрото на доктор Ландуски. Сестрите оставят тук картоните на неговите пациенти, а аз го замествах, докато беше в отпуската.

— Но аз оставях и вашите неща тук.

— Значи по-добре да потърсим — каза Харис. — Може пакетът да е бил оставен тук по погрешка.

Тъй като детектив Харис претърсваше бюрото, Мишел коленичи и започна да преглежда купчината до стената.

— Не знам как успява Ландуски да работи така.

— Той винаги изостава с картоните — обади се Мегън.

— Ще се концентрирате ли върху задачата, с която сме се заели? — настоя Харис. Говореше като учителка, която се кара на провинили се ученици.

— Мога да говоря и да търся едновременно — увери я Мегън.

— Продължавайте да търсите — подкани я Харис.

— Може ли да е това? — попита Мегън след няколко секунди.

Подаде на Мишел малък жълт плик.

— Не. Трябва да бъде с етикета на „Спийди Месинджър“.

— Ами това? — попита Мегън.

Подаде нов плик на Мишел. Харис погледна през рамо и изчака отговора на Мишел.

Пликът бе формат като за документи, жълт и подплатен. Мишел прочете името на юридическата кантора в горния ъгъл, точно над етикета на куриерската служба и затаи дъх.

— Мисля, че може да е това — каза тя и подаде плика на детектива.

Харис го пое, сякаш вътре имаше експлозив. Внимателно прецени тежестта, после бавно преобърна плика. Съвсем бавно издърпа лентата, с която се отваряше пликът. Вътре имаше друг жълт плик. Харис го отвори с нож за писма.

Като държеше плика за ръба, тя огледа с търсец поглед бюрото.

— Това ще свърши работа — каза тя и взе една голяма щипка за документи. — Не искам да докосвам листовете вътре, за да не повредя отпечатъците от пръсти, ако има такива.

— Мога да ви донеса ръкавици — предложи Мегън.

Харис се усмихна.

— Благодаря, но това ще свърши работа.

Мишел се облегна на стената. Още държеше в скута си купчина папки. Детектив Харис стисна с щипката листовете за ъгълчето и ги издърпа наполовина.

Мегън се изправи и без да иска събори купчина вестници и картони. Мишел ѝ помогна да ги събере.

— Какво пише? — попита Мишел детектива.

Харис изглеждаше разочарована.

— Това е някакъв документ от одит или някакво финансово извлечение. На тази страница няма имена, само инициали до нещо, което изглежда като банкови преводи. Цифри и само цифри.

— Ами на другите листи?

— Има десетина листове, може би повече, но някои са стегнати с тел бод. Тя поклати глава и каза: — Няма да рискувам да ги вадя.

Внимателно пъкна листовете в плика.

— Трябва веднага да изпратя това в лабораторията. Щом проверят за отпечатъци, ще намеря някой, който да ми обясни какво значат тези цифри.

Беше голямо разочарование, че не разбраха какво значи написаното. Мишел остави папките, които държеше, изправи се и последва Харис, която вървеше към асансьора.

— Благодаря за помощта — каза Харис. — Ще поддържаме връзка.

— Обещахте на Тео да му покажете съдържанието на пакета — напомни ѝ Мишел.

Вратата на асансьора се отвори. Харис влезе вътре и натисна бутона. Докато вратата се затваряше, тя се усмихна на Мишел и каза:

— Ще му дам да види всичко след дванайсет часа и нито минута по-рано.

Мишел продължи да стои със скръстени ръце и само поклати глава, когато вратата се затвори. Мегън дойде до нея.

— Какво очаквахте да намерите в този плик? — попита тя.

— Отговори.

— Когато всичко се уреди, ще ми обясните ли какво става?

— Разбира се — съгласи се Мишел. — Ако самата аз разбера какво става, с радост ще ти обясня.

— Вашият приятел е адвокат. Той сигурно знае какво означават тези цифри. Едва ли ще допусне онази жена да го подмине, без да му покаже документите. Ще слеза по стъпалата до спешното, за да не пропусна тази сцена.

Мишел трябваше да посети още един пациент, преди да приключи.

— Кажи на Тео, че идвам след минута — извика тя след сестрата.

Детектив Харис не искаше да рискува да попадне на Бюканън. Тя излезе от асансьора на втория етаж и слезе по стълбите до първия. Като следваше табелките, мина по един страничен коридор до изхода и се измъкна незабелязана. Заобиколи болницата отвън и хукна към паркинга, като притискаше плика до гърдите си. В този момент чу как зад гърба ѝ изсвириха гуми. Обърна се и видя сивата тойота, която се бе устремила към нея.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Детектив Харис не вдигаше телефона си и Тео беше вбесен. Опита да се свърже с нея на два пъти, но всеки път попадеше на гласовата ѝ поща. Съобщенията, които той ѝ остави, бяха пределно лаконични. Искаше пакета и то веднага. Остави съобщение за нея и в участъка и тъкмо затваряше телефона, когато Мишел се появи от асансьора. Въпреки че Тео вече бе чул от Мегън една версия за станалото, той накара Мишел да повтори всичко още веднъж. Вървяха към съблекалнята на лекарите, откъдето Мишел трябваше да прибере дрехите си.

— Но не видя какво пишеше?

— Не. Тя не ми позволи да докосна нищо. Тревожеше се, че ще повредя отпечатъците от пръсти.

— Има си хас! Тя те е изиграла. Твърдо е решила да ме държи настрана от разследването.

— Поне за дванайсет часа.

Мишел натъпка дрехите и обувките си в една голяма торба и застана на вратата. Тео грабна телефона.

— Май е време да действам твърдо — измърмори си той.

— Тео?

Той най-после я погледна.

— Да?

— Като пребита съм. Трябва да поспя, ти също. Хайде да се приберем, моля те.

— Да, добре.

— Дай на жената дванайсет часа — каза Мишел. — Обеща ѝ. — Прозя се. — Знам, че не иска да ти сътрудничи и това те вбесява, но мисля, че трябва да ѝ дадеш един шанс. Посветила е три години на това разследване.

— Не ме интересува, дори да са петнайсет — възрази той. — Няма да се откажа.

Пак започваше да се ядосва. Докато стигнаха до колата, вече се заканваше, че ще лиши детектив Харис от полицейската ѝ значка. Мишел го остави да излее яда си, без да го прекъсва. Когато той свърши, го попита:

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— Да.

Той ѝ подаде телефона си.

— Обади се на баща си и му кажи, че отиваме при него.

— Може ли да се отбием вкъщи, за да се преоблека.

— Разбира се.

Докато тя избираше номера, той зави и навлезе в Боуън. Вече се ориентираше добре и не му се струваше толкова объркано, макар все още да бе на мнение, че не би било излишно в този град да сложат няколко знака.

Никой не вдигна телефона в къщата на баща ѝ. Тъй като той нямаше телефонен секретар, Мишел не можеше да му остави съобщение. Спомни си, че нейният мобилен телефон е у Джон-Пол, набра номера и зачака.

— Да?

— Така ли се отговаря?

— А, ти ли си — каза брат ѝ. — Добре ли си?

— Да, но двамата с Тео идваме при вас. Къде е татко?

— Точно до мен, пътуваме към твоята къща. Татко чу какво е станало снощи и искаше да се увери, че си добре.

— Кажи му, че ми няма нищо.

— Вече му казах, но той иска да провери лично.

Джон-Пол внезапно затвори, преди Мишел да успее да говори с баща си. Тя върна телефона на Тео.

Джон-Пол и Джейк паркираха на алеята зад тях. След като Мишел успокои баща си, събра набързо малко дрехи и тоалетни принадлежности. Джон-Пол предложи да оставят колата на Тео пред къщата на Мишел и да отидат до къщата на Джейк с една кола — така, ако някой дойдеше да оглежда, щеше да види колата и да реши, че Мишел и Тео са вътре. Тео нямаше желание да спори с Джон-Пол.

Пикапът имаше нужда от нови амортизъри. Мишел седна в Тео до прозореца и навеждаше глава всеки път, когато брат ѝ преодоляваше

някоя неравност по пътя. Докато влизаха в отклонението към къщата, Джейк отбеляза:

— Трябва да сте много уморени, след като онези негодници са ви преследвали почти цяла нощ.

Джейк имаше голяма къща. Отпред изглеждаше като едноетажна къща, построена върху циментова площадка. Джон-Пол спря пикапа отзад, където Тео видя прозорци и на втория етаж, които гледаха към реката. Имаше още една стая, очевидно построена впоследствие, която се издаваше над задната стена. Също както в къщата на Мишел и тук имаше голяма покрита веранда с изглед към реката.

На кея бяха вързани три лодки, всичките малки.

Джейк не си падаше много по климатиците. Беше сложил няколко за всеки случай, но никой не беше включен. Къщата имаше стар дървен под, чиито дъски бяха доста очукани. В дневната бяха разхвърлени тъкани овални килимчета. Вътре не беше задушно. Вентилаторът на тавана тракаше при всяко завъртане, но успяваше да разхлади въздуха.

Слънчевите лъчи струяха от прозорците и огряваха старите мебели. Тео носеше чантата на Мишел и я последва по един дълъг коридор. Забеляза голямото двойно легло на Джейк през една отворена врата в дъното на коридора. Мишел отвори вратата вляво и влезе.

Там имаше две единични легла с нощно шкафче помежду им. Стаята гледаше към предния двор. Вътре беше задушно и горещо, но за щастие на прозореца имаше климатик. Мишел го включи на максимална степен, изрита обувките си и седна на леглото, покрито със синьо-бяла покривка. Джейк не се интересуваше от цветосъчетанията. Другото легло беше с покривка на жълти и червени ивици. Мишел събу и чорапите си и се отпусна на възглавницата. След по-малко от минута спеше дълбоко.

Тео затвори тихо вратата след себе си и се върна в дневната.

Час по-късно къртящият смях на Джейк събуди Мишел. Тя стана и тръгна към банята, когато Тео се появи иззад ъгъла.

— Събудихме ли те? — попита той.

Тя поклати глава и се дръпна, за да му направи път, но той я последва и я притисна към стената. Целуна я.

— Това е добър начин да се започне новият ден. Като се целуне красива жена — каза той и се върна в дневната.

Тя се погледна в огледалото и се стресна. Реши, че е време да извади гримовеите си и да започне да се държи като жена. Той я беше нарекъл красива? Мишел си помисли, че Тео трябва да носи очила постоянно.

След половин час изглеждаше много по-добре. Съжали, че не си бе взела поне една пола, но тъй като нямаше, трябваше да избира между шорти и дънки. Понеже беше горещо, избра шортите. Нямаше никакъв избор какво да облече нагоре. Беше си взела само една бледожълта еластична блуза.

Прекоси боса коридора с чантичката с гримовеите си и я постави на шкафчето в спалнята. Тео бе дошъл навярно да си вземе очилата. Говореше по телефона. Огледа я от главата до петите, като погледът му се задържа на краката ѝ, после помоли човека, с когото разговаряше, да повтори последните си думи.

— Да, разбрах. Баща ѝ получи завереното писмо преди около час. Не, Мишел не знае. Ще оставя Джейк да ѝ каже.

— Кой беше това? — попита тя.

— Бен. Още чака доклада на криминолозите.

— Какво е това, което татко трябва да ми каже?

— Добри новини — обеща ѝ той.

— Идваха ли някакви хора по-рано? Стори ми се, че чух вратата да се отваря и затваря и разни непознати гласове.

— Няколко приятели на баща ти донесоха храната от твоята къща. На кухненската маса има цели четири пая — добави той ухилен.

— Без картички, нали?

— Майк, искам да говоря с теб — извика баща ѝ.

— Идвам, татко.

Двамата с Тео отидоха в дневната заедно. Мишел видя албума със снимки на масата и прошепна:

— Охо. Татко го е налегнала меланхолия.

— На мен ми се струва щастлив.

— Не, настроен е меланхолично. Вади семейния албум само когато е тъжен.

Джон-Пол се беше изтегнал на канапето. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а очите му бяха затворени.

Джейк седеше на голямата кръгла дъбова маса в кухнята, която бе свързана с дневната.

— Сега не съжаляваш ли, че не отиде на погребението? — попита той сина си.

Джон-Пол отговори, без да отваря очи.

— Не.

— А трябва — настоя Джейк. — Братовчедка ти не беше такава фукла, за каквато я мислеше.

— Никога не съм казвал, че е фукла. Казах...

Баща му бързо го спря.

— Помня какво каза, но не искам да го повтаряш пред други хора. Пък и сега трябва да се чувстваш виновен.

Джон-Пол не каза нищо, само изръмжа вместо отговор.

— В края на краищата братовчедка ти не е забравила роднините си. Майк, ела седни на масата. Трябва да ти кажа нещо важно. Тео, седни и ти. Искам да видиш някои снимки.

Тео издърпа стол за Мишел, после седна до нея. Джейк хвана ръката на Мишел и я погледна в очите.

— Събери силите си, миличка. Това ще бъде шок за теб.

— Кой е умрял?

Баща ѝ примигна.

— Никой не е умрял. Поне не сега. Братовчедка ти Катрин Бодин...

— Онази, дето умря — извика Джон-Пол.

— Разбира се, че умря. Имаме само една братовчедка по линия на майка ви. — Джейк поклати глава.

— Какво за нея? — попита Мишел.

— Оставила ни е пари. Много пари — подчерта Джейк, като повдигна вежди.

Мишел не му повярва.

— О, татко, това трябва да е някаква грешка. Казваш ми, че Катрин ни е оставила пари? Не би го направила.

— Току-що ти казах, че го е направила — настоя баща ѝ. — Знам, че е трудно да го повярваш и че това е шок, както те предупредих, но е истина. Завещала ни е пари.

— Но защо го е направила? Тя ни мразеше

— Не говори така — укори я той. Извади кърпа от джоба си и изтри очите си. — Братовчедка ти беше чудесна жена.

— Това се нарича изопачаване на историята — измърмори Джон-Пол.

Все още невярваща, Мишел поклати глава.

— Трябва да има някаква грешка.

— Не, скъпа, няма никаква грешка. Не си ли любопитна колко пари ни е оставила?

— Разбира се — кимна Мишел, като се чудеше каква ли шега им е погодила Катрин. От това, което бе чувала за нея от братята си, знаеше, че братовчедка им е била ужасна жена.

— Скъпата ни братовчедка е оставила на всеки от нас по сто хиляди долара.

Мишел зяпна.

— Сто...

— ... хиляди долара — допълни баща ѝ. — Току-що говорих по телефона с Реми. Обадих се да му кажа за щедростта на братовчедка ви и неговата реакция беше същата като на Джон-Пол и твоята. Отгледал съм трима циници.

Мишел все още не можеше да асимилира шокиращата новина.

— Катрин Бодин... ни е дала... сто...

Джон-Пол се засмя.

— Почна да заекваш, сестричке.

— Мълчи, Джон-Пол — смъмри го баща му. С по-мек тон се обърна към Мишел. — Виждаш ли, скъпа? Катрин не ни е мразела. Просто не е държала да ни вижда, това е всичко. Тя беше... особена, а ние ѝ напомняхме за миналите времена.

Изведнъж Мишел осъзна, че Тео няма никаква представа за кого говорят.

— Братовчедка ми беше на седем или осем години, когато майка ѝ се омъжи за един богат човек, на име Бодин. Преместиха се в Ню Орлиънс и общо взето прекъснаха всички връзки с нас. Никога не съм виждала Катрин — призна тя. — Нито сме говорили по телефона. Не мога да повярвам, че ни е оставила нещо.

— Майката на Катрин беше сестра на жена ми — обясни Джейк. — Казваше се Джун, но всички ѝ викахме Джуни. Не беше омъжена, когато се оказа, че чака дете. По онова време да родиш дете, без да си омъжена, предизвикваше много приказки, макар че с времето всичко се забрави. Бащата на Джун обаче никога не забрави и не ѝ прости.

Направо я изхвърли на улицата. Ние с Ели тъкмо се бяхме оженили и Джуни дойде при нас. Когато бебето се роди, останаха и двете. Беше доста тясно, но се справихме — добави той. — После Джуни се запозна с онзи богаташ, омъжи се и се премести. Джуни умря, когато Катрин беше на единайсет. Не исках да забрави, че има роднини в Боуън, които я обичат, затова бях решил да ѝ се обаждам всеки месец и да я навестявам понякога. Тя не приказваше много, а аз се хвалех с трите си деца, за да знае тя за братовчедите си. Катрин много се впечатли, когато научи, че Майк ще става лекар. Беше много горда с теб, скъпа. Просто никога не го е казвала.

— Катрин не те покани дори на сватбата си — напомни Мишел на баща си. — Знам, че това много те нарани.

— Не е вярно. Пък и сватбата била съвсем скромна. Така ми каза тя.

Мишел се беше подпряла на лакътя си върху масата и разсеяно навиваше един кичур коса около пръста си, докато си мислеше за неочакваното наследство. Парите бяха като дар от бога. Щяха да стигнат да ремонтира клиниката и да наеме сестра.

Баща ѝ я гледаше усмихнат.

— Пак започна да въртиш косата си. — Обърна се към Тео и обясни: — Когато беше малка, увиваше кичур коса около пръста си и си смучеше палеца, докато заспи. Не помня колко пъти Реми и аз сме разплитали обърканите ѝ къдрици.

Мишел пусна косата си и скръсти ръце.

— Чувствам се виновна — каза тя, — защото не мога да се сетя за едно хубаво нещо, което да кажа за Катрин, а вече измислих за какво ще изхарча парите ѝ.

Баща ѝ бутна дебелия семеен албум с черно-червена карирана корица към Тео. Тео го отвори и започна да разглежда снимките, а Джейк му обясняваше кой, кой е. Мишел отиде да си вземе диетична кола и донесе една и за Тео. Той беше сложил очилата си за четене и изглеждаше като учен.

Тя постави ръка на рамото му и го попита:

— Гладен ли си?

— Да, и още как — отвърна ѝ, докато отгръщаше нова страница.

— Татко, Тео не иска да разглежда семейните ни снимки.

— Искам.

Тя се пресегна през рамото на Тео, остави колата си на масата, изправи се и се обърна към брат си.

— Джон-Пол, ще ни приготвиш ли нещо за ядене?

— Как го измисли — засмя се той.

Тя отиде до дивана и седна върху корема му. Той знаеше какво ще последва и стегна мускулите си.

— Спя — каза сърдито. — Не ме закачай.

Тя не обърна внимание на мърморенето му и го дръпна за косата, когато се отпусна назад.

— Можеш ли да повярваш, че Катрин ни е оставила толкова много пари?

— Не.

— Фантастично е.

— Аха.

— Отвори очи — настоя тя.

Той въздъхна шумно, после изпълни желанието ѝ.

— Какво?

— Сещаш ли се за нещо хубаво, което можем да кажем за нея?

— Разбира се. Беше егоистична, алчна, побъркана и имаше цял куп мании.

Мишел го сръга.

— Кажу нещо хубаво.

— Мъртва е. Това ѝ е хубавото.

— Засрами се. Гладен ли си?

— Не.

— Не може да не си. Ти си винаги гладен. Ела да ми помогнеш.

Той стисна ръката ѝ, когато тя се опита да стане.

— Кога си тръгва Тео?

Въпросът дойде неочаквано и я свари неподготвена.

— В понеделник — прошепна тя. — Заминава с приятеля си, Ноа, в понеделник сутрин.

Дори и тя чу тъгата в гласа си. Не се опита да се престори на смела или че не ѝ пука, защото не можеше да заблуди брат си. Джон-Пол я познаваше по-добре от всеки друг и винаги успяваше да прозре в душата ѝ. Тя никога не го лъжеше и не хитруваше.

— Действала си глупаво — прошепна той.

Тя кимна.

- Да.
— Не трябваше да му позволяваш да усети колко си уязвима.
— Знам.
— Тогава защо не си се съпротивлявала? Той е чужд човек.
— Не усетих как стана. Какво мога да кажа? Просто се случи.
— И?
— И какво?
— И ще се поболееш ли, когато той си замине?
— Не — прошепна тя. После повтори по-решително. — Не.
— Ще видим.

Тео не обръщаше внимание на Мишел и Джон-Пол. Той отвори на следващата страница от албума и се загледа в избелялата снимка на красива млада жена. Тя стоеше права под едно дърво и държеше букет маргарити. Носеше дълга до глезените светла рокля от коприна, пристегната на кръста с панделка. Късата къдрава коса обграждаше ангелското лице. Снимката беше черно-бяла, но Тео се досети, че косата е червена, а очите — сини. Ако дрехите и прическата бяха по-съвременни, той щеше да си помисли, че вижда Мишел.

— Това е моята Ели — каза Джейк. — Истинска красавица, нали?

— Да, сър, много е красива.

— Като гледам децата си, виждам Ели във всеки от тях. Реми е наследил смеха ѝ, Джон-Пол — любовта към природата, а Мишел — сърцето ѝ.

Тео кимна. Джон-Пол последва Мишел в кухнята, но като чу, че баща му говори за майка му, спря и надникна през рамото на Тео. После Тео обърна на нова страница и Джон-Пол продължи. Имаше снимка на Реми и Джон-Пол като малки момчета и едно момиче между тях. Момчетата изглеждаха така, сякаш се бяха валяли в калта и бяха много горди с това. Бяха ухилени до ушите. Момичето не се усмихваше и носеше твърде отесняла рокля.

— Това е Катрин — обясни Джейк. — Винаги ходеше облечена с рокля, независимо от случая. Тази ѝ беше любимата, защото имаше дантела. Помня, че все караше майка си да закърпи някой разпорен шев. Катрин имаше голям апетит и беше пълничка.

Тео продължи да разгръща страниците. Явно майката на Катрин бе изпращала снимки и след като се бяха преместили в Ню Орлиънс,

защото имаше поне двайсет снимки на дъщеря ѝ. На всяка една момичето носеше рокля, но качеството на дрехите ѝ бе видимо по-добро. На едната от снимките момичето стоеше пред коледна елха и държеше две еднакви кукли в ръцете си. На следващата страница Катрин беше с различна рокля и държеше две плюшени мечета.

Джейк се засмя, когато видя снимката.

— Катрин винаги държеше да има по две от всяко нещо — обясни той. — Повечето от хората, които са били бедни някога, но са се видели с пари, просто не могат да им се наситят, независимо млади ли са или стари. Нали разбираш какво имам предвид?

— Да — каза Тео. — Хората, преживели Депресията, все се запасявали за следващата.

— Точно така. Катрин беше от тях. За нея Голямата депресия беше само в уроците по история, но тя се държеше така, сякаш я е преживяла. Сигурно се е тревожела, че ще остане без любимите си неща, така че когато харесаше някоя кукла или играчка, караше майка си да ѝ купи още една, съвсем същата, в случай че нещо се случи с първата. Правеше същото и с дрехите. Когато Джуни се сдобил с достатъчно пари за харчене, тя се грижеше дъщеря ѝ да има най-доброто и изпълняваше всеки неин каприз. Ели смяташе, че Джуни глези момичето, защото се чувства виновна, че я е родила неомъжена. Мислех, че с годините ще изчезне това желание да се запасява, но не стана така. Както се оказа, положението даже се влоши. Започна да прави някои много странни неща. Дори си прекара втори телефон. Когато я попитах защо, тя каза, че ще ѝ потрябва, ако първият телефон се повреди. Не искаше да ѝ се наложи да чака телефонния техник.

Мишел го прекъсна, когато се приближи до масата.

— Джон-Пол топли пилешката супа — каза тя.

Тео разлистваше албума напред-назад. Погледна снимката на Катрин, облечена в износена рокля, твърде тясна за наедрялото ѝ тяло, после се върна на снимката на Катрин, облечена като принцеса с две еднакви кукли в ръцете си.

— Горкичката, започна да пълнее, след като се омъжи — отбеляза Джейк.

— Откъде знаеш? — попита Мишел. — Тя никога не те покани да я посетиш.

— Икономката ѝ ми каза — обясни той — Роза Винчети и аз си говорехме от време на време, когато тя се случваше на телефона. Тя е добра жена. Много скромна, но приятна. Даде ми рецепта за домашна юфка, но още не съм я опитвал. Освен това ми казваше, че се тревожи за състоянието на Катрин. Притесняваше се, че сърцето ѝ няма да издържи, така казваше.

— Катрин беше... — започна Мишел.

— ... странна — извика Джон-Пол от кухнята.

— А ти не си ли? — подразни го Мишел.

— Аз съм си нормален в сравнение с нея.

— Татко, как научи, че ще получим парите? — попита Мишел.

— Все още ли не ми вярваш?

— Не съм казала такова нещо.

— Но още не си убедена, нали? — Джейк избута стола назад и се изправи. — Получих нотариално заверено писмо като доказателство. Пристигна преди един час.

Джейк отиде до кухненския плот, вдигна капака на кутията с форма на слон, в който държеше важните си документи и извади един плик.

Мишел седеше до Тео и разглеждаше албума. Видя една снимка на майка си с бебе на ръце. С върха на пръста си докосна лицето на майка си.

— Това е Реми като бебе.

Две страници по-нататък Тео видя снимки на Мишел и се разсмя. На всяка от тях нещо стърчеше и се подаваше: косата, ризата, езикът...

— Била съм много сладка, нали?

Той се засмя.

— Определено си сладка.

Джейк постави плика на масата пред Мишел.

— Ето ти доказателството, многознайке.

Мишел поклати глава и се усмихна.

— Татко ми е измислил един куп прякори.

Тео се смееше, когато хвърли един поглед и видя името на юридическата кантора в горния ляв ъгъл на плика.

— Това е — прошепна той. — Това е — повтори и плесна с ръка по масата.

— Какво?

— Връзката. Това е същата кантора. По дяво... — Обърна се към Джейк, като грабна писмото. — Може ли?

— Разбира се — кимна Джейк.

— Но ти не обясни... — започна Мишел.

Тео постави ръката си върху нейната.

— Дай ми минута. Става ли? Къде са ми очилата?

— На носа ти.

— А, да. Боже, всичко си идва по местата.

Джейк и Мишел го гледаха изпитателно, докато той четеше писмото. Когато свърши, избута стола си назад и се изправи.

— Трябва да отида в Ню Орлиънс.

Мишел взе писмото и бързо го прочете. Съгласно нарежданията на Катрин, адвокатът ѝ, Филип Бенчли, информираше всеки от наследниците за завещаната му сума, както и за общата стойност на наследството. Семейство Ренърд получаваше четиристотин хиляди долара, които трябваше да се разделят по равно между Джейк и трите му деца. Роза-Мария Винчети получаваше сто и петдесет хиляди долара за дългите години вярна служба на Катрин. Джон Ръсел, съпругът на Катрин, трябваше да получи сто долара, а остатъкът от огромното наследство се завещаваше на един резерват за птици.

— Съпругът ѝ ще получи само сто долара?! — попита тя удивена.

— Може бракът им да не е бил щастлив — отбеляза Джейк.

— Има си хас! — обади се Джон-Пол от кухнята.

— Роза със сигурност не го харесваше — добави Джейк. — Мисля, че е хубаво, дето Катрин не е забравила да остави нещо на икономката си. Тя се грижеше добре за нея.

— Джон явно е подписал предбрачно споразумение, че Катрин сама ще контролира парите си — каза Мишел.

— Той ще се опита да оспори завещанието — каза Тео. — Какво работи?

— Адвокат е — каза Джейк. — Работи в една от големите банки в Ню Орлиънс. Никога не съм говорил с него и мисля, че това е срамота. Двамата с Майк не успяхме да поговорим с него дори и на погребението, нали, скъпа.

— Така е, татко, не успяхме. Но това беше по моя вина. Налагаше се да се върна спешно в болницата и ти трябваше да ме

закараш.

Мобилният телефон на Тео извънтя и прекъсна разговора. Обаждаше се Ноа.

— Къде си? — попита Тео.

— Току-що пристигнах в Сейнт Клеър.

— Ела в дома на Джейк. Знаеш ли къде е?

— Да. Ще бъда там до десет минути.

— Какво откри? — Тео прекоси кухнята и излезе на верандата.

Затвори вратата зад себе си.

Мишел предположи, че той не иска останалите да слушат разговора му, така че се зае да подрежда масата. Джон-Пол стоеше облегнат на кухненския плот и я зяпаше навъсено.

— Какво има? — попита тя, като отвори едно чекмедже, за да извади салфетки.

— Ще пуснеш още един агент на ФБР в тази къща?

— Точно така — каза тя. — Не ми прави сцени, Джон-Пол. Не съм в настроение. Искам да се държиш любезно с Ноа.

— Мислиш ли, че ще стане?

— Сигурна съм. Татко? Джон-Пол...

Нямаше нужда да продължава. Брат ѝ поклати ядосано глава и се усмихна.

— Продължаваш да ме ковледиш на татко, така ли?

Тя му се усмихна.

— И номерът все още действа. Благодаря, Джон-Пол.

— Не съм казал...

— Няма нужда. Опитай се да си припомниш как трябва да се държиш.

Върна се на масата и започна да подрежда салфетките. Почувства се изморена, седна и подпря главата си с ръце. Продължаваше да мисли за стоте хиляди долара и чувството ѝ за вина се засилваше. Какво бе накарало една толкова студена жена да извърши нещо толкова мило? И какво друго ѝ бе изпратила Катрин, което толкова интересуваше полицията и мъжете, които дойдоха да я убият, за да си го вземат?

Джейк седеше до нея и разгръщаше албума.

— Бедната Катрин! — каза Мишел. — Нямаше много приятели. На погребението... нямаше много хора. Единственият човек, който

плака за нея, беше икономката ѝ. Помниш ли, татко? Само тя плачеше за Катрин, никой друг. Това ми се стори много тъжно.

Тя си спомни жалката процесия, която я съпровождаше до гробницата. Роза носеше молитвена броеница и плачеше. Джон вървеше зад свещеника и постоянно хвърляше погледи през рамо към нея и Джейк. Тъй като никога не се бяха срещали, Мишел бе предположила, че той се чуди кои са те двамата. Още един мъж ги гледаше странно. Той вървеше до Джон и...

— О, боже, това е той... това беше той! — извика тя и скочи на крака. В нетърпението си да каже на Тео какво си е спомнила, събори стола си. Нетърпеливо го вдигна, после изтича през кухнята. Тео тъкмо влизаше. Той приключи разговора си точно когато тя връхлетя отгоре му. Той я прегърна и двамата излязоха на верандата.

— Какво става?

— Спомних си къде съм виждала онзи мъж... нали се сецаш, вече ти казах, че ми се стори познат. Това е същият човек. — Думите ѝ препускаха една през друга.

— Чакай малко — спря я той. — Започни отначало.

— Куриерът, който дойде при мен на стадиона. Казах ти, че ми се стори познат, и мислех, че съм го виждала в болницата, но не е било там. Той беше на погребението на Катрин. Говореше с Джон и вървеше до него на гробището.

Джейк не беше чул разговора им. Той също си мислеше за щедростта на Катрин и си казваше, че Ели сигурно се усмихва в момента, защото племенницата ѝ бе направила такъв мил жест за семейството ѝ. Приживе жена му се тревожеше заради егоизма ѝ, но сега се оказваше, че Катрин се бе променила.

Той чу Мишел да споменава името на Джон и извика:

— Мисля, че трябва да взема телефона и да се обадя на съпруга на Катрин.

— О, татко, не го прави — каза Мишел.

— В никакъв случай! — обади се рязко и Тео.

— Защо не? — попита Джейк. Той се обърна и погледна Тео. — Трябва да му благодаря за парите. Така е редно. Той беше съпруг на Катрин и сигурно е одобрил решението ѝ.

Мишел поклати глава, но Тео тръгна към баща ѝ.

— Джейк, не искам да му се обаждаш. Обещай ми, че няма да го направиш.

— Тогава ми посочи една причина, поради която не бива да му звъня, и ще ти обещаю. Обаче трябва да е сериозна причина.

— Добре — кимна Тео. Каза със съвсем спокоен глас: — Той се опита да убие дъщеря ти.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джейк прие новината много по-спокойно от Джон-Пол. Братът на Мишел искаше веднага да скочи в пикапа, да открие копелето и да му пръсне черепа. Не беше в настроение да слуша доводите на разума и изобщо не му пукаше за закона.

— Ако знаеш, че той стои зад това, трябва да го пречукаме, преди да се е опитал отново да я убие — настояваше той.

Тео не се впечатли от яростта на Джон-Пол.

— Още не мога да го докажа. Всички доказателства са косвени — обясни той. — Точно затова трябва да отида до Ню Орлиънс.

Джон-Пол изглеждаше така, сякаш се кани да удари Тео. Мишел застана между двамата мъже и се опита да успокои брат си.

На вратата се позвъни и това прекъсна спора. Джейк посрещна Ноа, а в това време Тео каза:

— Нямаме право на грешки.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Значи, че не може да стреляш по никого.

Тео се обърна към Мишел.

— Обещай ми, че няма да излизаш от „Лебедът“, докато не се върна. Никакви ако и но. Не искам да се тревожа за теб...

— Добре — каза тя. Потупа го по гърдите и пристъпи към него. — Ти също се пази.

— Ако има някакъв проблем, ще правите каквото каже Ноа. Джон-Пол, ти пази баща си. Ясно?

Брат ѝ престана да спори и кимна рязко. Ноа стоеше до входната врата и говореше с Джейк. Агентът от ФБР не си беше направил труда да се обръсне и изглеждаше доста мърляв в износените си дънки и избеляла синя риза. Мишел отиде да го поздрави. Тя разбираше интереса на Мери-Ан. Този човек имаше някакво фатално излъчване, което караше жените да искат да избягат от него и да опитват да го променят в същото време.

Сините му очи я пронизаха, когато той каза:

— Чух, че си имала тежка нощ. Бягала си под дъжд от куршуми.
Тя не устоя.

— Чух, че и ти си имал тежка нощ.

— О, да, така беше. Приятелката ти праща много поздрави — каза той ухилен. — Обаче сутринта определено не се забавлявах. Когато е в отпуск, човек се надява поне да се наспи сутрин, нали? Къде е Тео?

— На верандата с Джон-Пол. Мини през кухнята — упъти го тя. Ноа бе тръгнал натам, но спря, когато тя каза:

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се. Каква?

— Не се карай с брат ми.

Ноа се засмя.

— Аз се разбирам с всички.

— Да се обзаложим ли?

Мишел съжали, че не заложи пари, защото със сигурност щеше да спечели. След по-малко от три минути започнаха виковете. Брат й крещеше през повечето време, но и Ноа не се даваше.

Тео влезе в кухнята с ключовете от колата на Ноа. Мишел примигна, защото чу брат си да нарича Ноа с най-различни обидни имена.

Тео също ги чу. Ухили се и каза:

— Знаех си, че ще се харесат.

Тя се ококори.

— На това ли му викаш харесване?

— Нали не се чуват изстрели? Явно Ноа хареса брат ти.

После чу брат си да заплашва Ноа. Заканите му бяха не само цветисти, но и изобретателни. След това Ноа заплаши Джон-Пол на свой ред, но също тъй цветисто и находчиво. Заплахата в общи линии се свеждаше до това, че Джон-Пол никога няма да има свои деца.

— О, ясно е, че го харесва много.

— Тези двамата имат много общо помежду си. Какво направих с очилата си?

— На масата са. Какво общо имат по-точно?

— И двамата са подли като змии — каза той, докато прибираше очилата си.

— Ноа не е подъл. Той се усмихва постоянно.

— Така е — кимна Тео. — И това го прави още по-опасен. Разбираш какво ти е дошло до главата чак като стане твърде късно. Някои от историите, които съм чувал за него от брат си, са направо смразяващи. Точно затова искам Ноа да те пази.

Той праметна ръка през рамото ѝ и я поведе към предната врата.

— Не си ми казал защо трябва да ходиш в Ню Орлиънс.

— Искам да проверя някои неща — каза той, което всъщност не беше отговор на въпроса ѝ.

Той се наведе и я целуна. Беше съвсем мимолетно докосване на устните им и напълно незадоволително по нейна преценка. Той явно си помисли същото, защото, след като я пусна и отвори вратата, я дръпна безцеремонно в прегръдката си и я целуна отново. Този път целувката бе съвсем различна.

Усмихнат, затвори вратата след себе си. Мишел остана до прозореца и го изпрати с поглед. Тео беше поръчал на Джон-Пол да наглежда баща ѝ, а на Ноа да пази нея. Но кой щеше да пази Тео? Тя поклати глава. „Не се тревожи“, каза си. Детектив Харис щеше да арестува нападателите всеки момент.

Какво друго можеше да се случи?

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Клубът се беше събрал в мотелската стая на Джон в Сейнт Клеър. Джон преглеждаше листовете, за да се увери, че това е всичко, а Далас, Камерън и Престън чакаха мълчаливо. Джон най-после свърши, вдигна глава и се засмя.

— Кучката е сложила даже копие от писмото си до мен — каза той.

— Все още искам да отбележа, че протестирам — обади се Престън. — Начинът, по който си върнахме тези документи, беше твърде рискован.

— Това има ли значение сега? Нали сме чисти.

Далас не се съгласи.

— Не и докато не се отървем от Бюканън и докторката. Трябва да го направим още тази вечер, благодарение на поредната издънка на Камерън.

— Вижте какво, просто се паникьосах. Видях Бюканън на прозореца и реших, че ще го улуча, така че стрелях.

— Бяхме взели решение да влезем незабелязано — напомни му Престън.

— Толкова исках да го ликвидирам... за доброто на Клуба — заекна Камерън. — Освен това Бюканън не знае, че аз съм стрелял по него. Съвсем разумно е да предположи, че той е бил главната мишена. Далас, нали ти направи проверката. Ти ни каза, че Бюканън е получавал смъртни заплахи.

Престън кимна.

— Няма време за губене. Трябва да ги убием тази вечер.

— Чудя се дали докторката си е спомнила къде е виждала Камерън — каза Далас.

Никой не погледна Камерън, докато обмисляха тази възможност.

— Казах ви, че ми писна да чакам — каза Камерън.

— Нямаше право... — започна Престън.

Джон вдигна ръка.

— Оставете това. Вече е минало и Камерън съжалева за грешките си. Нали така?

Не толкова думите, колкото начинът, по който ги произнесе, престорената му доброта, подсказаха на Камерън какво ще последва.

— Джон е прав — каза Далас. — Камерън ни е приятел от толкова години. Не бива да позволяваме няколко грешки да провалят всичко. Да простим и да забравим. Съгласен ли си, Престън?

Престън се усмихна.

— Да, добре. Искаш ли нещо за пиене, Кам?

Той поклати глава. Чувстваше жлъчта, която се надигаше в гърлото му.

— Трябва да си събера багажа и да се върна в Ню Орлиънс... освен ако не си променил решението си, Джон и не исках да остана да ви помогна.

— Какво да помогнеш?

— За Бюканън и докторката. Нали ще действате довечера?

— Да. Но те и двамата са виждали лицето ти, така че не можеш да останеш тук. Вече обсъдихме това, Камерън. Върви си вкъщи и чакай. Ще ти се обадя, като свършим, и ще излезем да празнуваме.

— Докторката е видяла и теб на погребението. Ти защо оставаш?

— Да координирам нещата.

Камерън се изправи.

— Къде е Мънк? — попита той, като потисна страха си.

— Отиде да си купи оборудване. Защо питаш?

Камерън сви рамене.

— Той ще ви помогне ли за Бюканън?

— Да — отговори Далас.

— Ами онзи от ФБР? Клейборн?

— Остави на нас, ние ще се погрижим за него — каза Джон спокойно. — Ти по-добре тръгвай.

— Не се тревожи — настоя Далас. — Всичко ще бъде наред.

Камерън излезе и затвори вратата. Тъй като мислеше, че някой от тях може да го наблюдава иззад завесата, тръгна към ъгъла, без да бърза. Сви в коридора към стаята си и веднага хукна да бяга. Когато стигна до вратата, извади пистолета си, зареди го и се втурна вътре.

Почти очакваше Мънк да го чака там, но стаята беше празна. Задави се, толкова силно облекчение почувства. Нахвърля дрехите си в

пътната чанта, грабна ключовете за колата и изтича навън. Отчаяно желяеше да се махне, така че веднага натисна газта. Колата почти се изстреля от паркинга.

Джон му беше казал да се прибере вкъщи и да чака. Значи там щеше да стане, реши той. Скъпите му приятели ли щяха да го направят, или щяха да изпратят Мънк? И в двата случая Камерън знаеше, че е обречен. Пое по магистралата, като постоянно се оглеждаше в огледалото за обратно виждане за Мънк. Не се виждаха никакви коли зад него. Камерън най-после си позволи да издиша продължително и шумно. Ръцете му бяха мокри от пот и трепереха. Напрегна се да ги държи неподвижно върху волана, после заплака.

Трябваше да отиде до апартамента си, защото под една от дъските на пода имаше скрити пари, които щяха да му трябват, за да се махне от града. Имаше време, успокояваше се сам. Мънк щеше да им трябва, за да им помогне за Бюканън. Да, имаше време.

Камерън продължаваше да трепери. Осъзна, че имаше само един начин да се успокои и това беше да пийне нещо. Отби от магистралата на следващия изход и започна да търси някой бар.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Филип Бенчли не изглеждаше щастлив. Адвокатът тъкмо бе стигнал до деветата дупка на голф игрището в престижния кънтри клуб на Ню Орлиънс, когато го извикаха в сградата на клуба да се срещне с някакъв прокурор от Министерство на правосъдието.

Раздразнен, но учтив той съобщи още като влезе в съблекалнята:

— Приятелите ме чакат — и седна на пейката, за да завърже черно-белите си обувки за голф. — Ще съм ви благодарен, ако бъдете кратък.

Тео се представи. В секундата, когато Бенчли чу, че Тео иска да обсъди нещо свързано с Джон Ръсел, маниерите му се промениха и той направо се усмихна.

— Разследвате Джон Ръсел? О, ще се радвам, ако пипнете този негодник. Арогантността на този човек е невероятна. Когато Катрин Ръсел ми се обади и ме помоли да променя завещанието ѝ, аз искрено я приветствах за решението. Изобщо не трябваше да се омъжва за този човек. Изобщо — повтори той. — Кажете сега с какво мога да ви помогна.

— Казаха сте на агента от ФБР Ноа Клейборн, че сте изпратили на доктор Мишел Ренърд едно писмо от Катрин. Така ли е?

Бенчли кимна.

— Точно така, но както обясних и на него, ако искате да знаете какво е имало вътре, ще трябва да питате доктор Ренърд. Катрин ми даде един запечатан плик и ме помоли да не го отварям.

— Пликът бе взет от Мишел, преди да успее го види — каза Тео. — Катрин не ви ли намекна какво има вътре? Нещо подобно на извлечение от банкови сметки или одит, най-общо казано? — попита Тео.

— Не, но ще ви кажа следното. Каквото и да е това, трябва да е изключително опасно, защото тя ме увери, че щом Джон разбере за него, няма да посмее да оспори завещанието ѝ. Беше съвсем сигурна в това.

— Той е подписал предбрачно споразумение?

— Да. Но Джон е адвокат и е много умен. Той не би позволил толкова много пари да се изплъзнат от ръцете му. Би оспорил завещанието в съда.

— Как стана така, че изчакахте шест седмици след смъртта на Катрин, преди да прочетете завещанието ѝ?

— Явно сте направили някои проучвания. Такива бяха нарежданията на Катрин. — Той се усмихна и добави: — Тя беше малко отмъстителна и ми каза да изчакам, докато Джон натрупа дългове. Той живееше разточително, не умееше да бъде дискретен и използваше нейните пари, за да купува подаръци на любовниците си. Когато Катрин разбра за изневярата му, ме повика и каза, че иска да промени завещанието си.

— Вие бяхте ли на погребението?

— Ходих на службата. Но не бях на гробищата.

— Мишел каза, че имало много малко хора. Познавахте ли някои от тях?

— Познавах икономката, Роза Винчети. Срецах я, когато ходех у Катрин да обсъждаме промените в завещанието.

— А колегите и приятелите на Джон?

— Имаше няколко мъже и жени от банката, в която работи. Говорих с един от тях, той ме запозна с останалите, но не помня имената им.

— А приятели на Джон?

— Чакайте да помисля. Помня, че имаше една жена, която стоеше в дъното на църквата. Представи се като дизайнерката, която Катрин наела да преобзаведе къщата. Но също така направила проекта за офиса на Джон. Като си тръгнах от църквата, тази жена ме настигна и ми даде визитната си картичка. Това ми се стори крайно неприлично и изхвърлих визитката веднага щом се прибрах в офиса си. Единственият човек, когото помня, че видях на погребението, беше Камерън Линч. Той е близък приятел на Джон.

— Разкажете ми за него.

— Той е борсов брокер. Жъне големи успехи — подчерта адвокатът. — Бях чувал за него, но се запознахме официално в деня на погребението. Помня, че си помислих, че може би е алкохолик. Беше доста грубо да си го мисля, но той миришеше на алкохол и очите му

бяха кръвясали. Бях сигурен, че има тежък махмурлук. Освен това целият му вид — сивкава кожа, червен нос, подпухнали очи — подсказваше, че прекалява с пиенето от доста време. Камерън не се отделяше от Джон, дори седна до него по време на службата, сякаш е член на семейството.

— Говорихте ли с Джон на погребението?

— Шегувате ли се? Той се правеше, че не ме забелязва, и трябва да отбележа, че това ми се стори доста смешно. Той ме мрази, а това ме кара да се чувствам изключително щастлив.

Тео почти свърши. Зададе още няколко въпроса, после благодари на Бенчли за помощта и си тръгна. Адвокатът с готовност се обади на секретарката си, за да даде на Тео необходимите адреси.

Тео трябваше да се отбие още поне на две места, преди да тръгне обратно за Боуън.

Първо трябваше да се увери, че именно Камерън Линч е мъжът, когото Мишел бе видяла предната нощ. Той отиде до брокерската фирма и влезе във фойето. Вече беше измислил каква лъжа да каже на секретарката, за да се сдобие със снимка на Камерън. Не му се наложи да лъже. Веднага щом влезе през вратата, забеляза цветната снимка на стената. Тео се закова на място. Беше групова снимка на всички брокери във фирмата. Камерън беше в средата. Тео погледна към секретарката на рецепцията. Тя говореше по телефона и му се усмихваше. Тео също ѝ се усмихна. После откачи снимката от стената, обърна се и излезе.

Трябваше му малко помощ, преди да направи следващата си визита. Обади се на капитан Уелс, полицаия, с когото се бе запознал на церемонията по случай награждаването си и го помоли за помощ. После отиде с колата си до апартамента на Камерън Линч, който се намирал в един западнал квартал близо до модернизирания наскоро индустриален район. Паркира колата по-надолу в улицата и остана да чака двамата детективи, които капитанът трябваше да изпрати.

Петнайсет минути по-късно двама мъже спряха точно зад него. Детектив Андървуд, по-старшият от двамата, се ръкува с Тео.

— Капитанът ни каза, че вие сте човекът, който прати зад решетките Графа. За нас е чест да се запознаем.

Детектив Башъм също пристъпи напред.

— Чух речта ви на банкетата.

Тео извади откраднатата снимка. Той я подаде на Андърруд и каза:

— Това е човекът, когото търся.

— Капитанът каза, че ще арестуваме Линч за опит за убийство и че имате свидетел — каза Башъм.

— Аз съм единият свидетел. Линч се опита да убие една моя приятелка и мен.

— Проверихме квартала, колата му не е тук — каза Андърруд.

— Как искате да действате? — попита Башъм. — Капитанът каза, че имате специални инструкции.

— Приемете, че е въоръжен и опасен — каза Тео. — Като го закопчеш с белезниците, му прочетете правата и го откарайте в участъка, но не го регистрирайте веднага. Искам да го заключите в някоя стая за разпити, за да мога да говоря с него. Не искам името му да се появява в бюлетина, поне не веднага.

— Ще поставим дома му под наблюдение. Искате ли да чакате с нас?

— Не, трябва да отида на още едно място, но веднага щом го заловите, ми се обадете на мобилния телефон или в бар „Лебедът“ в Боуън. Надявам се, че няма да се наложи да чакате дълго. Мисля, че в момента пътува насам.

Струваше му се логично. Линч не би останал в Боуън, след като е бил разпознат, а от друга страна не можеше да знае, че Тео е проумял връзката между събитията. Тео написа номера си и подаде листа на детективите, после подчерта, че иска да му се обадят незабавно, щом арестуват Линч, независимо от часа.

— Да, сър, ще се обадим — обеща Башъм.

— Чакайте малко — каза Тео, когато двамата тръгнаха към колата си. Извади тефтера си, прелисти го, докато намери това, което търсеше и ги попита дали могат да го упътят как да стигне до адреса, който бе записан в тефтера.

Андърруд му каза кой е най-краткият път и после отбеляза:

— Това е опасен квартал. Внимавайте.

Тео пое през центъра на Ню Орлиънс, като бавно си пробиваше път по тесните улици. Беше сигурен, че се е загубил, но неочаквано зави и видя улицата, която търсеше. След две пресечки намери и

търсения номер. Паркира колата, после извади телефона си и се обади на Ноа.

— Откри ли нещо? — попита Ноа.

Тео му каза за Камерън Линч.

— Помоли Бен Нелсън да потърси син форд „Таурус–92“. — Той му даде номера на колата и му поръча да предупреди Бен да бъде крайно предпазлив, ако намери колата.

— Мислиш ли, че ще се справи? — попита Ноа.

— Да. Той си знае работата. Просто му обясни, че Линч е един от нападателите. Искам да прибере това копеле и да го изолира, докато не дойда да го разпитам.

— Съмнявам се Линч да е още в Боуън. Трябва да се е сетил, че можеш да го идентифицираш.

— И аз не вярвам да е още там — каза Тео. — Надявам се да е тръгнал към дома си. Какво прави Мишел?

— Тя е странна жена — отговори Ноа. — Заспа, както си седеше на масата.

— Имаше тежка нощ.

— Ти също — изтъкна Ноа. — Както и да е, тя се кани да тръгва за „Лебедът“ с Джейк и мен, и онази драка, дето ѝ се пада брат. Детектив Харис обади ли ти се?

— Не, не е, а вече оставих три съобщения. Първите две бяха щогоде учтиви. Третото — не.

— Докато бях в Ню Орлиънс сутринта, ходих до нейния участък, както ме помоли — каза Ноа. — Говорих с шефа ѝ.

— Получи ли копие от досието на Мънк?

— Не. Шефът ѝ ми каза, че тя се занимава с разследването и е някъде навън. Не уточни къде по-конкретно може да е. Ясно ми показва, че не иска да се меся. Дванайсетте часа свършват скоро. Ти кога се връщаш в Боуън?

— Имам да се отбия на още едно място и после тръгвам.

— Трябва да вървя — каза Ноа. — Мишел ме вика.

Тео взе тефтера и очилата си и се взря в малката къща пред себе си. Миниатюрното дворче бе изключително грижливо поддържано. От двете страни на пътеката към входа имаше цветя. Къщата се нуждаеше от боядисване и дървото край прозорците бе започнало да гние. Термити, помисли си Тео, докато вървеше към вратата, фактът, че

дворът бе добре поддържан, а къщата не, подсказваше, че домакинята се грижеше за това, което бе в кръга на възможностите ѝ.

Той натисна звънеца и зачака. С угълчето на окоото си забеляза, че пердето на предния прозорец помръдна. Отново натисна звънеца.

Женски глас извика през вратата.

— Какво искате?

— Търся Роза Винчети.

— От полицията ли сте? — попита жената.

— Не. Приятел съм на Джейк Ренърд.

Жената откряна вратата, без да сваля веригата.

— Аз съм Роза. Какво искате?

Очевидно бе много изплашена. Тео съжали, че не си е направил труда да се избърсне.

— Джейк Ренърд ми каза, че често си говорел с вас по телефона, когато се обаждал на Катрин.

— Да. Господин Ренърд обичаше Катрин.

Тео не виждаше лицето на жената. Тя се криеше зад вратата. Зад нея примигваше някаква светлина. Тео помисли, че може да е от свещ.

— Не сте от полицията, така ли? — попита тя отново.

— Не, адвокат съм — обясни той.

Роза затвори вратата, свали веригата и отвори отново. Пристъпи назад, за да направи място на Тео да влезе. Тео остана на верандата. Притесни се, че тя ще се изплаши, като види пистолета му, затова набързо ѝ обясни защо е въоръжен. После отново я увери, че не е полицай и че не е дошъл при нея, за да ѝ причинява неприятности.

Роза го изненада. Тя беше много по-млада, отколкото очакваше, някъде към петдесетгодишна и висока почти колкото него. Тъмната ѝ коса бе прошарена. Дебелите вежди подчертаваха тъмните ѝ очи, в които имаше сълзи. Тя отново го покани да влезе.

— Казвам се Тео Бюканън — представи се той, като влезе в дневната.

Тя вече кимаше.

— Знам кой сте. Молих се на бог и той ви изпрати.

Тео не знаеше какво да каже на това, така че просто кимна.

— Моля, седнете — каза тя и посочи сивото канапе — и ми кажете защо сте дошъл.

Тео я изчака да седне срещу него. Помежду им имаше овална стъклена маса. Тео се наведе напред, опря лакти на коленете си и разказа на Роза как се бе запознал с Мишел Ренърд. Опитваше се да я предразположи и да ѝ помогне да разбере неговата връзка със семейство Ренърд. Роза слушаше внимателно.

Тя очевидно бе дълбоко религиозна жена. Доказателства за вярата ѝ красяха всяка повърхност в дома ѝ. На стената зад нея имаше дълга тясна маса с дантелена покривка, която бе превърната в олтар. В единия ѝ край горяха две свещи, а в другия имаше икона на Богородица. На рамката на иконата бе закачена черна молитвена броеница.

Тео обясни какво се беше случило предната нощ и как бяха нападнати двамата с Мишел.

— Катрин е изпратила на Мишел един пакет — каза той.

Тя кимна.

— Да, знам.

Той не издаде вълнението си. Не беше сгрешил в предположението си.

— Смятам, че мъжете, които нападнаха Мишел и мен, са искали да вземат този пакет — каза той. — Не успяха. Пакетът вече е в полицията.

Роза се напрегна.

— Успяхте ли да прочетете документите? — попита тя.

— Не още. Но съм сигурен, че Джон Ръсел стои зад всичко това и искам да го пипна. За тази цел ми е нужна помощта ви.

— Той е зъл човек — прошепна Роза. — Ще отиде в ада, когато умре. Той я уби, знаете ли?

Каза го почти небрежно, сякаш тази поразителна новина бе присъствала във вестниците седмици наред.

— Той е убил Катрин?

— Да. Нямам доказателство — добави бързо. — Но в сърцето си съм сигурна, че той я е убил. Хората от „Бърза помощ“, които дойдоха в къщата... един от тях ми каза, че Катрин се е задавила с карамел и се е задушила. — Тя поклати глава. — Тогава разбрах истината.

— Как разбрахте?

— Тя не ядеше карамел. Един мост ѝ се клатеше и тя постоянно се тревожеше, че може да се счупи. Не искаше да излезе от къщата, за

да отиде на зъболекар, така че внимаваше много за зъбите си. Господин Ръсел ѝ носеше кутия шоколадови бонбони всяка вечер, а после излизаше със своите уличници, но Катрин ядеше само меките бонбони. Изобщо не докосваше тези с карамел. — Тя се прекръсти и събра длани като за молитва. — Трябва да намерите доказателство и да арестувате Джон Ръсел. Грехота е такъв зъл човек да остане ненаказан. Трябва да направите това за Катрин и за мен.

Тео кимна.

— Ще опитам — обеща той. — Катрин е разбрала за изневерите на Джон, нали? Това е била причината да му остави само сто долара в завещанието си.

— Да, чу го, като говореше по телефона. Наричаше я с ужасни имена, когато разговаряше с любовницата си. Катрин плака дни наред. А после една вечер го чу да говори с някакъв мъж за влог, който направил извън страната. Чу го да казва на мъжа да не се тревожи, че никой няма да разбере, защото всичко било записано единствено в домашния му компютър.

Тео започна да си води бележки и Роза му разказа за наученото от Катрин.

— Но как е проникнала във файловете му? Как е отгатнала паролата му?

— Джон ѝ я даде — каза Роза. — Разбира се, той не подозираше нищо. Тя подслушваше телефонните му разговори. Един ден, след като той отиде на работа, аз изпратих прислужницата на пазар и помогнах на Катрин да слезе в библиотеката. Тя въведе паролата, но не успя да влезе. Пробва още няколко пъти и накрая успя. Катрин беше умна жена. Така получи достъп до секретните файлове.

— Каза ли ви какво има в тях?

— Каза, че съпругът ѝ участвал в незаконни финансови машинации.

Тео потърка челюстта си.

— Защо не е предотвратила смъртта си? Защо адвокатът е трябвало да изчака шест седмици от смъртта, за да изпрати копия от файловете? Защо не е направила така, че да арестуват Джон още докато е била жива?

— Вие не разбирате.

— Помогнете ми да разбере.

— Катрин имаше много хубави качества, но наред с това беше много властна жена. Искаше всичко да става така, както тя каже, най-много от всичко искаше съпругът ѝ да спазва брачната клетва. — Тя поклати глава и добави. — Не искаше да се разделят, освен това не би допуснала след нейната смърт друга жена да го има. Смяташе да използва документите, които беше дала на господин Бенчли, за да го накара...

— ... да падне в капана? — попита Тео.

— Да.

— Вие познавате ли някой от приятелите на Джон?

Тя поклати глава.

— Той не канеше никого в къщата. Мисля, че нарочно държеше Катрин изолирана. Той се срамуваше от нея. Дори и след като тя остана на легло и не излизаше от стаята си, той пак не канеше приятели вкъщи.

Тео затвори тефтера си.

— Може ли да ви задам един личен въпрос?

— Какъв?

— Защо се страхувате толкова много от полицията?

Тя сведе поглед.

— Синът ми се забърка в неприятности миналата година. Полицайте... дойдоха вкъщи посред нощ и го измъкнаха от леглото. Арестуваха го и аз много се изплаших за него. Катрин се обади на адвокатката си и той ѝ даде името на един друг адвокат, който можел да помогне на момчето ми.

— Специалист по криминални дела?

— Май да. Синът ми сега е под гаранция, но всяка вечер, когато не си дойде, си мисля, че пак са го прибрали. Той попадна на лоши хора и всяка нощ се моля на бог да се грижи за него. Той е добро момче — прошепна тя. — Но се води по чужд акъл и прави каквото му кажат лошите.

— В какви неприятности се беше забъркал?

— Наркотици — каза тя и пак се прекръсти. — Вземаше пари от хората и им даваше наркотици. Вече не го прави — добави бързо. — Обеща ми и спря.

Тео кимна.

— Разбирам. Не искам да усложнявам нещата за вас, но се нуждая от едно нещо, Роза... и то е при вас, нали?

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бог да благослови Катрин Ръсел за нейната мания да има по две от всичко. Тео бе заложил на тази нейна странност, когато отиде да говори с Роза Винчети. Катрин не го подведе. Наистина беше направила още една разпечатка на файловете и я беше дала на Роза да я пази.

Тео не бе очаквал да чуе, че според Роза Джон бе убил жена си, но впоследствие си даде сметка, че това изобщо не го изненадва. Този човек бе способен на всичко.

Копията от всички документи, които Катрин бе изпратила на Мишел, сега лежах на седалката до него. Тео знаеше, че ще му трябват няколко часа, за да ги разгадае. Докато беше с Роза, само им хвърли един поглед, но разбра, че разполага с достатъчно доказателства, за да обвини кучия син в укриване на данъци, изнудване, измама, търгуване с вътрешна информация и още много престъпления. Детектив Харис беше казала на Мишел, че листът, който бе издърпала от плика, изглеждал като финансово извлечение и се бе оказала права. Другите листове съдържаха разбивки на всички транзакции. Тео беше сигурен, че всички те са незаконни и докато караше към Боуън, изброяваше обвиненията, които може да предяви. Бяха достатъчно да пратят Ръсел зад решетките до края на живота му. Тео щеше да добави към обвиненията и опит за убийство — беше сигурен, че Джон е бил един от стрелците предишната нощ, — но не можеше да го докаже... засега. Освен това искаше възмездие заради Катрин. Трябваше му време, за да помисли къде и как да намери доказателства, че тя е била убита.

Джон ли я беше убил, или бе наел някого? Заради това ли детектив Харис се бе озовала в Боуън? Беше казала на Тео, че разполага с достоверна информация за това, че в града е пристигнал наемен убиец. Дали Мънк бе убил Катрин и сега помагаше на Джон да унищожи уличаващите доказателства?

Къде, по дяволите, беше Камерън Линч? Андърюуд му беше обещал да се обади веднага щом го арестуват. Тео реши, че Линч е ключът към всичко. Ако успееше да го пречупи, щеше да пипне и останалите.

Отново се замисли за финансовите операции, изброени в документите. След всеки ред имаше по една буква в скоби, която навярно посочваше човека с най-голяма заслуга за съответната придобивка. Имаше *К*, най-вероятно това бе Камерън Линч. *Дж* беше Джон Ръсел, но кои бяха *П* и *Д*? Четирима мъже, които незаконно бяха натрупали милиони долари.

— Двама разкрити, остават двама — каза си той.

После се разсмя. Катрин беше направила дори копие на писмото, което бе написала на Джон. Тео си представи как бе реагирал съпругът ѝ, когато е прочел писмото и е разбрал какво е направила.

О, Катрин. Ти си била толкова потайна жена.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„Лебедът“ беше претъпкан. Тълпата, състояща се най-вече от рибари, беше толкова многобройна и гръмогласна, че Мишел усещаше как подът трепери под краката ѝ. Дватама с Ноа работеха зад бара и изпълняваха поръчките. Ноа улесняваше работата. Независимо каква напитка си поръчваше човек, той му сервираше и по една бира. Единственият избор, който предоставяше на клиента, бе да замени бирата с безалкохолно.

Джон-Пол успяваше да контролира тълпата и разчистваше масите след вечерята. Джейк седеше в края на бара, близо до кухнята с една голяма тетрадка и химикал в ръка. Той беше изпразнил една стара метална кутия за рибарски принадлежности и я използваше като каса за залозите за турнира, така че да не могат да ги смесят с парите от оборота на бара. Закъснелите, които искаха да се запишат за състезанието, се редяха на опашка, която стигаше чак до паркинга навън. Всеки плащаше таксата за участие в брой — Джейк не приемаше кредитни карти или чекове — подписваше се в тетрадката и получаваше билет с регистрационен номер. Срещу този билет в пет часа сутринта те щяха да получат табелка. Ако някой се опиташе да изхитрува и да започне по-рано, щеше да бъде автоматично дисквалифициран, тъй като нямаше откъде да се сдобие с табелка.

Имаше доста хора от съседните градове. Престън и Мънк лесно се смесиха с тълпата. Също като поне половината от рибарите те носеха бейзболни шапки и дънки и се наливаха с бира край джубокса, преструвайки се, че чакат някоя маса да се освободи.

Държаха се, сякаш си прекарват много добре. Престън завърза разговор с трима мъже, които пиеха бира на една съседна маса. Разказа им една история за някаква голяма риба, която му се измъкнала. Мънк се включи, като се похвали с няколкото различни блесни, които си беше купил от рибарския магазин надолу по пътя. Носеше голям рибарски елек, който прикриваше оръжието му. За разлика от Престън

нямаше желание да се появява в бара невъоръжен, след като на по-малко от десет метра имаше агент от ФБР.

Престън се справяше с безцелното бърбене по-добре от Мънк. Дватамата се смееха и пиеха, дори пофлиртуваха с две свободни жени, които ги загледаха, но нито за миг не изпуснаха Мишел от поглед, докато чакаха Тео Бюканън да се появи в бара.

Джон, Далас и Престън бяха решили, че ще бъде по-безопасно и лесно, ако убият Мишел и Тео едновременно. Планът бе да ги подмамят навън, после да ги откарат до мочурището и да ги убият. Проблемът с Камерън също щеше да отпадне. Вече бяха инструктирали Мънк как да го открие в Ню Орлиънс, след като приключат с работата в Боуън. Въпреки че обикновено Мънк сам решаваше как да действа, в този случай Далас му обясни, че се налага доста бързо да се сдобият със смъртен акт, за да могат да изтеглят парите си от общата сметка на Клуба. Тъй като всички колеги на Камерън във фирмата знаеха, че е разстроен и депресиран заради развода си, Далас предложи Мънк да убие Камерън с неговото собствено оръжие и да нагласи нещата така, че да изглежда като самоубийство.

Мънк вече не беше склонен да работи на кредит. В края на краищата сега залогът беше по-голям. Когато Джон възрази, че няма как да осигурят пари в брой толкова бързо, Мънк реши да преговаря. Той знаеше всичко за мръсните им сделки и парите, които ги очакваха, така че вместо да получи хонорар за работата си, той предложи да им помогне срещу дела на Камерън от парите. Джон, Далас и Престън знаеха, че времето ги притиска неумолимо. Наложиха се да се съгласят с условията му.

Къде обаче беше Тео Бюканън? Ако в бара не беше такава блъсканица, Престън щеше да опита да завърже разговор с Мишел. Щеше да я попита кой ще ѝ бъде партньор в състезанието — вече бе видял името на Бюканън, записано редом до нейното в списъка — и после небрежно да попита къде е Бюканън.

Но в бара беше твърде шумно и претъпкано, за да говори с нея сега. Престън трябваше да изчака, докато навалицата се разотидеше. Той предположи, че повечето рибари щяха да се приберат по домовете си преди десет часа, след като — така или иначе — трябваше да се върнат в „Лебедът“ заедно с лодките си и рибарските си такъми в пет

часа на следващата сутрин. Турнирът щеше да започне официално в пет и петнайсет.

Джон и Далас седяха в колата, която взеха под наем, на един кръстопът само на километър от бара. Те чакаха обаждането на Престън. Колкото повече чакаха, толкова по-изнервени и нетърпеливи ставаха. Какво, по дяволите, правеха Мънк и Престън?

Джон си отвори бутилка вода и отпи.

— Независимо от обстоятелствата всичко трябва да приключи още тази вечер. Не ме интересува кой ще се озове на пътя ни. Ако трябва да убием всички в бара, ще го направим, щом се налага. Имаме огнева мощ, така че хайде да приключим веднъж и завинаги. Защо Престън не се обажда?

— Нали видя колко коли има на паркинга. Сигурно изчаква сгоден момент — предположи Далас.

Беше почти девет часът, а барът още се пръскаше по шевовете. Джубоксът гърмеше — Елвис пееше за сините си велурени обувки — и клиентите повишаваха глас, за да надвикат музиката. Ако Мишел не се намираще в края на бара, съвсем близо до телефона, нямаше да го чуе, че звъни.

Тя опря слушалката до ухото си и притисна с длан другото си ухо, за да чуе кой се обажда. Въпреки това не разбра нищо и влезе в склада. Обаждаше се Чери Уотърсън от болницата. Жената беше в истерия. Мишел не разбра нищо от това, което ѝ каза Чери, така че настоя да говори с някоя от сестрите.

Трийсет секунди по-късно, след като даде инструкции на сестрата, Мишел затвори телефона и изтича при Ноа.

— Трябва веднага да отидем в болницата.

Ноа не поиска обяснение. Изражението на Мишел му подсказа, че положението е сериозно. Остави кърпата, подсвирна на Джон-Пол, за да го повика, после отиде с Мишел в кухнята.

— Какъв е проблемът? — попита Джон-Пол.

— Трябват ми ключовете от колата ти — каза Ноа.

— Стреличка от дартс уцелила Джон-Патрик в гърдите, заседнала е — обясни бързо Мишел, докато отключваше задната врата на бара. — Трябва да вървим.

Джон-Пол хвърли на Ноа ключовете.

Мишел грабна телефона на Ноа и се свърза с дежурния в рентгена още докато вървеше към колата. Ноа извика на Джон-Пол, докато той затваряше вратата:

— Обади се на Тео. Той пътува насам.

Престън си беше проправил път през тълпата и сега се мотаеше край Джейк Ренърд, преструвайки се, че оглежда списъка с участниците в турнира, закачен на стената. Напрегна се да чуе всяка дума, докато Джон-Пол обясняваше на баща си какво е станало. Веднага щом чу, че Мишел е на път за болницата, а Джон-Пол трябва да се обади на Тео да отиде направо там, Престън остави чашата си на бара и се отправи към вратата.

В другия край на бара един старец разказваше на Мънк някаква рибарска история. Беше поканил Мънк да седне на масата при него и приятелите му, но Мънк остана на мястото си, за да наблюдава паркинга през прозореца.

— Седя по цял ден пред компютъра — каза той. — Какво разправяхте за дъговата пъстърва?

Старецът поклати глава, защото разбра, че Мънк не го е слушал и започна историята от началото. Мънк кимна два-три пъти, за да се престори на заинтересован. Когато видя, че Ноа и Мишел се качват в един стар пикап, веднага се отправи към вратата. Старецът му извика нещо, но Мънк не му обърна внимание и продължи. Ръката му беше върху джоба на рибарския елек.

На паркинга Престън вървеше към колата си с наведена глава, в случай че Мишел или агентът от ФБР погледнеха назад. Мънк го настигна.

— Закъде са се разбързали така?

— За болницата. И Бюканън отива натам. Ако Клейборн остави докторката, ще можем да пипнем Бюканън и нея там. Не би трябвало да има много хора по това време. Повечето хирурзи оперират рано сутрин.

Джон промени плана. Когато Престън му се обади и му събщи новината, той каза:

— Двамата с Далас ще изчакаме в колата на паркинга на болницата и ще приберем Бюканън веднага щом пристигне. Ако той пристигне преди нас, Далас ще влезе и ще го подмами навън. Вие с

Мънк влезте и дръжте лекарката под око. Когато остане сама, я хванете и после ще действате, както бяхме планирали.

— Забрави — извика Престън. — Чух брат й да казва, че щяла да оперира някакво дете. Мисля, че трябва да я убием вътре. Може да пречукаме и онзи от ФБР, ако се мотае в краката ни.

Джон изскърца със зъби.

— Да не си се побъркал? Знаеш ли колко хора ще има заедно с нея? За бога, мисли с главата си. Искаме всичко да изглежда като дело на професионален убиец, когото са изпратили да очисти Бюканън. Искаме полицията и ФБР да си мислят, че докторката е пострадала случайно само защото е била с него.

— Ами Клейборн?

Джон обмисля този въпрос няколко секунди и каза:

— Ако той ни се изпречи, ще трябва да убием и него.

— Боже, ако някой ни чуе... — възропта Далас.

— Млъквай! — изръмжа Джон. После продължи разговора си с Престън. — Каква кола кара докторката?

— Стар червен пикап.

Джон натисна бутона за прекъсване на връзката и пушна телефона в скута си.

— Намали. Болницата е зад този завой — измърмори Далас.

Джон осъзна, че кара твърде бързо и намали скоростта.

— За какво спорехте двамата с Престън? — попита Далас.

— Искаше да стреля вътре.

— Как можа всичко да се обърка толкова? Говорите за убийство на двама, може би трима души и аз трябва да участвам.

— Нямаме избор.

— Защо да нямаме. Можем да си съберем багажа и да отлетим за Каймановите острови. Можем да изтеглим парите още сега, да ги разделим на три и после да изчезнем.

— Трябва ни смъртният акт на Камерън, за да теглим парите.

— Мънк може да ни го изпрати.

— Как така се тревожиш, че ще убием някакви непознати, а не ти пука за убийството на Камерън?

— Той стана твърде опасен.

— Точно така. Същото се отнася за Бюканън и приятелите му. Хайде да свършваме с всичко това.

— Мисля, че трябва да се откажем.

— Не! — извика Джон.

— Нещата излязоха от контрол — извика в отговор Далас. — И за всичко си виновен ти, копеле.

Ръката на Джон стисна пистолета. Изпитваше силно желание да опре дулото му в слепоочието на Далас и да натисне спусъка. Вместо това си пое дълбоко дъх.

— Няма да ти позволя да се изплашиш точно сега — каза той. — Виж, ето я колата на Престън. Двамата с Мънк сигурно вече са влезли.

— Паркингът е почти празен. Това е добре.

Джон изви глава, за да огледа паркинга на лекарите. Усмихна се.

— Ето го пикапа.

— Очевидно Клейборн не я е оставил и не се е върнал в „Лебедът“. Влязъл е с нея.

— Значи и той е в играта.

— Спри до онзи лилав микробус зад дърветата.

Джон паркира колата, натисна бутона, за да отвори прозореца си и изгаси двигателя.

Далас се пресегна към задната седалка, откъдето взе едно черно яке и го облече. В джоба му имаше полуавтоматичен пистолет.

— Опитвам се да премисля всяка възможност — каза Далас. — Бюканън и докторката не представляват проблем. С Клейборн ще бъде по-сложно. Той е обучен и ще бъде нащрек за неприятности. Ако нещо се обърка и се наложи да ги ликвидираме в болницата, той ще открие стрелба и ще се опита да ни убие.

— Значи трябва да убиете първо него. Помни, че елементът на изненада е на наша страна. Той няма да е подготвен.

— Но той ще бъде нащрек.

— Опитайте се все пак да подмамите Бюканън да излезе навън.

— Просто казвам, че ако нещо се обърка...

— Виж какво — каза Джон раздражено, — с Мънк действайте едновременно. Може би двамата ще успеете да се справите с Клейборн. В това време Престън ще пипне Бюканън.

— Ти само командваш. Защо не дойдеш с нас?

— Лекарката ме познава. Твърде рисковано е. Може да се появи в коридора и да ме забележи. Не, ще изчакам тук.

Далас се протегна и грабна ключа на колата. Джон се засегна силно.

— Мислиш, че ще избягам и ще ви изоставя?

— Може и да го направиш, ако чуеш да се стреля.

Джон вдигна ръце.

— Добре. Вземи ключа, но го прибери някъде, откъдето ще можеш да го извадиш бързо.

Джон забеляза една кола да се задава по пътя и въпреки че дърветата ги скриваха, бързо се приведе. Колата ги подмина. Бяха заели идеална позиция. Входът на спешното отделение беше точно пред тях. Бюканън или щеше да паркира колата си на паркинга за посетители, или щеше да спре до пикапа на докторката на служебния паркинг. И в двата случая нямаше да забележи Далас и Джон.

— Ако се наложи да вляза и да го убия вътре... ще затъна съвсем — тревожеше се Далас.

— Мисли за парите — прошепна Джон с глас, гладък като коприна. — Мисли само за парите.

Двамата се отпуснаха на седалките и зачакаха.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Тео се отби на още едно място, преди да потегли за болницата. Спря в един универсален магазин и направи копия на документите, които му беше дала Роза. После се обади от един обществен телефон на шефа си в Бостън и го осведоми в детайли за случая. Докато говореше с него, един от служителите на магазина изпрати документите по факса на шефа му.

Когато стигна до покрайнините на Сейнт Клеър, сигналът на мобилния му телефон бе съвсем отслабнал. Батерията бе почти изтощена. Искаше да се обади на Бен Нелсън и да го помоли да се срещнат в болницата, за да даде и на него копия от документите, тъй като възнамеряваше да включи шефа на местната полиция в разследването. Тео реши, че ще му се обади от болницата. Докато чакаше на един светофар, натъпка документите в жабката.

Сега бе спокоен, че е задействал всички възможни механизми — шефът му щеше да изпрати по факса документите на един приятел в Данъчната служба. Тео отново се замисли за разговора, който бе провел с Роза Винчети. Бедната жена се страхуваше от полицията и като се имаше предвид какво бе преживяла, Тео я разбираше напълно. Полицаяте бяха нахълтали в дома ѝ посред нощ с извадени пистолети, бяха издърпали сина ѝ от леглото и го бяха отвели. От онази нощ Роза явно живееше с ужаса, че това може да се случи отново.

— Катрин знаеше ли за вашия страх от полицията? — беше я попитал той.

— Да — отвърна тя. — Разказах ѝ всичко. Бяхме много близки. Почти като сестри. Тя разчиташе на мен.

После, когато Тео вече си тръгваше, Роза му разказа как все се надявала да прочете във вестниците, че Джон е арестуван, защото Катрин ѝ каза, че копията от тайните файлове на съпруга ѝ ще го изпратят в затвора до края на живота му.

— Какво трябваше да правите вие с вашите копия? — [!] опита той.

— Не знам. Тя ми каза да ги пазя на сигурно място. Молех се... и чаках.

— Какво?

— Бог да ми подсказе какво да направя — отвърна тя.

След като я увери, че документите ще са в безопасност при него, той ѝ благодари и си тръгна.

Беше само на две преки от болницата, когато погледна часовника на таблото. Девет и петнайсет. Времето лети, когато се забавляваш, каза си той. Нищо чудно, че стомахът му се бунтуваше и че се прозяваше през минута. Имаше нужда от храна и кофеин. Може би, след като се видеше с Мишел и поговореше с Ноа, щеше да успее да хапне нещо в кафенето на болницата.

Влезе в алеята към болницата. Забеляза, че пред козирката на спешното няма никакви линейки и коли и спря точно до знака „Паркирането забранено“, на местата, запазени за полицията.

Един санитар се появи от входа точно когато Тео излизаше от колата.

— Ей, приятел, не можеш да паркираш тук. Ще те глобят.

— Кола на ФБР — извика му Тео в отговор.

— По дяволите! — измърмори Джон, когато видя, че Бюканън паркира точно до сградата и влезе вътре.

Далас посегна към вратата.

— Обади се на Престън и Мънк. Кажи им да ме чакат на стълбището, от северната страна. Трябва да съгласуваме действията си, в случай че Бюканън създаде проблеми.

Далас затръшна вратата и побягна към болницата, а Джон грабна телефона си. След като приключи разговора, се пресегна към задната седалка и издърпа лаптопа си отпред. После отвори жабката, извади резервния ключ за колата, който бе поискал, когато вземаше колата под наем, и го пхна в контактния ключ.

Далас едва сега започваше да се съмнява дали можеше да има доверие на Джон. Джон се усмихна на тази мисъл. Всички те — включително циничният, превъртял Камерън — при всичките им незаконни сделки и машинации си оставаха съвсем наивни и не оценяваха способностите на Джон. Те наистина вярваха, че той не може да вземе парите без тях. Още по-забавен бе фактът, че неговите

работни пчелички смятаха, че той ще подели богатството с тях. Доверие. Какво чудесно оръжие.

Облегна се назад и изчака. Беше красива знойна нощ. Може би всичко щеше да се нареди и нямаше да се наложи да прибегне до резервния си план. Престън започваше да става твърде избухлив. Джон беше почти сигурен, че той няма да издържи и ще застреля някого. Тогава положението ставаше сериозно. Може би всички те щяха да умрат.

А това си беше истински късмет.

Тео се канеше да се качи пеша до втория етаж, но докато прекосяваше фойето, Елиът Уотърсън му извика.

— Тренер? Родителите ми са горе.

Тийнейджърът стоеше в асансьора и държеше вратата отворена. Той очевидно си мислеше, че Тео е дошъл да постои с Чери и Даръл, докато трае операцията на Джон-Патрик.

Тео се качи в асансьора.

— Как си, Елиът?

Тийнейджърът се разплака. Изглеждаше така, сякаш се връща от полесражение. Очите му бяха подути, носът му — червен, изглеждаше тъжен и измъчен.

Сведе глава и прошепна:

— Чухте ли какво направих на малкия си брат? — Започна да плаче. — Нараних го, тренер. Нараних го много лошо.

— Сигурен съм, че е било нещастен случай, Елиът.

Тео знаеше, че Мишел бе дошла спешно в болницата и че пациентът ѝ бе Джон-Патрик, малкото момче, което искаше Тео да застреля Лоис, но Джон-Пол, който му се обади по телефона, не му каза никакви подробности за това колко сериозно бе нараняването или как се бе случило. Въпреки това Тео знаеше, че Елиът никога не би наранил съзнателно брат си. Елиът бе добро момче от сплотено, любящо семейство.

— Знам, че не си искал да нараниш Джон-Патрик.

— Да, но аз съм виновен, а сега той ще умре.

Елиът едва не събори Тео, като се хвърли отгоре му. Вече ридаеше неудържимо, заровил лице в рамото на Тео. Елиът бе едро

момче и бе поне петнайсет килограма по-тежък от Тео, но все още бе дете и се нуждаеше от утеха.

— Хайде да намерим майка ти — предложи Тео.

Елиът заекваше и говореше несвързано.

— Изобщо не трябваше... не исках да...

Тео съжали момчето от сърце. Прегърна го и го потупа по рамото.

— Всичко ще бъде наред. — Не беше обещание, беше молитва.

— Не трябва да губиш надежда, Елиът.

Осъзна, че асансьорът не се движи. Протегна се и натисна бутона.

— Каж ми какво се случи.

— Мама ми каза да не му купувам дартс. Каза, че е много малък и може да се нарани с тези остри стрелички, но Джон-Патрик много искаше да получи дартс за рождения ден, така че аз му купих. Мама много ми се ядоса. Трябваше да го върна... но не го направих. Закачих кръга на голямото дърво в предния двор. Закачих го ниско, за да е удобно за Джон-Патрик. Когато започна да се стъмва, му омръзна да играе и се качи на дървото, както обича да прави. Аз взех стреличките и започнах да ги хвърлям. Отдалечих се доста и ги хвърлях много силно.

Тео примигна. Знаеше какво ще последва. Елиът бе твърде разстроен, за да продължи. Вратите на асансьора се отвориха и Тео го издърпа да излезе.

Ноа стоеше облегнат на стената срещу асансьорите. Когато видя Елиът с Тео, той веднага тръгна по коридора, за да извика родителите на момчето.

— Джон-Патрик скочи от дървото точно когато бях хвърлил една стрела — изхлипа Елиът. — Улучих го в гърдите, може би в сърцето... Не знам, не заплака. Само погледна толкова изненадано. Аз извиках „не“ и се втурнах към него, защото знаех какво ще направи. Опита се да изтегли стреличката... но тя не излезе... само краят ѝ се подаваше... и той затвори очи и падна на земята. Просто... се... строполи. Помислих, че е умрял. И татко видя как стана. Той тъкмо беше слязъл от пикапа и се качваше по стълбите. Джон-Патрик ще умре, нали? Знаем, че ще умре.

Тео не знаеше какво да каже, за да успокои момчето. Прокашля се и каза решително:

— Хайде, ела. Да намерим майка ти.

На стената срещу асансьора имаше табелки с надписи. Хирургията беше наляво по един дълъг коридор. Ноа бе тръгнал надясно и Тео дръпна Елиът да върви с него. Ноа излезе от една отворена врата и направи път на Чери и Даръл, които се втурнаха към Тео.

Когато Елиът видя майка си, пусна Тео и изтича към нея. Тя го прегърна силно.

— Много съжалявам за Джон-Патрик — каза Тео на Даръл.

Бащата изглеждаше така, сякаш се бе състарил с десет години от предишната им среща.

— Знам, знам.

— Толкова е малък — изплака Чери.

— Но е силен — напомни й Даръл. — Ще издържи.

— Кога започна операцията? — попита Тео.

— Преди половин час.

— Някакви новини? Как протича?

Елиът бе застанал до майка си и я държеше за ръка. Чери изглеждаше вцепенена.

Даръл отговори на въпроса.

— Доктор Майк изпрати една сестра преди малко да ни каже, че всичко върви добре. Чу ли това, Елиът? Ти тъкмо слезе долу, когато сестрата дойде. Доктор Майк каза, че ангелът хранител на Джон-Патрик се е грижел за него, защото стреличката не успяла да засегне артерия. Сестрата предположи, че операцията ще продължи поне още час.

— Може да се наложи да му преливат кръв — каза Чери.

— Затова си мислехме да слезем долу в лабораторията и да дадем кръв — каза Даръл. — В случай че има нужда да преливат на Джон-Патрик.

— Няма да ти разрешат да дадеш кръв, Даръл — каза Чери. — Не и след като толкова скоро си бил опериран.

— Все пак ще попитам.

— И аз ще дам кръв — обади се Елиът. Той се отдръпна от майка си, изпъна се и изтри очи с опакото на дланите си.

— Къде са другите деца? — попита Тео.

— Долу в кафенето — обясни Чери. — Трябва да проверя как са. Хенри сигурно вече е кисел. Мина времето му за лягане, а аз не се сетих да взема одеалцето, с което заспива. — Тя заплака.

Даръл я прегърна през рамото.

— Хенри е добре. Жената на свещеника ще ги закара вкъщи и ще ги сложи да спят — обясни той на Тео. — Трябва да пристигнат всеки момент, така че хайде да тръгваме към лабораторията, Чери. Искам да се върнем, преди доктор Майк да е излязла.

Даръл беше напрегнат. Тео разбираше желанието на бащата да направи нещо, каквото и да е, за да помогне на детето си. Чакането би побъркало и самия Тео, а не можеше дори да си представи каква болка и тревога изпитваха родителите на Джон-Патрик.

— Може би един от нас трябва да остане тук — каза Чери, когато вратите на асансьора се отвориха.

— Аз ще остана тук — каза Тео. — Ще ви извикам, ако нещо стане.

Ноа се беше дръпнал встрани, но когато вратите на асансьора се затвориха, той веднага отиде при Тео.

— Майката е като в шок.

— Много ли е зле? Знаеш ли нещо?

— Изглеждаше доста зле, но честно казано, нищо не разбрах. Тук стана истинска лудница. Гледах Майк през прозореца. Тя стоеше на мивката и се миеше, после сложи ръкавиците и в същото време оглеждаше рентгеновите снимки, които един друг доктор държеше вдигнати. Разни сестри, лекари и техници търчаха напред-назад. Всички крещяха някакви заповеди — всички освен Майк. Тя изглеждаше спокойна и невъзмутима като скала. — В гласа му се долови възхищение. — Тя със сигурност знае как да се държи по време на криза. Предполагам, че затова е станала хирург.

Тео кимна.

— И снощи се държа така, макар че куршумите свиреха в ушите й.

— Като стана въпрос за куршуми, успя ли да свършиш всичко в Ню Орлиънс?

— О, да. Няма да повярваш какво открих.

Той разказа на Ноа за Клуба на четиримата и милионите долари, скрити в сметка на Каймановите острови. Когато завърши разказа си за това как бе достигнал до Камерън и Роза, той добави:

— Искам да пипна Джон Ръсел, но имам чувството, че неговите престъпления са много повече от тези в документите. Веднага щом детективите заловят Камерън Линч, ще говоря с него. Той ще ми каже това, което искам да знам.

— Съдейки по това, което ми каза Ник, знам колко убедителен можеш да бъдеш. Не се съмнявам, че ще го накараш да говори. Искам да хвърля един поглед на онези документи.

— Оставих копията в жабката на колата ти.

— Мислиш ли, че това е разумно?

Тео се усмихна.

— Не споменах ли, че изпратих копия на шефа си, на Данъчната служба, на ФБР и на домашния си адрес?

— Не, не спомена това. Каза, че инициалите до различните редове в разпечатките били *Дж*, *К*, *П* и *Д*. Жалко, че Джон не е написал пълните имена.

— Може би Катрин ги е написала. Може би има обяснение защо е изпратила тези документи на Мишел.

Джон Ръсел очевидно е *Дж*, а Камерън Линч е *К*. Но кои са *П* и *Д*?

— Това е загадката, но се обзалагам, че скоро ще я разрешим. Детективи Андърууд и Башъм са изпратили няколко свои колеги из Ню Орлиънс да говорят с колегите на Джон. Съвсем скоро ще научим имената.

— Може би детектив Харис знае кои са. Тя обади ли се?

— Не.

Ноа поклати глава.

— Явно не е жена, която държи на думата си. Минаха повече от дванайсет часа. Нали обеща, че ще ти даде копия от документите?

— Сигурно ще побеснее, когато разбере, че съм получил копията от Роза.

— Но ти няма да й кажеш?

— За бога, не. Нямам намерение да споделям информацията си с нея. Ще оставя Андърууд и Башъм да спечелят похвалите и да си заслужат повишение.

Тео чу, че съобщават името му по уредбата, видя телефона на стената срещу асансьора и отиде да провери кой го търси. Веднага щом се представи, телефонистката го помоли да изчака. След две секунди се обади детектив Андърууд.

Информацията, която получи, бе много ценна. Накрая Тео каза:

— Разбира се, че ще почакам. Обадете ми се. — Затвори телефона и се обърна към Ноа. — *Престън и Далас.*

— Така ли? Много бързо.

— Един от детективите научил имената от бившата приятелка на Джон. Някоя си Линдзи. Опитвала се да влезе в къщата на Джон под предлог, че трябва да прибере някакви свои вещи. Разказала на детектива, че е виждала Камерън, но не и останалите. Но чувала Джон да говори по телефона и запомнила имената Престън и Далас, тъй като били постоянни събеседници.

— Не се знаят фамилиите им?

— Засега — не. Но познай какво? Някакъв друг мъж се обаждал веднъж и търсел Далас. Представил се като Мънк. Тя запомнила това обаждане, защото Джон се държал много почтително, сякаш се страхувал от него.

— Интересно — каза Ноа. — Линдзи разговаряла ли е с него или с някой от другите?

— Не. Джон не ѝ разрешавал да вдига телефона, защото не искал хората да разберат, че е отишла да живее при него толкова скоро след смъртта на жена му. Казала на детектива, че щели да се женят, но преди няколко вечери Джон се прибрал и ѝ казал да си събира багажа и да се омита. Не се държал приятно.

— И затова тя се е разбърбила пред полицаия?

— Точно така. Предполагам, че ще открият Престън и Далас преди полунощ.

— Може би и по-рано — каза Ноа. — Как те откри детектив Андърууд?

— Казах му, че ще бъда на мобилния си телефон или в „Лебедът“. Сигурно Джон-Пол или Джейк са му казали, че съм в болницата.

— Значи просто трябва да чакаме и да стоим нащрек още малко? Скоро ще свърши.

Тео се прозя шумно и разтри врата си.

— Трябва ми кофеин.

— Има кафе в чакалнята.

— Добре. Но първо ще отида да видя Мишел. Мога ли да вляза там? — попита той, като посочи с глава към широката двойна врата, над която имаше червен надпис „Вход забранен“.

— Разбира се, че може. Аз влязох. Можеш да погледнеш през прозореца и да видиш Майк. Тя е в операционната — последната врата в дъното на левия коридор. Само гледай никой да не те види. Сестрите са склонни да крещят за щяло и нещяло. Аз ще завъртя няколко телефона. — Той се отправи по коридора към чакалнята. — Да ти донеса ли кафе?

— Не — отвърна Тео. — Сам ще си взема. — Беше поставил вече ръка върху вратата, готов да я бутне, когато изведнъж спря и се обърна. — Хей, Ноа, знаеш ли какво е най-странното?

— Какво?

— Каналите, които Катрин е използвала... изпратила е файловете на нищо неподозираща роднина, която не е виждала дори веднъж през живота си.

— Джон-Пол каза, че била странна птица.

— Така е.

— Може би това е обяснението.

— Да. Може би — каза той, но не беше убеден.

Бутна вратата и влезе в забранената зона, чувствайки се като малко дете, влязло да гледа забранен филм. Почти очакваше някой да започне да му крещи или да го сграбчи за яката и да го изхвърли навън.

Беше в широк коридор с няколко двойни летящи врати и асансьор. Избра вратата вляво. В дъното на коридора имаше подпряна носилка, а до нея се намираще операционната, в която бе Майк.

Тук бе поне двайсет градуса по-студено. Докато се приближаваше, Тео чу музиката и разпозна гласа. Добрият стар Уили Нелсън, любимият на Мишел. Тео усети, че го сполетя някакъв спомен, твърде бегъл, за да го задържи. Имаше нещо познато в миризмата и песента, и студа. Може би заради операцията, която наскоро бе преживял.

Погледна през квадратния прозорец и се изненада колко малка е залата. Беше пълна с хора. Преброи шестима, включително анестезиолога, който седеше до главата на пациента и следеше

жизнените му показатели в мониторите. Тео не видя Джон-Патрик, защото една сестра го скриваше от погледа му, но успя да зърне челото на Мишел, когато сестрата ѝ подаваше някакъв инструмент и тя леко се извърна. Докато я гледаше, усети как напрежението го напуска. Започна да се отпуска, пое си дълбоко дъх и осъзна, че изведнъж се чувства по-добре само защото тя бе наблизо.

— Боже, здравата съм хлътнал! — прошепна си той, после се завъртя и излезе по обратния път. Преувеличаваше ли чувствата си към Мишел? Не, разбира се, но светът изглеждаше малко по-ярък и определено по-хубав, когато беше с нея.

Катрин бе друго нещо. Тя бе възплъщение на вманиачеността. Тази мисъл го отведе отново до загадката, която се опитваше да разгадае. Роза му беше казала, че Катрин е искала да използва файловете като заплаха, за да контролира поведението на Джон, докато е била жива. Защо просто не бе наредила на адвоката си да изпрати документите в полицията след смъртта ѝ? Нима се е тревожела, че Бенчли няма да изпълни волята ѝ, или недоверието на Роза към властите се бе предало и на нея?

Тео можеше да разбере защо Катрин бе избрала Мишел. Давала си е сметка колко умна е братовчедка ѝ. Всеки път, когато Джейк ѝ се е обаждал, той се хвалел с децата си, и Катрин, която е знаела, че братовчедка ѝ вече е постигнала много в живота си, е била сигурна, че Мишел ще разбере какво означават всички тези цифри и сметки, Катрин навярно не се е надявала, че Джейк ще проумее нещо от това — добродушната му външност заблуждаваше доста хора, че той не е толкова интелигентен, колкото всъщност беше. Катрин не е знаела това, но със сигурност е била наясно колко неотстъпчив може да бъде, след като така и не се е отрекъл от нея. Обаждал ѝ се всеки месец, отказвайки да приеме студеното ѝ безразлично поведение, което би отблъснало всеки друг. Катрин вероятно е предположила, че Джейк ще се погрижи Мишел да обърне достатъчно внимание на документите и да ги даде на когото трябва.

Но тя бе пренебрегнала полицията и бе предала второто копие на Роза. Защо бе направила това?

Изведнъж отговорът изплува кристално ясен. Защото е знаела, че Роза никога не би отишла в полицията. А това означаваше...

— Мамка му! — прошепна той.

Ядоса се на себе си, че му бе отнело толкова време да се сети. *Извинявай, Катрин. Малко бавно загреях, нали?*

Нямаше търпение да каже на Ноа. Блъсна летящата врата, изтича в коридора и в бързината бутна една от количките, така че тя се удари в отсрещната стена. Купчина кърпи паднаха в краката му, докато той се опитваше да задържи количката да не се преобърне. Наведе се и започна да събира кърпите, когато чу звънеца на асансьора и свистящия звук от отварянето на вратите му.

Детектив Харис се появи откъм нишата, която водеше към асансьора. Вървеше бързо, както инстинктивно правят повечето преуморени полицаи, когато са изостанали с работата си, и токовете ѝ тракаха по пода като кастанети.

Тео тръгна след нея и ѝ извика:

— Детектив Харис, мен ли търсите?

Тя бе стигнала почти до чакалнята. Обърна се стресната, пъхна ръка в джоба си и се усмихна.

— Откъде изскочихте?

Ноа се появи в коридора зад Харис, докато тя бързаше към Тео.

— От операционната — отговори той. — Ей сега ще дойда да говорим. Трябва само да се обадя по телефона. — Обърна се към апарата на стената, вдигна слушалката, свърза се с телефонистката и говори нещо с нея съвсем тихо. После затвори и отново се усмихна. — Как разбрахте, че съм тук?

— Нали съм детектив. Знам как да откривам хората. — Тя се засмя. — Един човек в „Лебедът“ ми обясни, че сте тук, а на регистратурата ми казаха, че сте на този етаж. Не ми костваше особени усилия. Малко закъснях. Минаха повече от дванайсет часа, но ме задържаха. Обаче държа на думата си.

— Не очаквах да се появите. Впечатлен съм.

— Нося копия на документите от онзи пакет и ще ви позволя да ги прочетете само защото съм добра по сърце — каза тя. — Но помнете, че това си е мое разследване — добави тя бързо.

— Няма да ви се меся — обеща той. — Е, къде е досието на Мънк?

— Сигурно не сте ми повярвали, когато ви казах, че съм прекарала три години в преследването на един призрак. Нося два

огромни кашона в багажника. Ще ви трябва поне две седмици, за да прегледате всичко.

— Карате ме да съжалявам, че съм ги поискал ли?

— Разбира се. — Тя потрепери демонстративно. — Боже, колко е студено тук. Като в гробница. Е, какво искате да направим? Да прехвърлим кашоните във вашата кола сега или да ги закарам донякъде?

— Можем да ги прехвърлим сега. Ще започна да ги чета още довечера.

— Както желаете.

— Извършихте ли вече някакви арести?

Очите ѝ се присвиха леко. Въпросът очевидно я подразни.

— Не още — отвърна тя рязко. — Измъкна се. Всеки проклет път ми погажда този номер. Сякаш се изпарява във въздуха. Проследихме го до един мотел в Сейнт Клеър. Обградихме го и започнахме да стесняваме кръга. Колата му беше там, паркирана точно пред вратата, но него го нямаше. Но явно си бе тръгнал набързо. Не е имал време да събере вещите и дрехите си. Надявам се, хората ми да извадят късмет този път и да открият отпечатащи от пръсти. В момента обработват стаята.

— Ще може ли да отида дотам и да хвърля един поглед?

— Разбира се, стига да не се месите.

— Вече обещах, че няма.

— Добре. Може да огледате. Мотел „Сейнт Клеър“, на Четвърта и Съмит.

Тя натисна бутона на асансьора и зачака. Вдигна глава и видя, че свети цифрата четири. Чакаха един до друг няколко секунди. Тя отново натисна бутона.

— Хайде да слезем по стъпалата — каза изнервено. — Ще стане по-бързо, а аз трябва да се връщам в Ню Орлиънс.

— Среца ли имате?

— Откъде знаете?

— Просто предположих. Ще бъде доста късно, когато се приберете.

Тя отново погледна на кой етаж е асансьорът. Все още светеше цифрата четири.

— Ню Орлиънс никога не заспива, френският квартал ще кипи от живот, когато пристигна. — Тео отстъпи крачка встрани от нея точно когато тя каза: — Да вървим.

Обърна се да тръгне първа и изведнъж се закова на мястото си. Ноа стоеше пред нея, сложил ръце зад гърба си.

— Здравейте — поздрави той весело.

— А, ето те и теб — каза Тео. — Нека ти представя детектив Харис. Детектив, това е Ноа Клейборн — каза той, като постави ръка на рамото ѝ. — Ноа работи за ФБР, но освен това е мой добър приятел.

Тео отстъпи назад. Ноа каза:

— Радвам се да се запознаем, детектив Харис. Тъкмо се...

Тео отстъпи още крачка назад.

— Хей, Далас — извика той.

Тя инстинктивно се обърна. Още докато го правеше, осъзна какво бе станало. Очите ѝ се разшириха и тя се дръпна назад, но вече бе твърде късно. Тео я притисна с лице към вратата на асансьора, така че да не може да употреби пистолета, който бе държала скрит в джоба си.

Ноа пристъпи напред, изви ръката ѝ зад гърба и удари силно китката ѝ, за да я накара да пусне оръжието. Пистолетът падна на пода и Тео го изрита настрани.

— Къде са приятелите ти? — попита Тео. Отпусна леко хватката си, за да я накара да се обърне. Тя се възползва и опита да забие коляно в слабините на Ноа. Не спираше да ругае.

— Това не е хубаво — каза той, като избегна коляното ѝ. — Къде са приятелите ти? — повтори въпроса си Тео, този път много по-недружелюбно.

Тя мълчеше. Беше стиснала устни и зъби и гледаше Ноа с презрение и омраза.

Тео вдигна глава и отново погледна цифрата на асансьора. Още светеше четири.

— Те са на стълбите — каза той. — Сигурно са блокирали асансьора, за да се наложи да сляза пеша. Може би не знаят, че и ти си тук.

— Знаят ли? — попита Ноа Далас. Ръката му стискаше врата ѝ и палецът му се забиваше в кожата ѝ. Беше я повдигнал във въздуха и я притискаше към асансьора.

Тя завъртя глава наляво и извика с пълно гърло:

— Престън! — После се изви надясно. — Мънк! Сега!

Юмрукът на Тео я накара да млъкне. Очите ѝ веднага се затвориха, а когато Ноа я пусна, тя се свлече в безсъзнание на пода. Ноа посочи с глава коридора и прошепна:

— Пригответи се! — Бързо претърси Далас за скрито оръжие. Намери глока в кобура на кръста ѝ и го взе. Блъсна я по гръб и тъкмо се канеше да провери дали има нещо и на глезена, когато чу леко скърцане на врата. Погледна към чакалнята и направи знак на Тео, че звукът идва оттам.

Тео го беше чул. Той кимна и пристъпи по-близо. Ноа намери кобура на глезена, извади пистолета от него и го пъкна в колана на дънките си. Претърси отново джобовете на якето ѝ, извади четири пълнителя и се изправи. Придвижи се бързо и безшумно и застана плътно зад Тео. Пъкна два от пълнителите в задните джобове на Тео, после му подаде глока на Харис, за да има по един пистолет във всяка ръка. С насочени към тавана пистолети те зачакаха, скрити в нишата пред вратите на асансьора.

После чуа лекото тракване от затваряне на врата. Дойде от изхода, който бе точно до чакалнята. Мънк. Още едно тракване в противоположния край на коридора, близо до операционните. Явно Престън бе в другия край на коридора. Къде беше Джон? Дали бе в асансьора? Или на стълбището?

Тео се напрегна да чуе шум от стъпки. Нищо. Никакъв звук. Дали чакаха двамата с Ноа да излязат в коридора?

Усещаше пулса си в ушите, дишането му бе съвсем учестено.

— Засада — прошепна Ноа. — Нека те да дойдат при нас.

Тео поклати глава. Не го интересуваше, че може да е капан. Не искаше да чака. Нямаше да чака. Асансьорът още стоеше на четвъртия етаж. Двама мъже ги дебнеха в коридора, за да ги убият. Но тези мъже нямаше да се колебаят, ако Мишел или някоя от сестрите излезеше от операционната, за да говори със семейство Уотърсън. Щяха да стрелят.

— Мишел — прошепна той.

Ноа кимна, че е разбрал.

Тео пъкна единия пистолет под мишницата си, пресегна се надолу и издърпа една от обувките на Далас. После я хвърли в коридора. Престън веднага откри огън. Три изстрела. После тишина.

И двамата чуха звука от приближаващи се сирени.

— Полицията? — попита Ноа.

Тео кимна и му обясни, че е казал на телефонистката да извика полиция. После прошепна:

— Не можем да чакаме.

Тео знаеше, че Престън, Мънк и Джон също бяха чули сирените. Можеше да помислят, че са сирени на линейка, но въпреки това щяха да побързат да свършат работата си. Не, нямаше да чакат още дълго. Пристъпи една крачка към коридора. Ноа го сръга.

— Гръб до гръб — прошепна той — Само така можем да го направим. Да тръгнем заедно. На три?

Пригответе си пистолетите си, поеха си дълбоко дъх. Ноа опря гърба си до гърба на Тео и прошепна:

— Едно.

С угълчето на окото си Тео видя, че Далас се раздвижи. Изправи се на колене. Беше достигнала до пистолета, който Тео бе изритал настрана, и сега се прицелваше в Ноа.

Тео стреля. Вратите на асансьора потрепериха. Куршумът улучи Харис във вдлъбнатината точно под гърлото ѝ. Отворила широко и невярващо очи, тя се отпусна назад. След секунда затвори очи, беше мъртва. Главата се отпусна на гърдите и тя се свлече до вратата на асансьора.

Ноа почти не я погледна и продължи броенето.

— Две... — Пак се обърна и опря раменете си до тези на Тео.

— Хайде! — прошепна Тео.

— Три!

Тео и Ноа се втурнаха в коридора. Всеки откри противника си, прицели се и стреля.

Ноа рани Мънк, но не можа да го спре. Убиецът отвори вратата и се хвърли към стълбището. Ноа хукна след него. Знаеше, че е в безопасност, защото Тео пазеше гърба му така, както и той пазеше неговия. Когато стигна до вратата, се притисна към стената, протегна ръка и стреля отново. Мънк го чакаше. Стреля в същия момент. Куршумът проби бразда във вратата и Ноа отскочи назад. Последва дъжд от куршуми и стената срещу вратата стана на решето, парченца мазилка се разхвърчаха във всички посоки. Въздухът посивя от праха.

Шумът бе оглушителен. Изстрелите отекваха в ушите му, но на Ноа му се стори, че чува писък на жена. Не можеше да бъде сигурен. Видя Тео да тича, без да спира да стреля, а мъжът, когото преследваше, се хвърли към вратата на операционната.

Върви надясно! Надясно. Надалеч от Мишел! Тео се втурна напред, мина през летящите врати. Хвърли се на пода, претърколи се, молейки се на бога Престън да се опитва да намери изхода.

Глокът в лявата му ръка беше празен. Не можеше да губи време да презарежда. Вратите към интензивното отделение се поклащаха. Престън бе там и чакаше, Тео бе сигурен в това. Изправи се на крака, долови движение до прозореца и разбра, че трябва да успее да мине зад ъгъла, извън линията на огъня.

Успя, но бе на ръба. Куршумът мина на сантиметри покрай лицето му. Една сестра изтича откъм операционната, пиццейки.

— Върни се обратно — извика ѝ той, докато вадеше празния пълнител от пистолета, грабна нов от задния си джоб и го зареди с едно движение. Сестрата изчезна в операционната, а той се притисна към стената и зачака. Чуваше, че Уили пее.

Без да се отделя от стената, започна да се придвижва предпазливо към ъгъла. По някаква случайност намери ключа за осветлението в момента, в който песента свърши. Коридорът потъна в мрак. Светлината, която идваше откъм операционната, бе достатъчна, за да вижда. Къде беше отишъл Престън? Дали вече бе взел някого за заложник? Или си бе намерил друг път за бягство? Би трябвало да мине оттук, нали така?

Къде, по дяволите, се бавеха полицаите? Никога не идват навреме, когато ти трябва. *Хайде, Бен. Домъкни си задника тук. Стой вътре, Мишел. Не излизай, докато всичко не свърши.* Спомни си носилката и продължи да се придвижва, докато кракът му се опря в нея. Преметна крака си около металния ѝ крак и издърпа носилката поблизо до ъгъла.

Хайде. Хайде. Направи своя ход!

Мишел тъкмо бе направила последния шев и чакаше за онова чудесно първо изкашляне, след като анестезиологът екстубираше пациента. Детето бе издържало операцията като шампион. Ако не се

появяха някакви усложнения, Джон-Патрик щеше да се катери на любимото си дърво до месец. Разбира се, ако майка му позволише да се отдалечи от полата ѝ.

— Хайде, миличък. Изкашляй се — прошепна тя.

Чу леко стенание, последвано от суха кашлица само секунда по-късно.

— Всичко е наред — каза анестезиологът. Издърпа маската си и се усмихна. — Това момче е късметлия.

— Чудесна работа свършихте — благодари Мишел на екипа.

Изведнъж в коридора отекнаха изстрели. Настана хаос. Една от сестрите изпищя и изтича навън, без да обръща внимание на виковете на Мишел и Ландуски да не излиза. После Мишел чу как Тео извика на жената да се върне в операционната.

— Това е Тео. Ранен ли е? — попита Мишел.

— Не знам. Какво, за бога, става?

Никой не можеше да отговори. Сега всички се тревожеха за пациента. Джон-Патрик дишаше самостоятелно, ясно и чисто. Ландуски бързо помогна на Мишел да избутат масата до стената край вратите. Една сестра премести стойката със системата. Постави я до момчето, а после тя и още една сестра се надвесиха над него, за да го защитят, ако някой нахлуе, стреляйки в операционната. Ландуски се сети за същото. Той застана над главата на Джон-Патрик и постави длани от двете страни на лицето му, после са надвеси над него. Останалите се скупчиха в другия край на масата и зачакаха. Една от санитарките затисна ушите си и заплака тихо.

Мишел вече бе взела тежкия пожарогасител и го държеше като бейзболна бухалка. Стоеше отстрани на вратата, но на достатъчно разстояние, така че ако стрелецът отвореше широко, тя да не се озовеше блокирана зад вратата. Мишел изгаси лампите и зачака. Не си позволяваше да мисли за Тео. В главата ѝ имаше само една мисъл и тя бе как да задържи стрелеца извън операционната.

— Ако някой стреля тук, може да взриви целия етаж — прошепна Ландуски. — Кислородните бутилки и...

— Шшшт — прошепна тя. И тя, и всички останали в залата осъзнаваха тази опасност.

Наведе се напред и се послуша. Какъв беше този странен звук? Приличаше на шум от центрофуга на перална машина. О, боже,

касета ѝ с Уили Нелсън автоматично се пренавиваше. Когато стигнеше до началото, щеше да се включи отново. Касетофонът бе на масата до стената от другата страна на вратата. Беше покрит със стерилен чаршаф.

Мишел искаше да извика на Тео. Но не трябваше, разбира се. *Дано той да е добре. Ако е ранен... ако кръвта му изтича, а аз се крия зад тази врата... Не. Не мисли това! Къде беше Ноа? Защо не помагаше на Тео? И той ли беше там? Тео, къде си?*

Тео се скри зад количката. Беше готов. По-скоро усети, отколкото чу, че мъжът идва и ритна количката с всичка сила точно когато Престън изтича иззад ъгъла, стреляйки напосоки в средата на коридора. Количката го блъсна, но не го забави. Той лесно я спря с ръка, после я запрати с цялата си тежест обратно към Тео.

Тео се стовари тежко върху стената. Докато Престън се опитваше да дръпне количката настрани, за да се прицели по-добре, Тео се претърколи зад нея и стреля. Куршумът попадна в лявото бедро на Престън. Това също не успя да задържи убиеца. Празният му пълнител изтрака на пода, той веднага пъкна друг в пистолета си. В този момент Тео изрева като мечка, надигна количката с рамото си, хвана я с ръка и я засили във въздуха срещу Престън, за да го избута назад. В същото време стреля през тапицерията. Престън се извъртя и куршумът ожули рамото му отгоре.

Негодникът дори и не мигна. Какво, по дяволите, трябваше да направи, за да падне? Престън се втурна да се скрие зад ъгъла, а Тео се прицели и стреля отново. Щрак. Нищо не се случи. Пълнителят беше празен. Тео посегна към задния си джоб за втория пълнител, който Ноа му бе дал, зареди пистолета си и се хвърли на земята в мига, в който Престън откри огън по него.

Един куршум мина на милиметри от челото му. Колко патрона му бяха останали, запита се Тео. Ако имаше късмет — може би два. Три беше твърде невероятно. Усети остра болка в ръката си, когато се претърколи, за да се отдалечи от обсега на пистолета му.

Количката лежеше преобърната настрани. Слава богу, помисли си той, като се скри зад нея.

Престън се подаде напред, за да види къде е Тео, но Тео протегна крак и го ритна в коляното. Пак не успя да събори Престън. Той залитна назад, стреляйки към тавана.

В този момент вратата зад ъгъла изтрещя. Престън не погледна назад, за да види кой идва. Беше само на крачка от тъмната зала, видя летящите врати и разбра, че е време да изчезва. Втурна се в операционната с надеждата, че тя има и друг изход.

Престън спря и присви очи, за да различи нещо в мрака, после пристъпи тихо навътре, като се заслушваше. Обърна се към Мишел с насочен към нея пистолет.

Тя чу задъханото му дишане. Беше твърде близо. Още крачка и щеше да се блъсне в нея. Тя знаеше, че трябва да се дръпне назад, за да успее да замахне добре. Но той щеше да я чуе.

Защо стоеше неподвижен? Знаеше ли, че тя е там? Само една крачка напред.

Трябваше нещо да го разсее за миг. Нещо... каквото и да е, което да го накара да обърне глава в другата посока, за да може тя да го удари. Спаси я Уили Нелсън.

„На всички момичета, които съм обичал...“ — В мига, когато песента започна, Престън се извърна рязко и стреля по посока на касетофона. Мишел замахна с пожарогасителя и го стовари върху челюстта на Престън.

— Светнете — извика тя, когато той залитна назад в коридора. Тръгна след него и го удари още веднъж отстрани по главата. Вторият удар успя. Престън политна назад и се стовари тежко върху стената.

Мишел спря. Тео изскочи пред нея точно когато Престън насочи пистолета си към Мишел. Тео стреля и го уцели в корема.

С гърба си избутваше Мишел обратно в операционната, където тя щеше да е в безопасност.

Престън падна на колене. Ноа тичаше към него и викаше:

— Хвърли оръжието!

Престън се обърна към Ноа и се прицели. Не успя да натисне спусъка. Ноа стреля. Един куршум проби слепоочието му. Престън се заби по очи на пода. Около него бързо се появи локва тъмна кръв.

Мишел бутна Тео да се дръпне от вратите и извика:

— Вече е чисто. Закарайте пациента в интензивното.

Тео се облегна на стената, после бавно се свлече надолу и седна. Ноа се наведе към Престън и измъкна пистолета от ръката му.

Изведнъж всички започнаха да крещат и да говорят. Тео затвори очи и си пое дълбоко дъх. Чуваше скърцането на колелцата на количката, с която изкараха Джон-Патрик от операционната покрай Престън.

Мишел коленичи до Тео. Свали ръкавиците си и внимателно опипа раната под окото му.

— Твърде стар съм за такива работи — измърмори той.

— Добре ли си? — попита Ноа, който прибираше пистолета в кобура си.

— Да. Ти пипна ли онзи Мънк?

— Не.

— Не? — извика Тео. Опита се да избута ръката на Мишел, за да види Ноа.

— Не знам как го направи, но се измъкна. Сигурен съм, че го раних — каза Ноа. — Всички изходи са блокирани и в момента претърсват етажите, но мина доста време.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Един пациент на четвъртия етаж гледал през прозореца и видял някакъв мъж да тича през цветната алея нагоре по хълма. Пациентът каза, че мъжът тичал приведен.

— Ами Джон Ръсел? Някакви следи от него?

— Не.

— Разкъсал си шевовете си — каза Мишел.

— Какво?

Тя шепнеше, макар да прозвуча така, сякаш го мърмеше. Тео бе зяпнал Ноа и се чудеше какви са тези бели ивици по лицето му, когато Мишел ги прекъсна. Най-после я погледна в лицето. Видя сълзите, които се стичаха по страните ѝ и се изненада. Тя не бе чак толкова твърда, в края на краищата. Не и по отношение на него във всеки случай.

— Не съм го направил нарочно, скъпа.

Опита да изтрие една сълза от бузата ѝ. Тя избута ръката му.

— Ще трябва пак да те шия. — Трепереше като алкохолик, който не е пил от дълго време. — Виж ми ръцете. Треперят.

— Тогава ще трябва да почакаме, докато се успокоиш, преди да вземеш иглата и да се заемеш с мен.

— Ти се хвърли пред мен, за да ме спасиш от куршумите му. Защо се правиш на герой, глупак такъв. Можеше да те убие.

Този път не ѝ позволи да го избута настрани. Хвана лицето ѝ в дланите си и прошепна:

— И аз те обичам.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Винаги трябва да имаш резервен план.

Когато двете полицейски коли пристигнаха пред болницата с надуты сирени, Джон разбра, че е време да тръгва. Сنيши се на седалката си — излишна предпазливост, но съвсем инстинктивна — и запали двигателя. Изчака две-три секунди, докато се увери, че полицаите се втурват в болницата. После бавно даде на заден, за да изкара колата от паркинга.

Не му пукаше дали приятелите му бяха живи или мъртви. Защо да му пука? Плановете му нямаше да се променят, независимо от изхода.

Дори ако полицаите ги заловяха живи и приятелите му разкажеха всичко, което знаеха, щеше да бъде твърде късно. А ако по някаква случайност един или двама успеяха да избягат, ами това просто нямаше значение. Джон имаше достатъчно време да преведе парите от сметката на Клуба в сметката в швейцарската банка, която си бе открил още преди години. Носеше лаптопа със себе си — стори му се забавно, че Далас не се учуди защо го е взел, — сега просто трябваше да го закачи за някой телефон, да въведе няколко команди в компютъра и щеше да бъде осигурен до края на живота си.

Сега единственото, което го интересуваше, бе да се измъкне бързо. До няколко минути един от онези полицаи можеше да изтича обратно и да се опита да блокира изхода от алеята към болницата.

— Хммм — прошепна си той. Там може би вече имаше кола. Беше твърде рисковано, ако го спрат, прецени Джон. Върна колата отново на паркинга, направи обратен завой и подкара съвсем бавно по чакълирания обходен път зад болницата.

И точно тогава забеляза Мънк да тича по стръмното към пътя. Притискаше с ръка хълбока си. Дали беше прострелян? Май беше така.

Джон се засмя. Възможността бе прекалено добра, за да я подмине. Наоколо нямаше никой. Никой нямаше да види. Той дължеше

на Мънк значителна сума пари.

— Хммм — прошепна отново. *Направи го*, настоя един глас в мозъка му. *Направи го веднага!*

Възползва се от момента. Рязко обърна колата и натисна газта. Мънк чу шума от колата и се обърна. Когато видя Джон, спря и зачака.

Той мисли, че ще го взема. Увеличи скоростта, когато наближи Мънк. Изражението на Мънк, когато осъзна какво ще стане, бе много смешно. Изглеждаше крайно шокиран.

Но Джон не пресметна добре удара си. Очакваше Мънк да се хвърли наляво и изви кормилото, така че да го блъсне с предницата на колата, но Мънк отскочи от пътя и колата само го докосна странично, когато мина край него.

Не рискува да се върне назад и да опита отново.

— Е, добре, направи каквото може — каза той, след като се блъсна в тротоара и се върна обратно на улицата. Мина през някакъв западнал квартал и стигна до главната улица, която беше на шест преки от болницата. Вече знаеше, че е в безопасност.

Взе мобилния си телефон, набра номера на пилота, когото бе наел още преди месеци и му каза, че ще пристигне на летището след четирийсет и пет минути. Зави наляво на следващия светофар и се отправи в посока, която го отдалечаваше от Ню Орлиънс. Никога нямаше да може да се върне, разбира се. Въпреки че имаше нова самоличност — паспортът бе в чантата при компютъра му — знаеше, че никога вече няма да се върне в Съединените щати.

„Не е голяма загуба“, помисли си. В края на краищата имаше милиони долари, които щяха да го направят щастлив. Джон не обичаше да се отдава на самозадоволство, но сега направи точно това. В крайна сметка се бе измъкнал безнаказано, въпреки че бе извършил убийство.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Мишел довърши назначенията и отиде в реанимацията да провери как е Джон-Патрик. Сестрата беше пуснала родителите му при него. Даръл и Чери стояха до леглото на сина си и го държаха за ръцете. Елиът стоеше отвън до вратата; бе твърде разстроен да влезе и само надничаше през стъклото.

— Най-лошото мина — каза Даръл. После погледна Мишел. — И на теб не ти беше лесно тази нощ. Полицията блокира всички изходи и асансьори, и разбрахме, че става нещо ужасно, но не подозирахме колко е лошо положението.

— Радвам се, че не сме знаели — каза Чери, като попи ъгълчетата на очите си с една кърпичка.

— Чухме изстрелите. Всички в болницата ги чуваха, но знаехме, че няма да позволиш нищо лошо да се случи на Джон-Патрик.

— Доктор Ландуски ще бъде тук цялата нощ — каза Мишел. — Но ако предпочитате аз да остана...

Даръл не ѝ позволи да довърши.

— Ти направи каквото трябваше. Не знаем как изобщо ще ти се отплатим. Сега си върви у дома.

Мишел слезе по стъпалата до спешното, където я чакаше Тео. Мечтаеше си да спи поне една седмица. Запита се дали и той бе толкова уморен, колкото беше тя. Вече бе зашила отново раната на ръката му, но той седеше в спешното на една маса за прегледи с пакет лед на коляното си и говореше по телефона.

Затвори, когато тя влезе.

— Детективи Андървуд и Башъм са заловили Камерън Линч. Проявил е готовност да говори — каза той. — Първото, което казал, след като му прочели правата, било, че няма да поема отговорността за убийството на жената на Джон. Казал, че било убийство от състрадание.

— И смята, че това го оправдава? — попита тя и поклати глава.

— Не знаем какъв смисъл влага в това. Същественото е, че е бил мотивиран от парите.

Протегна ръка и я придърпа към себе си, като я прегърна през кръста. Искаше тя да е близо до него, да може да я докосва. В един миг по време на стрелбата си бе помислил, че ще я загуби и знаеше, че никога няма да забрави ужаса, който бе изпитал в този момент.

Целуна я по врата. Една сестра стоеше наблизо и ги гледаше. Тео не се смути, а от начина, по който Мишел се притисна към него, разбра, че и на нея не ѝ пукаше.

В този момент в спешното се появи Ноа.

— Какво е това по лицето ти? — попита Мишел.

Той отиде до огледалото над мивката да се погледне.

— Парченца мазилка и прах — обясни той, пусна водата и взе една кърпа.

Тео му каза за Камерън, докато Ноа се миеше.

— Джон вече е прехвърлил парите от сметката на Кайманите. Направил го е от компютъра си.

— Кога ги е прехвърлил?

— Още не знаем, но Андърууд е възложил на свои хора да проверят. Четиримата от Клуба са били интересна групичка.

— Какво им е интересното на група престъпници? — попита Ноа. Изсуши лицето си с кърпата и я пусна в мивката. После се обърна, скръсти ръце на гърдите си и зачака обяснението на Тео.

— Когато Джон открил сметката, казал на приятелите си, че условието е и четиримата да дадат съгласието си в банката, за да могат да теглят пари от нея. Обяснил им, че това е предпазна мярка, но очевидно това не е било истина. Той ги е мамел от самото начало, а Далас, Престън и Камерън са били глупаци, че са му вярвали. Дори след като ги е манипулирал да му помогнат за убийството на жена му.

— Защо му е трябвало тяхното участие?

— Далас е била връзката с Мънк — каза Тео. — Не знам защо е искал да замеси другите двама. Всеки е отговарял за нещо. Джон е извършвал банковите операции. Той е бил адвокат и вицепрезидент на банков тръст. Камерън е използвал позициите си на брокер, за да прецаква свои клиенти да губят парите от пенсионните си фондове. Далас е била в полицията, а Престън — в прокуратурата и се е грижел за всички проблеми със закона.

— Далас всъщност ни е казала истината, когато ни обясни за призрака. Тя действително е разполагала с досието на Мънк и е била наясно с всичките му минали деяния, просто за да се подсигури. В момента това досие е в Андърууд. Каза ми, че Мънк е убил едно младо момиче преди време, защото бил нает от бащата на момичето. Има достатъчно доказателства да арестуват бащата и вече са изпратили детективи да извършат ареста.

— Дано изгние в затвора! — каза Мишел.

Тео кимна.

— Андърууд смята, че Мънк има характерен почерк. — Той вдигна пакета с лед и го остави на масата зад себе си.

— Какво значи почерк? — попита Мишел. Тя забеляза каква гримаса направи Тео, когато раздвижи крака си, веднага взе пакета с леда и го върна върху коляното му.

— Винаги оставя по една роза близо до жертвата си, обикновено на леглото, защото предпочита да извършва убийствата нощем.

— Значи детектив Харис не ни е излъгала за това — отбеляза Мишел.

— Тя е била умна — каза Тео. — Придържала се е към истината, доколкото е възможно, за да не се оплете в лъжи.

— Как разбра, че Харис е една от тях? — попита Мишел.

— Когато Ноа беше в Ню Орлиънс, аз го накарах да я провери — каза той. — Стори ми се странно, че шефът ѝ отказал да съобщи на Ноа каквото и да било относно случая, по който работи. Ноа е свикнал с враждебни детективи, които не искат ФБР да им се меси в работата, тъй че решил, че шефът на Харис нарочно не му дава никаква информация. Аз обаче предположих, че шефът ѝ не е знаел какво върши Харис. Макар че не се задълбочих в това. Просто го набелязах като вариант и продължих.

— Трябваше да отделя време и да поговоря с някой от другите детективи — каза Ноа. — За да разбере какво мнение имат за работата ѝ.

— Сигурно нямаше да говорят с теб — каза Тео.

— Все още не разбирам как си се досетил, Тео — каза Мишел.

— Катрин ми подсказа — обясни той. — Тя е била умна жена, затова се опитах да разбера защо е направила всичко толкова сложно. Не е пожелала адвокатът ѝ да изпрати документите в полицията,

защото е знаела, че в групичката на Джон има детектив от полицията. Дала е второто копие на Роза, защото е знаела, че икономката ѝ никога не би отишла в полицията. Честно казано, не знам какво е очаквала, че ще направи Роза. Може би е мислела, че Роза ще изпрати документите по пощата... Не знам.

Той се прозя и продължи.

— Както и да е, стесних търсенето до Престън и Далас. Знаех, че един от тях е полицай и ето че Харис се появи, облечена в яке в онази адска жега и задух. Когато се показа в коридора, беше с гръб към мен и видях как посегна към кръста си и разкопча кобура си, но постоянно държеше другата си ръка в джоба. Предположих, че носи допълнително оръжие.

— Много ми се иска да разбера къде се крие Джон Ръсел — каза Ноа.

Тео кимна.

— И него ще пипнем някой ден. — Пак се прозя. — Хайде да се прибираме.

— Готова съм — кимна Мишел.

— Ноа ще спи в спалнята ти за гости — каза Тео. — За всеки случай.

— Не мислиш, че Джон или Мънк...

— Не, но ще спя по-спокойно, а и ти също — прекъсна я той.

Отправиха се към изхода. Тео прегърна Мишел през рамото, докато вървяха.

— Трябва да се отбия в мотела и да си взема някои неща — каза Ноа. — Как е онова момче, Майк? Каж ми една добра новина.

— Ще се оправи. Не беше толкова зле колкото изглеждаше.

— Още ли се упрекваш, че Мънк ти се изплъзна? — попита Тео.

— Не можех да бъда на две места едновременно — отвърна Ноа. — Знаех, че трябва да се върна и да спася жалкия ти живот, а полицаите вече бяха блокирали стълбището. Предположих, че ще го хванат.

— Аз спасих жалкия ти живот — поправи го Тео.

— Как ли пък не. Къде са ми ключовете от колата?

— Оставих ги в колата.

— Ноа, откъде знаеш, че си ранил Мънк? — попита Мишел. — Видя ли го да пада?

— Не, не падна — обясни той. — Но имаше кръв по вратата и на стълбите. Улучих го или в бедрото, или някъде отстрани. Той се е качил на покрива, прекосил го е и е слязъл по пожарната стълба. — Тръгна към колата си. — Довиждане засега.

— Ще изчакаш ли минута, докато видя дали ще успея да запаля пикапа? — попита Мишел.

Добре стана, че го попита, защото се наложи Ноа да ѝ даде ток, за да запали. Тео настояваше да кара той и сякаш успяваше да движи десния си крак без проблем.

— Ще спя до обяд — каза Мишел.

— Не можеш. Трябва да станеш рано заради турнира по риболов. Мишел изстена.

— Оставам си вкъщи.

— Трябва да дойдеш с мен. Нали си ми партньор.

— Нямаме лодка, забрави ли? Моята е някъде из гъсталаците, а не можем да спечелим без лодка. Най-добрите места за риболов са навътре в мочурището.

— Баща ти накара Джон-Пол да ни даде назаем една от неговите. Вече е на кея зад „Лебедът“.

Тази новина никак не я зарадва.

— Предпочитам да се наспя, но ще оставя решението на теб. Нали сме партньори. — Приблужи се до него, постави ръка на бедрото му и се опита да прозвучи прелъстително, когато прошепна: — Ще направя каквото поискаш.

— Труден избор — въздъхна той. — Я да видим. Мога да стана преди изгрев — много обичам да го правя — и да седя цял ден в лодката, да се тревожа, че някоя змия ще ми падне на главата, да се потя и да гоня комарите, или...

— Да? — попита тя усмихната.

— Мога да прекарам деня в леглото, като се забавлявам с една красива гола дама. Труден избор, наистина.

— Кой е казвал, че ще бъда гола?

Той я погледна така, че сърцето ѝ се разтуптя силно.

— Скъпа, това се подразбира.

— О, боже!

— Ти се изчерви. След всичко, което...

Тя постави ръка върху устата му.

— Помня какво правихме.

Мишел осъзна, че той е завил в погрешна посока.

— Накъде караш?

— „Макдоналдс“. Умирам от глад.

— Имаме толкова храна в къщи.

— Един чийзбургер ще ми помогне да издържа по пътя.

— Добре, няма да споря.

След минута той разбра защо Мишел бе толкова сговорчива. Тя знаеше, че „Макдоналдс“ е затворен. Когато стигнаха до дома ѝ, Тео вече бързаше твърде много да я съблече, така че не се сети за ядене. Мишел искаше да си вземе душ и Тео не възрази, при положение че влезеше под душа с нея.

Строполиха се на леглото и се любиха отново. Той я затисна под себе си, вдигна ръцете ѝ неподвижно над главата и ѝ каза всички нежни и страстни думи, които искаше да ѝ каже и които тя искаше да чуе.

После беше неин ред.

— Кажи го — прошепна той.

Тя искаше да бъде здравомислеща.

— Когато се прибереш у дома и се върнеш към ежедневието си...

— Кажи го — настоя той.

— Ще гледаш на това като на... авантюра.

— Искаш да се скараме за първи път ли?

— Не, просто...

— Кажи го.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Познаваме се едва от...

— Кажи го.

— Обичам те! — прошепна тя.

Той беше толкова доволен да го чуе, че я целуна, после се претърколи по гръб и я издърпа отгоре си. Тя измокри гърдите му със сълзи. Тео знаеше защо. Мишел си мислеше, че той ще се върне в Бостън и ще продължи живота си... без нея.

Щеше да ѝ се разсърди, ако не си беше напомнил, че жената, която обичаше, не разбираше изобщо мъжете.

Изчака я да се наплаче и когато тя започна да хълца, я погали по гърба и каза:

— Излизах с Ребека една година, преди тя да се премести да живее при мен. Живяхме заедно още една година, преди да се оженим и знаеш ли какво?

Тя вдигна глава, за да види лицето му.

— Какво?

— Не я познавах така добре, както вече познавам теб. Животът е твърде кратък, Мишел. Искам да бъда с теб. Искам да остарее с теб.

Тя отчаяно искаше да му повярва. Знаеше, че той ѝ казва истината, но освен това беше сигурна, че когато той се върнеше към работата си в Бостън, при приятелите и близките си, щеше да осъзнае, че мястото му бе там.

— Омъжи се за мен, Мишел.

— Ти трябва да се върнеш в Бостън. Ако след шест месеца чувствата ти са същите като сега, можеш да ми предложиш отново.

— Не мога да издържа толкова дълго без теб.

— Искам да проявиш здрав разум. Шест месеца — повтори тя.

Той я събори по гръб и се претърколи върху нея, като се опря на лакти, за да не я смачка с тежестта си. Боже, колко я обичаше. Дори и когато тя проявяваше такъв инат.

Той не спори повече. Други неща занимаваха мислите му в момента. Започна да я целува и се намести по-удобно върху нея.

— Печелиш, скъпа. Шест месеца.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Издържа три дълги нещастни седмици.

После се обади на една транспортна фирма, обяви лодката си за продан, натъпка багажника на колата си и пое към Боуън. Първо се отби в „Лебедът“, ръкува се с Джейк и официално поиска ръката на дъщеря му.

После си отиде у дома. При Мишел. Почука на вратата и когато тя отвори, я издърпа в прегръдката си и ѝ каза, съвсем категорично, че няма никакво намерение да стои шест месеца разделен с жената, която обича. Беше дошъл завинаги и тя трябваше да се примири.

Тя не спори с него — беше прекалено заета да го целува, но Тео се беше разприказвал и нямаше спиране. Каза ѝ, че ще си отвори офис в Боуън и ще стане конкурент на некадърните адвокати в Сейнт Клеър, че освен това ще работи и за предишните си шефове, като ходи в Ню Орлиънс за по два-три дни седмично — от министерството не искаха да се разделят с него — и че има достатъчно спестени пари, за да преживяват прилично.

В действителност можеше даже да се пенсионира веднага, благодарение на сестра си, Джордан. Той и другите от семейството бяха инвестирали в нейната компания и тя им беше спечелила цяло състояние. И последно, добави той, докато стискаше ръцете ѝ, вече се беше обадил на Конрад и го бе информирал, че приема предложения му договор за треньор на училищния отбор.

После я целуна и ѝ каза колко много я обича.

— Дойдох в Боуън да търся това, което съм загубил. Искан отново да почувствам онази страст и енергия. Сега се чувствам жив. Животът ми е тук, с теб, Мишел. Тук е моят дом.

Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Обичам те, Тео!

Той я прегърна силно.

— Ако някога отново ме прогониш, кълна се, ще направя нещо толкова скандално, че няма да можеш да го преживееш. Хората в

Боуън ще разправят и на внуците си за него.

— Аз съм лекар — напомни му тя. — Нищо не може да ме притесни.

— Така ли? Значи ако се обадя в болницата, докато си на визитация, няма да се притесниш, ако накарам телефонистката да извика по уредбата лекарката с най-хубавите крака.

Тя се отдръпна, за да го погледне в очите.

— Не би посмял да...

— Опитай.

— Обещавам, че вече никога няма да те гоня.

Напрежението се разсея и той се отпусна.

— Искам да дойдеш с мен на сватбата на брат ми следващата седмица. Ще бъде в Айова. Искам да се запознаеш със семейството ми, всички ще бъдат там. Съгласна ли си, скъпа моя?

— Тео, сигурен ли си...

— Сигурен съм — каза той категорично. — Можеш да помолиш Ландуски да те замести, нали? Баща ти ми каза, че още не си ползвала отпуска си.

— Кога си говорил с баща ми?

— Отбих се в „Лебедът“ на път за тук. Ще се омъжиш ли за мен, Мишел?

— Да. — Толкова беше просто. Радостта, която изпита, бе неизмерима. Мишел заплака.

— Поисках ръката ти от баща ти.

— Много мило.

— Той се разплака.

Очите на Мишел отново се насълзиха. Но Тео успя да я разсмее.

— Джон-Пол също се разплака.

— Той ще свикне с теб.

— Целият град ще празнува. Всички се опитваха да ти помогнат да си намериш мъж.

— Какво?

Той се ухили.

— Нали затова нямаше никакви картички „Добре дошъл в Боуън“ с всичката онази храна. Как така ти не се сети? Всички знаеха, че сме родени един за друг, всички, освен теб.

Преди тя да се смути заради тази конспирация, той я целуна отново. После погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам, скъпа. Не искам да закъснявам за работа.

Тя остана на верандата и го изпрати с поглед. После въздъхна. Трябваше да планира сватбата. Замисли се за всички неща, които трябваше да свърши, и реши, че ако побърза, ще успее да се справи за шест месеца. Това бе реалистично. Шест месеца.

Ожениха се след три.

Сватбата беше много елегантна. Сватбеният прием бе фантастичен. Братята на Мишел, Реми и Джон-Пол, бяха шафери, а сестрите на Тео, Джордан и Сидни — шаферки. Братът на Тео, Ник, му беше кум, а Мери-Ан беше почетната шаферка.

Булката бе сияйно красива, но много нервна, докато вървеше под ръка с баща си по пътеката на църквата. Когато младоженецът пристъпи да я посрещне, невероятно елегантен в смокинга си и ѝ намигна дяволито, тя започна да се отпуска.

Джейк беше предложил да наеме красива бална зала в някой от скъпите хотели в Ню Орлиънс, но Тео и Мишел не искаха изобщо да чуят за този вариант. Държача сватбеното тържество да бъде в „Лебедът“.

Тъй като те не отстъпиха, Джейк се предаде и реши да използва малка част от наследството на Катрин, за да освежи бара. Остави лебеда на покрива само защото смяташе, че провисналото крило на птицата придава особен чар на бара, но асфалтира паркинга, нае голяма бяла тента и я напълни с цветя и маси, покрити с бели ленени покривки.

Нае и оркестър, но в последния момент се наложи братът на Тео, Закъри, да замести барабаниста, който офейка яко дим, когато разбра колко полицаи ще присъстват на тържеството. Оказа се, че барабанистът имал някаква висяща гаранция.

Тео стоеше до брат си Ник и гледаше Мишел, която танцуваше с баща им. Лорън, жената на Ник, танцуваше с малкия Джон-Патрик; Ноа и Мери-Ан бяха като залепени един за друг, а Джейк въртеше майката на Тео отново и отново.

— Някакви новини за Джон Ръсел? Или Мънк? — попита Ник.
— Ноа ми каза, че проверяват всяка следа...

— Вече приключват. Скоро ще пипнат и двамата.

— Това е доста оптимистично.

— Хей, днес е сватбата ми. Имам право да бъда оптимист.

Ник смени темата с по-приятна.

— Ноа и Джейк са спечелили турнира, така ли?

— Да. Дариха парите от наградата на футболния отбор. Всички играчи ще получат нови екипи, а Джейк се чуди как да рекламира „Лебедът“ върху маратонките.

Ник се усмихна.

— Значи сега си и треньор по футбол, освен всичко останало?

Тео не можеше да отдели поглед от красивата си булка дори колкото да погледне брат си.

— Да. Можеш ли да си представиш.

Ник се засмя.

— Ще бъде хубаво да си имаме лекар в семейството. Кажи ми — каза той и сръга брат си, за да привлече вниманието му.

— Какво?

— Как стана това?

— Как стана кое?

— Как те направиха треньор?

Тео се усмихна.

— Ами имаше едно момче...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше още една великолепна нощ в рая. Въздухът бе чист и ясен, небето бе обсипано със звезди, които блестяха над обгърнатия в златисто сияние град.

Облечен в копринен халат и велурени чехли, Джон стоеше на терасата в просторния си мезонет и се наслаждаваше на нощната панорама. Животът не можеше да бъде по-хубав. Отпи от топлото бренди в кристална чаша и въздъхна от удоволствие. Сладките ухания на нощта се носеха около него.

Това беше утопия. Имаше нов живот, нова самоличност и толкова пари, че можеше да живее царски дори само от лихвите. А това го радваше още повече от прекрасното обкръжение.

Чу зад гърба си шумолене от дрехи — жената се обличаше. Тя го повика. Той я погледна през рамо и видя как му изпраца въздушна целувка и тръгва към вратата. Тази беше по-добра от всички останали, помисли си Джон и реши, че ще я повика отново. Беше толкова изобретателна в леглото, толкова дръзка и лишена от всякакви задръжки. Може би щеше да ѝ се обади още утре, но после се сети, че вече има уговорка с блондинката. Как се казваше тя? Не можа да си спомни. Обаче помнеше как го бе заинтригувала. Напомняше му малко за Далас, може би точно заради това я желаше. Спомен от миналото. Струваше му се, че е минала цяла вечност, а всъщност се беше качил на онзи самолет едва преди шест месеца. Далас и Престън бяха мъртви. Беше прочел за тях във вестниците и често се улавяше, че се чуди как точно бяха умрели. Дали Бюканън ги беше убил или онзи, другият? Как впрочем се казваше той? Клейборн. Да, точно така.

Каква ирония, че най-уязвимият член на Клуба бе оцелял. Горкият, горкият Камерън. Джон знаеше, че Камерън страда от клаустрофобия. Как ли понасяше живота в затвора, запита се той и се усмихна. Дали не се беше побъркал?

Мънк вероятно беше мъртъв. Джон бе видял кръвта по ризата му. Не би рискувал да потърси медицинска помощ, сигурно се бе заврял в

някоя дупка като ранено животно и бе умрял скрит и самотен.

Допи блендито си и остави чашата на масата. Прозя се, влезе в дневната и тръгна по коридора. Жената го беше изморила, а утре му предстоеше тежък ден. Искаше да стане рано, за да бъде на яхтата си в девет. Щеше да приготви багажа си набързо сутринта.

Отвори вратата на спалнята, влезе вътре и светна лампата. Подуши мириса на женски парфюм. Отново се усмихна. Не, животът просто не можеше да бъде по-хубав.

Обърна се към леглото, мързеливо се протегна и развърза халата си. Направи една крачка напред, после отскочи назад.

— Не! — изкрещя. — Не!

В средата на леглото, върху сатенените чаршафи, имаше една червена роза.

Издание:

Джули Гарууд. От милост

Редактор: Димитринка Ковалакова

Коректор: Юлияна Василева

Оформление на корицата: Борис Стоилов

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.